MAICA VERONICA

Bucureşti, 7 februarie 1965

EZECHIEL (IEZECHIEL)

- alb mat cu triunghi pe piept;

- stratul VI;

Ezechiel este cel mai prodigios prooroc al Vechiului Testament şi cel mai aspru mustrător al evreilor.

L-am chemat pe Socrit ca să continuăm discuţiile noastre despre proorocii din Vechiul Testament. A venit, apoi i-am urat bun sosit.

Socrit: - În Numele Marelui Dascăl cu a cărui încuviinţare vin la voi, să fiţi binecuvântaţi dragii mei! Aţi dorit să vin la voi; am făcut-o cu toată dragostea, am venit să vă ajut, să vă arăt tot ce doriţi.

(Exprimându-ne dorinţa de a cerceta pe Ezechiel, Socrit a ridicat o mâna, apoi s-a întors, rostind chemarea...)

Veronica: - A venit! Are expresia blândă, e îmbrăcat la fel ca un roman... alb mat, poartă sandale în picioare...se înclină către Socrit, la fel şi acesta... Imaginea se apropie.

George: - Iubite Ezechiel, dorim să ştim în ce măsură cele descrise de tine corespund cu textele pe care noi le avem la îndemână. Asta... pentru a găsi confirmarea cei ce citesc şi înţeleg Sfânta Scriptură. Te rugăm să-ţi aduci aportul în cercetările noastre, prezentându-ne cele ce ştii... Şi, dacă vrei să ne mai povesteşti din cele ce le-ai mai lucrat în viaţa ta. Am totala certitudine că textele tale au fost plăsmuite de cei ce au jertfit adevărul! Îţi dau cuvântul...

Ezechiel: - Dragii mei prieteni şi fraţi! Eu... Ezechiel, cel care s-a rupt dintr-o tulpină spinoasă pe malul Mării Mediterane, care dintr-un suflu al vântului de miazăzi am fost înfipt într-un pământ... nu vor ridica mâna, vor scoate ce e murdar, vor tăia şi vor arunca, arătând adevărul. Nu va fi uşor pentru acea "mână", va căuta chiar în foc să ardă ce va fi rău – de altfel, nu va fi posibil, numai că strălucirea falsă a popoarelor va fi stinsă, iar bătrâneţea lor năclăită va muri în propria mocirlă, atrăgând de asemenea pe toţi cei ce au făptuit asemenea lucrari. Gândurile mele sunt de mult aşternute între voi, însă, după atâta sclavie, pot să-mi exprim marea bucurie că s-a trezit în cineva ordinul ce până acum a dormit... să vadă adaosurile crude şi mincinoase ce vor să arate cele scrise, dar contrazicându-se singure. Noi toţi, cei care ştim câtă nedreptate s-a făcut muncii noastre, vom ajuta când cineva va căuta să arate partea murdară şi s-o elimine, partea murdară ce a fost băgată de cei ce au vrut să-şi ascundă propria vinovăţie cu reversul. "Popor ales de Dumnezeu"... în limba ebraica se traduce Israel, pentru că – spuneau ei – atâţia oameni iscusiţi, numai dintr-un popor prea iubit puteau să se nască.

George: - Drept vorbind, cum şi de ce în poporul evreu s-au născut atâţia prooroci?

Ezechiel: - Cei de Sus nu au vorbit numai cu evreii şi nu numai poporul evreu a avut oameni plăcuţi lui Dumnezeu. Şi alte neamuri au avut astfel de oameni, ştiţi asta foarte bine, cât de multe neamuri au dat oameni minunaţi în sânul lor... Evreii, fiind însă mai abili, au scris şi păstrat cele spuse pentru a creşte prestigiul neamului lor, pentru a predomina într-o presupusă superioritate şi sfinţenie. Alte popoare, fie ele mai înapoiate sau mai delăsătoare, nu au îngrijit aceste "danii" şi acestea s-au pierdut odată cu dispariţia celor ce au făcut-o. Să nu credeţi, deci, că Dumnezeu nu şi-a ales din toate neamurile aleşii şi proorocii Săi, marii gânditori. Dumnezeu şi-a ales în toate părţile, din toate neamurile "Stâlpi" pe care să se sprijine şi care să-i comunice voinţa. Nu se duce oare omul în pădure şi încearcă pe orice copac altoirea, aşteptând apoi să vadă ce iese? Oare cum ar putea Marele Horticultor să nu încerce să caute să aplice altoirile pe cât mai mulţi copaci, pe orice "tufărică"...ca să vadă ce iese? Se înşeală acela care crede că numai prin anumite popoare Dumnezeu a vrut să-şi arate Voia Sa, se înşeală! Sunt

popoare despre care Cartea Cărţilor nici măcar nu vorbeşte, acestea fiind de fapt mult mai plăcute Celui Înalt, Voința Sa revărsându-se, desfătându-se, fiind primite şi apreciate eforturile şi credinţele lor. Aceştia sunt cei care au zburat cu uşurință către Acela care, experimentând, a reuşit în Voința şi Puterea Sa.

George: - Iubite prieten, te rog să-mi permiți să citesc câteva versete din textele de tine scrise, pentru a-ți cere părerea.

Ezechiel: - Citeşte!

Am deschis cartea la...capitolul V şi am început să citesc...până la versetul 9:5..."Apoi, veţi zice către Casa lui Israel – aşa grăieşte Domnul Dumnezeu. Acesta este Ierusalimul pe care Eu l-am pus în mijlocul oamenilor, neamurilor şi al ţărilor dimprejur"...6: "Dar el s-a răzvrătit împotriva Hotărârilor Mele mai mult decât neamurile şi împotriva Legilor Mele mai mult decât ţările ce-l înconjoară, căci el s-a lepădat de Legile Mele şi Poruncile Mele nu le-a ascultat!" 7: "De aceea aşa zice Domnul Dumnezeu"...pentru că tu ai înmulţit nelegiuirile mai mult decât neamurile dimprejurul tău şi Poruncile Mele nu le-ai urmat şi nici nu împlineşti Legile Mele, ba chiar nici după Legile neamurilor dimprejurul tău nu te porţi". 8: "De aceea, aşa zice Domnul "Iată, eu vin împotriva ta şi, în mijlocul tău, voi rosti osânda ta în faţa neamurilor" 9: "Pentru spurcăciunile tale îţi voi face ceea ce niciodată nu am mai făcut şi nici nu voi mai face asta vreodata". 10: "Voi aduce asupra ta osânda şi toate rămşiţele le voi spulbera în toate vânturile. ...Pentru că tu ai spurcat Lăcaşul Meu Sfânt cu ticăloşeniile tale, de aceea zice Domnul Dumnezeu "Precum este adevărat că sunt viu, tot aşa-i de adevărat că nu te voi cruţa, Ochiul Meu nu te va ierta, Mâna Mea nu te va milui".

Am oprit apoi lectura şi l-am întrebat:

George: - Este clar...nu există iertare pentru ei?

Ezechiel: - Clar! Citeşte mai departe!

Am reluat lectura de la acelaşi capitol V...

14: "În pustietate te voi face de ocară, în faţa popoarelor din jurul tău şi în faţa tuturor lucrătorilor". 15: "Vei fi de râs şi de batjocură, de pildă şi de groază pentru popoarele dimprejurul tău, atunci când voi săvârşi asupra ta Hotărârile Mele, cu mânie şi urgie, cu pedepse aspre, Eu, Domnul, am zis aceasta".

Am trecut apoi peste capitolul VIII, unde se arată ticăloşiile poporului lui Israel, am trecut şi peste versetul 10 din capitolul IX, unde, din nou, precizez *pentru că nu va fi milă şi iertare*, ca şi la capitolul VII, versetul 4, ajungând apoi la capitolul IX, discutând cu Ezechiel versetele 15-20.

Ezechiel: - "Spune, cine va fi... popor ales de către Dumnezeu?"

George: - Desigur, cei curați şi cinstiți, drepți în acțiunile lor.

Ezechiel: - Îți dai seama, e foarte clar că nu poate fi vorba doar de anumite națiuni, o singură nație plăcută lui Dumnezeu, ci de toți cei ce sunt împrăştiați pe tot Pământul...

George: - Da, însă textul lasă impresia că ar fi vorba despre evrei...

Ezechiel: - Da, poate, despre ei, dar numai despre puțini dintre ei, sunt unii care nu au făcut toate aceste ticăloşii. Citeşte înainte de ce mi-ai prezentat şi ai să vezi. Eu însumi eram foarte uimit de pedepsele care vor fi date poporului meu, dar îmi dădeam seama că merită să fie şters de pe fața Pământului, ...însă, totuşi, pe marginea drumului, unde cresc numai scaieți, mai creşte ici-colo şi câte o biată floare de câmp de care cultivatorul nu se atinge, o lasă să trăiască... Despre aceste câteva flori nevinovate, care se mai aflau încă în acest neam era vorba anterior. Ei, însă au căutat să facă înțelesul că...ei sunt poporul Domnului...

(Tăcere...)

Cei care vor înțelege aceste lucruri vor fi cei care vor dărâma ideile diabolice strecurate printre scrierile profeților şi înțelepților, le vor descoperi înaintea oamenilor, arătând cât sunt de stricate aceste idei, cât sunt de goale şi lipsite de înțelepciune, cei ce le introduc fiind extrem de plini de vicleşug, răutate şi invidie. Din invidie, din vicleşug, au făcut pe Marele Dascăl ca fiind unul de-al lor şi, din

vanitatea diabolica, fără de egal, au alterat scrierile Lui, aşa dupa cum am mai spus... şi alţii apoi nu au mai venit pe la voi. Eu sunt evreu şi oricât aş privi în jur, la fiecare de lânga mine... normal, ţin cît de cît la cei ce sunt de-o naţiune cu mine... dar mi-e şi silă de ea – asta fără să însemne ceva - , îi doresc nimicirea totală pentru tot ce a făcut din Marele, Luminosul şi Preaiubitul nostru Învăţător Iisus Hristos, Fiul Luminii. Te invidiez că eşti pe Pământ, regret că eu nu am trup ca tine, să pot urla nedreptatea făcută iubitului nostru Domn şi Învăţător, aş vrea să scriu, să spun tuturor, să arăt otrava strecurată până şi în cuvintele pe care le-a spus El, venin strecurat în inimile celor însetaţi de apă curată. Au dat venin, au chinuit oamenii cu otrava lor, cu minciunile lor mârşave. Nu poate fi mai mare mârşăvie decât aceea de a încurca omul care caută un drum, a adapă cu venin un om însetat, a da mâncare stricată, cu intenţie clară, celui înfometat. Toţi fiii, toţi cei ce au iubit pe Domnul lor, toţi au suferit şi dacă aţi şti voi că toţi văd acum unde a fost gaura prin care şarpele s-a strecurat... se vede neghina şi se văd cei ce au făcut-o, se văd cei ce au semănat-o. Şi cum toţi doresc acum să fie răscumpăraţi, însetarea şi dorinţa lor de pedepsire va să fie adusă până la capăt. Dragii mei, cred că v-am dat tot ce mi-aţi cerut. Acum (întorcându-se către Socrit...) cer permisiunea să mă retrag... problema...

George: - Iubite prieten, încă o întrebare...

Ezechiel: - Spune.

George: - Ai avut ceva cu egiptenii?

Ezechiel: - Absolut nimic, le-am respectat credinţele, le-am apreciat eforturile religioase, cu toate că neamul meu i-a socotit păgâni, închinători la idoli şi era plin de dispreţ faţă de ei...

George: - Cum se explică atunci că în multe capitole vorbeşti despre pedepsele ce vor veni asupra lor sau... nu cumva acestea erau proorociri asupra evreilor şi aceştia le-au trecut pe seama egiptenilor?

Ezechiel: - Întocmai! Toate erau pentru ei, atunci... pe unele le-au modificat, altele le-au trecut în spatele altor neamuri...

George: - Am căutat apoi şi am dat peste un verset în care era prezentată foarte clar o minciună... Capitolul XXX, versetul 23: "Voi împrăştia pe egipteni între popoare şi îi voi vântura printre ţări".

Ezechiel: - Dragii mei, asupra acestor evidente... nu mai insistăm.

Socrit: - Mai ales că prietena noastră nu mai rezistă... Aşadar, prieteni ai noştri, fiți binecuvântați! Am plecat! Vă mulțumim!

Sus

Bucureşti, 11 februarie 1965

SIU KARTA şi PARCUL DE COPII

Veronica şi-a exprimat dorinţa de a-l vedea pe Siu Karta. În scurt timp, acesta sosi. L-am salutat cu tot respectul.

Siu: - Şi eu, dragii mei, vă binecuvântez cu tot respectul, în Numele Marelui Dascăl, în Numele Domnului nostru, Iisus Hristos. M-ați chemat cu dragoste şi departe fiind de voi, totuşi dorul vostru m-a prins şi m-a adus la voi. Ai dorit să mă vezi, soră, şi tu prietene; acestei dorințe nu pot să nu-i răspund.

Veronica: - A ridicat mâna dreaptă şi a apărut ceva. Ce o fi cu el?... Un parc cu tufe multe şi flori minunate. Printre tufe se află un fel de corturi şi de sub ele scot capete copilaşi drăguți, în jur de 1-3 anişori, copilaşi foarte plăcuți la vedere şi dulci. Vai, ce jucăuşi sunt! Parcă nu au sex, se îmbrățişează între ei, râd unii de alții, ...hop...unul a scos capul şi se uită încolo...e ca şi cum cineva dinăuntru l-a prins... Alții ies şi intră pe sub corturi. Ce o fi însemnând aceasta? Ce este cu aceşti copii, prietene Siu? Tu ai făcut ceva ca eu să pot vedea sau există în realitate aşa ceva?

Siu: - Nu este o iluzie, nici măcar nu sunt ei veniți aici. Am făcut doar distanța dintre tine şi un colț din stratul II să se micşoreze.

Veronica: - Ce frumoşi sunt! Stai, parcă am auzit un ordin. Ies toți din cort şi se apropie. Ce drăguți sunt...(Veronica era în culmea

vervei şi a veseliei...) Uite, unul a căzut în poponeț, altul l-a ajutat să se ridice, sunt toți goi, doar o eşarfă le trece de pe umeri în jos... Acum, parcă sunt trimişi... fuguța-fuguța, cu pulpițe durdulii, grăsuți de-ți vine să-i mănânci, nu altceva... Ei, interesant! Vin păsări în zbor, ceva ce seamăna cu fazanii şi păunii. Coboară spre corturi şi încep parcă să mângâie copiii cu ciocurile... Ei se bucură şi par că se joacă cu păsările.

(Nu mă puteam lămuri ce înseamnă, ce caută aceşti copii de această vârstă dincolo...)

George: - Siu, vrei să ne spui ce înseamnă, trecutul acestor copii?

Siu: - Sunt situati acum într-un anume loc din stratul III. Au fost şi ei pe Pământ, însă au fost luați şi aduşi aici pentru că nu aveau îndeajuns suport pentru misiunea ce ar fi urmat. Nu puteau realiza mare lucru din pricina locurilor în care se întrupaseră, atunci fiind răpiți între vârsta de 1 şi 3 ani...

George: - Atunci... de ce au mai fost trimişi?

Siu: - Ei au dorit asta, dar nu s-a putut realiza pe deplin.

George: - Dar cum se explică faptul că sunt aşa de mici?

Siu: - La vârsta aceasta au fost luați, înapoi...

George: - Au fost spirite normale înainte de întrupare? Oameni întregi sau copii?

Siu: - Au fost la fel cum sunt eu acum.

George: - Atunci, unde le este țesutul, fie el şi din substanță spirituală?

Siu: - Ce vrei să spui?

George: - Nu înțeleg cum, având o înălțime normală la întrupare, nu înțeleg de ce acum sunt aşa de mici. Deci, substanța lor spirituală este mai "mică"... unde e restul spiritului?

Siu: - Aceasta a făcut-o Rânduiala Divină a Marelui Guvernator...

George: - Dar tot din Legea Divină a Marelui Guvernator face parte şi "legea conservării substanţei". Cu alte cuvinte, legea aceasta nu exprimă doar conservarea caracterului şi a valenţelor intelectuale, ci şi întreţinerea "cantităţii de substanţă" spirituală a corpului spirtual, legate de anumite dimensiuni şi anumite forme. Formele exprimă trăsăturile de caracter, iar dimensiunile conturul spaţial, acestea menţinându-se în cadrul unei limite, fără de care legea de care vorbeam nu s-ar putea manifesta. Adica "Legea conservării substanţei"...

Siu: - Eu am spus ce am avut de spus!

Veronica: - A dispărut! A dispărut...şi Siu, şi Parcul de Copii...

George: - Iubite Siu, te-ai supărat pentru întrebările mele...

Veronica: - A plecat, degeaba mai întrebi...

Am rămas cu impresia că-l enervasem cu întrebările mele... oricum, gândeam că... poate s-a supărat pe noi, dar eram foarte apropiaţi ca să mă îngrijorez... Siu era foarte apropiat de cercetările noastre ca să considere ceva rău în ceea ce făceam...

Constat, de data aceasta, ceva foarte important – spiritele nu caută atât de multe explicaţii ca noi. Nu au un spirit analitic atât de dezvoltat, ei abordează cunoaşterea la un mod foarte sintetic, folosind deosebite calităţi intuitive... Această constatare o mai făcusem în cercetări alături de Hegheduş Ianoş. Şi el era de părerea mea... Spiritele nu au obiceiul să despice firul în patru, ca noi, pământenii. Ceea ce ele au foarte dezvoltat este simţul intuiţiei, dominant în cunoaşterea lumii în care trăiesc şi se mişcă. Mai e ceva. Spiritele care pleacă de pe Pământ nu reţin faptele nesemnificative. Ani, cifre, adrese, localităţi... în general vorbind, nu reţin nimic din ce nu este esenţial, nu reţin deloc ceea ce nu este semnificativ. Au, însă, o fantastică memorie a tot ce este semnificativ, a tot ce este Esenţial. De la Siu aşteptam o explicaţie ştiinţifică. Nu a recepţionat aceasta. Este foarte posibil şi cred că aşa este... Siu nu a avut o pregătire ştiinţifică. Este un Spirit Superior, un "argintiu luminos" cu fixare în stratul VII, nu am pretenţii, nu

vreau să reproşez... Sper însă şi doresc foarte tare ca în cercetările noastre să găsim spirite cu limbaj şi pregătire ştiinţifică adecvată zilelor noastre. Aştept cu nerăbdare această zi! Mă gândesc în special la Tarnium, cel din Venus, cel ce mi-a promis odată că-mi va vorbi despre atomi. Deocamdată, scopul cercetărilor noastre este BAZA LUMII SPIRITUALE...

Sus

Bucureşti, 13 februarie 1965

IOAN HRISOSTOM şi SIU KARTA

Am vrut ca astăzi să continuăm studierea spiritelor de pe treptele inferioare, ale pribegilor şi rătăcitorilor, dar Veronica a vrut să mai schimbăm atmosfera. Am cerut atunci să vină cineva care doreşte să se manifeste. Am aşteptat cam 5 minute, mai mult ca de obicei, în cele din urmă prezentându-se Ioan Hrisostom şi Siu Karta.

Ioan: - În Numele Părintelui Ceresc prin care vin la voi, fiți binecuvântați, iubiți frați şi prieteni! Azi v-ați gândit la mine şi m-am simțit obligat să vă răspund. Am dorit să vin la voi, deşi drumul nu a fost prielnic, am răzbit...

George: - De ce nu a fost prielnic?

Ioan: - Deschiderea drumului nostru spre voi – de voi depinde dacă e prielnic sau anevoie. Este legat de stările voastre sufleteşti şi cum sunteți voi supuşi acestor legi ale trupului, aproape fără voia voastră uneori faceți greoaie venirea noastră.

Veronica: - Nu înțeleg, cum adică?

Ioan: - Cercetează-te, vezi cum te simți şi spune-mi: "Ai o linişte deplină sau o tulburare inexplicabilă?"

Veronica: - Da...e adevărat... Am o tulburare, dar nu ştiu de ce. Poate din motive fiziologice.

Ioan: - Da, e adevărat, stările tale sunt legate de trup... Şi dacă trupul nu este în echilibru perfect, nu poți lucra cu noi...

(A urmat o scurtă tăcere...)

Veronica: - Ioan discută ceva cu Siu... Ioan a plecat, a rămas doar Siu.

George: - Cum asta? Ce s-a întâmplat?

Siu: - E solicitat de un cerc de teologi din Italia şi nu a putut respinge propunerea lor. Trebuie să se prezinte... Ei fiind teologi, multi bărbați, au probleme mai multe, îndeosebi şi pentru că sunt catolici... A dorit să vină la voi, însă în fața altor dorințe, cea a voastră a căzut. Nu te speria că eşti zdrobită. Când se strigă ceva către cineva... tot ce se găseşte pe cale trebuie să cadă... Nu vă necăjiți! Ei fiind mai mulți, aproape toți semioficiali, au totuşi întâietate, de aceea Ioan s-a dus la ei. Eu am prevăzut de la mare distanță dorințele teologilor italieni pentru fratele meu Ioan, am prevăzut ce se va întâmpla şi de aceea am venit şi eu la voi. Nu aveți de unde să ştiți dacă atmosfera de lucru e prielnică. Amânați pe altă dată lucrul. Acum nu puteți lucra. Fiți binecuvântați şi rămâneți în pacea Scumpului nostru Domn!

Sus

Bucureşti, 19 februarie 1965

DUCELE de ALBA – FERDINAND ALVAREZ de TOLEDO

- gri deschis cu diagonala galbenă-deschisă, lată de o palmă;

- stratul IV;

Ducelui de Alba nu i-am pus întrebări pentru că nu prezenta interes. I-am cercetat doar culorile şi Locul în care se afla, apoi am trecut la Attila.

Sus

Bucureşti, 19 februarie 1965

ATTILA

- gri deschis cu jumătate de piept violet deschis;

- stratul IV;

Veronica: - S-a prezentat! E un bărbat frumos, poartă pantaloni strânşi pe picior, tunică verzuie; are o stare potrivită climatului agreabil...

Attila: - Poate că am fost un bici, poate că am fost o sabie; oricum, am fost acolo unde trebuia să fiu. E necesar să ştiți şi voi, cine e comandant de oşti e pus de cineva... spre apărare sau spre cotropire. Că am fost "biciul lui Dumnezeu"...se poate, dar nu am făcut nimic cu patimă, cu ură. Am făcut tot ce mi s-a ordonat. Nici cu mine nu am fost milos, singur mi-am aplicat pedepsele.

George: - Spui că ți s-a ordonat. Cine o făcea, doar tu erai conducătorul!?

Attila: - Asupra noastră avea putere Marele nostru Preot Mattila, un om cu un suflet foarte mare... Era cu adevărat un sfânt, cu el mă sfătuiam în toate împrejurările.

George: - Se spune despre tine că ai fost un om crud...

Attila: - Multe se spun în istorie... altul este însă adevărul. Am fost cinstit şi mai ales drept. Nu am făcut fapte mai mari, deşi aş fi putut. De asemenea, nu pot spune că în locul în care mă aflu mă simt rău. Dimpotrivă, sunt respectat de cei din jur şi...

George: - Bine, Attila, îți mulțumim. Am vrut să ştim despre tine ce culori de bază ai şi în ce strat te afli. Îți mulțumim încă o dată. Eşti liber să mergi!

Sus

Bucureşti, 20 februarie 1965

Galileo GALILEI (I)

Am aşteptat cu mult interes şi nerăbdare ora întâlnirii cu Galileo. Mă întrebam dacă voi găsi în el pe acela care să-mi lămurească neclarităţile pe care le aveam cu privire la existenţa straturilor. Am vrut de mai multe ori să se precizeze ce sunt Straturile şi dacă prin ele se înţelege planetele. Nimeni nu mi-a răspuns exact. Locurile în care ei stăteau spuneau că se numesc straturi, Oraşe, planete şi nu puteam înţelege clar. Planeta, se ştie, este un corp sferic care se menţine în spaţiu, într-un punct gravitational generat de un Soare, de un Astru. Nu puteam înţelege straturile ca fiind nişte planete, dar în acelaşi timp le consideram ca fiind nişte soluri materiale care trebuie că în spaţiu au formă şi dimensiuni. Având aceste intenţii, i-am chemat pe Galileo şi pe Socrit. I-am salutat pe amândoi, urându-le bun venit.

Galileo: - În Numele Aceluia prin care am venit la voi, fiți binecuvântați, prea iubiții mei prieteni. Ați dorit să vin, am venit. Ce doriți de la mine?

George: - Vrem să aflăm multe, Galileo. Însă, în primul rând căutăm o lămurire cu privire la Lăcaşurile de odihnă, dacă sunt planete sau straturi... Numai Doamna Georgina a spus că ar exista planete... Însă nu am avut timp şi nici momentul să insist. Ne interesează poziția, locul acestora în univers, caracteristicile lor. Doresc apoi să discut problemele ce le ridică teoria relativității cu privire la spațiu, timp, mod şi energie... Teoria cuantelor, precum şi multe alte nelămuriri.

Galileo: - Da, ai început cu nelămuriri asupra planetelor, straturilor sau Oraşelor... după limbajul nostru. Este adevărat că între straturi şi planete există asemănări, dar în realitate sunt diferite, având fiecare un înțeles aparte. Planetele sunt acelea pe care se perpetuează viața, vieți omeneşti, mai avansate sau mai înapoiate. Voi cunoaşteți planetele, dar nimeni nu ştie adevărul, dacă în acele planete există sau nu vieți omeneşti, animale, sau altceva, de exemplu din natură. Sunt recunoscut în natură ca un om. Toată viața pe Pământ mi-a fost o continuă cercetare, dar când am rupt firul acestor lucrări şi am trecut în altă viață, am trăit ceea ce nu m-am

aşteptat, căci cu o uşurinţă de mii de ori mai mare am putut pătrunde ceea ce eu niciodată în trup fiind nu aş fi putut crede că poate exista. Atunci am văzut cât de mic sunt, mi-am dat seama că nu am făcut nimic şi că nu ştiu nimic. V-a spus prietenul nostru Siu că merg şi prezint ceva, din cele ce ştiu, unui student englez...

(Într-adevăr, Siu ne spusese într-o convorbire despre Galilei, cum că ar avea un student în Anglia pe care îl iniţiază, îl îndrumă...)

Este întocmai o prezentare pe care o face o mamă unui copil, învăţându-l literele, în raport cu imensa cunoaştere a oamenilor pământeni. Nu poţi da unui om să mănânce decât cele cu care s-a obişnuit. Astfel, dacă îi dai ceva care ar putea să-i dăuneze este întocmai ca un curent puternic căruia i-ai da drumul asupra unui bec mic şi... ars, gata este becul. Mă uit la el şi mă minunez ce grozăvie i se pare lui că descoperă cu mintea şi parcă mă văd şi pe mine cum mă străduiam şi mi se părea că fiecare pas este mare, ca să ajung apoi să analizez totul, iar când am ajuns la capăt de drum, mă văd în faţa unui imens ocean de cunoştinţe în care mă pierd. Da, voi mă vedeţi pe mine ca pe un om mare, eu vă spun, sunt extrem de mic. Sunt planete pe care le-am pătruns în aprinsa mea dorinţă de cercetare, despre care voi oamenii de pe Pământ nici nu aveţi habar, planete pe care cultura şi civilizaţia este cu milioane de ori mai avansată ca la voi. Cei ce vin pe planeta Pământ să muncească sunt atraşi de anumite legi, de planeta respectivă, la o muncă cotată de energia acumulată de ei. Între ei nu există decât cinste şi corectitudine desăvârşită şi pentru aceasta ei se pot bucura mult mai mult decât voi, având felurite aparate, asemănătoare cu ceea ce voi numiţi televizor. Deci...să fim înţeleşi, prietena noastră a fost luată şi i s-au arătat diverse lumi... sau organizaţii de vieţi sau... cum le-a spus ea "oraşe suprapuse". E adevărat, acolo e o lume a fericiţilor, o lume aparte de cele ce se numesc planete. Între planete se comunică prin aparate de emisie-recepţie radio. Aparatele voastre vor putea prinde aceste emisiuni numai după ce Pământul va face o mişcare pe care nu a mai făcut-o niciodată. Recepţionarea semnalelor lor se va putea face precis cât mai curând şi veţi şti despre aceste planete. Cinci sunt, în total, în afară de Pământ. Pământul e mic pe lângă ele... Aceste planete dispun de atâta energie, încât oamenii de aici nu mai nevoie să depună eforturile voastre (munca brută), energia nucleară rezolvă tot ceea ce oamenii

au nevoie. Ceea ce e mai important la acele fiinţe e faptul că aşa cum eu comunic cu sora noastră, în felul în care ea mă vede pe mine, ei toţi comunică cu toate oraşele pe care voi le numiţi "Oraşe ale Bucuriei şi ale Fericiţilor" - straturile, fără să mai vorbim de legăturile lor de la o planetă la alta, prin care comunică toate dorinţele şi interesele, vorbesc, se văd, se sprijină, este ceea ce ei numesc adevărata frăţie. Eu, cercetând toate acestea, din curiozitatea mea nestăpânită, m-am simţit ca un bob de grăsime tare într-un cazan cu apă clocotită, descompus, desfiinţat. Despre planete avem foarte multe de vorbit. Pământenii habar nu au.

George: - Astronomii şi cercetătorii de la centrele noastre de studiere a radiaţiilor cosmice dispun de o aparatură destul de avansată.

Galileo: - Toata aparatura lor este nulă în faţa acelora pe care le avem noi. Şi, după cum animalele, reptilele, păsările nu pot avea raţiunea omului şi nu înţeleg ce face acesta, tot aşa sunt şi oamenii de pe Pământ faţă de imensa civilizaţie pe care am putut să o văd pe planete. A fost publicat şi la voi despre recepţionarea unor semnale extraterestre...

George: - Da, tocmai voiam să te întreb.

Galileo: - Adevărul e că Pământul, prin mişcarea de rotaţie, fără să vrea, e atras de imensa putere a acelor planete şi datorita acestui fapt s-au recepţionat acele unde radio. Pâna ce se va stabili o legătură curentă va mai dura. Şi aşa-numita "extraordinară minune" într-una din zile va înnebuni lumea când va afla că mai există planete ce comunică între ele şi formează o familie imensă. Vom vorbi de fiecare în parte, de ocupaţiile lor, de modul lor de viaţă. Vom proceda prin întrebări. Voi întrebaţi, iar eu răspund. Nu ştiu cu ce să încep şi ce să dau din materialul acesta imens. Veniţi voi cu întrebări din viaţa voastră practică şi la fiecare întrebare voi da răspunsul necesar.

George: - Cum e cu apropierea noastră de ei?

Galileo: - Puteţi sta într-un cazan unde se topesc metale? Nu. Ei, aşa nu puteţi voi, de pe Pământ, să comunicaţi şi să pătrundeţi ceea ce ei au, că vă puteţi topi. Trebuie să ajungeţi cât de cât la nivelul

lor şi când veți ajunge, Pământul va arde şi vor rămâne cei ce vor putea suporta. Adică, dacă ştiința şi tehnica de pe această planetă nu se va putea ridica şi nu va ajunge aparatura planetelor de care vorbim acum, atunci ori veți arde, ori...dacă veți pătrunde totuşi, asta însemnând contrariul celor afirmate până acum, veți zbura de fapt, la temperatura cerută. Cine va intra în această lume a lor, această măiastră lume, merită, pentru că un bloc de gheață nu poate intra într-un cuptor la o temperatură de peste 3-400 de grade. Va sta un timp acolo şi se va topi apoi. De ce prietena noastră nu poate sta într-o permanentă legatură cu noi? Pentru că atmosfera e grea şi cei din jur sunt jos, nu o pot ajuta. Şi, mai spun ceva - câți din jur vă înțeleg, ce s-ar întâmpla dacă v-aş spune acum ce vă aşteaptă? Ceea ce m-a aşteptat şi pe mine şi am evitat, poate încă o mai fac. Ei bine, când vor ajunge toți să vorbească aşa cum vorbiți voi între voi? Când vor ajunge toți într-o permanentă legătura cu cei de dincolo? Voi nu ați ajuns la nivelul atingerii legăturilor interplanetare! Deci, cât va trebui, câtă energie veți avea nevoie. Vă pierdeți energia în muncă brută, aşa cum am făcut şi eu în viața fizică, în activități şi muncă fără sens, pe când ei au ajuns să facă tot ce doresc. Poruncesc şi totul se face automat, dintr-o aparatură extrem de avansată.

George: - Pesemne că evoluția noastră se apropie acum de un eveniment crucial.

Galileo: - Da, da, aşa e... Când o să ajungeți la comunicare nu va mai fi nevoie de nici un aparat imens şi para-imens. Voi veți fi aparatele şi veți vedea, veți transmite, ...dar asta nu acum, atunci...

Vor rămâne puțini pe această planetă. Cei care, totuşi, vor rămâne vor avea aici o viață fericită, deşi pe Pământ va continua aceeaşi rulare între suflet şi trup. Desigur, nu vor fi la fel, dar se vor completa unii pe alții.

George: - Cum se poate rezolva legătura între planete?

Galileo: - Cu aparatură complicată care dispune de surse imense de energie... Dispun de o altfel de sursă de energie şi de aceea semnalele pe care le-ați primit sunt atât de puternice.

(Veronica duse mâna la cap...)

George: - Ce-i...?

Veronica: - O uşoară ameţeală. Nu-i nimic, continuăm.

Galileo: - Uite, vezi, acesta este omul. E strâns de trup şi nu poate zbura.

George: - Deci, şi pe celelalte planete există cicluri de reîntrupare?

Galileo: - Sigur, şi acolo este viaţă ca pe Pământ, adica... ciclurile acestea de reîntrupare alternează între viaţa trupească şi părăsirea trupului, numai că acolo nu vine bărbatul decât cu discul lui să ia trup, acolo e altă viaţă. Adică, aici, pe Pământ, vii, cauţi, transformi... evoluezi până găseşti adevărata parte a ta, discul tău. După ce l-ai găsit, ai rupt-o cu Pământul. Abia atunci poţi merge în celelalte planete. Într-una din cele 5 de care v-am spus. Acolo se nasc automat cei doi, adică într-un trup potrivit, să poată duce o viaţă armonioasă. Acolo nu există bărbat atras de femeie prin forţă, acolo acţionează doar Legea Discoziei, prin care se trag numai cei asemenea. Părinţii nu se opun deoarece cunosc Legea şi ştiu că numai aşa se pot atrage doi, se pot dori, când sunt asemenea... şi astfel se respectă, se unesc.

George: - Tânărul despre care spuneai că îl ai în grijă, studentul englez, ce studiază?

Galileo: - Electronica... Mă duc la el pentru că e o fire aparte; extrem de nemulţumit pentru el de tot ce face, se chinuieşte enorm că nu înţelege şi nu poate exprima ce simte şi intuieşte. Antenele lui au vibrat şi au atins inima mea, căci s-a rugat la toţi fizicienii, la Dumnezeu, să-i acorde un strop de înţelepciune, îşi doreşte să fie "inundat" şi vrea să-şi dea seama de imensul cosmos necunoscut. Era vorba mai înainte de o stea care străluceşte şi acum este la miliarde de ani lumină. Ei, câte stele din acelea sunt, stele pe care nu le cunoaşteţi, la distanţe într-adevar miliarde de ani lumină.

George: - Planetele de care vorbeşti sunt locuite, se văd de pe Pământ?

Galileo: - Nu se văd şi nu aveţi cunoştinţă de ele... Ei vă văd pe voi, dar voi nu-i puteţi vedea, lumina lor e prea mare, adică vibraţiile lor depăşesc spectrul vizibil ce l-aţi putea vedea.

George: - Atunci, nu din pricina depărtarii nu se văd, ci din cauza luminozităţii...

Galileo: - Trei dintre ele nu le vedeţi din cauza atât a distanţei mari, cât şi din cauza luminozităţii. Două sunt mai aproape de voi şi le-aţi putea vedea, însă luminozitatea le face să nu fie vizibile.

George: - Ai fost acolo ca vieţuitor în trup, de le ştii pe toate acestea?

Galileo: - Am fost ca cercetător, din locul în care mă găsesc, nu ca vieţuitor în trup, ci în spirit...

George: - Dar te-ai putea duce să te întrupezi acolo?

Galileo: - Nu, pentru că nu mi-am găsit completarea discului...

George: - Şi dacă ai găsi completarea?!

Galileo: - Da, în acest caz da, aş putea merge pe o altă planetă, dar nu doresc asta. Nu doresc nici pe Pământ să revin. Viaţa cea mai mizerabilă e acolo unde este ură şi nedreptate, minciună şi tot felul de murdării care nicidecum nu te pot lăsa să te înalţi...

Sus

Bucuresti, 21 februarie 1965

Galileo GALILEI(II)

Galileo: - În Numele Marelui Dascăl al Întregului univers... în Numele Celui prin care vin la voi, fiţi binecuvântaţi, bunii mei prieteni. Şi pentru că nu aveţi timp de pierdut, să începem lucrul nostru. Cum am descoperit cele 5 planete... În locul de odihnă şi lumină în care mă găsesc, care e împodobit cu atâta măiestrie, în ceea ce priveşte formele şi natura înconjuratoare, cu orice vietate

gata oricând să ne slujească, spiritul meu de cercetător a început să se mişte pentru a putea descoperi ceea ce nu şi-a închipuit vreodată, să întâlnească ceea ce a crezut că nu va întâlni vreodată. "Oprit" de anumite forţe, am fost îndreptat spre frumoasa, măreaţa şi binecuvântata planetă ZEFIRIUS, despre care niciodată în cercetările mele nu am auzit că ar exista şi despre care nu se ştie nimic în acest secol pe Pământ. Am fost îndreptat acolo de cei ce păstrează legătura cu celelalte planete din stratul VIII. Când am ajuns, am căutat să iau legătura cu un mare fizician, locuitor al planetei şi cercetător. Astfel, am putut afla datele care mă interesau – mărimea, tainele, numărul de fiinţe, şi aşa mai departe... Am aflat lucruri minunate de la el. Am stat de vorbă cu el aşa cum stau acum cu voi.

George: - Era în trup pozitiv?

Galileo: - Da. Planeta din care veneam eu nu era o noutate pentru el. Mi-a fost recomandat contactul cu el de prietenul meu Caius. Caius este un mare cercetător, fizician al indienilor, el fără să fie propriu-zis indian. A mers acolo cu 800 de ani înaintea mea. El ţinea legături foarte strânse de prietenie cu cel căruia îi fusesem recomandat şi care se numeste Pinki. Am stat mult de vorbă cu noul meu prieten. Nu am cercetat "personal" Tainele Planetei, m-am mulţumit cu cele spuse de el. Zefirius este cea mai îndepărtată planetă faţă de Pământ şi cea mai apropiată de Cetatea Luminii, Oraşul de Aur, pe axa Zenit-Nadir. Acolo, fizicienii numesc straturile "Ceruri ale Păcii", "Cerul Păcii I", "Cerul Păcii II", etc. După numărul respectiv ei înţeleg gradul de energie, oamenii, culorile lor şi coeficientul de fixare. Sunt cei mai avansaţi dintre cei aflaţi pe toate planetele, în cultură şi îndeosebi în civilizaţie, în ceea ce priveste posibilităţile de comunicare generate de energie. Cei mai avansaţi în sensibilitate şi energie spirituală. Dispun, fiecare, de o energie dinamică nemaipomenită. Viaţa în trup e foarte lungă, între 500-600 de ani ai noştri. Unii ating chiar 800 de ani. Când i se curmă viaţa, un zefirian trece la locul ce i se cuvine, direct şi numai în straturi înalte, acolo fiind ei atraşi şi fixaţi. Nu există la ei, pe planeta lor, hotare. Au o singura limbă şi o singură conducere. De fapt, nici nu au nevoie să fie conduşi, deoarece fiecare îşi cunoaşte datoria şi se conduce pe el însuşi cu perfectă exactitate. Fiecare execută în sectorul lui ceea ce este necesar

întregii societăți. Corectitudinea fiind absolută şi inalienabilă, forțe din afară nu au nici un sens sau rost. De aceea, nu veți găsi acolo judecători sau penitenți, armate de contabili sau de controlori. Fiecare e un atent controlor al propriei activități, pentru că fiecare urmăreşte altceva, fiecare este preocupat de studiul său, există doar bună înțelegere, armele şi inițiativele armate sunt inexistente...

George: - Dar în celelalte planete? Există aceeaşi situație? Poate ar fi fost bine să începem cu cea mai apropiată de noi.

Galileo: - Eu merg des în Zefirius deoarece noi nu stăm acolo unde nu ne simțim bine, plecăm repede de acolo. Stăm cât stam, dar nu ştim cum să facem să plecăm mai repede din locurile în care nu ne simțim foarte bine! Depinde, de exemplu, de voi, dar şi de atmosfera înconjurătoare. Eu, fiind o fire cercetătoare, m-am străduit să descopăr mereu şi mereu mai mult. În Zefirius merg pentru că mă satisface ceea ce văd... De aceea, am şi început discuțiile noastre cu ea. Pe Zefirius... până la cel mai mic fir de iarbă am găsit o măiestrie şi o perfecțiune nemaiîntâlnită. Fiecare se manifestă în proporția nivelului şi felului particular de a fi. Toate lucrurile răspund cu aceeaşi perfecțiune încât uit să mă mai întorc la locul meu. De aceea am început cu această planetă, pentru că mi-a fost prima prezentată de Caius şi mi-a devenit cea mai dragă.

George: - Te rugăm să ne dai câteva date referitoare la mărimea acestei Planete.

Galileo: - Da! Le-am comunicat lor dimensiunile pe care le folosesc pământenii... ei mi-au comunicat apoi date despre planeta lor în sistemul de măsura pământean. Bineînțeles, le-a fost foarte uşor să transforme în unități de măsură pământene, aceasta deoarece şi ei folosesc sistemul metric. Mi s-a spus că diametrul acestei planete este de 87000 de kilometri, populația în trup este de 9 miliarde de oameni... aşa că vă dați seama de ce... 30000 de ani, în Oraşele Fericiților... nu ar fi suficienți spre a cunoaşte tainele acestei planete. Cei pe care voi i-ați mai intervievat referitor la dimensiunile straturilor şi planetelor nu v-au răspuns deoarece nu sunt interesați de aceste lucruri. Pe nimeni nu interesează toate aceste date, lungime, număr, etc, deoarece toți sunt foarte fericiți

aici, aceste date nu le aduc mai nimic. Poate acum o să vă întrebați de ce pe Zefirius sunt atât de mulți locuitori... Păi, longevitatea... Naşterile sunt puține şi... nu toate femeile nasc. După ce o femeie naşte, este scutită de toate obligațiile, iar femeile care nu nasc ajută bărbații lor în munca intelectuală. Dacă e să privim aşa, toți, absolut toți, într-un procent de 100%, au munci intelectuale. Acolo nu există țărani sau muncitori simpli care să presteze doar muncă fizică. Totul este mecanizat, totul cerând, pentru a putea fi exploatat, o pregătire intelectuală. Astfel, rolul cel mai important este luat acolo de către şcolile ce pregătesc oamenii pentru viață, instituții superioare pe care oricine le frecventează, toți, absolut toți, fără nici o excepție. Electricitatea este pretutindeni, cel mai "încărcat" fiind, totuşi..."omul"... mai bine zis, încărcat cu încărcătură electromagnetică.

George: - Ce fel de mişcări are planeta Zefirius?

Galileo: - Zefirius are mişcare de rotație în jurul propriei axe şi alta, tot de rotație, în jurul Oraşului de Aur.

George: - Au Soare?

Galileo: - Pentru ei, Soarele este Oraşul de Aur, cum spunem noi. Uite că nu mi-am dat seama dacă ar mai exista vreun Soare, pentru că acolo e mult mai multă Lumină, chiar noaptea. Hai să zicem că ar exista un fel de amurg, dar toată atmosfera luminează. Trebuie să ştiți că sunt sute de ani de când merg acolo şi tot nu m-am pus la punct cu toate. Noutățile lor depăşesc posibilitatea mea de a cunoaşte. De exemplu, acolo nu există iarnă. Există doar vară foarte frumoasă şi toamnă caldă şi plăcută. Să ştiți, nu am discutat cu ei despre mişcările planetei lor. Toate aceste lucruri sunt minim importante pentru ei. În privința legilor, de exemplu, nu am dedus, dar am observat că sunt aceleaşi. Ei nu caută să desfacă firul în patru, ca pământenii. Au un simț analitic mult mai evoluat şi privesc fenomenele în sinteza lor, într-o largă şi amplă corelație. Vedeți? Cu totul alte metode de studiu şi cercetare. M-ați întrebat despre mişcările planetei, gândindu-vă la un lucru extrem de important. La ei, aceste date sunt nimic, nu se interesează de atâtea lucruri ce pe voi vă preocupă atât de mult.

George: - În ce constă, de fapt, progresul la ei?

Galileo: - Într-o automatizare extrem de avansată, bazată pe surse extrem de puternice de energie imensă de care dispun şi prin care fac totul. Da! Nu se interesează de mişcările planetei lor... În schimb, hai să spunem că vor să vorbească cu cineva aflat la foarte mari distanţe. Nu au aparat telefonic... Au un aparat foarte miniaturizat, cât o jumătate de palmă, apasă pe un buton şi, oriunde ar fi interlocutorul, imaginea acestuia apare pe un ecran mic şi astfel comunică fără nici un fel de complicaţii. Îl cheamă celălalt, îl văd, vorbesc... asta e. Aceasta fără o centrală intermediară sau alte complicaţii.

George: - Ei au stele pe firmament? Astre, comete sau corpuri cereşti...

Galileo: - Vezi? Pe Pământ voi vedeţi aceste lucruri din cauza nopţii... Acolo, după cum v-am spus, neexistând noapte, aceste lucruri nu se văd.

George: - Ce mediumnitate au?

Galileo: - Perfectă! Toţi văd şi vorbesc cu orice spirit. Cel care nu are mediumnitate, singur se aruncă într-o prăpastie, special amenajată pentru aşa ceva, deoarece se consideră nedemn de a locui cu fraţii săi.

George: - Şi ce efect are acest act?

Galileo: - Prin acest sacrificiu ei primesc apoi mediumnitatea de la Părintele Ceresc şi atunci se reîntrupeaza din nou. Ei nu spun "Dumnezeu" acolo, în lumea lor, ei spun "LUMINĂTORUL"! Ceea ce voi denumiţi "Dumnezeu", pentru ei înseamnă Energie, Lumină, Putere... Şi mai ştiu că Dumnezeu este o forţă, o putere, ceva care acoperă totul. Aceluia ei îi spun Luminătorul, Cel ce Cuprinde Totul, considerându-l, de altfel, o persoană asemănătoare Omului. Numai că nu-i spun "Dumnezeu", ci "Marele Om" sau "Luminătorul".

George: - Ce fel de religii au?

Galileo: - La ei nu există aşa ceva. Religia lor este corectitudinea şi cinstea. Corecți cu înşişi, cinstiți cu ce-i înconjoară... De aceea pot avea legături cu cei din Lumile Fericiților. Acesta este obiceiul lor. Este important de ştiut că ei merg doar de la stratul V în sus. Straturile I-IV sunt doar ale pământenilor.

George: - Cam câți ani de-ai noştri învață ei în şcoli şi în facultăți?

Galileo: - Vezi tu, la ei nu se spune "an". Când vine vara spun că bate vântul de miazăzi, iar toamna spun că bate vântul de miazanoapte... Ei..., ajunge pe această seară!

George: - Iubeşti mult pe studentul acela... Să spunem că va ajunge un fizician foarte mare?

Galileo: - Nu merg la el acum, am şi eu alte treburi.

George: - Pe unde?

Galileo: - Haideți că plec! Fiți binecuvântați!

George: - Să-şi fie răsplătită bunăvoința, dragostea şi strădania!

Veronica: - Gata... a plecat...

Sus

Bucureşti, 24 februarie 1965

Galileo GALILEI (III)

L-am chemat din nou pe Galilei şi a venit foarte trist...

Galileo: - ...Ucenicul meu din Anglia, studentul... este pe moarte...

George: - Cum aşa? Ce s-a întâmplat?

Galileo: - Are aprindere la plămâni.

George: - Cum asta?

Galileo: - Fără să ştie, a stat într-un curent puternic de aer. Acum e internat într-un spital, dar nu sunt asigurări că va scăpa. A vărsat mult sânge. Ceva mai mult, am aflat că peste 3 zile va pleca de pe Pământ... Îmi puneam foarte mari speranțe în el... Era un bun teren de lucru.

George: - Avea mediumnitate?

Galileo: -...auditivă. Nu vedea, dar auzea foarte bine.

George: - Şi nu-l poți ajuta să scape?

Galileo: - Mă duc să încerc... Mă duc să stau cu el toată noaptea. Am să alerg la Scaunul Luminii să-i înnod firul pentru mai departe.

George: - Cum? Doar nu El o să decidă dacă o să moară! Fatalitatea şi mizeria Pământului... ea ucide...

Galileo: - Cum? Cine? Fatalitatea?! Ce spui? Nu EL?

George: - Cum îl cheamă?

Galileo: - Igor Ludovic. Şi mai are un nume. Era cât pe ce să nu mai vin la voi.

Veronica: - Când are câte un prieten de-al nostru necazuri (de pe Pământ) suferiți şi voi?

Galileo: - Suferința noastră e cu atât mai mare, cu cât în măsura efortului pe care l-am depus pentru a lucra cu el, nu am reuşit să ducem lucrul la capăt. Suntem distruşi, văzându-ne dorința rămasă pe drum... Şi tu, Veronica, erai să fi plecat în "Cer", dar s-au pus curmeziş prietenii tăi şi ai rămas mai departe acolo unde eşti acum...

Veronica: - În '42? Cum asta? Dar nu am trecut prin nici un pericol...

Galileo: - Atunci a căzut o bombă lânga zidurile...

Veronica: - Adevărat. A căzut o bombă lângă noi şi nu a explodat... Da, îmi amintesc...

(am vrut să continuăm discuţia, însă Galileo îşi exprima îngrijorarea pentru bietul student şi astfel... plecă).

Sus

Bucureşti, 27 februarie 1965

Galileo GALILEI (IV)

Am rostit chemarea, am aşteptat mai mult ca de obicei şi, în sfârşit...

Galileo: - Am venit mai greu, dar sunt foarte bucuros că am scăpat pe ucenicul meu de la întreruperea firului vieţii. Nu e încă bine, dar este salvat. Am fost tot timpul în preajma lui, eu şi prietenii mei. Nici o secundă nu a stat singur şi permanent i-am dat din energia noastră. Aceasta a fost "baza" alimentara a lui, alimentarea cu energie din noi. Acum, mă puteţi întreba ce vreţi...

George: - Ai pomenit data trecută de posibilitatea intrării pământenilor în rândul planetei de care ne-ai povestit... şi ai arătat că acest lucru este posibil numai pentru o parte dintre aceia care vor rezista la "temperatura" acelei lumi.

Galileo: - Da! M-am referit la încercările voastre de a ajunge pe unele planete şi, într-adevăr, puteţi reuşi, numai că acolo pot ajunge cei ce au culori bune şi luminoase. Cei ce sunt inferiori din punct de vedere spiritual, cei ce au culori închise, nu vor putea depăşi o anumită "distanţă" faţă de Pământ, pentru că spiritul lor va fi atras înapoi, fără să poată părăsi trupul material. Dar şi cei ce vor putea atinge în trup planetele nu vor putea convieţui cu "băştinaşii". Acolo...sunt alte condiţii. Acolo sunt aceleaşi legi, dar cu caracteristici proprii care nu permit amestecul. Legile corpului pozitiv pământesc impun existenţa unei anumite condiţii atmosferice, anumite fluxuri de radiaţii şi densităţi electrice dincolo de care viabilitatea nu poate fi asigurată. Poate numai nişte costume speciale care să izoleze ar putea fi folosite. Dar şi aici este o

problemă: păstrarea proprietăților materiale din care aceste costume vor fi confecționate. La ora actuală, voi nu dispuneți nici de suficientă energie ca să trimiteți rachete la distanțe atât de mari şi nici nu aveți materiale corespunzătoare care să poată rezista călătoriilor la foarte mari distanțe.

George: - Te referi la materialele din care sunt confecționate rachetele noastre, nu?

Galileo: - Da. Va trebui să găsiti un material superior, care să poata rezista la radiațiile ce vor fi întâlnite.

George: - Cei de pe alte planete realizează astfel de călătorii?

Galileo: - Nu se ocupă cu aşa ceva. Nu au nici un folos. Au realizat legături perfecte prin radio şi televiziune, prin acestea comunicând scopurile, descoperirile, ideile, obiceiurile, spectacolele, aşa că nu au ce căuta de pe o planetă pe alta, mai ales că nu ar putea trăi, din cauza condițiilor specifice de care vorbeam.

George: - Care sunt sursele marilor energii pe care le folosesc? De unde scot aceste energii şi prin ce metode?

Galileo: - Sursele importante de energie sunt elementele radioactive. Aurul îl au aşa cum voi aveți cărbuni, metodele de folosire fiindu-mi necunoscute. Nu am fost în laboratoarele lor, m-am mulțumit cu ce mi-au spus ei.

George: - Nu te-a interesat mai mult?

Galileo: - Te vezi atât de mic când eşti acolo, încât ai sentimentul că te pierzi şi nu mai ştii ce să întrebi. Începi să studiezi, să analizezi şi, la un moment dat pierzi firul ideilor, nu mai ştii ce vroiai să întrebi, nici dacă ai căpătat sau nu răspunsurile dorite. Cât am fost pe Pământ, am fost extrem de activ. Îmi amintesc ce mult m-am chinuit până ce am reusit să fac primul termometru. Câtă trudă, câtă insistență, câtă răbdare. Acum nu ştiu de ce, dar nu mai am această energie, parcă totul a fost şi s-a oprit la un moment dat. Am închis o uşa şi m-am îndepărtat de ce a fost dincolo de ea. Nu mai vreau să vin pe Pământ.

George: - Cum se explică faptul că unele spirite mai mari vor să vină pe Pământ?

Galileo: - Depinde de cum ai plecat din trup. Dacă şi-a rămas dorul de muncă sau ai plecat dezgustat... Eu am plecat scârbit de toate, alții au plecat deoarece nu au reuşit să termine lucrurile la care lucrau. Eu am dorit să scap de chinul vieții pământene şi a ajuns ca dorința să se împlinească. Merg încoace şi încolo, mai mult din curiozitate, calitate ce am avut-o mereu... Aici, în Zefirius, am găsit oameni de o puritate deosebită, întocmai ca cea a Divinității Supreme. Şi aceşti oameni, în orice clipă, stau de vorba cu Divinitatea, într-o înțelegere perfectă. Au o gândire perfectă şi un sfat absolut profetic. Există acolo cineva care are mai bine de 800 de ani, în floarea vieții fiind, om în deosebită putere, de o curățenie nemaivăzută, cu o înțelepciune de o adâncime ce nu a mai fost întâlnită, cel ce se numeşte DIHTA-NAHTI, în traducere – Gânditor în Dumnezeu. Aceşti oameni sunt ținuți ca nişte desăvârşiți conducători spirituali, al căror sfat este căutat de toți cei ce se ocupă cu diferite sectoare ale vieții. Răspunde tuturor la toate problemele. Aceasta e aşa şi aşa... faci cutare şi cutare lucru, ...şi toate se împlinesc după cuvântul lui. Acolo, societatea nu este organizată ca la voi. Automat, fiecare activează în sectorul lui, realizând menținerea perfectă a unui echilibru, chiar economic, fără intervenții dinafară. Omul este atât de evoluat, încât singur se orientează şi "intervine" cu sectorul lui, când acesta e solicitat în societate.

George: - Să te mai întreb ceva, pe Hristos l-ai văzut vreodată?

Galileo: - Da. Atunci, dupa părăsirea trupului pentru fixarea Locului.

George: - Şi, unde erai, unde L-ai văzut?

Galileo: - În Locul măririi Sale, care se numeşte "Scaunul Luminii Divine – Lumina Veşnică"...

George: - De atunci L-ai mai văzut?

Galileo: - Nu.

George: - Altceva mai ştii despre locul unde se află? Ai cercetat Oraşul de Aur?

Galileo: - Nu am cercetat în totalitate nici stratul meu, darămite Oraşul de Aur? Acolo sunt doar oameni avansaţi, care nu vin pe Pământ decât în misiuni speciale.

George: - Dar...locul lui Hristos...unde e? Este în Oraşul de Aur?

Galileo: - Nu. Hristos nu e din Oraşul de Aur... el este din Opal – GIGANTICA FIINŢĂ DIVINĂ. Mai mult nu ştiu să vă spun. M-am închinat în Faţa Marelui Guvernator Divin, Cel ce stă pe Scaunul de Fiinţe Vii în jurul căruia... sunt milioane de fiinţe... într-un veşnic cântec şi la "picioarele" cărora stă Doamna Luminii. Noi nu discutăm despre Puterea Divină, este o Putere în faţa căreia nici măcar cât un bob nu te vezi. Dacă ai lucrat, te-ai ridicat, eşti atras de Locul potrivit, atât. Acum plec.

George: - Trebuie să recunoaştem, esti cam grăbit. Nu ştiu ce treburi ai, desigur mai importante. Sau nu te simţi bine cu noi? Ori una, ori alta!

Veronica: - Eu sunt de vină. Nu ştiu ce am, dar simt o inexplicabilă durere de cap care îmi dă indispoziţie.

George: - Sper că ai înţeles, dragă Galileo, şi nu ai să te superi.

Galileo: - Înţeleg greutăţile voastre, rămâneţi în pace şi binecuvântarea lui Dumnezeu să fie cu voi...

George: - Îţi multumim, iubite prieten...

Veronica: - A plecat...

Sus

Bucureşti, 22 martie 1965

ELIFAS LEVI

- gri deschis cu guler alb şi o diagonală galbenă pe piept;

- stratul IV;

George: - Te-am chemat pentru a ne lămuri asupra surselor tale de inspiraţie. Am citit în scrierile tale despre o "împărăţie a spiritelor", în categorii, clasificate după criterii ce mie mi s-au părut confuze şi arbitrare. Puneai pe Iisus alături de Ilie şi Moise, făcându-i pe toţi trei conducători succesivi ai spiritualităţii pământene. Eu caut să lămuresc sursele de informaţie ale tuturor celor care au mai scris câte ceva despre cunoaşterea lumilor de dincolo, iar cum cele scrise nu se identifică cu cele aflate de noi până acum...

Levi: - Am crezut că Iisus e un prooroc ca toţi ceilalţi, deoarece societatea din care am venit aşa îl considera şi eu credeam acelaşi lucru. Am fost în viaţă un cercetător. Mi-a plăcut să cercetez de toate, să văd şi să cunosc de toate. Până la urmă, a trebuit să mă rezum doar la ce cuprindea carapacea sufletului meu. Am iubit pe Iisus ca pe un prooroc. nu ca pe un Dumnezeu, aşa cum i-am iubit şi pe ceilalţi prooroci, în special pe cei ce-i simţeam mai aproape de sufletul meu. Îi vedeam în închipuirea mea, le simţeam fluturarea în preajmă, printr-o scuturare a hainelor şi, cîteodată, o şoaptă pe care foarte rar o înţelegeam. Mi se părea că vine aşa de departe, încât abia puteam ghici fraza care se desfăşura în mine. Ce aş mai fi cercetat aşa cum voi auziţi şi vedeţi! Multe le-am dibuit cu fantezia şi imaginaţia, potrivit puterii de pătrundere, altele le-am scris după placul meu, după părerile mele. E mult de atunci, dar să ştii că am dus o viaţă corectă, mai întâi cu mine şi apoi cu cei din jurul meu.

George: - Ce naţiune ai fost?

Levi: - Evreu. Am făcut parte dintr-o familie de evrei foarte credincioşi.

George: - Bine, îţi mulţumim, poţi pleca.

Sus

Bucureşti, 12 iunie 1965

LUDOVIC al IX-lea al FRANŢEI

- fost preot şi învăţător în Japonia secolul XVI;

- gri deschis cu guler galben;

- stratul IV;

L-am chemat cu obişnuita chemare rostită după scurta rugăciune.

Ludovic: - Eu sunt Ludovic al IX-lea, fost rege al Franței. În Numele Aceluia prin care m-ați chemat, vă spun: Bine v-am găsit! Deşi am fost rege, am căutat să am sufletul pios, am căutat să-mi dau seama că nu sunt un Dumnezeu pe Pământ, dar nu am făcut atât cât aş fi putut face. ÎMI PARE RĂU că stau alături de oameni care în viață au fost mai mici şi nu au avut posibilitățile pe care eu le-am avut; din puținul lor pot sta alături de un "fost rege". Cum au reuşit... nu ştiu. Sunt în stratul IV, unde este şi mama mea, de asemenea alți oameni simpli, nevoiaşi care nici măcar pe la curtea unui rege nu au trecut. Au diverse locuri, veşminte minunate, spre marea mea ruşine. Căci alții s-au învrednicit să aibă mai mult decât am eu.

George: - Ştii ce au spus oamenii despre tine?

Ludovic: - M-au considerat evlavios şi bun, poate nu am fost aşa cum aş fi putut să o fac cu întreaga forță. Nu am făcut nici un sfert binele pe care îl puteam; aşa că... de m-au numit "bun" au greşit. Iar de m-ar fi numit "rău" ar fi spus adevărul. Îmi pare rău, nu sunt mulțumit acolo unde sunt. Mi-ar fi plăcut să fiu într-un loc mai de cinste, mai de onoare, dar nimeni nu poartă vina, în afară de mine.

George: - Cum e îmbrăcat, Veronica?

Veronica: - E îmbrăcat în haină de cavaler medieval.

George: - În Numele Părintelui Ceresc, dorim să-ți vedem culorile spirituale de bază.

Veronica: - Predomină griul deschis, foarte frumos, are guler galben în jurul gâtului...

Ludovic: - ...Orgoliul ce l-am avut datorită tronului pe care am urcat.

Veronica: - Mai are un semn... un triunghi în dreptul inimii... vrei să ne spui ce semnificație are?

Ludovic: - E un semn pe care l-am primit în momentele grele, dar luminoase, când am văzut că totul în jurul meu nu e decât nimicire, abur, gunoi şi fum... Am strigat în acele momente la Maria, mama lui Iisus, tot timpul şi, mai ales... în ceasul desprinderii mele de trup. Atunci ea a venit la mine, a pus mâna pe inima mea... lăsând acest semn, ca o "decorație" pentru strigătele mele curate şi deznădăjduite... Mi-a spus "De în viață nu ai dat prea multe daruri în Numele Meu, totuşi... îți dau posibilitatea să stai în IV".

George: - Tot Doamna Luminii te-a pus în fața Tronului Ceresc?

Ludovic: - Da, frații mei, am avut fericirea, cinstea ca însăşi Maica Domnului şi Stăpânului meu să mă ducă acolo, în fața... El nu mi-a vorbit, m-a privit doar cu blândețe. Nu mi-a reproşat nimic... M-a privit şi atât. Am coborât apoi atras de locul visării în stratul IV. De atunci, Lumina Doamnei şi Privirile Lui le-am păstrat în suflet, le păstrez şi acum ca pe tot ce am mai sfânt. Cinstea ce mi-a făcut-o Doamna nu o are oricine, decât cei ce strigă la Ea cum am strigat şi eu...

George: - Ai vrea să mai vii pe Pământ?

Ludovic: - Aş vrea, dar mă tem să cobor, pentru că acum sunt condiții foarte grele acolo... şi, în loc să sporeşti, poți să te distrugi şi să pierzi locul pe care-l ai.

George: - Ai mai fost în trup după ce ai fost rege?

Ludovic: - Da, am fost în Japonia, pastor şi învățător, un fel de dascăl religios, învățând copiii cinstea, evlavia, disciplina, iubirea de patrie.

A urmat studiul culorilor de bază:

1. înainte de a fi rege - gri deschis de tot, fără nici un fel de pată;

2. culorile de bază după ce a murit ca rege - gri semideschis cu guler galben semiînchis, cordon roşu şi dungă albastră în dreptul sexului;

3. culorile de bază actuale, după întruparea ca pastor şi învăţător: - gri deschis cu guler galben în jurul gâtului, triunghi în dreptul inimii...

E de precizat că venirea Doamnei Luminii la el a fost la sfârşitul vieţii de pastor, şi nu de rege...

Sus

Bucureşti, 12 iunie 1965

LUDOVIC al XI-lea al FRANŢEI

- gri închis, guler galben închis, brâu rosu lat, bandă albastră jos;

- stratul I;

Veronica: - Poarta haine foarte frumoase de cavaler, cu o togă scurta pe o parte.

Analiza culorilor de bază:

1.înainte de a fi rege -gri închis cu guler galben închis;

2.dupa ce a fost rege - gri închis cu guler galben închis, brâu lat roşu, bandă albastră în dreptul sexului.

Nu s-a mai reîntrupat dupa viața sa ca rege.

George: - Ai vazut, Ludovic... Înainte de a fi rege ai avut culori mai bune, ca rege mai tare te-ai pătat.

Ludovic: - Aceasta este nenorocirea tuturor oamenilor înconjurați de linguşitori, de vipere otrăvitoare ce te trag în întuneric şi te doboară în loc să te înalțe. Este târzie acum căința... Destul mi-e chinul văzându-mă la un loc cu ceilalți, care niciodată nu aş fi crezut că pot ajunge la mine. Chinul cel mai mare este ca eşti alături de toți cei pe care nu-i învrednicisei nici măcar cu o privire. Pentru un rege atât de mândru, care a crezut că în mâna lui se află puterea, e un chin îngrozitor acesta, de a fi în starea mea actuală...

Mi-am văzut baza spirituală în momentul în care m-am prezentat în fața Marelui Stapân. A fost pentru mine o ruşine înfiorătoare privirea lui. Nu mi-a spus nimic, nici nu a fost nevoie... Am simțit mustrarea, mi-am văzut netrebnicia, micimea şi păcatul! Venirea mea în stratul I nu a fost o simpla coborâre, ca o cădere, asemenea uni pietroi. M-am prăbuşit la locul hărăzit fără să ştiu de nimeni şi de nimic. Nici acum nu mă simt prea bine. Stau în stratul I, dar în mintea mea e întuneric şi căință. Am vrut de multe ori să revin pe Pământ, ca şi călugar cerşetor, să cutreier pădurile, pustiurile. Aş vrea să sufăr de arşița dogorâtoare a Soarelui... Să sufăr de foame, de sete, să-mi crestez cu unghiile carnea de pe mine, numai să scap de mizeria în care mă aflu. Mi-e frică totuşi să vin. Mă tem că voi deveni şi mai rău decât sunt. Mă tem că voi fi iar un necredicios, un om străin de biserică şi rânduielile ei.

George: - Dar, în viață, nu mergeai la biserică? În Evul Mediu toți regii mergeau la biserică şi încă cu ce alai!

Ludovic: - Ce folos că mergeam la biserică, că ascultam predicile, ce folos că eram împărtăşit de episcop şi de cardinali! Ce folos!... e drept, pe undeva credeam şi eu în ceva, dar credința mea era leşie... Totul îmi era tronul şi gloria, bogăția şi huzurul... Nu mă interesau decât femeile, cât mai frumoase... si oştenii pe care-i puneam să ucidă spre a-mi consolida tronul...

George: - Ei...Ludovic, vorbeşti ca un filosof...

Ludovic: - Ce folos! Zadarnice sunt acum toate! Voi doi ați putea, totuşi, face ceva pentru mine...

George: - Ce anume?

Ludovic: - Să vă rugați pentru mine în rugăciunile voastre.

George: - Dragă Ludovic, am putea face ceea ce spui tu, dar rugăciunile noastre nu pot face nimic pentru tine. Nu te putem scoate din starea în care eşti. Există o lege care se numeşte "...a recompensei", ce fixează pe fiecare în locul meritat. Înțelegem starea sufletească în care te afli, dar, crede-mă, nu te putem ajuta. Roagă-te singur, tu, fierbinte şi cu forța şi... vei fi ascultat...

Ludovic: - Aveți dreptate. Ştiu... aveți dreptate.

George: - Fă aşa şi...va fi bine. Îți multumim pentru sinceritatea ta şi-ți dorim cele mai alese binecuvântari.

Ludovic: - Vă mulțumesc!

George: - Îti mulțumim şi noi!

Sus

Bucureşti, 12 iunie 1965

LUDOVIC al XIV-lea al FRANŢEI

- zis "Regele Soare"

- gri semideschis cu guler mare galben închis, pată mare albastră jos;

- stratul IV;

Veronica: - E îmbrăcat ca un cavaler, cu mulți nasturi pe piept, pantaloni lipiți de picior şi o togă foarte mare pe umeri.

Ludovic: - Ceea ce m-a despărțit de pronia divină a fost faptul că m-am zeificat pe mine însumi. Am luptat pentru a-mi stăpâni poporul şi, de asemenea, altele... Am fost întruparea orgoliului... Nu m-am rugat la Dumnezeu niciodată, deşi credeam în existența Lui; mi-a plăcut să fiu slăvit, aplaudat, mi-a plăcut să fiu considerat de supuşii mei "reprezentantul lui Dumnezeu". Regret că nu am

fapte vrednice pentru chemarea mea. Regret că stau pe aceeaşi treapta cu umilii mei ostaşi, care acum sunt mai luminoşi ca mine. Ostaşi... cărora nici măcar o privire nu le aruncam...

George: - Pe cine ai mai apropiat în stratul în care te afli?

Ludovic: - Alături de mine se afla Ludovic al II-lea şi al IX-lea, cel din urmă măcinându-se că nu a făcut mai mult, deşi baldachinul lui e mai mare ca al meu...

George: - Ce vrei să spui prin acest "baldachin"?

Ludovic: - Sunt un fel de mici acoperăminte, mici construcţii în care stau cei care au luptat cât de cât ca să facă ceva pe Pământ.

George: - Te-ai mai reîntrupat?

Ludovic: - Nu, şi... nici nu doresc asta.

George: - De ce?

Ludovic: - Vedeţi voi, noi nu avem prea multe informaţii de pe Pământ decât de la cei ce vin proaspăt de acolo... Ei ne spun că pe Pământ domneşte confuzia şi rătăcirea, rătăcirea filosofică... Că oamenii fac totul pentru a trăi în lux, neexistând cineva care să trezească, să orienteze, să arate drumul cel mai bun. Unii dintre cei întorşi, mai savanţi, ne spun că şi credincioşii sunt rătăciţi, aşa că... vedeti şi voi, într-o astfel de lume, lipsită de filosofi şi de luminători nu ne putem îndrepta nici noi... Nu avem încredere, nu avem siguranţă...

George: - În Numele Părintelui Ceresc... vrem să-ţi vedem culorile de bază înainte de a fi rege.

Veronica: - Griul e mai închis, gulerul galben mai micuţ, în schimb are un cordon foarte mare maro...

Ludovic: - Cordonul... Hoţiile pe care le-am făcut înainte de a fi rege. Am fost negustor necinstit. De aceea...

George: - Deci...ca rege, nici nu ai urcat, nici nu ai coborât. Nu ai făcut decât să schimbi cordonul maro cu banda albastră...

Ludovic: - Da, ştiu, ca rege am fost un afemeiat fără nici o limită. Dar să ştiți că regret sincer.

(Pare abătut. Se adresează, parcă, mai mult Veronicăi)

Noi, cei care am avut mari posibilități, când ne vedeam lângă oameni mici, lângă cei "cu vulgul", pe care îi disprețuiam, "ne simțeam rău". Acesta este chinul nostru. Că... din multul pe care l-am avut, am făcut aproape nimic. Ne roade trecutul, recunoaştem asta... dar nu avem ce face. Mă tem să revin pe Pământ, v-am mai spus. Mi-e teamă să nu-mi pierd locul. Mulți dintre noi au plecat. Dacă cineva trecea, la întoarcere, în sus, asta se întâmpla foarte rar, foarte rar s-a întâmplat ca cineva să depăşească locul din care era plecat. Noi, cei mici, ne bucurăm mult dacă cineva îşi depăşeşte condiția, pentru că urmeaza intervenția lui la Scaunul Slavei, în favoarea noastră... Ce zarvă printre români, când au văzut-o pe Veronica alergând spre straturile înalte, purtată de două brațe şi ne-am mirat când am văzut că a fost adusă înapoi... Am auzit un glas care a spus: "Nu s-a despărțit de trupul material! Nu s-a despărțit... Păcat!"

George: - De ce?

Ludovic: - Pentru că se trece foarte greu de un strat la altul. Noi am gândit că mai bine ar fi fost dacă ar fi rămas acolo unde a fost dusă. Ne-am zis noi – "Să ajungi până acolo şi să te întorci? Asta nu e bine. Se va mai ridica oare ea vreodată acolo unde a fost?" Suntem geloşi pe cei ce se înalță, plângem pe cei ce ce coboară... Privim jinduitori la cei de pe Pământ, care se înalță spre straturile superioare, țâşnind ca fulgerele, şi atunci regretăm cel mai mult.. Regretăm că nu am fost mai silitori, mai sârguincioşi, mai harnici pe Pământ. Tu ştii unde o să stai? (întrebarea a fost adresată Veronicăi).

Veronica: - Nu, şi nici nu vreau să cunosc aşa ceva. Nu vreau altceva decât ca Acela ce m-a făcut să mă trimita în locul ce corespunde meritului meu.

Ludovic: - Ce mult invidiem oamenii ca tine... Noi credeam că aşa cum este pe Pământ este şi în Ceruri dar, nu, nu, ...aici e dreptate. Nimeni nu are decât ceea ce merită. Dacă nu eşti curat, dacă nu ai lucrat, dacă nu ai fost suficient de activ, nu vei primi nimic, nici un loc de frumusețe şi încântare... Vei primi doar un loc modest, sărăcăcios, lucru ce te va face să simți şi mai puternică mustrarea de conştiință... Aici nu eşti liber. Eşti fixat de stratul în care stai şi nu poți merge unde vrei. Eşti aruncat de o forță necruțătoare care nu te lasă nici măcar să atingi locuri mai înalte în Cerurile mai luminoase decât tine.

George: - Tu ai spus: "Statul sunt eu!"...

Ludovic: - Am spus-o atunci, pentru ca acum să regret. Mi-am propus să ma gândesc mereu la măreția avută, unde aş fi putut să ajung şi ce am făcut de fapt!

George: - Bine, Ludovic, îți mulțumim!

Ludovic: - Şi eu vă mulțumesc... Şi să munciți mereu mai mult; să nu ajungeți să regretați asemeni mie. Mă retrag de acum...

Sus

Bucureşti, 6 iulie 1965

PAPA ALEXANDRU VI BORGIA

- negru cu pete albastre, roşu, galben, sepia

- fixat în locuri grele de chin.

CEZAR BORGIA

- negru şi o mulţime de pete murdare;

- fixat în locuri grele de chin.

LUCREŢIA BORGIA

- neagră, cu pete roşii, albastru, maron închis

- fixare în întuneric, cu puterea de a activa în rău printre oameni

L-am chemat pe Siu Karta şi i-am spus dorinţa noastră de-a cunoaşte familia Papei al 6-lea Borgia. Siu este încordat şi cu o expresie poruncitoare. A întins ambele mâini. De obicei, întorcea doar capul şi cei chemaţi veneau. Alteori întindea doar o mână. Acum le-a întins pe amândouă ca să forţeze venirea celor 3 Borgia: Papa Alexandru al 6-lea şi cei doi copii ai săi - Cezar şi Lucreţia.

Veronica: -Vin, vin... sunt afumați de parcă ar fi trecut prin fum şi simt o duhoare grea, dezgustătoare. Parcă ar fi ieşit dintr-un coş de fum. Fața, mâinile, toți 3 la fel... Parcă băiatul e ceva mai puțin, dar tatăl şi fata, negri ca funinginea... Stau toți 3 cu capetele plecate în piept...

Siu Karta: - Dezbracă-te!

Veronica: - Groaznic! Fondul e negru, are albastru pe piept mânjit ca dat cu bidineaua, sepia roşu şi maron, toate extrem de închise... E groaznic de urât! Parcă e umflat la față, buhăit de nu-mi dau seama de trăsături...

George: - Spune-ne, unde stai?

Alexandru: - De ce m-ați chemat?

George: - Să-ți vedem roadele transpuse pe spirit.

Alexandru: - Credeți că asta va fi de folos?

George: - Da sau nu - este o curiozitate de-a mea.

Alexandru: - Nu este destul cât a cântat istoria? Mai vreți să dați date şi voi?

George: - Te deranjează cu ceva?

Alexandru: - Mi-e tot egal!

George: - Atunci spune-ne unde eşti şi ce faci?

Alexandru: - Stau în infernul adâncurilor suferințelor celor mai crunte.

George: - Eşti liber sau eşti fixat?

Alexandru: - Eu nu mai pot să mă mişc din locul în care mă aflu. Umblă ei. (arată cei 2 copii ai săi).

Veronica: -De ce esti aşa murdar pe față?

Alexandru: -Cum să nu fiu? Pot fi curat unde stau? Sfâşietoarele suferințe mă murdaresc şi mă chinuiesc.

George: - Ce chinuri? Te chinuie cineva?

Alexandru: -Propriile mele fapte... că ce a fost să nu fi făcut? Nimic! Toate le-am făcut. Cu acea sete cu care le făceam, aceea mă chinuie acum.

George: - Şi acum nu îndemni şi pe alții?

Alexandru: - Am avut timp destul când am pribegit şi am îndemnat pe mulți din cler să facă blestemății şi într-o măsură mai mică sau mai mare am fost ascultat.

George: - Spune-ne, ce-ai căutat sub mitra papală?

Alexandru: - Să compromit şi să-mi bat joc de Dumnezeu, de creştinism, de tot!...

George: - Nu setea de mărire te-a făcut să fii papă?

Alexandru: - Şi mărirea, pentru că vedeam că sunt inteligent, mult mai inteligent decât alţii, dar adevărata dorinţă a fost de a-mi bate joc...

George: - Ce naţie eşti în fond?

Alexandru: - Nu a ştiut nimeni că sunt evreu. Am fost educat în secret de dascăli iscusiţi, jurându-mă pe Talmud să nu am linişte până ce nu voi necinsti totul...

George: - Şi eşti satisfăcut?

Alexandru: - ... Cu aceeaşi furie cu care am acţionat în viaţa pământeană, aceeaşi furie şi ură mă roade şi acum, aruncându-mă dintr-un adânc într-altul şi mai mare.

Veronica: - Cum de slujeai lui Dumnezeu dacă nu credeai?

Alexandru: - Eu nu-i slujeam Lui... Slujeam juramântului depus în faţa dascălilor mei.

George: - Dascăli ai avut în haină preoţească?

Alexandru: - Unii da, alţii nu! Eu aveam pregătire aparte, afară de cele teologice, pe care le-am făcut pe toate. Nenorocirea mea a fost inteligenţa pe care am avut-o.

George: - Când slujeai la altar ce făceai?

Alexandru: - Îmi era scârbă de tot, că nu credeam în nimic.

George: - Acum să-l cercetăm pe Cezar, Siu!

Siu Karta: - Apropie-te Cezar! Arată-ţi "comoara"

Veronica: - ... Ce sunteţi aşa de afumaţi?

Cezar: - Dacă tot ce ne înconjoară este murdar, cum să nu fim afumaţi!

George: - Ai fost şi tu în faţa Luminii?

Cezar: - Toți ne ducem. Pe atâta pedeapsa este mai grozavă.

Veronica: - E negru ca şi celălalt şi se văd vag celelalte culori...

George: - Ai fost şi tu tot evreu?

Cezar: - Nu ştiu!

Veronica: - Dar cum se poate papă şi cu copii?

Cezar: - Interesele politice l-au ridicat pentru a compromite creştinismul.

George: - A fost însurat taică-tu?

Cezar: - Destul că a avut copii- ce trebuia să fie însurat.

Veronica: - Hai s-o chemăm pe ea! Lucreția, din istorie ştim că ai fost o femeie frumoasă. Unde ți-e acum frumusețea? Poți spune ce ai făcut în viață?

Lucretia: - De toate!

George: - E adevărat că ai trăit cu taică-tu?

Lucretia: - Cine mă putea opri?

George: - Dar cu fratele?

Lucretia: - Asta era mai uşor!

George: - Ia spune - ce acte mai grave ai făcut?

Lucretia: - Dacă am spus că nimic nu mi-a rămas nefăcut, ce mai vrei? Nu vreau să mi le mai amintesc! Destul că alerg cu iuțeala fulgerului să îndemn să mai faca şi alții ce am făcut eu. Este singurul lucrul care mă mai liniştește. Niciodată nu m-am săturat de bărbați şi îndemn şi acum femeile să facă ce am făcut eu.

George: - Nu esti fixată? Pleci oricând vrei?

Lucretia: - Am libertatea să fac ce vreau, pentru că sunt în locul răului absolut.

George: - Veronica, e frumoasă la corp?

Veronica: - Nu se vede, că are haine lungi...

George: - În numele Părintelui Ceresc, să ți se vadă culorile spirituale de bază!

Veronica: - Ca şi taică-su... negru, roşu închis, albastru închis, galben şi maron închis...

George: - Dar în locul tău te chinuieşti?

Lucretia: - Unde stăm noi, în adâncurile cele de mai dedesubt, este o temperatură înfiorătoare şi o permanentă vijelie, care te trânteşte în dreapta şi în stânga într-o mocirlă puturoasă, pe care nu ştii cum s-o numeşti. Este o fierbânțeală de cuptor cu un aer îmbâcsit de tot ce poate fi mai greu şi nu vezi nimic frumos şi nimeni nu te priveşte cu bunătate.

George: - Spuneai că eşti liberă să alergi; de ce spui totuşi că stai în adânc?

Lucretia: - Acolo mi-e locul. Setea însa de a mă satisface prin alții mă scoate.

George: - Acolo unde eşti, mai vrei să ai bărbat?

Lucretia: - Parcă mai ai timp şi chef! Singura liniştire a dorinței este când îndemni pe altii, şi ei fac.

George: - Lucreția, locurile de chin de care vorbeşti sunt în pământ sau în afara sferei pământului?

Lucretia: - În afara planetei... în alte locuri.

George: - Deci adâncimea de care vorbeai nu se află în adâncurile pământului?

Lucretia: - Nu.

George: - Deci tot există o lege care te cheamă la locul tău.

Lucretia: - O fi, nu ştiu.

George: - Plante pe acolo, animale sunt?

Lucretia: - Sunt monştri de oameni ca noi, care numai chip de oameni nu avem!

George: - N-ai mai vrea să vii pe pământ?

Lucretia: - Chiar dacă vin, tot unde sunt ajung. Degeaba! Aş aduce numai nenorocire în jurul meu şi atât!

George: - Se spune de tine că ademeneai bărbații la pat şi după aceea îi omorai!

Lucretia: - Nu pe toți, ci pe cei care aveam interes politic şi-mi poruncea tatăl meu.

George: - Crezi în Dumnezeu?

Lucretia: - Nu!

George: - Păi nu ai fost în fața Lui după moarte?

Lucretia: - Am fost, dacă aş fi avut putere, L-aş fi dărâmat!

George: - Dacă ai văzut Lumina, cum spui că nu crezi?

Lucretia: - Cum să cred? El stă în lumină orbitoare, şi eu în mizerie şi putoare. O fi El o forță... dar o disprețuiesc!

George: - De ce?

Lucretia: - Mi-e urâtă că a rânduit să fim aruncați unde suntem.

George: - Dar nu-ți dai seama că numai tu eşti de vină şi nu El? Uite, a fost la noi acum un ceas un rătăcitor care...

Lucretia: - Ce-l pui pe el cu mine? Eu, care am făcut tot ce-i posibil şi imposibil pentru un om?

George: - Deci "există" un Dumnezeu... Acela care te-a aruncat în locul unde eşti.

Lucretia: - Faptele mele sunt de vină - ştiu. Dar dacă nu erau asfel de trepte ale adâncurilor, poate rămâneam şi eu mai la suprafață.

Siu Karta: - Treptele acestea însă tot voi le-ați creat, nu Dumnezeu.

George: - Într-adevăr, stranii prezențe!

Veronica: - Să se ducă, Siu, n-o mai suport!...

Siu Karta: - O să trebuiască să mai schimbați atmosfera. Acum plec. Cerescul Părinte să vă binecuvânteze munca voastră!

George: - Îți mulțumim, Siu. Binecuvântarea Părintelui nostru să te însoțească şi pe tine, iar celor ai tăi, discului şi slujitorilor tăi, Pinki şi Sireni, toată dragostea şi salutul nostru.

Sus

Bucureşti, 6 iulie 1965

ADRIAN ATY

Cerşetor

- murdar spălăcit, semiînchis

- pribeag, rătăcitor

Siu Karta: - Acela prin care m-ați chemat la voi să vă binecuvânteze, iubiții mei prieteni şi frați!

George: - Am observat în ultimele cercetări că spiritele sunt grupate pe aceeaşi abatere. Mai există şi astfel de grupuri?

Siu Karta: - Sunt! Ce se întâmplă: aceştia care sunt fixaţi în diferite locuri de chin şi suferinţă nu fac rău, adică nu sunt răi activi, cum i-ai numit tu. Ceilalţi se sfâşie între ei, producându-şi chinuri mai mari şi sunt într-o permanentă alergare printre oameni. Pământenii spun: "I-a şoptit dracul... cutare şi cutare" sau "L-a îndemnat dracul la cutare şi cutare" Aceştia sunt care fac rău şi şoptesc - răii activi. Depinde de dibăcia fiecăruia, de intensitatea acţiunii şi de intensitatea dorinţei de a face rău. Există însă şi vagabonzi care nu fac nimic bine, nici rău, nu sunt nici rău activi, nici fixaţi de vreo patimă. Şi uite - pentru că în serile trecute voiaţi să vorbiţi cu astfel de vagabonzi sau rătăcitori, o să chemăm acum unul. (Parcă se uită undeva... după circa 1 minut):

Veronica: - A apărut un pişpirică prăpădit... mic de stat... om de rând... nimic deosebit. O haină murdară pe el, ca o manta. Se închină într-un genunchi în faţa lui Siu...

Siu Karta: - Hai, ridică-te! Spune cine eşti şi ce ai făcut în viaţa pământeană?

Veronica: - Pare intimidat de momentul pe care-l trăieşte...

Necunoscutul: - Sunt italian, dintr-o familie foarte săracă. Am plecat de mic de la părinţii mei, aproape că nu-i mai ştiu! Părinţii mei îmi spuneau Aty, numele meu adevărat era Adrian. Am pribegit, învăţând doar o singură meserie: cerşitul. Permanent aş fi tot dormit. Nu am dorit niciodată nimic decât să mănânc şi să dorm. Cerşeam pe la colţuri de stradă şi eram mulţumit când aveam ce mânca. În viaţa pământeană nu am făcut nici un efort pentru a dezvolta ceea ce era bun în mine. Nu am făcut nici bine, dar nici rău nimănui. Socoteam că aşa sunt eu sortit şi mă complăceam în a întinde mâna. Am ajuns până la adânci bătrâneţi. Nu am căutat nici măcar să duc mulţumire lui Dumnezeu pentru că îmi puteam scoate hrana. O făceam nu din necredinţă, ci dintr-o obişnuinţă care mă învăluia ca şi cum ar fi fost cineva care trebuia să mă întreţină.

George: - Nevastă, copii?

Adrian: - Nu eram în stare de mine, dar de familie? Lipsa în care eram mă făcea să nu simt nici o plăcere.... A venit şi ziua când am rupt-o cu pământul şi când am văzut în drum spre Stăpânul a toate

câți fericiți pot fi îmi ziceam: Ce-or fi făcut ei de au ajuns aşa fericiți? Ăştia trebuia să fie oameni mari! Şi am fost atras în joc. Cine - nu ştiu! M-a lăsat să umblu pribeag de ani şi ani... tot timpul parcă aş căuta ceva, dar nu ştiu ce caut şi nu găsesc nimic! Nu doresc nimic şi nici nu văd ceva care să mă îndemne spre ceva. În hoinăreala mea am văzut multe suferințe, vaiete şi blesteme. Şi parcă am fost mai fericit, văzându-mă că nu fac parte dintre ei, că nu simt ceea ce simt ei, ci doar tristețe şi lipsă totală. Mă ocărăsc cei din jurul meu, zicându-mi: "Oameni mari şi bogați au fost trântiți de tentațiile lor, dar tu prăpăditule cum de-ai ajuns aici?". Le răspund: "Am ajuns, dar nu simt şi nu sufăr ceea ce simțiți şi suferiți voi. Vagabondez şi în lumea voastră şi în cea de unde am plecat. Asta-i viața mea!".

George: - Vezi lumea pozitivă, case, flori?

Adrian: - Da, văd!

George: - Ce vezi în cameră?

Adrian: - Un tablou... masa unde stai tu...

George: - Pe ce stă cea prin care vorbeşti?

Adrian: - Nu ştiu cum se cheamă... poate pat.. scaun... nu am văzut în viața pământeană.

George: - "Tatăl nostru" ştii?

Adrian: - Nu. Cu multă greutate am învățat rugăciunea către Maria. O spuneam când mă duceam la locul meu de cerşeală ca să capăt...

George: - Spune-ne 2-3 cuvinte din această rugăciune!

Adrian: - Nu o spun, că nu m-a ajutat şi tot ce se spunea despre Maria a fost o minciună.

George: - Adică?...

Adrian: - Nu mi-a răspuns decât cu un blid de mâncare şi astăzi stau în suferință şi rabd ocările tuturor. Nu cred în Dumnezeu! Nu

există nimic şi ăştia care se închină o fac ca să ajungă mari şi să aiba... Mai bine lăsați-mă în pace să mă duc în ale mele...

Siu Karta: - Dă-ți hainele jos!

Adrian se uita prostit la el şi nu-şi da seama ce se întâmpla cu el.

Veronica: - N-are nici o culoare... e tot o murdărie, ceva fumuriu semi-închis.

Siu Karta: - Acum poți să pleci! (Siu e gânditor).

George: - La ce te gândeşti Siu?

Siu Karta: - Mă gândesc la prăpădiții ăştia, care nu ştiu de ce vin şi nici unde se duc. Mă indispun şi pe mine. Fiți binecuvântați! Am plecat.

Sus

Bucureşti, 7 iulie 1965

CLAUDIA QOURQUI

Rătăcitoare

SF. ARSENIE CEL MARE

- alb cu potir şi triunghi

- stratul VI

În timp ce discutam despre treptele energiilor cereşti, acumulate prin efort, a trosnit icoana cea veche şi cum, ori de câte ori trosnea, careva dintre prieteni noştri se afla aici, am rugat-o şi de data aceasta pe Veronica să vadă dacă este cineva. Într-adevăr, văzu pe zelosul Siu Karta, pe care l-am salutat în numele Marelui Dascăl.

Siu Karta: - În numele Aceluia prin care calc pământul, încântând inimile oamenilor spre înălțimi, fiți şi voi binecuvântați! Eram aici. Sunt mai de mult la voi.

Veronica: - De ce a troznit icoana?

Siu Karta: - Când vorbiți, înălțându-vă cu întreaga voastră ființă spirituală spre o persoana din lumea noastră, şi în special spre Doamna noastră, a tuturor, ca un fulger se întoarce răspunsul de admirație. La voi răspunde prin icoană, care reprezintă pe Omul ce întruchipează Dreptatea, Bunătatea, Pacea şi Adevărul.

Mă bucură momentele când voi discutați, înălțându-vă din condițtile pământene cu dorințe şi gânduri înalte.

George: - Dragul nostru, afirmai într-una din serile trecute posibilitatea ridicării unui căzut printr-o întrupare plină de suferință. Problema este de foarte mare importanță şi în special trebuie ca din cercetările noastre să rezulte clar limitele acestor posibilități de ridicare a unui căzut.

Siu Karta: - EXISTĂ STĂRI DIN CARE NU MAI ESTE POSIBILĂ RIDICAREA: NEGRII TOȚI NU SE MAI POT RIDICA, PRECUM ŞI TOȚI ACEI CARE AU AVUT PATIMI GRAVE PE CARE LE-AU PRACTICAT CONŞTIENT, ADICĂ : TOȚI CEI CE AU CULORI ÎNCHISE.

Depinde cât este de căzut. Sunt stări care se pot ridica, şi prin ridicare înțeleg ajungerea cel puțin în stratul I - al aşteptărilor. Voi gândeați că cenuşiul face un spirit apt pentru stratul I. Nu! Sunt SPIRITE CARE AU CENUŞIU ŞI TOTUŞI NU AU PĂTRUNS ÎN STRATUL I, PENTRU CĂ ATÂRNAU MAI GREU CELELALTE CULORI CARE, DUPĂ CUM ŞTIȚI EXPRIMĂ PATIMILE.

George: - Să ilustrăm un caz.

Siu Karta: - De acord!

Veronica: - Siu cheamă pe cineva...

Apare o femeie, parca ar avea pe ea o mantie învechită şi murdarită. E cu capul descoperit, cu o expresie care nu e respingatoare... se înclină către Siu, se ridică, se dă doi paşi înapoi şi se uită către mine...

Siu Karta: - Spune cine eşti, din ce neam, ce ai fost în viaţa pământeană şi ce faci acum!

Necunoscuta: - Mă numesc Claudia Qourqui, am fost soţia unui demnitar la curtea regelui Filip al II-lea al Franţei. Treceam printre femeile frumoase şi pentru că ştiam că sunt atrăgătoare, căutam să ademenesc cât mai mulţi bărbaţi. Nu am fost cinstită cu soţul meu şi nu a ştiut de la mine adevărul. L-am înşelat şi în ziua nunţii, dând sărutul unui alt iubit. Căutam să nu fiu întrecută în cochetărie, îmi plăcea să fiu laudată şi curtată.

Preocupările mele pe pământ nu au fost altele decât să mă prezint cât mai bine pentru a umbri pe celelalte. Şi reuşeam. Ce am avut bun, atât reţin: îmi plăcea să miluiesc pe cei lipsiţi. Bani aveam destui, nu era o problemă pentru noi.

Acum vagabondez. Mă trag uneori adâncimile, dar nu rămân; sunt aruncată.

George: - Şi când te atrag?

Claudia: - Când îmi vine dorul de a mai face ceea ce am făcut pe pământ, sunt atrasă şi când văd ce-i acolo, mă înspăimântă şi fug. E ca un flux şi reflux... şi cum fluxul dorinţelor mele este cam des, aceste coborâri îngrozitoare le fac destul de des.

George: - Ai văzut pe cineva acolo din cei cunoscuţi de tine în viaţa în trup?

Claudia: - Însuşi regele Filip e pe acolo şi pe mulţi de la curte am văzut. Şi soţul meu e tot pe aici.

Veronica: - O duce mai greu ca tine?

Claudia: - Mai greu, că are crime făcute din ordinul regelui.

Siu Karta: - Arată-ți acum culorile!

Veronica: - Un simplu guler gri închis, baza este fumurie murdară, peste care sunt benzi albastru închis, de cca. 30 cm. lățime, incluzând şi sexul. Are o bandă galbenă în partea de sus a abdomenului şi deasupra ca de o palmă maron.

George: - Ei, Siu, acest spirit s-ar putea ridica?

Siu Karta: - Da!

George: - DAR UN SPIRIT CARE NU ARE CENUŞIU PE EL, AR MAI PUTEA SĂ SE RIDICE?

Siu Karta: - NU! ESTE NECESAR SĂ AIBA CÂT DE CÂT GRI PE EL; ORICÂT DE ÎNCHIS AR FI GRI-ul, TOT REPREZINTĂ UN MIC CAPITAL BUN PE CARE L-AR PUTEA ÎNMULȚI, PRIN CARE S-AR PUTEA RIDICA ÎNCET, ÎNCET, PAS CU PAS, PRINTR-UN SUPRA-EFORT SPIRITUAL ŞI O SUFERINȚĂ TRUPEASCĂ.

George: - De ce tocmai suferință? Cum acționează suferința?

Siu Karta: - Suferință, în sensul luptei cu patimile care zac în cel ce ia trup. Trebuie să sufere chinurile autoînfrânării, căci sunt mari chinuri când cineva din tine te tot îndeamnă la păcat, iar tu mereu să rabzi, să te opreşti. E asemeni unei biciuiri permanente, care, încetul cu încetul, se opreşte când omul se acoperă cu răbdarea şi nelăsânde-se pradă împingerilor dinlăuntru, pune stavilă până ce zăgăzuieşte torentul întunecat al unei patime. Iar dacă omul este conştient şi îşi dă seama că e grea lupta, cere o suferință sau şi-o provoacă singur, chinuindu-şi trupul pentru a-l supune şi pentru ca durerea şi suferința să-i anuleze strigătul păcatului din el, să-l amuțească, şi în felul acesta să se poată înălța. Nu cunoaşteți voi parcă din cărțile voastre bisericeşti atâți şi atâțti oameni care s-au retras din lume în pustii şi schimnicii, în crăpături şi peşteri, singuri luându-şi pedepse, singuri chinuindu-se, silind trupul să tacă, să se oprească? De ce? Dumnezeu i-a îndemnat? Poruncile sau voia Lui? Nu! Din ei, un glas le-a arătat drumul salvării lor: suferința, şi cu atât mai rapidă a fost înălțarea lor cu cât de bună

voie s-au chinuit singuri, neaşteptând ca destinul sau soarta să-i chinuie.

George: - Şi au existat oameni care să se curăţească realmente prin asceză?

Siu Karta: - Puţini, dar au existat.

George: - Doresc să vedem un astfel de om, care, împătimit fiind, având culori clare de patimi, să fi ajuns curat, şi dacă se poate solicităm pe cineva care a intrat în rândurile sfinţilor.

Siu Karta: - Bine. Să fac chemarea!

Veronica: - Vine un bărbat foarte distins... se înclină către Siu. Siu răspunde tot prin înclinare... E înalt, puţin uscăţiv... subţire, trăsături plăcute, expresie vioaie şi blândă, acoperit parcă cu o manta de lână albă, cu un luciu de mătase pe ea...

Siu Karta: - Spune cine eşti!

Necunoscutul: - Da, spun. Au dorit aceşti prieteni ai mei să se prezinte cineva cunoscut din cărţile lor religioase, care să fi avut o viaţă căzută înainte de ultima vizită pe pământ şi prin ultima vizită s-a ridicat într-un strat superior.

Siu Karta: - Am strigat la întâmplare şi ai venit repede! Înseamnă că iubeşti pe aceşti prieteni ai mei!

Necunoscutul: - Am venit pentru că, în momentul când s-a făcut strigarea, unul din prietenii mei, care este de origine român, m-a rugat să vin eu şi am venit! Şi acum, dragii mei, să vă spun cine sunt. În cărţile voastre aţi auzit de cineva numit Arsenie cel Mare?... Eu sunt! Ştiţi cine am fost eu, nu? Ştiţi cum am fost un om mare la curte, lăudat şi cinstit de oameni, dar toată stima ce mi se oferea din partea tuturor nu-mi aducea nici o mulţumire, ci permanent un glas îmi şoptea:

"De vrei să ai stima şi veşnicie, schimb-o pe cea de pe pământ!" Şi am schimbat viaţa de mângâieri şi plăceri în asceză şi lipsuri de bunăvoie. Nu aş putea spune că am fost luptat, dar m-am luptat ca

un taur pe care-l prinzi de coarne şi vrei să-l înfrângi. M-am luptat cu mândria, cu curvia, cu lăcomia... şi am biruit!

George: - Dorim să vedem cum ai fost înainte de a intra în trup.

Veronica: - Pieptul gri semi-închis, bandă lată galbenă, bandă lată albastru închis, restul murdar...

George: - Acum, culorile spirituale când erai demnitar!

Veronica: - Gri-ul predomină, galben identic, albastrul e deschis, un bleu-ciel...

George: - Acum să vedem culorile când se retrage din lume şi se duce în pustiu!

Veronica: - Tot este gri... iar galbenul şi albastrul ca niste tente vagi... spre gât începe o albire uşoară...

George: - Acum să vedem culorile actuale, finale!

Veronica: - Alb tot, şi are un potir, iar în potir se vede un triunghi desenat în lumină...

George: - Spune-ne, dragul nostru, ce sunt aceste semne?

Arsenie: - Am trăit preoția în viața pământeană, am gustat-o în întregime, m-am hrănit cu ea şi am lăsat inima şi mintea mea pradă cerului, prin care puteam vedea frumusețile la care năzuiam şi pentru care plângeam, dorindu-le să le ating măcar din când în când în veşnicie. Nici eu nu ştiu prin ce miracol mi s-a rezervat loc între fericiții gradului VI. Merg foarte des în V, că am foarte mulți prieteni acolo. Când m-ați chemat eram în V.

George: - Cu cine erai?

Arsenie: - Cu al vostru părinte, pe care îl cunoaşteți cu numele de Calinic de la Cernica, cu care ne împărtăşeam bucuriile şi gândurile.

George: - Aha! Şi el te-a îndrumat să vii!

Arsenie: - El!

George: - Spune-ne, dacă vrei, şi întrupările dinainte!

Arsenie: - Nu o să vă favorizeze ce vă spun, teologii ortodocşi vor respinge aceste date...

George: - Nu mă interesează ce vor spune teologii!

Arsenie: - Bine, vă voi spune. Am fost prima dată egiptean şi am făcut parte din marea clasă a stratului I. Mai înainte de aceasta, am fost indian, vânător de animale. Venisem tot din stratul I şi tot în I am mers.

George: - Vă mulţumim tuturor!

Siu Karta: - Rămâneţi în pacea Domnului vostru! Binecuvântarea Părintelui Ceresc să fie cu voi!

Sus

Bucureşti, 8 iunie 1965

SF. EFREM SIRUL

- alburiu mat cu trapez;

- stratul V;

George: - Bine ai venit, iubite Siu Karta! Fii binecuvântat în numele Părintelui Ceresc!

Siu Karta: - Tot în numele Lui fiţi şi voi binecuvântaţi, prea iubiţii mei prieteni!

George: - Te-am chemat să continuăm cercetările noastre.

Siu Karta: - Doriţi unul mai activ sau unul ce s-a retras?

George: - Deci se deosebesc între ei!

Siu Karta: - Da, activii au realizat o jertfă pentru aproapele, fie o slujire, o dăruire sinceră şi totală, fie chiar şi-a dat viața. Ceilalți retraşi au reuşit prin posturi, prin suferințe trupeşti în chinovii sau chiar pustii să-şi înnobileze sufletele. Sunt două categorii şi activități distincte, şi uneori cu rezultate asemănătoare. Trebuie să ştiți însă că CEI CARE sunt MAI APROAPE DE TRONUL LUMINII sunt ACEIA CARE ÎN VIAȚA PĂMÂNTEANĂ AU DEPUS EFORTURI MARI PÂNĂ LA SACRIFICIUL VIEȚII LOR APĂRÂND ADEVĂRUL SAU LUCRÂND LA STATORNICIREA, DEZVĂLUIREA LUI. CEI CARE S-AU NEVOIT PENTRU A SE RIDICA NUMAI PE EI ÎI VEȚI GĂSI NUMAI PÂNĂ ÎN STRATURILE V ŞI VI.

George: - Sunt mulți din aceştia?

Siu Karta: - Ei, cine-i ştie la număr? Nu vă miraţi, pentru că una e a te strădui numai pentru tine şi alta e să-ți sacrifici viața, să o închini slujirii semenilor tăi. Una e să te străduieşti ca să te desăvârşeşti pe tine însuți, alta e să te chinui să munceşti şi chiar să te războieşti fie şi cu oamenii pentru arătarea unui adevăr sau demonstrarea unei realități absolute, din dorința de a lăsa ceva urmaşilor tăi, trăind mai mult pentru alții decât pentru tine. Neglijența față de propria ta persoana o completează Acela în numele căruia te osteneşti sau îți dai viața. Dar să nu mai lungim vorba - hai să chemăm, aşa cum vreți, încă un ascet care să fi disprețuit toate în jurul lui.

George: - ... şi să fi fost spirit rătăcitor, dacă se poate.

Siu Karta: - Nu, nu! Rătăcitorii şi vagabonzii nu fac aşa ceva! Unul din stratul I şi II reuşeşte să facă salturi, rătăcitorii însă nu! După cum ați văzut rândul trecut.

George: - Bine, cheamă pe cineva...

Veronica: - Apare cineva... vine, vine... acum se vede bine, e un bărbat îmbrăcat în alb, cu părul tot alb... se apropie şi se înclină către Siu şi Siu îi răspunde... Stă cu mâinile pe piept, e îmbrăcat cum e Siu şi Calemnis... Pare bătrân, are barbă şi mustăți... expresia

cam severa, puțin rece... Nu pare prea blând! Dar totuşi e un chip bun.

Siu Karta: - Spune, prietene, cine eşti, din ce neam, ce ai făcut în viața pământeană şi unde te odihneşti acum?

Necunoscutul: - (Se înclină către Siu, cerând parcă încuviințare). Eu sunt Efrem, cel care şi-a dus viața în pustiul Siriei. În familia creştină sunt cunoscut ca un disprețuitor a tot ce poate fi frumos şi plăcut ochilor şi tuturor simțurilor, disprețuitor a toate în scopul de a vedea frumusețile nemuririi. M-am chinuit pe mine cu postiri şi cu plecări de genunchi în cele mai colțuroase pustietăți, pentru a-mi chinui trupul spre a fi vrednic să văd pe Împăratul Luminii. Aceasta am făcut-o pentru mine şi am sfătuit şi pe alții s-o facă... Dar... când am ajuns să văd frumusețile nemuritoare, am putut să aflu că OAMENII CARE AU IUBIT TOTUŞI FRUMUSEȚILE PĂMÂNTULUI, ÎN CARE AU VĂZUT PE DUMNEZEU ŞI INSUFLÂNDU-SE DIN ELE ŞI DIN ACELA PE CARE-L VEDEAU PRIN ELE, AU JERFIT DIN DRAGOSTE TOTUL, PÂNĂ ŞI VIAȚA LOR... zic ACEŞTIA M-AU DEPĂŞIT PE MINE CU STAREA LOR DE VECI.

Eu mă găsesc în cerul Fericiților, al V-lea. Mă simt foarte bine şi într-una dau laudă Aceluia care m-a ajutat să ajung aici.

George: - Părinte Efrem, în jurul tău ai dintre cei activi care, în mijlocul oamenilor fiind, sunt deopotrivă cu tine?

Efrem: - Da, sunt! Dar noi prea mult nu ne cunoaştem între noi trecutul fiecăruia, viața pământească. Unii se simt străini de locul unde stau, iar alții parcă acolo s-ar fi născut.

George: - Cunoşti vreunul care nu se simte bine în stratul tău?

Efrem: - Sunt destui! Dar nu contează numele lor. Ei NU VOR AVEA LINIŞTE PÂNĂ CE NU SE VOR ÎNTOARCE DIN NOU CA SĂ-ŞI FACĂ HAINA POTRIVITĂ LOCULUI FIXĂRII. POȚI SĂ FII FIXAT, DAR SĂ NU AI HAINA POTRIVITĂ LOCULUI. Fixarea ți-o faci tu, haina ți-o face suferința- pentru unii, iar activitatea- pentru alții...

George: - Nu te-ai interesat să stai de vorbă cu unul care nu se simte bine, să-l întrebi de ce nu se simte bine?

Efrem: - Dacă aş face aceasta, m-aş asemăna cu unul care zgârie altuia o rană ce a prins coajă. Nu pot! Îl priveşti şi îl înțelegi. Dând impresia că nu-i înțelegi jena, îi dai mai mult curaj, mai mult încredere în el şi se simte mai bine.

George: - Dacă ai reveni pe Pământ, părinte, te-ai mai face călugar?

Efrem: - Dacă aş mai reveni? M-aş face un OSTAŞ CU O SABIE BINE ASCUȚITĂ ŞI NU AŞ OMORÎ; AŞ ÎNSEMNA PE TOȚI ACEI CARE MĂNÂNCĂ CARNE DIN SEMENUL LUI ŞI PE TOȚI ACEI CARE NEAGĂ PE ACELA CARE I-A DAT VIAȚĂ. Dar bineînțeles... nu cu puteri pământene. De fapt, cred că nici nu mai e timpul. Destul mi-a fost. NU AŞ VREA SĂ MAI VIU DECÂT CU PUTEREA DE A ARĂTA TICALOŞILOR OTRAVA ŞI BEȚIA LOR.

George: - Dorim acum să-ți vedem culorilor spirituale de bază!

Veronica: - Alburiu... alb mat... în dreptul inimii are un trapez... Ce înseamna acest trapez, părinte?

Efrem: - Semnul renunțării a tot ce este pe Pământ.

George: - Vreau să-ți cunoaştem acum întrupările anterioare şi stratul în care ai fost.

Efrem: - În prima mea întrupare am coborât din V şi am revenit tot acolo. În a doua mea întrupare am coborit în III, în a treia întrupare am mai coborât o treaptă, în II, pentru ca în ultima mea călătorie pe Pământ să revin în V.

George: - Îți mulțumim, bunule părinte!

Efrem: - Şi eu vă mulțumesc de chemare, fiți binecuvântați!

Veronica: - S-au retras şi Siu, şi Efrem!...

Sus

Bucureşti, 20 iulie 1965

SF. ALEXE "OMUL LUI DUMNEZEU"

- alb mat cu potir si triunghi;

- stratul VI;

AVVA AGATHON

- alb mat şi potir;

- stratul VI;

Am chemat pe Siu Karta şi pe cei doi mari asceţi, adepţi ai suferinţei: Alexe, zis "Omul lui Dumnezeu" şi pe Avva Agathon.

Veronica: - A sosit Siu!... încă unul, şi încă unul...

Unul din cei doi: - În numele Aceluia prin care am venit la voi, fiți şi voi binecuvântați, iubiții noştri! Eu sunt Alexe, despre care s-a zis că aş fi "Omul lui Dumnezeu". După cum ştiți, eu în ultima călătorie, până la vârsta bărbatului desăvârşit am fost cunoscut ca fiul unui mare nobil. În mine striga într-una dorul după o viață aspră şi singură, o viață retrasă, necunoscută. Am părăsit bogăția şi moştenirea mea, am părăsit totul şi am îmbrățişat viața aspră a pustiei. Poate mulți s-au întrebat de ce am făcut asta? Nici eu nu am ştiut chiar atunci de ce am făcut, pentru ca să aflu că era cerută de mine pentru a putea să-mi îndrept slăbiciunile pe care le aveam, printr-o viață severă. Măiestria scrisului pământesc a făcut din viața mea o poezie frumoasă şi impresionantă. Mai târziu, când am putut să-mi dau seama de ce clocotise în mine dorul de a mă chinui, am văzut şi am înțeles. Trebuia să ascult într-una de şoaptele ce băteau în ființa mea. Am ascultat şi nu am greşit! Abia după ce am dezbrăcat haina pământeană am putut să vad de ce am fost atâta

timp aşa de mult în umilință. Îmi ziceam chiar eu: "De ce mi-oi fi chinuind eu părinții?" Dar nu puteam face altfel.

Ei bine, în penultima viață am făcut multe din cele ce nu trebuia, care m-au coborât şi în ultima călătorie m-au făcut să înțeleg că eu trebuia să zbor prin renunțare.

George: - Vreau să-ți vedem culorile.

Veronica: - Tot este alb mat, cu triunghi şi potir!

George: - În ce strat eşti, părinte?

Alexe: - În VI.

George: - Vrem să vedem culorile înainte de a intra în trup.

Veronica: - Un gri semi-închis şi o diagonală mare roşie, fără potir şi triunghi.

Alexe: - Am fost oştean şi aveam o sete nebună de a omorî, nu pentru a-mi satisface o plăcere a mea, ci pentru a fi stimat de comandanții mei. Adică o vitejie oarbă... Aceasta m-a adus în stratul I.

George: - Vrem să ştim, prima dată din ce strat ai coborât şi cu ce culori?

Veronica: - E un gri foarte deschis spre alb, coborât din V cu potir...

George: - Acum, culorile după prima călătorie!

Veronica: - Alburiu... a revenit tot în V.

Alexe: - ... Şi în a doua călătorie am fost oştean şi am primit acea diagonală roşie care m-a adus în I...

(Veronica nu se simte bine...)

George: - Alexe, eşti cu discul tău acolo?

Alexe: - Da.

George: - Îți mulțumim, părinte Alexe! Acum voi discuta cu Avva Agathon! Părinte Agathon te rugăm să ne spui ce te-a determinat să duci o viață atât de aspră, plină de renunțări şi suferințe, pe care singur ți le-ai creat.

Agathon: - Dragii mei, nici o dată nu am ştiut de ce fac aceasta, însă îmi dădea cea mai mare mulțumire şi liniște când ascultam de acest îndemn. AVEAM DE ISPĂŞIT VIAȚA DE LUX ŞI ÎNBUIBARE CARE MĂ ROBISE ÎNTR-O VIAȚĂ ANTERIOARĂ CU FRUMUSEȚILE ŞI TENTAȚIILE EI.

George: - Vrem să-ți vedem culorile de acum!

Veronica: - Alb mat cu potir- stratul VI...

George: - Acum culorile din viața anterioară.

Veronica: - Un gri semi-deschis, dungă galbenă pe piept... Dungă albastră jos... nu are potir, stratul I.

George: - Acum viața de mai înainte.

Veronica: - Gri semi-deschis, şi cu dungă galbenă... stratul II

George: - Şi mai înainte?

Veronica: - Alburiu, fără nici o dungă, stratul IV.

George: - Şi acum, culorile cu care ai venit prima dată în trup.

Veronica: - Tot alburiu, mai curat... şi are potirul... inițial a fost tot în V.

George: - Vă mulțumim tuturor!

Sus

București, 21 iulie 1965.

PĂRINTELE DANIIL TUDOR

- alb mat cu potir şi triunghi;

- stratul VI;

Azi am dorit grozav să schimb câteva cuvinte cu părintele meu duhovnicesc, cu îndrumătorul meu spiritual, părintele Daniil. L-am chemat pe Siu ca să ne asiste, iar părintele Daniil nu întârzie să sosească.

Veronica: - A sosit... se înclină către Siu şi acesta îi răspunde la salut...

George: - În numele Aceluia către care împreună ne-am îndreptat rugile, în numele Aceluia a cărui prezență am simțit-o de atâtea ori în timpul încercărilor noastre de a-L apropia de noi, în numele Fiului Luminii, fii binecuvântat părintele nostru drag şi bine ai venit la noi.

P. Daniil: - În numele Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, fiți binecuvântați iubiții mei copii şi vă mulțumesc că m-ați chemat. Când eram în viața pământeană, vorbeam foarte mult. Acum, vorbesc foarte puțin. Bucuria mea este că cineva dintre fii mei duhovniceşti urcă trepte sănătoase şi sigure. Mare bucurie îmi făceți!

George: - În ce strat eşti, părinte?

P. Daniil: - Sunt în al VI-lea.

George: - Părinte, ştim că ai avut ulcer perforat; cum ți-a fost despărțirea de trup? Grea?

P. Daniil: - N-a fost grea. Am dat repede mantaua, că începuse să slăbească.

George: - Ai discul cu tine?

P. Daniil: - Nu ştiu dacă este sau nu; nu sunt sigur. Am pe cineva, dar nu sunt convins că este partea mea.

George: - Vrem să-ți vedem culorile de bază.

Veronica: - Alb mat cu potir şi triunghi...

George: - Părinte, cândva ai avut şi alte culori.

P. Daniil: - Le-am plătit cu vârf şi îndesat!

George: - Vrem să vedem culorile la 30-35 ani, înainte de a te călugări!

Veronica: - Are şi galben, părintele! Are şi albastru... dar e adevărat că e pe un gri foarte frumos, deschis...

George: - Acum să vedem culorile cu care ai intrat în trup.

Veronica: - Gri curat, semi-deschis...

George: - Din ce strat ai venit?

P. Daniil: - Din IV.

George: - Cum te simți, părinte, acolo unde eşti?

P. Daniil: - Păi, cum poți să te simți decât fericit!

George: - Îți mai aminteşti de locurile pe unde ai fost? De schitul la care am fost împreună? Şi de terenul pe care voiai să faci un nou schit?

P. Daniil: - Îmi amintesc cum îți aminteşti de un vis şi situații de tot felul.

George: - Asculți muzică pe acolo?

P. Daniil: - Ascult corul de păsări, cântă şi cei ce au talent.

George: - Tu ai talent?

P. Daniil: - Nu prea... Vreau să-ți spun că mă bucur din tot sufletul pentru lucrul ce-l faceți. Fii tare, fii încrezător în Cel ce ți-a dat lucrul acesta. Să nu te impresioneze nimeni şi nimic, să lupți pentru

adevărurile ce ți s-au descoperit şi să nu-ți pese de nimeni şi de nimic. Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos să te binecuvânteze cu al Său har şi cu a Sa iubire de oameni!

Sus

Bucureşti, 21 iunie 1965

SF. ISIHIE SINAITUL

- alb luminos cu potir şi triunghi;

- stratul VIII;

În anii de neobosită strădanie de a trăi isihasmul ("isihie"=linişte, reculegere), de a sădi în adâncul fiinţei mele chemarea plină de dor a lui Iisus, în acei ani de străinătate de tot ce mă înconjura, retras din toate problemele vieţii şi dispreţuind tot ce era frumos în jur, în acei ani, în afară de grupul de misteri în care trăiam, prietenii mei cei mai dragi şi apropiaţi erau autorii filocalici (filo-calia=iubire de frumuseţe, de virtute): Sf. Maxim Mărturisitorul, Sf. Teofan Zavoritul, Sf. Nichita Stitat şi îndeosebi, Sf. Isihie Sinaitul, cel cu care cel mai bine mă înţelegeam şi cu care simţeam că mă identific pe acelaşi registru spiritual. Azi l-am chemat pe iubitul meu preferat, Sf. Isihie.

Isihie: - În numele prea dulcelui şi Marelui Stăpân A-toate, Domnul nostru Iisus Hristos, fiți binecuvântați, bunii mei prieteni şi frați! Vă mulțumesc de invitația făcută şi vă stau la dispoziție să mă întrebați ce vreți.

Te ştiu de mult, fiul meu George, ca un loc de unde a clocotit de multe ori Numele Lui şi eram atât de fericit că din puținele sfaturi lăsate am putut smulge inimi, care au fost topite şi consumate în cuptorul dragostei divine. Cunosc foarte bine întrebările care au început să te chinuiască, după ce ai realizat în tine "liniştea" pe care eu o consideram ca fiind fondul urcuşului în iubirea desavârşitului nostru Domn şi Stăpân.

Iată ce spun la aceasta : dacă un om pământean îşi dă inima în mâna Celui care a făcut-o, apoi El, care este bogat în daruri, picură în inimă doruri diferite. Câteodată, dorurile se bat între ele, care mai de care vrând să fie rezolvată. Cârmaciul, dacă nu are posibilitatea de a le rezolva pe toate, le contopeşte, iar în inimă începe cearta şi răzvrătirea şi lupta lăuntrică. Adevăratele mame care nasc au dureri. După ce-şi vede pruncul, se bucură. Aşa este şi cârmaciul dorurilor: din lovituri, strădanii şi chinuri, câteodată durând ani de-a rândul, ajungi să ai bucuria să-ți vezi luntrea vâslind cu pricepere printre stâncile colțuroase şi, ca prin minune, apare printre stânci un prund. Îți dai seama că este un loc minunat de răsuflare, te opreşti şi, în această liniştitoare odihnă, dorurile încep să se ordoneze, iar cârmaciul care are împuternicirea de la Cel care a picurat dorurile începe să le desăvârşească. Câtă mulțumire are cârmaciul când vede că, după chinurile uriaşe, a reuşit să salveze, să desăvârşească ceea ce i s-a dat în păstrare. Dacă îți dai seama că ceea ce ți-a fost hărăzit să desăvârşeşti ai gustat şi ai cunoscut, ți se pare că nu e suficient să ții numai pentru tine, ci să dai şi la altul. Vântul dragostei îți transmite doruri noi, încep să izvorască soluții şi mijloace noi din loviturile primite, pe care Făuritorul A-toate se apleaca să le crească şi să le desăvârşească. Cârmaciul care are grija să scoată corabia la liman în stare buna nu are grijă numai pentru el, ci şi de toți care sunt în corabie. Aşa sunt cei care au primit doruri şi vederea de a desăvârşi ceva, dar nu le vede. Atunci adierea vântului venit din meleagurile înțelepciunii arată limpede şi dibăcia dorințelor începe să le înțeleagă şi să le rezolve.

Aşa s-a întâmplat şi cu tine! Te-ai răzvrătit, te-ai chinuit la răscrucea multor doruri, vâslind neobosit în dreapta şi în stânga, dar mereu înainte, până când a apărut vântulețul care a limpezit totul şi, cu lopata ce ți-a fost încredințată, împingi acum corabia de la mal şi te avânți în larg, unde poți vedea atâtea şi atâtea frumuseți...

Tăcere... .....

George: - Îți multumesc, părinte! Cuvântul tău a fost scurt, dar foarte clar şi cuprinzător. Vreau să-ți pun o întrebare: tu, şi alte vârfuri asemenea ție, ați fost întreținători ai focului mistic. Această stare, aş putea spune, şi astăzi este considerată de teologi cea mai

dreaptă cale, cel mai abrupt urcuş, dar şi cea mai periculoasă potecă pentru desăvârşirea spirituală, şi care dă rezultatele cele mai bune. Eu sunt sincer față de tine şi vreau să-mi exprim părerea mea, ba chiar mai mult, convingerea că grupul misticilor care au trăit mai mult pentru ei, pentru perfecționarea lor, este depăşit de acei care, depăşindu-se pe ei înşişi, se avântă cu corabia de care spuneai în mijlocul furtunilor şi valurilor, şi cu ajutorul Aceluia care potoleşte valurile şi întăreşte brațul luntraşului, biruiesc şi aduc rod din care să se împărtăşească semenii lor, fie că e vorba de o cucerire filosofică, fie că este vorba de o realizare pozitivă în sectorul ştiințific sau a artelor.

Isihie: - Aşa este! Aprob întru totul. Cel ce a auzit şi a primit dorurile tale să-ți împlinească dorințele şi intențiile şi eu, cu dragostea ce ți-o păstrez, mă rog să ajungeți la liman şi să arătați ceea ce acum țineți ascuns.

George: - Îți multumesc, Părinte! Acum dorim să-ți cunoaştem culorile şi locul unde te afli.

Veronica: - Hainele au căzut... alb luminos, are şi potir şi triunghi...

Isihie: - Sunt în locul de odihnă al VIII-lea.

George: - Ai mai venit de atunci pe Pământ?

Isihie: - Nu; şi nici nu doresc!

Veronica: - Are o pace în jurul lui... o linişte, dăruire şi bunătate. Nici nu găsesc cuvinte potrivite pentru ce simt... Parcă ar fi într-un loc unde aerul este mult prea tare pentru mine...

George: - Ce călătorii ai mai făcut pe Pământ, părinte?

Isihie: - Afară de aceasta, încă două. Aproape că nu le mai ştiu. Parca prin sudul Africii şi prima dată în Mesopotamia... iubeam tot ce era frumos, iubeam pe toți şi toate, dar nu-mi mai amintesc decât că am ajuns în V. A doua oară, am venit cu un dor mare de a ajuta pe oameni să cunoască frumuseți care nu se trec, şi am făcut un lucru bogat, care m-a făcut să fiu atras în locul de fericire VII. De

ultima călătorie ştiţi. Acum nu mai simt nevoia să mă întorc pe Pământ. Eu sunt o fire mai meditativă, mai mult completez lumea în care mă aflu. Cei ce sunt mai activi, care nu se pot odihni, care au zestre mare, din aceştia mai sunt care doresc să călătorească. Eu însă, nu! Am terminat cu vizitele pe Pământ. Mi-am îndeplinit dorul. Acum sunt fericit, echilibrat.

George: - Deci există şi în stratul tău diferențe între activi şi pasivi!

Isihie: - Da, avem toată admirația pentru cei activi...

George: - Tu din ce categorie faci parte?

Isihie: - Din admiratorii Tronului de Lumină... Nu, nu sunt prea activ. Ştii bine.

George: - Care sunt mai activi?

Isihie: - Crezi că sunt numai câțiva? Sunt milioane...

Veronica: - Parca ai fi obosit, părinte!

Isihie: - Nu sunt obosit, dar n-am vrut să lucram prin ecran, nici să te aduc la mine, ci să vin eu la voi. Iată, am venit, dar climatul pământean simt că nu mă primeşte... simt că mă azvârle şi mă face să nu mă simt bine... Nu pot explica mai mult!

George: - Din ce strat ai coborât prima dată?

Isihie: - Nu-mi mai amintesc...

George: - Dar când ai venit prima dată, prin ce an a fost?

Isihie: - Nici asta nu mai ştiu!

George: - Cere să apară scris când a fost asta.

Isihie: - Da... (pauză)... Da! Prin 1200 şi ceva, înainte de HRISTOS. A doua oară pe la 700 înainte de HRISTOS, în Mesopotamia, a treia oara ştiți, prin secolul VII, în muntele Sinai...

Veronica: - Vrea să plece.. se vede că nu se simte bine...

Isihie: - Dragii mei, eu rog Scaunul Luminii să vă lumineze şi să vă ajute să duceți lucrurile la bun sfârşit, spre împlinirea multora!

George: - Îți mulțumim, prea iubitul meu părinte!

Sus

Bucureşti, 22 iulie 1965

SF. IOAN AL CRUCII

MARE MISTIC SPANIOL

- alb curat cu potir şi triunghi;

- stratul VII;

SF. IERONIM

MARE MISTIC CATOLIC

- alburiu cu potir şi triunghi;

- stratul VI;

SF. IGNATIE DE LOYOLA

MARE MISTIC CATOLIC

- alb cu potir şi triunghi;

- stratul VII;

Veronica: - Au venit toți trei... vai ce fețe luminoase!... ce blândețe, ce linişte... ce aer de noblețe emană din ei... s-au înclinat către Siu şi Siu către ei... Am salutat pe cei veniți. Unul din cei trei: - În numele Aceluia prin care ne-ați chemat vă binecuvântăm şi noi,

iubiții noştri fraţi şi prieteni. Ne-aţi chemat la voi şi iată că am venit să vă sprijinim în dezlegarea problemelor ce va frământă.

George: - Dragii noştri! Cercetând o seamă de spirite ce au părăsit trupul şi al căror nume s-a păstrat, am constatat că, generalizând, am găsit trei soluții de STIL DE VIAȚĂ, care au condus la cumulări apreciabile de energie şi lumină, care i-a făcut să fie atraşi de înalte nivele, şi anume:

1 - Soluție ascetică

2 - Soluție mistică

3 - Soluție activă

Mi-am dat seama că fiecare din aceste soluții se completează totuşi reciproc. Fiecare însă înclinând mai mult sau mai puțin către una din cele trei.

Necunoscutul: - Prima este foarte bună, dar este numai pentru sine... A doua este şi mai bună, dar e tot numai pentru sine. În a treia se cuprind şi celelalte două, şi voi explica cum...

George: - Scuză-mă, te rog, pe cine ascultăm?

Necunoscutul: - Ioan, zis al Crucii! A treia am spus că cuprinde pe amândouă celelalte, şi iată cum: ACTIVITATEA TE SMULGE DIN TOT CE POATE FI HAOS LUMESC ŞI RISIPIRE. STRĂDANIA DE A PĂTRUNDE, DE A CREA, DE A DESCOPERI NECUNOSCUTUL, NU PENTRU SINE, CI PENTRU CEI MULȚI ESTE O ÎNĂLȚARE ASEMENEA CELEI IZVORÂTE DIN CEA MAI PERFECTĂ RUGĂ... PENTRU A PUTEA DESCOPERI ŞI CREA TREBUIE SĂ TE ÎNALȚI LA NIVELUL ÎNALTELOR SFERE GÂNDITOARE, LUPTÂND NU NUMAI PENTRU TINE, CI PENTRU CEI MULȚI. ACEASTA ESTE CEA MAI PERFECTĂ SCARĂ!

Veronica: - Vai, ce pot oamenii aceştia să-mi dea... nu se poate spune... ce balsam... ce parfum...

Ioan: - Înghite cât poți! Aceasta este "forța" pentru vremuri secetoase. Nu este din noi, ci din locurile de unde venim. Deci, frate George, cred că am fost destul de clar!

George: - Da, foarte clar, dar eu ştiam de tine ca fiind un mare mistic şi ascet.

Ioan: - Bineînțeles! Eu însă am arătat realitatea adevarată, nu ceea ce am îmbrățişat eu. Depinde pe care scară te urci. Într-una se pot contopi toate trei şi nu poate oricine urca pe ea. Depinde către ce eşti atras şi ce putere ai să le cuprinzi într-una pe toate.

George: - Din cele trei soluții enumerate, aş dori să ştiu pe care ai îmbrățişat-o.

Ioan: - Eu am fost o fire meditativă, contemplativă. Am trăit şi asceza, dar dominantele mele căutari au fost în tărâmul misticii. Fixarea nu am făcut-o eu. Legea fixării nu este a mea. Cântarul drămuirii eforturilor nu-l ține nimeni, decât Cel ce păstrează legile şi pentru unul sporit, şi pentru unul scăzut. Sunt atât de diferite scările, încât nu ne putem da seama ce am avut şi cum am avut. Se țin minte numai momentele de cădere, iar cele de înălțare se uită şi se pierd în bucuria finală şi veşnică a fixării în locul potrivit. Mă consider un miluit.

George: - Nu mai ții minte nimic din eforturile tale? Din marile tale tensiuni interioare?

Ioan: - Nu mai ştiu nimic!

George: - Din scrierile tale se degajă o anumită nuanță sumbră, dramatică, tenebroasă, plină de temeri, o prudență interioară dusă la extrem. S-ar putea spune că echilibrul mai mult îl căutai decât trăiai în el.

Ioan: - Poate asta mi-a fost mie de folos pentru urcare. Poate dacă nu aveam temerea de care spui tu, cădeam. Prin teama ce mi-o făuream, mă urcam pe trepte mai sus.

George: - Şi acum, în ce strat ai ajuns?

Ioan: - În stratul VII.

George: - Vrei să ne arăți culorile de bază?

Veronica: - Stai, că nu am spus cum sunt îmbrăcați... Toți sunt la fel, dar parcă cel care a vorbit este mai autoritar. Îmbrăcați însă sunt toți la fel, cu vălurile acelea ale lor aruncate pe ei... Ioan al Crucii este alb curat, are şi potir şi triunghi.

George: - De câte ori ai venit pe Pământ, părinte?

Ioan: - De două ori.

George: - Vrem să-ți vedem culorile înainte de ultima călătorie!

Veronica: - Neschimbat, decât fără triunghi.

George: - Să vedem cum ai fost şi la prima coborâre pe Pământ!

Veronica: - Tot alb, dar fără potir... Ce înseamnă potirul, părinte?

Ioan: - Jertfa în viața pământeană pentru desăvârşire.

George: - De la ce strat apare potirul?

Ioan: - De la V.

George: - Ce te-a făcut să cobori prima dată pe Pământ?

Ioan: - Nu ştiu. Există o lege care hotărăşte întruparea, pentru o mai bună fixare sau pentru binele altora. Eşti supus acestei legi!

Veronica: - Ştii ce aş vrea să ştiu? Înainte de coborârea unui spirit pe Pământ, aş vrea să ştiu ce eşti acolo? Ce poți fi acolo de unde vii?

Ioan: - Dacă te găseşti de la cerul al V-lea în sus, spre Tronul Divinității, te numeşti ființă care lauzi frumusețea şi perfecțiunea legilor. Eşti răsfățatul tuturor acelora care sunt fixați. Eşti înconjurat de prieteni şi între toți există o prietenie şi o înțelegere totală. Ce poți fi acolo decât un spirit, o ființă care te delectezi în

frumusețile stratului în care ai fost fixat! Există spirite care sunt trimise pe Pământ cu misiuni speciale.

Aceştia care au misiuni speciale sunt pregătiți, educați, turnați în forma dorită de cei ce i-au trimis, de aceia din mijlocul cărora a coborât spre a-şi manifesta voia şi dorința. Nu există doi oameni care să aibe valori egale. Oamenii nu au toți aceeaşi valoare, de aceea există straturile şi locuri diferite în fiecare strat, potrivit energiei şi luminozității fiecăruia. De aceea, unul are o haină, iar altul, alta. De aceea, unul poate fi respingător şi să nu-i poți suporta prezența, iar altul să te atragă şi să nu-ți mai vină să pleci de lângă el. (Veronica dă semne de oboseala).

George: - Îți mulțumim, părinte Ioane. Acum continuăm cu ceilalți!

Ieronim: - Eu stau cu fraţii mei în stratul al VI -lea.

George: - Dorim să-ți vedem culorile de bază.

Veronica: - Alb curat, cu potir şi triunghi...

George: - De câte ori ai fost pe Pământ?

Ieronim: - Nu ştiu!

George: - Ai vrea să ne spui...

Veronica: - Nu mai pot... Simt că-mi pierd minţile...

Siu Karta: - Să nu vă miraţi. Aşa se întâmplă când două substanțe diferite ca intensitate stau în acelaşi loc. Am venit la voi şi lumina noastră e prea puternică...

Înaintează cel de-al treilea - Mă numesc Ignatie, zis de Loyola.

Veronica: - Este alb, are potir şi triunghi...

George: - Unde stai, prietene?

Ignatie: - Cu fratele meu Ioan, în VII.

George: - De câte ori ai coborât pe Pământ?

Ignatie: - De 2 ori. Am coborât din VI, am ajuns tot în VI, iar în a doua călătorie am reuşit să intru în VII.

George: - Vă mulţumim, dragii noştri!

Sus

Bucureşti, 22 iulie 1965

NICOLAE DUMITRAŞ

PREOT ORTODOX DIN BUCOVINA

- fumuriu;

- rătăcitor;

Mă culcasem şi era gata să adorm, când deodată simt cum se pune în mişcare o anumită zonă din creier care parcă acţiona asupra ochilor. Ca şi cum nişte izvoare de radiaţii porneau spre ochi şi răzbăteau dincolo de ei, în afară, în spaţiul suprasensibil. Am înţeles că este pregătirea de intrare în priză spre a vedea o fiinţă în spirit, ceea ce peste câteva secunde se şi adeveri: în faţa ochilor mei (eram cu ochii închişi şi perfect treaz şi conştient) se contura bustul unui bărbat în vârstă de cca. 45 de ani, cu o expresie tristă, aproape dureroasă, cu sprâncene groase şi accentuat arcuite, având şi o barbă neagră potrivit de lungă. Mă privea ca unul ce se simţea bine sub privirile mele şi-l văzui cum se depărtează. Avea hainele fumurii.

Sentimentul de repulsie pe care oarecum îl încercam m-a făcut să înţeleg că era vorba de un rătăcitor.

- Cine eşti? M-am adresat eu, căutând să-l reţin. L-am întrebat şi cum îl cheamă, dar întorcând capul, a dispărut.

Am trezit-o pe Veronica ca să intercepteze persoana pe care o văzusem, ca să mă verific. Îl văzu imediat. Am rugat-o să-l descrie şi identitatea fu perfectă. Era un preot ortodox din Bucovina, cu numele de Nicolae Dumitraş, care văzuse mai devreme "doi albi" venind pe rând la noi şi privise de la

distanţă cum discutară cu noi. Îşi regreta necinstea şi conduita nedemnă din timpul vieţii pământene. Nu avea deloc cenuşiu pe el, avea numai culori închise, fumurii. Era deznădăjduit, căci, chiar în cazul că ar veni pe Pământ, aceleaşi lucruri le va face, care le făcuse şi mai înainte şi pe care, în mod fatal, le dorea şi în starea în care se afla. Înainte de vederea celor 2, nu suferea ca acum şi se simţea oarecum liniştit. Acum îşi mărturisi neliniştea pentru soarta lui şi ne ruga să-l ajutăm cu ceva.

Am încheiat, spunându-i că nici noi, nici alţii nu avem nici o putere şi nimeni nu-l poate scoate din groapa în care singur coborâse prin faptele şi activitatea lui.

Sus

Bucureşti, 23 iulie 1965

LEONARDO DA VINCI

- alb luminos;

- stratul VIII;

Am declarat discuţia deschisă, invitând şi pe prietenii noştri dispuşi să asculte.

Veronica: - A venit Siu, Calemnis şi Serafia... Iată, vine şi Leonardo, invitatul nostru... Este îmbrăcat ca şi Siu şi Calemnis, în alb, cu hainele acelea aruncate pe el... se înclină unul către celălalt. Calemnis face un gest cu mâna, ca şi cum i-ar da cuvintul. Am rostit salutul către toţi.

Leonardo stă cu mâna ascunsă sub haină, sprijinindu-şi barba. Pare un gânditor profund, are o lumină aparte.

Leonardo: - În numele Aceluia care m-aţi chemat, fiţi şi voi binecuvântaţi, bunii mei prieteni! Mare bucurie este pentru noi - şi când zic noi, mă refer la toţi aceia care au trăit pe Pământ într-o permanentă activitate, punând în practică din zestrea acumulată, dând-o în folosinţa urmaşilor lui - zic, mare bucurie pentru noi când

suntem invitați într-un cerc activ. Sunteti singuri, munca voastra stă acoperită, dar câtă satisfacție sufletească veți avea în momentele descoperirii ei.

George: - Unde locuieşti, dragul nostru?

Leonardo: - În cerul de odihnă al VIII-lea.

George: - Cum îți petreci timpul?

Leonardo: - De când am părăsit Pământul, am terminat cu cercetările, pentru că ceea ce am întâlnit şi descoperit aici depăşeşte cu milioane de ori ceea ce aş fi putut dibui prin gândire şi experimentare pe Pământ. Aşa, ca să spun, zi de zi nu pot spune pentru că la noi nu este nici zi, nici noapte. În continuu este bucurie, linişte, odihnă, o permanentă contemplație. Necontenit privesc frumusețile care ne înconjoară, frumusețea lor, energia lor, varietatea lor şi absolut tot ce poate fi construit şi aplicat nu de noi, oameni de rând, ci de Acela, care prin degetele Sale lasă să cadă în inima fiecăruia un dram de frumusețe şi sfințenie.

George: - În viața ta ai făcut multe şi felurite lucruri: ai pictat, ai modelat, ai studiat anatomia, scripeții, troliile, ai cântat din gură şi din liră şi ai...

Leonardo: - Cânt şi acum! Cânt foarte mult, dar mă depăşesc de multe ori stolurile serafice ale ființelor divine, care sunt hărăzite prin legile lor să se rotească în frumusețea cerurilor din VII, VIII, căci în IX au lăcaşurile lor de odihnă, dând atmosferei un climat şi mai dulce şi mai lin şi contemplată de tot ce poate fi trebuincios celor ce-l stăpânesc. Iar eu, ca şi mulți alți cântăreți, ne vedem ca pe niste bieți scripcari, care încep să învețe să cânte, le arătăm dragostea şi prețuirea eforturilor lor pentru a ne face viața mai dulce pe meleaguri fericite. Acum, în viața ce o duc, toate strădaniile mele, toate preocupările mele pe care le-am avut pentru a înjgheba ceva, aici le desavârşesc prin tot ce mi se dă la îndemână şi care, prin viața lor activă şi vie, permanent îmi dă posibilitatea de a-mi vedea lipsurile, de a-mi vedea stângăcia şi de a-mi vedea dorurile pe care le-am avut ca să le pun în aplicare. Aceste doruri care m-au chinuit, pentru a face ceva pentru urmaşii mei, mi-au fost treptele pe care am urcat aici unde mă găsesc, nelăsându-mă să mă

risipesc în deşertăciuni. Niciodată nu am avut un timp pentru mine. Distracţia mea era atunci când puteam să desăvârşesc un dor, să materializez o idee care striga în mine să fie aplicată. Nu m-am văzut niciodată un om "duhovnicesc". Nu am crezut niciodată în puritatea mea, pentru că permanent trăia în mine omul pământului, omul legat de pământ, de materia cu care şi el se însoţise, pentru a o ridica la o treaptă de la care putea comunica ceva. Linguşirile şi flatările celor din jur le priveam ca pe nişte fructe alterate, de care nu mă apropiam niciodată să le gust. Mirosul lor mă respingea. Tentaţiile nu ajungeau la inima mea, le priveam însă, le zâmbeam, simţind cum clocotesc atât de puternic în mine dorurile mele, atât de superioare tentaţiilor. Mi-a plăcut să cunosc totul şi, pentru că spaţiul pe care-l puteam cuprinde cu raţiunea mea pământeană, unde aveam diverse sertare şi unde puteam să imaginez tot ce vedeam, tot ce mă inconjura, aveam totusi grijă ca acele sertare care nu-mi desăvârşesc şi nu-mi împlinesc şi nici nu-mi sprijină strigătele ce erau în mine, să le ţin încuiate pe veci.

Numai aşa poţi urca, numai aşa poţi fi sprinten, şi câte bucurii poţi avea când urci treptele cu sprinteală menţinuta de tine însuţi, şi nu ajutat de alţii. Îţi poţi menţine sprinteneala dacă eşti treaz şi poţi să înţelegi muzica ce cântă în tine şi cere să fie desăvârşită fiecare notă la locul ei.

NU mi-am pedepsit în nici un fel trupul în viaţa pământeană, dar mi-a plăcut să-l ţin în cea mai perfectă ordine. Altfel, nu aş fi putut fi numit de confraţii mei "omul cu desăguţe multe", adică omul care se ocupă cu mai multe.

Aceasta este o poreclă din timpul vieţii mele. Unii au mai multe "desăguţe", alţii mai puţine, depinde de cel ce le poartă şi cum le foloseşte. Dacă le foloseşti din orgoliu propriu, nu numai că te distrugi pe tine, dar nu sunt nici pentru alţii de efect...

Eu am uitat să mă opresc... mi-am dat drumul la vorbă...

George: - Şi bine ai făcut!

(Tăcere). Leonardo se uită la Siu şi Calemnis, spunând: - Mă simt bine şi de aceea mi-am dat drumul.

George: - Dragul nostru Leonardo, când am vorbit cu Beethoven, spunea că ceea ce a făcut el pe Pământ face şi acolo. Din mâini a dat pe Pământ, şi acolo tot din mâini dă; cântă şi cântă mereu.

Leonardo: - Nici nu poate altceva.

George: - Tu ai desenat, ai pictat, ai modelat lutul, ai cioplit pietre şi marmure, ai calculat, ai făcut planuri - adică ți-au mers şi ție mâinile mereu... Acum nu-ți mai merg?

Leonardo: - Şi acum îmi mai merg, numai că nu mai desăvârşesc nimic din ceea ce făceam pe Pământ. Doar le mângâi, doar le aranjez. Am impresia că le îndrept într-un fel, cu toate că ele sunt mult mai perfecte decât intenţile mele de aranjare. Văd în ce minoritate poate fi măiestria mea de pe Pământ aici. Eu aici mă văd atât de mic, şi totuşi atât de fericit că pot vedea şi pune în aplicare tot ceea ce doream să fie desăvârşit.

George: - Ce anume doreai să desăvârşeşti?

Leonardo: - Orice! Tot ce faci aici, tot ce doreşti sunt desăvârşite. Pe Pământ, ca să fac ceva depuneam efort, mă chinuiam ani şi ani de-a rândul. Aici, dacă-mi răsare în minte ceva frumos, numai din dorinta de a le vedea apar fără efort, fără strădănii, s-a terminat cu efortul! Şi totul iese mult mai desăvârşit şi perfect decât doresc eu.

George: - Fii bun, Leonardo, şi dă-mi un exemplu de o astfel de dorinţă pe care ai avut-o în cerul al VIII-lea şi cum s-a îndeplinit!

Leonardo: - Îmi vin multe în minte, multe îmi vin. De exemplu, am dorit odată să avem între noi frumuseţea întruchipată a Doamnei noastre. N-a fost nevoie să iau pensula şi altele, ci a apărut o frumuseţe, o lumină, însăşi chipul Ei real, care a înviorat cerul al VIII-lea... N-a mai fost nevoie de penel... s-a terminat cu el. Vezi, se vorbeşte de "Cina cea de Taină", de străduinţele mele de ani de-a rândul pentru a putea s-o prezint cât mai perfectă şi altele... Aici nu eşti în lipsă nici de timp, şi nici de strădanii. Se împlineşte totul fără efort, totuşi te bucuri şi te îndulceşti datorită dorinţelor care nu dispar din omul spiritual. CEEA CE TE-A PREOCUPAT ÎN VIAŢA PĂMÂNTULUI, TE STĂPÂNEŞTE ŞI DINCOLO!

George: - Întâlniri aveți între voi?

Leonardo: - Avem, pentru că suntem într-o permanentă comunicare unii cu alții, într-o permanentă bucurie, gândire şi odihnă... Să nu mă credeți că sunt un om sfânt! Să mă socotiți o mică slugă la curtea Împăratului. Nici cei de la curte nu sunt toti împărați, unul singur este Împărat. Am cam lungit vorba.

George: - Nu, deloc. Voiam să te întreb dacă-ți pui problema apariției omului şi evoluției lui?

Leonardo: - Nu, nu mă preocupă aşa ceva, mai ales acum.

George: - Cum îți explici atunci - pentru că pe toți pe care i-am intrebat, nici unul nu-şi pune problema aceasta - cum îți explici că noi, cei de pe Pământ suntem pasionați după evoluționism şi apariția vieții omului şi mărturisesc că eu însumi de ani de zile sunt urmărit de fazele prin care a trecut omul, atât noi, ce suntem în trup, cât şi cei ce sunt în straturi.

Leonardo: - Uite ce e! Climatul vostru vă solicită prin excelență rațiunea de a pătrunde în fel şi fel de probleme.

CLIMATUL NOSTRU ANULEAZĂ ÎNSINGURAREA RAȚIUNII ŞI TENDINȚELE EI DE A EXPLORA RECE, LOGIC ŞI ANALITIC PROBLEME CARE DE FAPT NU SE POT CUNOAŞTE DECÂT PRIN CONTEMPLAȚIE, adică mai curând printr-un SPIRIT DE SINTEZĂ, DE CUPRINDERE AMPLĂ, COMPLEXĂ A FENOMENELOR, privite în ansamblu şi în strânsă corelație, decât privite singular dintr-un prea apropiat punct de vedere. Cu cât te apropii de alt obiect, cu atât îl vezi mai clar - e drept, dar cu atât îți scapă celelalte din jur care îl inconjoară şi fără de care existența lui nu se poate aplica. Aici este - aş putea spune - piatra de poticnire a pământenilor, jocul între apropierea şi depărtarea față de cele ce sunt privite de ei. Poți deopotrivă greşi atunci când priveşti de la distanță prea mare, după cum poți cădea în eroare tot atât de gravă dacă vrei să diseci la nesfârşit un fenomen, uitând de celelalte. Noi, cei ce am părăsit trupul şi am fost atraşi de locuri cu adevărat fericite, trebuie să ştii, iubite prieten, că privirile noastre aici sunt astfel. Totul privim. N-aş putea spune că este o distanță mai mică sau mai mare. AVEM UN

ALT MOD, O ALTĂ CALE DE CUNOAŞTERE. Dispunem de o punte care ne face să putem intra în comunicare directă cu esența fenomenului sau a obiectului pe care-l privim în aşa numita contemplație...

DA, CONTEMPLAȚIA ESTE ACTIVITATEA NOASTRĂ DE BAZĂ şi mulți din cei ce au fost în trup au bănuit aceasta - că poate cândva şi pe Pământ oamenii vor putea gusta ceea ce noi în cerurile fericirii numim... contemplație!

George: - Ai întâlnit în stratul în care eşti oameni de pe alte planete?

Leonardo: - Da. Şi sunt mult superiori față de cei de pe Pământ.

George: - Te referi la număr sau ca superioritate spirituală?

Leonardo: - Şi ca una, şi ca alta.

George: - Straturile sunt deci populate şi cu ei.

Leonardo: - Bineînțeles!

George: - Dar cei din alte planete din care vin în VIII sunt mai înțelepți decât cei ce vin de pe Pământ?

Leonardo: - Ne depăşesc din multe puncte de vedere, altfel văd, altfel gândesc, altă creştere au avut, alte preocupări.

George: - Şi sunteți amestecați cu ei sau despărțiți?

Leonardo: - Stăm în locuri diferite, dar îi cunoaştem.

George: - Tu ştii câte planete populate sunt?

Leonardo: - Da, am auzit. Două sunt cu un număr foarte mare de oameni.

George: - Le ştii şi numele?

Leonardo: - Nu.

George: - Dar toate la un loc câte sunt?

Leonardo: - Eu nu ştiu precis, dar parcă sunt 4.

George: - Voi ați putea să mergeți în alte planete să vă întrupați?

Leonardo: - Nu doresc, şi drept să spun, nu ştiu dacă aş putea sau nu. Nu cunoaştem hotărârea sau legile acestor repartizări, ca să spun aşa. Nu cunosc!

George: - Siu, tu care umbli atât de mult, ştii cumva vreun pământean care să se fi întrupat pe altă planetă?

Siu Karta: - În miliardele de oameni or fi fost, dar eu nu cunosc nici unul.

Veronica: - Parcă vor să plece...

George: - De ce sunteți grăbiți?

Leonardo: - Trebuie să mergem la locul nostru. Nu putem lipsi nici noi prea mult. Se apropie ora când trebuie să fim cu toții în locul nostru. Este un fel de verificare a noastră, un fel de completare şi încărcare.

George: - Cine face aceasta?

Leonardo: - Se face automat, este legea locului. Noi nu simțim decât că trebuie să fim acolo.

George: - Noi vă mulțumim!

Leonardo: - Fiți binecuvântați!

Sus

Bucureşti, 25 iulie 1965

O DISCUŢIE CU **CALEMNIS**

Am invitat pe Calemnis, Siu Karta şi Filip.

George: - În numele Părintelui Ceresc, al Marelui nostru Învățător, fiți binecuvântați şi bineveniți la noi, iubiți prieteni şi frați!

Calemnis: - În numele Aceluia care ne-ați chemat, fiți şi voi binecuvântați, iubiții noştri prieteni şi frați! Ne-ați chemat? Ce doriți?

George: - Doresc să aflu o serie de lucruri în legătură cu începuturile întrupărilor, adică a fazei în care ființele negative, imateriale, au început să ia trup, să se pozitiveze. După câte am auzit din mărturisirile celor ce veneau la noi, marea majoritate ne spunea că veniseră de 2-3 ori pe Pământ, rareori mai mult. Aceasta înseamnă că întruparea este o fază în evoluția ființelor care, până la un moment dat, au evoluat numai în negativ şi a intervenit posibilitatea întrupării. Aceasta înseamnă că soarta pământeană a avut o linie aparte de evoluție şi la un moment dat s-au creat condiții favorabile pozitivării.

Calemnis: - Nu înțelegem pentru ce intri în aşa ceva!

George: - Mă interesează, pentru că urmăresc apariția şi evoluția vieții şi a straturilor, precum şi formarea Opalului.

Calemnis: - Nu putem sta de vorbă în privința aceasta, nu te înțelegem!

George: - Dragul meu, s-o iau altfel - negrii sunt negri. Înainte de a fi intrat prima dată în trup cum erau?

Calemnis: - Depinde! Puteau fi într-un strat, puteau fi vagabonzi, în orice caz erau mai puțini ca acum.

George: - Altă întrebare. Înainte de a începe pozitivarea, unul negru putea să se ridice?

Calemnis: - Nu.

George: - Dar căderile erau posibile?

Calemnis: - Fără să treaca prin trup nu era posibilă căderea. Iată cum am aflat noi despre cei căzuți în adâncurile întunericului, invidiei şi urii: În lumea fericiților, care cântau pe Dumnezeu, s-a născut o neînțelegere. În momentul neînțelegerii, trecând în cântarele dreptății, automat au căzut. Nu se scrie numărul lor. Din aceşti rătăcitori şi vagabonzi ai întunericului, au răsărit pe scoarța Pământului, din care nu au putut fi decât moştenitori ai întunericului.

George: - Dragul meu, de când, ştii asta?

Calemnis: - Nu mă întreba pe mine de date. S-a discutat. Nu mă întreba când.

George: - Dar acum ar mai fi posibilă o astfel de cădere?

Calemnis: - Nu, nu există. Imposibil!

George: - De ce atunci a fost posibilă şi acum nu?

Calemnis: - Acum îi susțin cei ce stăpânesc straturile.

George: - Adică aceia au căzut pe vremea când nu erau populate straturile?

Calemnis: - Da. Voi ştiți de draci. Ăştia sunt. Ei pot apărea înaintea oamenilor pentru a le da temeri şi groază şi sunt din aceştia care nu au trecut niciodată prin trup. Aceştia sunt stăpânitorii întunericului.

George: - Dar printre oameni pot ajunge?

Calemnis: - Desigur, dar, bineînțeles, fără să fie văzuți.

George: - Stau şi mă gândesc: în ce stadiu spiritual au fost ei de le-a fost posibilă căderea? Vor fi avut pe atunci rațiune sau nu?

Calemnis: - Trebuia să fie Lumea Luminii şi Lumea Întunericului. Trebuia să se formeze două lumi.

George: - Iartă-mă, iubit prieten, dar acest "trebuia" este foarte ciudat. Cum adică, trebuia să fie răul? Adică lumea nu putea apare decât având atracţia răului?

Calemnis: - Libertatea a fost dată omului ca să poată alege.

George: - Eu consider că libertatea nu a dat-o nimeni şi este o coordonată, sau mai bine zis, o condiție fără de care nu se poate evolua spre lumină. Unde este lumina, acolo nu este constrângere şi cel ce tinde spre lumină nu-şi poate împlini voia lui decât liber fiind. Şi apoi, referitor la "căderea" celor de lângă Tronul Măririi, de care spuneai, eu nu cred că acea cădere a lor a fost bruscă. După cum aurul nu poate ajunge cenuşă decât cine ştie în câte sute de mii de ani, aşa şi "căderea" spiritelor de care spuneai nu se petrece decât printr-un proces lent şi sunt convins, iartă-mă te rog, că aceia nu au fost din cei din straturi superioare, ci undeva în sectorul spiritelor pământene, care au născut în ei gradat răutatea, din invidie față de deasupra lor.

Calemnis: - Niciodată nu am aprofundat care şi cum au fost căderile. Am ştiut că exista o lume a întunericului şi una a luminii, că aceştia pot veni pe Pământ ca să se înalțe sau să cadă, în funcție de zestrea lor şi climatul în care veneau, şi atâta tot. Că răul a apărut aşa şi aşa, ce contează? Au fost cercetători mari care au venit în straturi şi când au ajuns aici, au uitat de toate. Trebuie să ştiți odată pentru totdeauna că voi aveți o altă libertate de gândire şi noi alta. Noi putem înțelege unele lucruri pe care voi nu le puteți cuprinde, iar altele nici noi nu ne putem gândi la ele, iar pentru voi nici nu există. De asemenea, la voi puteți să vă chinuiți o viață întreagă să descoperiți legi şi fenomene, iar pe altele nici să le atingeți cu mintea voastră.

George: - Acum îmi amintesc că prietenul nostru, Siu, a afirmat odată că au existat negri care s-au putut ridica până în stratul IV. Aş dori să văd unul!

Siu Karta: - Da, s-a întâmplat aceasta, trecând de 2-3 ori prin trup.

Calemnis: - Eu nu ştiu! Cu aşa ceva nu m-am ocupat niciodată. Dar este clar: evoluția depinde de zestre, străduanie şi climat. Ce o să-ți spună un chemat? Eforturile? Se ştiu, se cunosc.

George: - Bine. Cu toate că tot ce s-a afirmat am şi exemplificat, dacă voi consideraţi că nu este nevoie să chem o probă, renunţ. Sau trecerile se fac gradat, aşa să zic cum mergi pe o şosea de munte ca o serpentină, încât pe nesimţite înalţimile se depăşesc (Se uită unii la alţii zâmbind).

Calemnis: - Între straturi există din lumea lăudătorilor care înfrumuseţeaza şi formează graniţele.

George: - Şi dacă nu ar fi aceşti paznici, s-ar putea trece dintr-un strat în altul?

Calemnis: - Fiecare strat îşi are fiinţele lui care sunt acolo, odată cu formarea straturilor evoluate, odată cu straturile care nu se întrupează, care nu vin pe Pământ.

George: - Şi sunt oameni ca şi noi?

Calemnis: - Vi s-a mai spus că sunt de mărimea unor copii.

George: - Toate straturile au astfel de copii?

Calemnis: - Absolut! Numai că nu sunt cei din I ca cei din VII.

George: - Înţeleg! Tu ştii cumva şi pe altcineva care a fost şi în altă planetă întrupat?

Calemnis: - Da! sunt, deşi foarte rari, sunt totuşi. Ei nu se deplasează decât în VII, VIII şi foarte puţini în IX. Cei care stau într-o permanentă legătură cu Scaunul Luminii vin direct în IX. Aceştia trăiesc până la 8-900 de ani de-ai voştri. Lucru cert este că cei ce vin din alte planete în lumea noastră nu pot veni în lumea voastră. Nu suportă climatul. Este întocmai cum v-aţi duce voi în adâncurile întunericului.

George: - Dar voi v-aţi putea duce într-o planetă de-a lor?

Calemnis: - Sigur că da!

George: - Dar voi dacă chemaţi pe altcineva din altă planetă, care este în straturi, poate să vină?

Calemnis: - Sigur că da!

George: - Nu sunt lămurit acum cu separările între straturi - sunt două posibilități: sau sunt ca nişte etaje plane, ceea ce n-aş crede, sau straturile sunt asemenea unor şosele care înconjoară în serpentină un munte conic ca să ajungă la vârf şi e mai firesc să fie aşa pentru că acumulările de energie cresc gradat şi ar fi normal ca unii să fie mai aproape de VII şi ca loc în spațiu, întrucât şi energia lor se apropie de cea a celor din VIII.

Calemnis: - Asta da. Sigur sunt unii aproape de VII şi, cum spui, trecerea se face în formă de serpentină. Aşa este!

George: - Mulți din cei cu care am discutat spun că au acces şi în stratul imediat superior şi merg acolo oricând vor!

Calemnis: - E adevărat. Uite, Socrit merge în IX oricând vrea, în timp ce alții tot din VIII nu pot ajunge decât dacă sunt chemați.

George: - Noi vă mulțumim. Veronica a obosit.

Calemnis: - Rămâneți în pacea Domnului nostru!

Sus

Bucureşti, 26 iulie 1965

IOAN HRISOSTOM, SOCRIT, GALILEI ŞI SIU KARTA

Discuţia de aseară cu Calemnis mă lăsase nelămurit şi într-un fel nemulţumit de faptul că nu reuşisem să aprofundez câteva idei, răspunsuri pe care le frământam în mintea mea în legătura cu modul în care a apărut şi a evoluat "răul", cu întreaga gamă de anomalii sprituale. Nu mă mulţumea "legenda căderii lui Lucifer", la care şi Calemnis renunţase. Spre seară, am pornit cu Veronica discuţia mai departe ca să nu-i stric dispoziţia. Am reuşit cu una, în schimb, m-am împotmolit în momentul când am extins termenul de legendă şi la alte istorii scrise de cărţile bisericeşti.

A început să mă acuze că eu dispreţuiesc scripturile şi că vreau să fac o nouă sectă pentru că nu am încredere în cele scrise. E adevărat că eu cred într-o preoţie care mă cucereşte prin eforturi şi strădanii, cred în preoţia celor care slujesc cu credinţă şi devotament oricărui ideal. I-am spus punctul meu de vedere. De fapt, i l-am reamintit, pentru că mi-l ştie şi mereu este de acord şi îmi ştie şi intenţia - aceea de a vorbi unei societăţi de mâine, acelei societăţi care nu se va mai opri la graniţele trasate de religii şi filozofii speculative. Pentru a putea vorbi tuturor, simt nevoia unui limbaj nou în spiritualitate şi acesta nu poate fi altul decât cel ştiinţific.

M-am ambalat şi am făcut afirmaţii îndrăzneţe pentru un ortodox, dar permise unuia care se simte situat pe o poziţie supraconfesională. I-am repetat necesitatea unui singur sistem filozofic cu caracter ştiinţific, care să permită unificarea concepţiilor despre lume şi întreaga creaţie. I-am afirmat că intuiesc acest sistem şi-l simt cum se conturează în mintea mea şi mă chinuieşte, obligându-mă să formulez ceea ce intuiesc la măsura posibilităţilor mele. I-am spus că nu mă pot înşela pe mine şi nici pe alţii şi, cu orice risc, ceea ce înţeleg voi mărturisi deschis şi pentru că vedeam în ochii ei îndoiala, chiar o neîncredere, al cărui izvor îl descopeream în sincera ei intenţie de a nu greşi cu ceva.

Am trecut discuţia în rugăciune, cerând Celor de Sus să-şi spună cuvântul faţă de poziţia şi intenţiile mele. La un moment dat, Veronica mă opreşte...

Veronica: - Stai... simt că vine cineva... Uite că vin... se apropie! Este Ioan Hrisostom, Socrit, Galilei şi Siu Karta.

Eram într-o tensiune deosebită şi am făcut eforturi mari pentru a rosti salutul de primire.

Ioan Hrisostom: - În numele Aceluia prin care vă străduiți să pătrundeți adevăruri necunoscute de oameni, fiți binecuvântați şi întăriți în eforturile voastre!

În lumea noastră se recepționează cu multă plăcere gânduri sau discuții, sfărâmând coaja unor necunoscute, scoțând miezul şi punându-l la dispoziția tuturor. Tot ce ne înconjoară pe noi este balsamul bucuriilor şi fericirilor, care nu apun niciodată, dar ceea

ce primim de la voi, transformate în doriri de fericire şi echilibrul obştesc, dă atâta bucurie încât aproape nu ştim pe care să alegem. Căutăm să se îmbrăţişeze aceste bucurii şi să le trimitem în semn de recunoştinţă mai sus, către Tronul Slavei, şi primindu-le şi binecuvânându-le, ele merg să se concretizeze în fapte, fiecare de unde au plecat. Pentru că fiecare din noi, cei prezenţi, avem un rost în eforturile voastre, a desăvârşi anumite acţiuni prin voi, am venit la chemarea voastră să arătăm că am auzit cele discutate şi suntem alături de voi pentru a le desăvârşi şi a le pregăti, ca în dimineaţa zilei hotărâte, când soarele va străluci, să le aveţi pregătite, prezentându-le tuturor. Atunci Tronul Marelui Guvernator va primi miile de glasuri de admiraţie pentru El, care în chip tainic a lucrat totdeauna prin servitorii Săi. Răsfrângerile acestor laude vor împodobi eforturile voastre, din care vă veţi alimenta şi fixa la locul hotărât.

George: - Îţi multumesc, părinte, şi vouă ce aţi venit la chemarea noastră, şi mă bucur că prin prezenţa voastră confirmaţi poziţia şi intenţiile mele.

În faţa mea stau problemele greu de rezolvat, idei care cer o formulare limpede şi logică, explicaţii care cer o informaţie largă în lumea negativă. Deseori, mă împotmolesc şi, fiind extrem de ocupat de munca pentru câştigarea pâinii, recurg la prietenii din lumea nemuririi.

Aseară am căutat să privesc un sector dificil alături de Calemnis, care-mi este deosebit de drag, şi de la care de multe ori am primit idei şi sfaturi preţioase, dar de data aceasta aproape că a minimalizat sectorul de care pomeneam mai înainte, problema "căderii" Ce să fac? Cum să procedez? Pe cine să întreb, cu cine să mă consult atunci când potecile par că se înfundă şi îmi par de neurmat? Ce să fac?

Galilei: - În toată viaţa mea pământeană am fost într-o permanentă cercetare. Şi pe un firicel de iarbă l-am cercetat pentru a descoperi ceva. Am cercetat şi eforturile înaintaşilor mei, dar ceea ce am văzut eu prin propriile mele pătrunderi mi s-au părut mai reale. Dacă stai şi meditezi profund asupra unor fapte sau fenomene la care vrei să le dai de cap, este imposibil să nu pătrunzi în esenţa

lor. În viața Pământului nu eşti mulțumit nici de tine, nici de ceea ce te înconjoară şi permanent, dacă eşti un spirit activ, te vezi scormonind pentru a descoperi ceva care aparent este nou, şi în realitate dăinuieşte de milenii. Nu toți au această nelinişte de a pătrunde şi de a cunoaşte. Unii au anumite preocupări, alții au altele. Şi acestea sunt legate de ființa spirituală, de zestrea, de bagajul lui şi chiar trecând în lumea nemuririi. Deşi cordonul fericirilor te strânge pentru a te face să vezi numai ceea ce te încojoară, ceea ce este legat de ființa ta te împinge să cauți, răscolindu-ți dorurile pe care nu le-ai desăvârşit. Nemaiputând să le desăvârşeşti, esti silit să-ți cauți pe cineva asupra căruia să torni dorurile tale şi-ți îndrepți privirea către Împlinitorul a toate, rugându-L să le desăvârşească. Nu poate să-ți dea ce ceri tu unul care nu are aceste doruri, pe care tu le simți că trăiesc în tine. De aceea, discuțiile devin greoaie, obositoare chiar, şi dacă vrei să supi îți produce dezgust. Aşa că, atunci când vezi ceva că se deschide ca un orizont în fața ta, închide-te în tine, pătrunde ceea ce întrezăreşti şi toarn-o în forma posibilităților tale, azi pe cât poți, mâine mai mult, fără să ai pretenții să-ți vină în ajutor sau să-ți desăvârşească alții ceea ce vezi tu, fie ei şi cei din lumea noastră. Ceea ce vezi tu nu poate vedea altul, fie din ce lume ar fi. Aceasta o spun ca unul ce am trecut prin pătrunderi şi acum afirm cu tărie că şi asupra mea turna cineva doruri nedesăvârşite de el. Fiecare dă ce are din dorurile lui nedesăvârşite, toarna asupra aceluia pe care l-a ales şi-i arată cum să prelucreze. În liniştea ta, priveşte în tine o masă cu multe sertare şi în fiecare vei găsi ceva, dar nu două la fel. Ceea ce nu înțelegi din manuscrisul prezentat, cheamă la telefon pe cel bănuit că şi l-ar fi pus în sertar. Nu încurcați manuscrisele, ca să nu aveți dificultăți în muncă.

George: - Iubite prieten, îți mulțumesc pentru cuvintele tale. Văd şi înțeleg şi eu acum mai bine neliniştile şi căutările mele. Îți mărturisesc că, din clipa când ați venit voi, au apărut şi cele 4 sectoare ale cercetărilor mele. Acum, după cele ce ai spus, văd precizată aceasta corespondență. Fiecare din cei de față sunteți de fapt pilonul principal al uneia din temele luate în cercetare de noi, fiecare ați polarizat o anumită problemă.

Hrisostom: - Ia să vedem care şi ce!

George: - Siu este cel ce mă sprijină în cercetarea culorilor spirituale, marele capitol al corespondenței dintre energie, efortul depus şi rezultatele obținute, legea meritului, fixarea şi atracția; splendorile locurilor înalte, frumusețea celor ce au lucrat şi dezastrul celor căzuți.

Siu Karta: - E mai mult decât crezi!

George: - Hrisostom! Tu eşti cel ce susții în mine dorința de a formula adevărul, depăşind granițele dintre religii, de a arăta adevărata misiune a Domnului nostru, de a-I prezenta adevăratul Lui chip. Simt, părinte Hrisostom, că tu regreți că nu ai trup să poți vorbi despre adevăratul stil cristianic. Simt că ai vrea să-l prezinți pe Hristos altfel decât ai făcut cu 14 secole în urmă. Este adevărat?

Hrisostom: - Aşa este! Nu puteam mai mult; pentru acel timp, aşa trebuia, pentru acum trebuie mai mult!

George: - Tu, Socrit, reprezinți intențiile mele de a demasca mârşăviile iudaice şi de a curăți textele de adaosurile tendențioase ale evreilor, care au schimonosit adevarul şi l-au deformat cu intenții diabolice. Această stare de lucruri îl frământă şi pe Hrisostom, care îl simt mereu cum clocoteşte, după cum a şi vorbit în primele lui cuvinte.

Socrit: - Da!

George: - Iar tu, Galilei, îmi sprijini dorința de a cunoaşte configurația spațială a universului, viața pe celelalte planete şi legile existenței straturilor cu disciplina legilor care se manifestă relativ şi proporțional.

Galilei: - Aşa este!

George: - Acum vă întreb eu: cine mă încânta cu atâta putere pentru rezolvarea evoluției?

Galilei: - Cred că aceasta aparține de mine!

George: - Deci?

Galilei: - Împărțim munca, fără să pui totul laolaltă, ci fiecare în parte.

George: - Deci merg înainte, să scot ce-oi putea!

Galilei: - Nu trebuie să te îndoieşti. De vrei, de nu vrei ele trăiesc în tine, se agită şi clocotesc ca să iasă la iveală.

George: - Atunci Veronica trebuie să fie şi ea întru totul de acord cu intențiile mele şi să nu le mai considere în afara unei concepții constructive.

Galilei: - Da, suntem de acord. Voi căutați să păstrați înțelegerea, acordându-vă unul cu celălalt, îndeplinind unul altuia dorințele care produc un câmp liniştitor pentru ducerea la bun sfârşit a manuscriselor ce stau pregătite în sertare. Tu le poți scoate din sertare, le poți privi, dar poate nu le poți pe toate înțelege, şi atunci trebuie să fii ajutat de aceea ce ți-a fost dată să o foloseşti. Ea nu se poate împotrivi, ca una ce este dăruita nouă, şi nu nouă, ci misiunii care i-a fost încredințată de mult.

Socrit: - Eu voi fi totdeauna alături de voi, sprijinindu-vă direct şi indirect la nelămuririle create de dorințele mele. Privind cele prezentate, vă veți lămuri cui aparțin şi îl veți chema să le lămurească atunci când nu le înțelegeți. E foarte bine de un copil când are un profesor şi-l ajută să învețe lecția, dar e şi mai bine când şi-o învață singur, pentru că îi rămâne pentru totdeauna. Mă refer la înaintaşii noştri, care, neavând telefoane reale, s-au chinuit să descifreze şi prin mari eforturi au dat la iveala ceea ce găsiseră ei. Munca voastră este mult mai uşoară, pentru că tălmăcitorii îi aveți la îndemână prin portița chemării. Voi aveți nevoie şi veți avea mare multumire.

Siu Karta: - Da, este adevărat. Mulțumirea că s-a împlinit ceea ce noi nu am desăvârşit.

Hrisostom: - Acum vă părăsim, dragii noştri. Împărțiți-vă munca şi începeți lucrul atunci când simțiți că puterile sunt gata să vă ajute.

George: - Vă mulțumim pentru confirmarea care ne-ați adus-o; fie ca Domnul şi Învățătorul nostru să întrețină în noi focul acestor

dorinți şi să le desăvârşească, fie ca darurile Lui şi înalta Sa înțelepciune să coboare peste noi, iar vouă să vă asculte dorințele şi să vă ajute să le aduceți la o strălucitoare îndeplinire prin cei pe care voi îi găsiți apți de a materializa intențiile voastre!

Hrisostom: - Să fie aşa cum ai spus! Noi vă promitem ajutor şi sprijin, şi ori de câte ori veți căuta lămuriri, chemați pe acei ce simțiți şi ştiți că se ocupă cu aceleaşi probleme. Acum vă las cu binecuvântarea Părintelui Ceresc să avansați în lucrul vostru!

Veronica: - Au ridicat toți mâinile în semn de binecuvântare. Au plecat...

Sus

Bucureşti, 29 iulie 1965

MICHELANGELO BUONARROTI

- alb luminos cu potir şi triunghi;

- stratul VIII;

Am invitat pe Siu Karta şi pe cele două celebrităţi ale Renaşterii: **Michelangelo Buonarroti** şi **Rafael Sanzio.**

Veronica: - A venit Siu şi cei doi...

I-am salutat.

Cel mai bătrân: - În numele Aceluia care ne-ați chemat la voi, fiți şi voi binecuvântați, iubiți prieteni şi frați!

Veronica: - Amândoi sunt îmbrăcați ca nişte romani, cu vălurile acelea aruncate pe umeri. Unul mai tânăr, altul ceva mai bătrân, cu barbă... Parcă cel mai tânăr îi poartă un respect...

George: - V-am chemat în cadrul cercetărilor pe care le facem pentru a cunoaşte corespondența dintre eforturi şi rezultatele obținute. Vreau să ne cunoaştem şi de aceea vă dăm cuvântul să ne

prezentați activitatea voastră în trup şi în locurile în care ați fost fixați.

Cel cu barbă: - Pentru a ne cunoaşte, foarte bine ați făcut că ați citit cele făcute de noi în viața pământeană, dar pentru că voi faceți un studiu şi nu numai o curiozitate de a şti de unii oameni, pentru că ați apelat la Tronul Divinității de a veni la voi, vă vom spune ceea ce cărțile nu au putut spune.

Orice studiu pentru mine a fost şi o creație. Notați bine şi voi. Am înțeles din discuțiile voastre că m-ați apreciat pentru creațiile mele. Meritul nu este al meu, ci al Aceluia care mi-a sprijinit zestrea, întârind-o şi luminând-o, dându-mi puteri să pun în aplicare ceea ce simțeam şi vedeam în mine. Am avut satisfacții mari pe Pământ de pe urma celor celor ce ieşeau din mâna mea. Mi-a lipsit însă ceva: căldura care ar fi putut da mai multa viață creațiilor mele, căldura unei ființe care să întrețina lumina permanentă în ochii mei şi desfacerea jgheaburilor, pentru a putea ajunge adâncurile mari, către care mă simțeam atras să le ating. Meritul desigur este mai mare când lupți singur în întuneric, dar în acelaşi timp îți brăzdează fruntea şi abureşte oglinda sufletului, pe care nu o poți şterge, oricât efort ai depune. Dacă în cămara ta ai sobă care nu dă căldura să-ti facă climatul dulce, nu are rost să o ții numai ca ornament, preferi s-o dărâmi, s-o dai afară pentru a lărgi spațiul. Măcar să ai aer, dacă nu căldura. Studiul meu abia acum îl desăvârşesc... (Bătrânul se întoarce către Siu, adresându-i-se): Dă-mi voie, prietene, să prezint ceva din studiul meu, care a apus acum 10 ani!

Veronica: - Nu înțeleg, ce-o fi vrut să spună?!...

Michelangelo: - Ai să înțelegi! Acum 10 ani am părăsit un studiu la care am lucrat 40 de ani de-ai voştri. (Îmi vine fulgerător în gind că o fi Brâncuşi).

George: - Ai fost Brâncuşi? întreb eu stupefiat.

Veronica: - Zâmbeşte către Siu, întorcându-şi capul...

Michelangelo: - Da, am fost Brâncuşi!... Am căutat să pun în aplicare rămăşitele zestrei. Am cerut permisiunea să răsar acolo unde mă simt bine. Şi acum, dacă singur m-ai ghicit, fără să spun

eu, nu rămâne decât să ne facem prieteni şi să legăm între noi o prietenie temeinică, pe care nimeni, niciodată să n-o rupă.

George: - Doreşti să fim prieteni? am întrebat eu mirat.

Michelangelo: - Doresc, pentru că o să ai nevoie în viață de mine şi trebuie să gaseşti o prietenie pentru a putea duce la bun sfârşit ceea ce trebuie să duci. Omul pământean care nu are ghid nu va putea crea nimic. Nu te poți opri la un singur ghid, dacă câmpul de lucru îți este mare.

George: - Ce te-ar putea lega, din ceea ce este în mine, de tine? Ce puncte comune avem noi ca să se poată face prietenia de care vorbeşti? Ce-aş putea eu avea care să merite prietenia ta?

Michelengelo: - Eu am fost recunoscut ca mare sculptor în marmură. Sculptura mea a avut viață şi n-a avut... Tu vei fi un mare scluptor în formarea ființelor vii, noi, care nu vor fi reci, ci vor clocoti la fel ca cel ce i-a trezit sentimentul frumosului. Nu am fost străin de poezie şi frumos. Tu ai nevoie să pui în poezie tot ce ți se prezintă prin aceea ce ți-a fost dată să facă contactul între noi şi voi.

Eu am fost mare arhitect, am căutat ca planurile mele să nu aibă asemănare, prezentând marea biserică închinată apostolului Petru. Tu să fii arhitectul fără asemănare a unui plan nou, al unei lumi noi, sub cupola căreia să vă bucurați cu toții. Să întreci pictura bolții făcuta de mine cu penelul dragostei, pictând pe bolțile miilor care vor sta sub marea cupolă chipul cel minunat şi plin de bunătate al Aceluia pe care ştiu că îl iubeşti, a Omului care s-a facut Om pentru a ridica pe om la înălțimea cuvenită. E destul să-l zugrăveşti pe El, în care se cuprinde toată frumusețea şi arta.

Poți vedea valoarea artei atunci când nu mai trăieşti pentru tine, ci pentru alții. Marele merit poți să-l ai când te laşi dus ca altul să-ți pună tocul în mână, iar tu să scrii şi atunci totul se desăvârşeşte, atât pentru tine, cât şi pentru alții. De ce oamenii când ajung în locuri de fericire mai doresc pogorământul în viața încătuşată a Pământului, unde atunci când nu eşti treaz poți aluneca pe pante îmbietoare, unde este greu să te opreşti, fiind înclinarea abruptă?! Este mult mai de preferat să urci pe o potecă cu multă greutate în

sus, pe un pisc de munte, pe unde te mai poți odihni, găsind o piatră sau o buturugă, decât pe potecile care sunt în pantă şi pe care de multe ori omul alunecă cu iuțeala fulgerului şi foarte des nu se mai pot întoarce îndărăt. Şi aceasta este o taină. Libertatea acestei perpetue vieți îți poate da satisfacția unor înalțimi sau jalnica tânguire a nefericitei căderi.

Când am părăsit Italia, m-au luat în primire ghidurile sau mai bine zis maeştrii mei şi m-au dus să-mi văd Stapânul care ma îmbogățise cu atâtea zestre. M-am închinat cu respect şi recunoştință, dar tot atunci am mai dorit o călătorie pe Pământ. Am înțeles că o voi primi, dar va mai trece până atunci timp. Am fost dus într-un loc unde mă simțeam atât de mic, văzând imensele castele cu o arhitectură vastă şi impunătoare, în forme pe care nu le puteam numi, căci trebuie sute de ani de-ai noştri să le poți dibui tainele şi îmi dădeau o satisfacție atât de înălțătoare, încât nu ştiam dacă sunt în trup pe Pământ, visez sau sunt în altă planetă. Unde eram, nu ştiam.

Frumusețile mă îmbătau şi această permanentă beție mă înălța, mă fericea, îmi dădea tot ce-mi trebuia, mă completa. Ei, vă dați seama cam ce oraş putea fi acesta! Puteam să nu-l mai părăsesc, puteam să nu mai doresc încă o vizită, dar prima dorință prezentată în fața Guvernatorului Divin, pe care se pusese pecetea aprobării, a trebuit să se treacă în faptă şi a trecut. Şi am venit şi m-am făcut şi român, cu apucăturile şi caracterul românilor şi, cu zestrea păstrata, m-am apucat de treabă.

Ei, şi acum mai spuneți şi voi ce ştiți de mine, căci eu am tot spus.

George: - Esti singurul căruia am încercat să-ți scriu o poezie.

Michelangelo: - Tu care m-ai dibuit, vorbeşte şi am să te completez eu. Ştiu că m-ai iubit şi de aceea te-am îndemnat să mă chemi, ca să ştii că şi la dorințele noastre se trezeşte dorul în voi. Acum spune-i prietenei noastre din ce ştii că am cioplit!

George: - Dragă Veronica, trebuie să ştii că operele lui, pe care le-am văzut într-un album acum 15 ani, au fost pe atunci o totală enigmă pentru mine. Nu le-am înțeles, poate că fiind prea tânăr puştan de 15-16 ani, dar m-au obsedat. Târziu, cu câțiva ani în

urmă, meditând asupra esenței pe care o ascunde metafora, mi-am închipuit-o ca pe un miez luminos şi care luminează cu o putere cu un tâlc ascuns în sine, în chip tainic şi miraculos. În clipa în care am înțeles-o astfel, mi-am adus aminte de "Pasărea Măiastră" a lui Brâncuşi.

Veronica: - Da, mi-a apărut această "Pasăre Măiastră" în față, o văd...

George: - De ce ai numit-o "pasăre", asta nu înțeleg?!

Brâncuşi: - Ia gândeşte-te!

George: - Că zboară?

Brâncuşi: - Da! Că se ridicî spre înălțimi, că poate cânta cu lumina ei printr-o măiestrie tainică, închisă în ea, cum ai spus.

George: - Vezi, Veronica, faptul că are o concavitate cu raza variabilă face ca apropiindu-te de ea, punctul de convergență al razelor luminoase pe care le adună din afară să se mişte. Adică strălucirea ei, punctul de strălucire se ridică pe măsura ce te apropii.

A doua lucrare pe care am înțeles-o s-a petrecut în felul urmator: Într-un timp, în meditațiile mele, am văzut potirul ca un simbol al vieții active, exprimând efortul şi acumularea de energie, cu două faze: una de muncă, de cercetare, de înțelegere care priveste spre pământ, cuprinzând o sferă largă şi, pe măsură ce se ridică, ideile se sintetizează, se densifică, se comprima, se subtilizează pentru ca să intre apoi în faza a doua de revelație, de deschidere către cer, asemeni unei cupe capabile să primeasca în sine o băutură veşnică, nectarul înaltei cunoaşteri, esența existenței. O viață, un potir. Mai multe vieți, mai multe potire suprapuse, care formează un ciclu nesfârşit, care poate exprima şi o infinitate de acțiuni şi eforturi, având ca sens lumina înaltelor lumi în contemplație. Atunci mi-am amintit de "Coloana Fără Sfârşit" şi află, Veronica, a devenit această coloană o adevarată emblemă, prin care decoratorii exprimă românescul cel mai autentic şi pentru faptul că sugerează stâlpul prispelor de la casele țărăneşti.

De asemenea, adu-ți aminte că, săptămânile trecute, schițând principiul sinergiei straturilor, ți-am arătat că, fără să vreau, am dat peste silueta "Coloanei Fără Sfârşit" şi ți-am arătat schița, pomenindu-ți de Brâncuşi.

Veronica: - Nu-mi aduc aminte de el, dar de schița ta, da.

Georghe: - Vreau să te întreb ceva: cum ți se spune ție în lumea ta?

Brâncuşi: - Mi se spune "Rumengel". Mi-a fost drag numele Roman şi Angelo, iar prietenii mi l-au combinat, zicând-mi Rumengel.

George: - Dorim să ştim acum în ce straturi ai fost!

Brâncuşi: - Am avut un glas care a vorbit permanent în mine. Ştii că doar nu este totul să vezi. Văzul este într-adevăr o dovadă, însă ceea ce este important este înțelegerea.

George: - Am vrea să ştim acum ce întrupare ai mai avut înainte de a fi Michelangelo?

Brâncuşi: - Am fost în India sub numele de Dilu Bumb. M-am ocupat cu filozofia indiană, am şi sculptat ceva şi am intrat în stratul V.

George: - Dar înainte de Dilu Bumb ce ai fost?

Brâncuşi: - Am fost tot în India înainte de Hristos, prima mea călătorie, după care am fost tot în V.

George: - Vă mulțumim, dragii noştri, şi, pe mâine!

Bucureşti, 30 iulie 1965

MICHELANGELO BUONARROTI

- continuare -

L-am chemat pe Siu Karta şi pe Brâncuşi-Michelangelo

George: - Fiți binecuvântați şi bineveniți!

Brâncuşi: - Fiți şi voi binecuvântați, dragii mei! Să legăm firul de unde l-am rupt. Tu rămăseseşi cu o poveste în urmă.

George: - Adică să continui cu explicarea lucrărilor tale?

Brâncuşi: - Da!

George: - O altă lucrare care m-a emoționat în mod deosebit este "Cumințenia Pământului". Este uneori foarte greu să vorbeşti direct, să exprimi prin cuvinte o anumită idee şi poate ți-ar trebui foarte multe cuvinte să explici ceea ce conține o formă. E vorba de o formă creată într-o simplitate şi o stilizare pe care o poate face numai cel ce cu adevărat deține esența şi trăieşte ideea, numai acela să o poata plăsmui. Aşa ai făcut tu în "Cumințenia Pământului", în acea siluetă îngenuncheată, exprimând supunere, cu privirile în jos, parcă meditând asupra materiei cu care a făcut corp comun. Poate ai vrut să spui mai mult, eu nu am înțeles prea mult. M-a emoționat însă într-un chip inefabil. Statuia aceasta m-a făcut să lăcrimez, sugerându-mi îngenuncherea, puterea cu care pământul atrage şi caută să subjuge, să îngreuneze zborul, înălțarea spirituală. Statuia îmi sugerează în acelaşi timp o luptă, lupta de a înțelege cele de sus, privind pământul.

Desigur, vei fi vrut poate să spui mai mult prin aceasta lucrare şi de aceea te invit să mă completezi!...

Veronica: - A apărut statuia de care vorbeşti... o văd clar...

Brâncuşi: - Parcă ieri făceam umbră pământului şi căutam să pun în forme neînsuflețite ceea ce nu aveau cei ce aveau viață.

Veronica: - Parcă este un om îngenuncheat, privind în jos şi parcă este una cu pământul... Dar mâini de ce n-o fi având?...

Brâncuşi: - N-am pus mâini pentru că în acest duh al cumințeniei atât mâinile, cât şi picioarele dispar, lăsând toată puterea şi completările să le facă trunchiul. Dacă se uită cineva fără atenție, desigur că trece fără să înțeleagă nimic, zicând ce poate avea această cioplire? O cioplitură neisprăvită! Dar cel care trăieşte arta

priveşte prin această cioplitură şi vede ceea ce autorul ei a vrut să exprime.

George: - Aceeaşi idee o reiei şi în "Rugăciune"?

Brâncuşi: - Da. Aşa am simțit eu, că rugăciunea se face într-o anumiță cumințenie, care înseamnă recunoaşterea neputinței de a înainta şi a lucra fără ajutorul celor de sus.

George: - Mi-a plăcut mult "Sărutul"!

Brâncuşi: - Hm... Da. "Sărutul" este rece pentru că majoritatea săruturilor sunt reci şi false. Dar nu mai îmi place, pentru că sărutul e pervertit de oameni. Am fost un om ciudat în viață: nu mi-a plăcut nimic din ceea ce mă înconjura. Mi-am iubit un singur lucru: dalta şi ciocanul!

George: - Mi-aduc aminte de "Masa Tăcerii", scaunele fiind făcute din 2 semisfere lipite la polurile opuse în jurul unei mese. Ce-ai vrut să spui cu acea "Masă a Tăcerii"?

Brincuşi: - Ei, dragii mei, acea masă a vrut să preînchipuiască marea masă a Împăratului, care, prin tăcere şi privire, aplică legile, care tot cu o permanenta muțenie hotărăşte soarta veşniciei.

George: - Şi de ce 5 scaune?

Brâncuşi: - Da, am să-ți spun. Unul, mi-am zis eu, pentru Marele Împărat; 2 pentru cei ce prezintă cartea binelui şi a raului; unul pentru ostenitul vieții pământene şi altul pentru însoțitorul pământeanului.

George: - Şi masa?

Brâncuşi: - Păi, se înțelege! Ea este realitatea, destinului trăit, rezultatul celor cinci şi a raporturilor care se stabilesc între ei.

George: - Ce reprezintă semisferele lipite la poluri? Este o alegere arbitrară sau exprimă ceva?

Brâncuşi: - Am arătat două forțe strâns legate între ele: forța pozitivă şi cea negativă, care sunt, aş putea spune, aproape contopite între ele.

George: - La Hobița ai o masă cu 12 scaune rotunde, iar la o distanță 12 scaune pătrate. Ce-ai vrut să spui?

Brâncuşi: - Desigur că eu nu le-am făcut fără rost. Pesemne că am prezentat ceva, dar uite că nu-mi aminte, deşi nu-i de mult!

George: - Să trecem acum la alte probleme. Spuneai că acum îți desăvârşeşti studiul. Vrei să ne spui cum realizezi acest lucru? Şi ce anume studiezi?

Brâncuşi: - Îmi desăvârşesc studiul prin aprofunderea frumosului care mă înconjoară...

(Veronica îşi exprimă accentuarea durerilor de ficat).

Brâncuşi: - Şi eu în viața pământului suferam cu ficatul. De multe ori mă rugam să mă lase şi, dacă am văzut că nu mă părăseşte, mi-am zis: pe acest drum de necaz, dacă nu guşti necazul, nu doreşti părăsirea lui. M-am supus şi am dus-o cu căderi, cu ridicări, până a venit foarfecul care a curmat suferința pentru totdeauna. Am suferit mult şi cu stomacul.

Veronica: - Durerile astea îmi produc o oboseală şi o epuizare totală...

George: - Brâncuşi, acolo unde stai ai o locuință?

Brâncuşi: - Aici totul este schimbat. Locuințele sunt aproape la fel, dar cu diferite ornamentații. Unul cu o ornamentație mai săracă, la alții mai bogată. Bineînțeles, materialele nu sunt ca pe Pământ! Te vezi aşa de mic în fața acestor mărețe opere. Toate au legătură cu oamenii, adică fiecare ce are este în legătură cu preocupările din viața Pământului. Aici, prin atracția zestrei tale, se face o legătura între ea şi obiecte, potrivit caracterului şi lucrului său.

George: - Ai observat cumva ce legătură există între obiectele pe care le ai acolo şi activitatea ta?

Brâncuşi: - Vezi, aici sunt atâtea, că nu ştii ce să mai spui. Parcă totdeauna m-au atras prezentările tainice, care conţin o viaţă în ele, o viaţă ascunsă, densă, care are o mare putere evocatoare. Am tot gândit o viaţă întreagă asupra formelor care se dăruiesc celor din jur pentru a le comunica cele gândite. Aşa sunt şi formele care mă înconjoară, au ceva care exprimă intenţiile şi gândurile mele, modelaţia lor parcă este în stilul meu, conform modului meu de a gândi.

George: - Acum poţi modela un ornament din palatul tău?

Brâncuşi: - Nu! Prin ceea ce faci în viaţa pământeană, fixezi totul pe totdeauna!

George: - Admitem, de pildă, că ai vrea să schimbi o uşa, nu-ţi place cum arată, poţi s-o schimbi?

Brâncuşi: - Nu! Nu poţi decât să foloseşti ceea ce ai, dar totul e atât de perfect, că nu simţi nevoia nici unei schimbări.

Veronica: - Hai să întrerupem, că nu mai pot...

Am mulţumit şi ne-am despărţit.

Sus

Bucureşti, 31 iulie 1965

RAFAEL SANZIO

- alb cu triunghi;

- stratul VII;

MICHELANGELO BUONARROT şi SIU KARTA

Am chemat pe Siu Karta, Michelangelo şi Rafael Sanzio.

George: - Draga Brâncuşi, spuneai rândul trecut că eşti singur şi acum şi că nu ai, nici în locul în care eşti, o ființă lângă care şi prin care să te simți completat!

Brâncuşi: - Aşa este!

George: - Înseamnă că nu eşti perfect mulțumit!

Brâncuşi: - Aici nu mai ai nevoie de o completare. Desigur, dacă ar fi, bucuria ar fi mai mare. În corpul negativ, imaterial nu simți necesitatea aceasta ca în corpul pozitiv.

George: - Totuşi, unii mărturisesc că simt lipsa.

Brâncuşi: - Vezi, eu m-am simțit mai bine singur. Nu am găsit niciodată pe aceea care m-ar completa. Dacă o fi să vină vreodată... mă rog, va fi atrasă şi fixată. Eu sunt obişnuit singur din viața pământeană.

George: - Acum să discutăm cu Rafael Sanzio. Ei, maestre, te rugăm să ne spui şi tu câteva cuvinte de dorul cu care ai venit pe Pământ şi dacă ai mai venit vreodată de atunci!

Rafael: - N-am făcut decât 2 vizite pe Pământ: o dată, înainte de Hristos, şi o dată în timpul Renaşterii.

George: - Pe când înainte de Hristos?

Rafael: - Cam 60 de ani. A doua oară am venit cu extraordinarul dor de a prezenta oamenilor frumusețea întruchipată în acea tânără fecioară care s-a învrednicit să poarte în brațele Ei pe Divinul Fiu al Împăratului. Am căutat pe cât am putut, dar am constatat că nu prea am reuşit să prezint adevărata frumusețe. Nu ştiu de ce, dar nu am putut reda ceea ce aveam în mine. Nu m-au mulțumit lucrările mele şi acum, ca să mai vin, nu mai e climat prielnic. Trebuie să execut la comandă, nu să fac ceea ce simt.

George: - În ce strat eşti?

Rafael: - Sunt în VII.

George: - Dorim să-ţi vedem baza spirituală...

Veronica: - Eşti alb, cu un triunghi...

George: - Cum s-a manifestat triunghiul?

Rafael: - Cred că a fost simţul inimii, care a primit comunicările în ceea ce priveşte lucrările mele din lumea spiritualizată.

George: - Dragă Siu, iată un triunghi care face abatere de la regulă! De obicei, înseamnă mediumnitate!

Siu Karta: - A avut-o şi el, dar n-a lucrat-o. N-a avut nici cine să-l îndrume şi a fost şi robit de meseria lui, abandonându-le pe celelalte.

George: - Din ce strat ai coborât prima dată?

Rafael: - Am coborit din V pe malul Mării Roşii şi am fost un om de rând. Îmi plăceau toate, dar nu m-am reliefat cu nimic. Nu am avut mediu prielnic.

George: - Şi în ce strat ai intrat?

Rafael: - Tot în V. Acum sunt foarte mulţumit în stratul VII, mai ales că sunt completat de aceea care mă aşteptase să-mi iau locul hărăzit.

George: - Dragă Rafael, vrei să ne arăţi locul în care eşti, comprimând spaţiul?

Rafael: - Am să încerc...

Veronica: - S-a întors şi a întins mâinile - una spre noi, cealaltă - spre un loc necunoscut... Ce crezi că văd?! Acum s-a conturat perfect imaginea, dar cum să spun, nu ştiu... parcă un părculeţ şi în mijlocul lui, parcă din cristal, ceva transparent şi lucitor... o ornamentaţie în formă de suliţi; parcă totul este lumină electrică, dar nu-i nici un bec... Din acest castel, care nu are etaje, cu un acoperiş foarte înalt... a ieşit o persoană feminină, foarte împodobită, cu coroniţă, care întinde mâinile către el...

Rafael: - Vreți să ştiți cine este cea care mă aşteaptă?

Veronica: - Da, vrem...

Rafael: - Este aceea cu care împreuna am lucrat ceea ce vedeți şi am pus totul la un loc, pentru că amândoi suntem una. Şi ea a fost tot de 2 ori în trup, dar nu ne-am întâlnit în timpul vieții. Ea m-a aşteptat. Când eram în trup, o visam de multe ori, dar nu ştiam că ea este completarea ființei mele pe veci. Este o persoană cunoscută de voi, o cheamă Tecla!

Veronica: - Mucenița Tecla?

Rafael: - Da, prima mucenițǎ ucisă pentru credință, şi eu îi datorez ei recunoştință pentru că mai mult ea a împodobit locuința ce o vedeți.

George: - Fă, te rog, să apară Madona de la Sodia!

Veronica: - A apărut... Vai, ce seamăna cu Tecla... ce perfectă asemănare...

Rafael: - Da, mi se părea că altă frumusețe mai mare nu poate exista, decât aceea care-mi apărea în vis.

George: - Şi acesta este castelul în care locuiți?

Rafael: - Da, "cocioaba" noastră!

George: - Sunt şi mai mari?

Rafael: - Sunt, dar nouă nu ne trebuie mai mult.

George: - Dar care nu au casă, sunt?

Rafael: - Dacă nu au casă, au copaci.

George: - Îți multumim, prietene Rafael, mergi în pace! Te rugăm pe tine, Michelangelo, acum să ne arăți locul şi casa ta.

Veronica: - Uite, că-l văd... seamăna cu un templu indian...

George: - Pesemne, de pe timpul când ai fost în India; vei fi lucrat mult pe atunci.

Brâncuşi: - Probabil că s-a acumulat din toate viețile.

Veronica: - Acoperişul este ascuțit şi plin cu ornamente, cu fel de fel de flori... şi figuri de copii parcă... păsări şi alte animale.

George: - Îți mulțumim şi ție, Brâncuşi!

Brâncuşi: - Fiți binecuvântați, şi rămâneți cu bine!

Sus

Bucureşti, 1 August 1965

SF. SERAFIM DE SAROV

SF. IOAN DE KRONSTADT

SF. NICHITA STITAT

- toţi 3 albi luminoşi, cu potire şi triunghiuri;

- stratul VIII;

Am chemat pe Siu Karta şi pe cei 3.

Veronica: - Au venit cei 3 - toți au barbă. A venit şi Siu, care se înclină către ei, şi ei către Siu, cu mâinile încrucişate pe piept...

Au rostit cei trei: - În numele Tronului Divin, din a cărui binecuvântare am venit la voi, fiți binecuvântați cu aceeaşi binecuvântare, iubiții noştri fii şi frați, în aceeaşi râvnă pentru lucrul în grădina iubitului nostru Stăpân! Ce doriți de la noi?

George: - V-am chemat, prea iubiți părinți, pentru că sunteți din aceia care faceți parte din cei ce au practicat rugăciunea interioară, căruia i se mai spune şi "rugăciunea inimii" şi "rugăciunea lui

Iisus". V-am chemat ca să mă conving de rezultatele ce le-a avut această practică mistică, ca să mă conving şi eu, şi să vadă şi alţii că multe căi au dus către aceeaşi lumină, că variate activităţi au rodit aceeaşi bucurie şi fixare veşnică. Vor urma încă 3 din aceeaşi ceată a rugătorilor lui Iisus, celor ce au contopit respiraţia şi bătăile inimii lor cu necontenită chemare a cerescului nume al lui Iisus. Ceea ce vă rog acum este ca unul dintre voi să prezinte activitatea de pe Pământ şi simţămintele trăite prin rugăciune, precum şi rezultatele de care a luat cunoştinţă după părăsirea trupului. Aveţi cuvântul!

Veronica: - Stau toţi, parcă meditează... Toţi trei sunt la fel, îmbrăcaţi ca Siu, cu un alb parcă mai curat şi cu bărbile foarte frumoase!... sunt extrem de curaţi, parcă au o transparenţă şi o lumină deosebită...

Unul din cei trei: - Să încep eu, Ioan, vorba! Discuţia noastră nu va fi prea lungă, pentru că niciodată în viaţă nu am iubit vorba prea multă. Deşi acum nu mai avem nevoie de nici o strădanie şi discuţia cu voi nu poate decât să vă încarce ca pe nişte acumulatoare, iar pe noi să ne bucure încărcarea voastră, pentru că orice înălţare a unui pământean nu poate să facă decât să salte de bucurie inima noastră şi a celor ce vă iubesc, înălţând mulţumiri către Luminatele Slăvi cereşti.

Dragii noştri, fiecare pământean râvnitor de a urca pe treptele scării spirituale nu poate să urce dacă nu are o dorinţă, o sete, care cere să fie satisfăcută, îndeplinită. Poţi avea sete de o apă, poţi avea sete de a împlini o lucrare, de a descoperi o taină, poţi avea setea de a cunoaşte tainele naturii, tainele divinităţii... sunt atâtea şi atâtea dorinţi care chinuie pe pământeni, şi această sete îi mobilizează spre a vedea numai câmpul lui de lucru, iar restul ca şi când nu ar fi în jurul lui nimic şi nimic nu ar exista. Toţi aceştia au urcat pe trepte, aproape fără să ştie unii de alţii. Unii mai uşor, alţii mai greu. Unii au fost ajutaţi de către cineva, alţii s-au ridicat prin propriile lor forţe, şi aşa vizita pe Pământ s-a terminat.

Ajuns la capătul scării, Cel care turnase seceta binecuvântării Sale, acum o udă din plin cu ploaia răsplătirii, dându-i mâna în semn de prietenie şi trimiţându-l la locul de odihnă şi contemplaţie. Eu am

dorit numaidecât să simt în mine dorul de ceva frumos, liniştitor, de ceva înalt şi nu putea să mi-o dea nimeni decât le desăvârşea. Eu am practicat şi spovedania în comun, pentru că veneau prea mulți. Am avut neplăceri din cauza asta, dar s-au lămurit că nu se putea altfel. Pe atunci, era focul mare aprins în mii de oameni pământeni. Holdele erau coapte, spicele grele, aşteptând care a venit repede. Vezi, eu am activat mult. Nu am fost aşa, ca să zic cuvântul tău, "pasiv". Nu! Îmi plăcea să vorbesc oamenilor, spuneam esențialul. Nu stăteam la sfat. Când voiam să creez, plecam în natură; natura mă odihnea, mă făcea să înțeleg ceea ce între zidurile lavrei de la Kiev nu puteam.

Aproape de sfârşit, am simțit că se apropie firul de sfirşit, am căutat să mă adun mai mult în casa sufletului meu, să trăiesc mai mult pentru Cel ce trăia în mine şi m-am văzut ajuns la capătul scării şi acolo o mână care mi s-a întins, apoi un drum, o închinare copleşitoare şi în sfârşit odihna în stratul de contemplație al VIII-lea.

Nu simți nevoia de somn. Te odihneşte tot ce te înconjoară, fiind într-o continuă activitate. Trupul spiritual are o sensibilitate mult mai mare decât cel pozitiv şi pătrunderea lui nu se poate înțelege. Atât de incompatibile sunt cele 2 stări, pozitiv şi negativ. Dar noi nu avem cântarul pământesc; nu putem gândi aşa cum gândeam în trupul pământean. Voi aveți posibilitatea de a raționa mai în detaliu, noi privim mai în general, voi vă opriți mult şi vă puteți fixa asupra unui punct, lăsându-le deoparte pe cele din jur. Noi nu putem asta, pentru că le vedem laolaltă pe toate, în legătura şi condiționarea lor reciprocă.

George: - Înțeleg. Noi suntem mai analitici şi suntem incapabili de sinteze largi; voi, dimpotrivă, aveți posibilitatea de sintetizare, de privire în ansamblu, şi nu vă puteți îngusta sectorul. Spune-ne, părinte, câte călătorii ai făcut?

Ioan: - Numai 3, dragii mei. Prima dată am fost indian, cu numele Ediumt, administrator al lui Budha. Am părăsit familia încă din tinerețe, am urmat învățătura lui Budha într-un cerc yoga, de admiratori ai lui Budha. Mi-am petrecut viața în înaltă meditație, şi aşa am trecut în stratul VII. Am venit a doua oară în Egipt,

prinzând primii ani ai Marelui Om şi Dumnezeu. Pe atunci eram un filosof care nu gândeam decât a pătrunde taine neînțelese şi necunoscute. M-am numit Kalium. Auzeam despre Marele Profet Iisus, despre activitatea Lui, dar pentru că eram foarte bătrân si simțeam paharul plin, am rămas în ceea ce ştiam eu. Nu am combătut însă. La întrebări răspundeam.

Fiecare timp are oamenii lui şi nu este bine să ne sculăm asupra nimănui, pentru că nu cunoaştem lucrul lui. M-am sfârşit mai înainte ca El să-şi înceapă patimile şi eu m-am întors în VII, de unde am făcut a treia călătorie, care m-a adus în VIII.

George: - Dorim să-ți vedem baza spirituală...

Veronica: - Alb luminos, cu potir şi triunghi...

George: - Îți multumim, părinte. Acum poate vorbi cel de-al doilea.

Nichita: - Eu, Nichita, ce aş putea să vă spun? Pentru că ne-ați chemat, eu vă mulțumesc şi repet - ce aş putea să vă mai spun pe lângă fratele nostru Ioan? Despre viața mea pământeană nu s-a scris. Eu am avut scrierile mele, în care am scris ce am simțit.

George: - Îți cunosc scrierile, părinte, şi m-am adăpat mult din ele. Zilele, orelele când citeam erau o adevărată sărbătoare pentru mine. Dorim acum să-ți vedem baza spirituală.

Veronica: - Alb cu potir şi triunghi, şi sub potir are parcă o semilună...

Nichita: - E clar, dragii mei: cândva, în călătoriile mele, am urcat pe treptele scării spirituale în numele semilunii, pentru că vizita mea a fost între mahomedani.

George: - De câte ori ai venit pe Pământ?

Nichita: - De 2 ori. În prima călătorie am venit din V şi am intrat în VI. În cea de-a doua, când am fost Nichita, am intrat în VIII.

George: - Îți multumim, părinte, fii rugător pentru noi!

Nichita: - Cel ce v-a chemat la lucru să vă dea putere şi câmp prielnic, să aduceți rod bogat, spre mărirea Lui, spre folosul multora şi ridicarea voastră!

Serafim de Sarov: - Eu ce să vă spun? Acelaşi parfum al Divinității ne-a parfumat pe toți. Aceeaşi apă ne-a adăpat pe toți, aceeaşi scară de argint poleită cu binecuvântările chemării ne-a fost întinsă în față la toți, acelaşi glas ne-a chemat pe toți. Râvnele şi dorurile au răsărit când au fost semănate, ploaia a venit la timp, iară Cel ce avea sămânța a căutat să ne călăuzească ca să poată vărsa ploaia binefăcătoare, ca sămânța să încolțească, să rodească şi la timp să fie pusă în hambarul divin, de unde va trece în fabricările desăvârşirii, pentru a fi rânduite la locul lor, unde i se cuvine. Mai mult ce să vă spun?

George: - Ai întâlnit discul tău acolo?

Serafim: - Da, dar vezi că noi, care am dus o viață de retragere, ne bucurăm lângă ființa ce completează totul, pentru că adevărata completare a veşniciei nu poate fi desăvârşită dacă nu eşti întreg. Când aprinzi în cămara ta un bec, te bucuri de ce vezi şi ți-e plăcută starea. Când aprinzi două, e mai plăcută. Aşa-i şi când eşti completat: vine şi unul, şi celălalt cu ale lui merite, cu a lui zestre şi se completează un întreg frumos, un întreg castel, un adevărat palat. Eu nu am crezut aşa ceva în viața pământeană şi, sincer să fiu, am considerat îmbrățişarea o degradare, dar acum aceasta nu mai are nici o urmă de păcat. Toate sunt înălțătoare, toate te ridică şi nicidecum nu te coboară.

George: - Dorim să-ți vedem baza spirituală!

Veronica: - Alb luminos, cu potir şi triunghi...

George: - De câte ori ai fost pe Pământ?

Serafim: - De 2 ori. Am coborit din V şi am fost om de rând în Franța, nebăgat în seamă de nimeni până la 20 de ani, când m-am ridicat printre oamenii care se ocupau cu gândirea, cu pătrunderea, plăcându-mi mult filozofia. Numele meu era Paul.

George: - Vă rugăm acum pe toți să ne arătați locurile unde stați.

Veronica: - Le văd... foarte frumos. Sunt un fel de copaci, ca un covor de crengi... parcă un suport cu multe talere, adică o tulpină care se întinde ca nişte braţe... în care sunt fixate diferite forme...

George: - Ce sunt aceste forme de talere?

Ioan: - Când primeşti musafiri, îţi trebuie camera pentru musafirul invitat. Ceea ce vezi tu este foarte mic, imaginea e micşorată. Fiecare creangă prezintă o terasă, unde putem sta cu invitaţii noştri, de unde putem privi, unde putem gândi şi fiecare terasă are genul ei, atmosfera ei de înţelegere aparte, care se completează la dorinţa noastră, specifică fiecărei situaţii în parte. Fiecare castel, fiecare copac este o podoabă! Vezi, mai sus parcă sunt niste candele aprinse. Ei bine, acolo sunt stoluri de păsări ce cântă. Tot ceea ce avem aici, a fost legat de ceea ce am dorit în trup.

George: - Intuiesc că undeva fiecare avem, ca să zic aşa, un mic sector cu o natură a noastră care evolueaza prin noi şi odată cu noi.

Serafim: - Aşa este! Noi vă binecuvântăm, rămâneţi în pacea Domnului nostru!

Sus

Bucureşti, 2 august 1965

PAISIE VELICIKOVSKI

SF. TEOFAN ZĂVORÂTUL

IOAN - PELERINUL RUS

- toţi alb cu potir;

- stratul VII;

Am invitat pe încă 3 rugători ai lui Iisus - isihaştii: Paisie Velicikovski, stareţ al mânăstirii Neamţ, propovăduitor al practicii isihaste, Sf. Teofan Zavoritul, autor al tratatului despre rugăciunea inimii "Sbornicul" şi, în sfârşit, pe autorul

cărţuliei "Spovedania sinceră a unui pelerin rus", al cărui nume nici nu-l cunosc.

Am rostit invitaţia pentru Siu Karta şi cei trei.

Veronica: - Au sosit cu toţii.

Unul din cei trei: - În numele Aceluia prin care am venit, fiţi şi voi binecuvântaţi, iubiţi fii, fraţi şi prieteni. Am iubit Ţara Românească mult de tot, încât ajunsesem cu inima bătându-mi şi pomenindu-i numele, când mi-am dat seama că în locul acestui nume trebuie să stea alt nume, numele dulcelui Iisus. Am căutat să păşesc dintr-o iubire în alta, ţinând-o totuşi şi pe prima, strâns legată de inima mea. Acum, când am primit anunţul dorinţei voastre, m-am bucurat cum nu vă pot spune şi am venit să vă dau ceea ce pot şi mă pricep, ca să vă vin şi eu în ajutor, în studiul vostru.

Veronica: - Cine eşti?

Necunoscutul: - Paisie Velicikovski.

Veronica: - Paisie pare mai înalt ca ceilalţi, puţin slăbuţ, cu o luminozitate plăcută... De fapt, toţi au acelaşi aer de bunătate şi pace, toţi îmbrăcaţi în alb, cu hainele ca romanii, prin zale acelea aruncate peste umeri...

George: - Părinte, dorim să ne spui ce părere ai despre practicarea rugăciunii lui Iisus şi dacă acum mai continui această practică.

Paisie: - Când fiinţa omului pământean este contopită cu fiinţa Omului- Dumnezeu, comandantul direct în fiinţa ta este El. El trăieşte în tine şi devine o muzică plăcută rostirea numelui Lui, care îţi aprinde inima şi-ţi înalţă mintea, îndulcindu-ţi sufletul. Am iubit foarte mult pe cei ce practicau urcuşul acesta; şi eu am practicat-o, dar mai târziu, pentru că am fost o fiinţă ce mi-a plăcut să creez în lumea pământeană. La temelia oricărui efort am strigat să se pună pecetea binecuvântării Împăratului Divin. Acum nu mai practic, pentru că tot ce ne înconjoară este dulceaţă, linişte şi bucurie, nu mai e nevoie, pentru că în orice vezi simţi dulceaţa Aceluia pe care L-ai slujit în viaţa pământeană.

George: - Vrei să ne arăți baza spirituală?

Veronica: - Alb cu potir...

George: - Ştii câte călătorii ai făcut pe Pământ?

Paisie: - Trei. Am coborât prima data din V, înainte de venirea lui Hristos şi am fost un om neînsemnat. M-am întors tot în V. Apoi am venit pe vremea lui Diocleţian, fiind oştean în armata lui. Am asistat la toate cruzimile ordonate de el şi am simțit un glas care-mi spunea ce trebuie să fac şi de ce trebuia să mă feresc. Mi-am dus viața fără să fiu cunoscut de nimeni, în ascultarea glasului. Şi a venit ziua când s-a rupt firul vieții şi am ajuns tot în V, pentru ca ultima dată să vin, aşa cum ştiți, şi să ajung în VII.

George: - Te rog, părinte, să-ți arăți prin ecran locul în care stai acolo!

(pauză - 2 minute).

Veronica: - Nu stiu ce să zic... un fel de copac... parcă e o temelie groasă şi din acest pilon, să-i zic, ca un trunchi de copac, pleacă nişte console, de parcă ar fi ramuri de copac şi pe aceste console sunt un fel de baldachine, terase cu fel de fel de draperii, care mai de care mai frumos colorate...

George: - Ce sunt aceste baldachine, părinte?

Paisie: - Variația bucuriilor noastre, fiecare reprezintă împlinirea unei dorințe.

Al doilea: - Eu sunt Teofan, "zăvorâtul"- deoarece trăiam retras de cei din jur.

George: - Dorim să-ți ştim culorile de bază!

Veronica: - Alb tot, cu potir...

George: - Câte călătorii ai făcut pe Pământ?

Teofan: - Două. Am coborât din VI şi nu ştiu decât că am revenit tot în VI, iar în ultima călătorie am ajuns în VII.

Al treilea: - Eu mă numesc Ioan. Toată viaţa am umblat cu o traistă din păr de cămilă, în care aveam o bucată de pâine şi un ulcior pentru apă. Tot timpul călătoriei mele am practicat înălţarea inimii prin rugăciune, spre unirea cu Marele Stăpân. Căutam şi aprindeam pe cât puteam mici focuri din care să se ridice limbi spre marele şi veşnicul foc al iubirii divine. Nu plecam dintr-o localitate până ce nu eram sigur că se aprinsese într-un grup de oameni măcar focul iubirii, îndreptat spre Cel slăvit. Aşa a fost toată viaţa mea, şi de aceea am şi scris despre acel pelerin rus. Acum am terminat cu călătoriile pe Pământ.

George: - Vrei să ne arăţi baza spirituală?

Veronica: - Alb tot, cu potir...

George: - Câte călătorii ai făcut pe Pământ?

Ioan: - Nu ştiu, dragii mei, nu mai ştiu nimic.

George: - Vă mulţumim la toţi trei.

Sus

Bucureşti, 7 august 1965

IISUS HRISTOS

PĂRINTELE CERESC

Obosit de munca de proiectare şi epuizat, am încercat un sentiment de durere în faţa neputinţei de a mă ocupa exclusiv cu cercetarea lumii suprasensibile. Ne-am aşezat la rugăciune şi ne-am rugat liber, intens, din toată fiinţa noastră. Am cerut schimbarea condiţiilor de viaţă, am strigat cum numai în zilele de suferinţă strigam către Domnul şi Stăpânul nostru.

Veronica: - Se conturează un cerc luminos... e perfect rotund şi luminos!... A apărut bustul lui Hristos, Stăpânul nostru, are puțină barbă, pe un umăr aruncat ceva, parcă o spumă imaculata, albă...

Nu mi-am mai putut reţine lacrimile...

Iisus Hristos: - Pace vouă, iubiții Mei! Pacea Mea o dau vouă! Fiți binecuvântați!

Nici un dor, nici o strigare, nici o lacrimă cu sens ceresc nu se pierde.

Dorințele voastre, de noi sunt întreținute. Planurile voastre, de noi sunt trasate. Câmpul de lucru, noi vi l-am oferit. Voi sunteți ai noştri şi dacă totul este al nostru, nu vom lăsa nimic nedesăvârşit! Dacă secerătorul trece repede prin holdă, înseamnă că holda a fost săracă şi se vor aduna puține boabe în hambar. Secerătorii care lucrează mai mult în loc, din cauza desişului holdelor, vor strânge multe boabe în hambare. Socotiți-vă şi voi, dragii Mei, ca acei seceratori care în lucrul lor nu au nici un spor, dar snopi se adună destui în jurul lor. Vom şti să dăm rouă bogată, ca boabele să se mențina în teaca lor şi încet-încet vă veți vedea în fruntea holdei şi mare va fi bucuria când veți vedea îmbulzindu-se ajutoare nenumărate pentru strângerea boabelor din snopii legați cu atâta greutate. Nimeni n-a mers cu paşi repezi pe un drum care a fost greu de urcat. Chiar dacă unii nu au ajuns la capătul drumului pe care mergeau, au răsărit alții, luând sculele din mâna lor şi ducând mai departe gândurile şi ideile lor.

Drumul vostru nu e deloc uşor, nu e uşor pentru că sunteți obosiți sufleteşte, pentru că sunteți strânşi în chingi care nu vă dau voie să respirați atât cât ați putea. Drumul este greu pentru că sunteți singuri, drumul este greu pentru că nu vă pot înțelege cei din jur. Vă bate vântişorul de la miazăzi, va netezi glodurile drumului şi, cu dulcele lui suflu, veți fi împinşi cu uşurință în susul drumului.

Zeci de ani au muncit, pironiți, oameni ca şi voi pentru a descoperi tainele fizicii, tainele naturii, tainele cosmosului.

De câte ori nu au căzut ei pe drumul pătrunderii, s-au ridicat, s-au odihnit şi au luat-o mai departe. Priviți şi voi la înaintaşii voştri;

mulți din ei nu au fost înțeleşi, ba au fost duşi la eşafod, unde au negat de teamă toată pătrunderea pe care, prin uriaşe eforturi, o cuceriseră.

Drumul vostru e greu, dar în capătul lui există un far puternic care luminează cum nu bănuiți voi. Dacă s-a mers pe drumuri care au fost luminate doar numai de un beculeț, cum nu veți putea voi merge pe un drum care-i luminat de un imens far?

Cel care duce şi desăvârşeşte munca voastră va şti unde şi când să ancoreze pentru a vă putea linişti din zdruncinările trăite. Nimeni nu a mers cu paşi rapizi. Chiar dacă a luat-o careva cu asalt, poate în goana lui a şi strivit snopi sub el şi odată cu strivirea lor a adormit şi el pe totdeauna.

Prin aceasta nu trebuie să vă încetiniți lucrul vostru, doar atât cât să fiți cât de cât multumiți sufleteşte, cântărind totul ce va stă în față, fiind drepți şi cu voi şi cu viața voastră şi cu tot ce va înconjoară. Zic: privind totul şi fiind drepți, nu veți mai cădea în genunchi, doborâți de vânturi neprielnice, ci vă veți uita spre minunatul far unde trebuie să şi ajungeți, când împinşi de vântişor, când cu paşii voştri, şi vă veți vedea înconjurați de holda agonisită, pe care nu va mai fi nevoie să o munciți voi, doar veți conduce pregătirea ei, bucurându-vă de frumusețea, de parfumul şi de bogăția ei.

Repet: lucrați cât puteți şi aveți încredere că nu vă vom lăsa la jumătate de drum. Nu şchiopătați când viața arată în trupul vostru amărăciunea ei. Decât să şchiopătați, mai bine vă odihniți, căpătând forțe noi şi luând instrumentele ce vi s-au dat în ființa voastră pentru a desăvârşi lucrul ce va stă în față. Aşa veți avea mai mult spor. Lucrul făcut târât pe genunchi poate fi şi el strivit, neavând calitatea dorită şi te poți juli şi tu pe genunchi, în urma cărora să ai suferințe grave.

De aceea, sfatul Meu este să priviți spre Far, să aveți încredere că holda este a altcuiva, iar voi numai "angajați" s-o lucrați şi Cel ce v-a angajat are cu voi un legământ făcut, în fața căruia voi nu puteti da înapoi, fiind atraşi de legea pusă peste voi, ajutați fiind chiar de Cel care are Legea, pentru că muncitorii care sunt aleşi să desăvârşească un lucru sunt cunoscuți de Stăpânul lor că pot duce la

bun sfârşit lucrul angajat. Când holda este mare-mare, desigur că lucrătorul se sperie şi se gândeşte când o va termina? Dar Stăpânul, care ştie cât poate să ducă un bun lucrător, nu îi oferă mai mult decât poate să ducă şi nu-şi lasă el holda neterminată. Sunt apreciate şi mult plăcute salturile unui lucrător cu râvnă mare, dar nu ajunge la capăt, cade pe drum de oboseală.

Voi căutați cu paşi rari, dar siguri, încet, dar bine, să urcați pe piscul ce vă stă în față şi care e pândit de vulcani necunoscuți de voi, pentru a-l nimici. Aceşti vulcani însă sunt neputincioşi în fața Aceluia ce stă în vârful piscului!

La orice lucrează omul, orice lucru început dă o satisfacție atât lucrătorului, cât şi celui care oferă lucrul. Sunt oameni care lucrează la câte ceva cu multă plăcere, iar la altele cu multă greutate sau chiar cu sila. Voi sunteți cei care lucrați pe 2 drumuri: pe un drum mergeți spre holda oferită de un stăpân, lucru care vă dă satisfacții şi înălțări spirituale, pe alt drum mergeți spre un lucru care este oferit tot de acelaşi stăpân pentru viața voastră, dar pe care îl faceți cu sila. Desigur că s-ar putea anula acel drum spre lucrul zilnic, dar acum, când nu vă găsiți nici la sfertul holdei voastre, nu puteți avea credit în fața celor ce v-ar privi holda, atât cea lucrată, cât şi cea prezentată. De aceea, sfatul Meu este să mergeți paralel cu ambele munci, făcând popasuri de odihnă atunci când simțiți nevoie şi într-o zi se vor contopi cele 2 drumuri, pentru că, mărindu-se suprafața holdei, nu puteți rezista la două, şi Stăpânul holdelor vă va opri să lucrați la cea mai puțin valoroasă.

Nădăjduiesc că am fost înțeles în felul cum am vorbit şi de vrei să mă întrebi ceva, întreabă-mă!

George: - Am înțeles, Domnul meu, şi-ți mulțumesc! Mi-ai răspuns tuturor problemelor pe care le prezintă starea mea.

Iisus Hristos: - Ți-am răspuns pentru că ți le cunosc, pentru că mă iubeşti. De aceea, ți-am şi pus în față o holdă bogată, pentru că M-ai iubit şi Mă iubeşti. Ți-am dat o răspundere pentru care nu am găsit pe nimeni s-o împlinească. De aceea, ai încredere în chemarea Mea! Ai încredere în sprijinul dat, pentru că Eu nu-mi voi lăsa

holda neispravită, fiind o holdă de o calitate din care se vor hrăni miliarde de oameni, veacuri de-a rândul.

Fiți binecuvântați!

George: - Pot să te mai întreb ceva?

Iisus Hristos: - Da.

George: - Am o dorință: să mi se comunice de către cei care te-au cunoscut direct adevărata Ta viață, cu anii petrecuți în Egipt, cu toată învățătura pe care ai lăsat-o celor ce Te-au cunoscut şi înțeles!

Iisus Hristos: - Bine, am înțeles! Vă va povesti persoana care cunoaşte cel mai bine viața Mea pământească. Atunci când veți dori, cereți şi va veni persoana indicată.

George: - Îți mulțumim, Domnul nostru!

Iisus Hristos: - Fiți binecuvântați şi munca voastră!

Sus

Bucureşti, 5 septembrie 1965

PIERRE TEILHARD DE CHARDIN

- alb luminos;

- stratul VIII;

Profund impresionat de activitatea părintelui Pierre Teilhard de Chardin, de munca lui asiduă, tenace, curajoasă şi inițial complet necunoscută, de încercările sale de a-şi publica lucrările "Le fenomene humaine" şi "Le milieu divin" şi de a ocupa postul de profesor la "College de France", cerere adresată superiorilor săi şi respinsă. Un om care moare necunoscut, exilat şi suspectat de erezie de acei pe care el voia să-i lumineze. După o atmosfera de respect şi preţuire pentru nobleţea acestui "om-far", l-am chemat.

Veronica: - Îl văd... vine... se apropie. L-am salutat.

Pierre: - În numele dragostei voastre de muncă, în numele aflării adevărului, în numele Marelui Guvernator divin, cu a cărui încuviințare am venit la voi, fiți binecuvântați, iubiții mei fii şi prieteni!

Veronica: - Are aceeaşi îmbrăcăminte ca şi Siu Karta, Hrisostom şi ceilalți... Alb, cu capul descoperit, cu sandale romane... Emană din el o lumină, o linişte, o bucurie... E radios, zâmbeşte, tot e un zâmbet...

George: - Spune, părinte Teilhard, cum priveşti acum eforturile tale din viața pământeană şi întreaga ta viață în general? Te-am chemat să te cunoaştem, să ne spui care au fost rezultatele străduniilor tale, prin ce locuri eşti şi cum petreci?

Pierre: - Iubiții mei fii şi prieteni! Am venit pe Pământ ca oricare muritor. Am venit posesor al unei zestre pe care am avut-o din altă lume şi care m-a silit prin intermediul Stăpânului tuturor zestrelor s-o adâncesc, să-i văd coloritul, să-i simt parfumul şi gustul. M-am coborit în sufletele oamenilor, în tainele naturii, în emoțiile tranşeelor, am rătăcit printre oameni care nu cunoşteau pe Dumnezeu la care noi ne închinam, dar la care am găsit cinste, la care am găsit o desăvârşită corectitudine şi prin care am înțeles cum trebuie să fie "omul". Am cules ca o albină polenul tuturor florilor, l-am prelucrat nu cu a mea putere, ci cu Lumina care radia din Lumina Divinității. Am lucrat, adevărat, cum ați citit... la întuneric. Deşi aveam posibilități mult mai favorabile decât aveți voi astăzi, regret că n-am făcut mai mult. Când ajungi în locuri pe care niciodată mintea ta nu le-a bănuit şi n-a putut să le priceapă, ochiul tau nu putea să le vadă, numai inima le simțea când se ridica în dorurile ei. Zic: - când ajungi acolo, regreți despre lucrul pe care l-ai avut că nu l-ai cultivat cu mai multă sârguință. Mustrarea şi regretul vine atunci când posibilitate ai avut, dar ca un muritor ai căzut sub povara vieții pământene, sub povara trupului muritor. Adesea, căderile vin şi din cauza singurății şi a tristeții, care e legată de trupul muritor. Bine este ca omul să nu fie singur în lucrul

lui, în gândirea lui. Dar nu toți au acea binecuvântare de a se sprijini ca doi stâlpi, unul de celălalt...

Am lucrat tot ce am simțit, tot ce am văzut, nu cu ochii pământului, ci cu ochii spiritului, cu simțul care nu a murit, ci doar s-a mutat la locul lui. Simțurile care sunt legate de viața noastră pământeană nu trebuie despărțite. De foarte multe ori ajută ființa spirituală să se înalțe, dar când e treaz simțul spiritului în ființa ta umană, atunci îți prezintă ca o carte deschisă lucruri nebănuite, taine necunoscute. Ca om pământean, am suferit enorm pentru neînțelegerea lucrului meu... Dar dacă nu m-aş fi frecat de suferință, n-ar fi strălucit lucrul meu după apusul vieții pământene... Am închis ochii îndurerat că nu mi-am văzut fructul copt, pus la locul lui... L-am lăsat în seră, nu în lăzi, nu între oameni, dar am încetat când, ajungând la Cel care mi-a zâmbit şi mi-a gonit toată tristețea mea, mi-a vestit prin zâmbetul Lui triumful muncii mele - nemurirea mea între cei muritori. M-am închinat, zicându-I că Lui i se cuvine cinstea şi nemurirea, că binecuvântarea pe care El mi-a dat-o să o dea şi celor pe care atât de mult am vrut să-i ajut, să-i luminez.

Am închis ochii fericit, ducându-mă cu mintea la micuțul bob din care, putrezind în pământ, răsare firul care dă spic cu boabe multe. Am întâlnit aici frați care, la fel, au muncit, poate mai mult ca mine şi nu au fost înțeleşi. Nu au fost înțeleşi între semenii lor din cauza unui duh ce stăpâneşte omenirea, pretutindeni, şi pe toți, din orice clasă ar fi: ridicarea unuia asupra celorlalți. Abia când nu mai au în față omul, abia atunci îi văd roadele, sau mai bine zis cel care a plecat, având lumina şi bunătatea aceea în fața căreia s-a închinat, vine şi îşi luminează şi-şi roureaza holda pe care a lăsat-o nedesăvârşită, şi fie ca îşi pune un altul care să-i cultive mai departe şi să desăvârşească lucrul, fie că suflă cu dorința desăvârşirii cuiva şi aşa nu rămâne nimic nedesăvârşit.

... ...

Dacă Fiul Luminii nu a fost înțeles şi iubit... cum o să fie înțeleşi micii Lui lucrători!? Ca să-ți vezi în viața pământeană holda strânsă, pusă în hambarul bucuriilor şi apoi dată spre folosință celor însetați şi înfometați, asta ar însemna că acel muritor a primit mult

har şi a fost favorizat să guste chiar în viaţa pământeană din dulceţile biruinţei, în numele şi sub egida Celui pe care l-a slujit.

Priviţi în urmă, dragii mei, şi o să vedeţi că niciunul din cei care au avut în mâinile şi mintea lor instrumentele pătrunderii, că aceştia nu au reuşit să-şi vadă munca lor la locul ei de cinste, nu s-a lăsat până nu şi-a pus urmaşi să-i desăvârşească munca lui începută. Se zice: "Ferice de el, că a trecut să se odihnească când a terminat cu viaţa Pământului". Ei dar, ce se întâmplă? De abia atunci, când ai putere de a pătrunde cu uşurinţă şi de a vedea lucrurile clare, de abia atunci nu ai astâmpăr şi aluneci cu binecuvântarea Marelui Guvernator Divin pe bila aceasta să-ţi cauţi omul potrivit muncii tale, pentru a-ţi desăvârşi ceea ce tu ai trasat, ceea ce tu nu ai terminat şi poate ceea ce tu n-ai văzut destul de clar...

Veronica: - Parcă stă şi gândeşte... cu capul plecat...

Pierre: - Da! Şi voi... şi voi sunteti nişte lucrători care v-a găsit tot cineva însetat de a-şi satisface dorinţa de a-şi desăvârşi lucrul început. V-a crescut, v-a învăţat, v-a chemat şi v-a arătat ceea ce trebuie să faceţi, v-a şoptit şi vă şopteşte... Nu toţi au lucrul la fel. La unul mai greu, la alţii mai uşor... Unul are un climat favorabil, altul o duce mai greu... dar nu dă înapoi! Nu dă înapoi, nu că nu vrea el, e chemarea, e angajamentul făcut între două fiinţe, între două lumi. Unul e cu munca, altul cu desăvârşirea.

Nu se lasă pînă nu-şi vede holda pusă la locul ei.

Munca voastră e necunoscută şi nici nu trebuie cunoscută, pentru că s-ar asemăna întocmai când o mamă începe să dea copilului de 1 an carne friptă, care l-ar îneca şi poate chiar l-ar pierde. Cine ar da la iveală munca voastră şi-ar pierde copilul şi l-ar plânge... Copilul e ceea ce produceţi voi. Copiii tuturor oamenilor uită pe părinţii lor. Copii pe care îi creşte un astfel de părinte trăiesc în veac şi-i ţine pe părinţii lor mereu treji în amintirea lor. Gingăşia unui copil face viaţa fericită şi frumoasă, care se bucură de orice gest al lui. Copiii pe care îi nasc părinţii prin condei şi hârtie, de multe ori le aduc surghiun, suferinţe şi lacrimi şi chiar trântire în adânc, dar ei sunt neiertători pentru acei ce s-au ridicat asupra lor, îşi înalţă părintii

lor pe cele mai înalte şi desăvârşite piscuri şi dă semnalul să privească bunătatea şi frumusețea din care au ieşit ei.

Când te vezi ridicat de propriile tale mâini sau de mâinile Aceluia care ți-a umplut gândirea ta, care ți-a îmbogățit priveliştea, atunci te pierzi ca un fir de nisip într-un ocean de bucurie, ocean de fericire peste care soarele nu mai apune niciodată...

George: - Ai putut găsi pe cineva căruia să-i transmiți dorul tau de a-ți desăvârşi lucrul?

Pierre: - Da, am găsit şi nici nu aş fi avut linişte. Cel pe care l-am găsit face parte chiar din ucenicii mei, dintre aceia care mi-au cunoscut strădania, în care am turnat râvna şi îndrăzneala pe care am avut-o, şi când încep să vorbesc prin el, nu mai este el, ci eu, omul din lumea unde mă găsesc acum, cu forțele de aici, cu curajul de acum şi cu îndrăzneala pe care n-am avut-o în viața pământeană, şi aşa încep să deschidă şi alții, şi alții ochii să înțeleagă, şi fiind holda mare, este ajutată de mulți.

George: - Cel pe care l-ai găsit te-a prins în viață?

Pierre: - Da, este chiar între frații mei iezuiți.

George: - Regreți cumva că n-ai luptat mai mult ca să birui?

Pierre: - Nu aş fi avut puteri suficiente, pentru că cei din jurul meu erau mai slabi ca mine şi m-aş fi văzut ca un copac transplantat dintr-un loc în altul, şi eu nu credeam, nu vedeam şi nu puteam să supraviețuiesc, ştiindu-mă smuls dintr-o gradină şi plantat în altă parte.

George: - Te temeai de excomunicare?

Pierre: - Da! N-aş fi mai putut supraviețui, nu m-aş mai fi putut gândi, simțindu-mă ieşit de sub un acoperiş care credeam că mă apără de vânturi şi ploi. Această suferință a umilirii mele, a supunerii şi a încrederii oarbe în ascultare nu mi-a ştirbit frumusețea care mă aştepta să mă îmbrățişeze.

Sigur că curajul şi îndrăzneala este un martiraj, dar nu toţi sunt martiri.

Poţi pleca pe un drum, unde ştii că te aşteaptă coroana nemuririi.

Neîncrederea în puterea ta sau chiar teama te întoarce înapoi şi cazi într-o ruşine totală. Eu m-am temut să nu cad în această ruşine şi am lăsat ca totul să vină peste mine şi să treacă mai departe, lăsând sau nelăsând urme...

George: - Nu regreţi că n-ai înfruntat ostilitatea cu care te-au întâmpinat oficialităţile catolice?

Pierre: - Nu aş fi putut face mai mult. Dimpotrivă, prin tăcerea mea, au crescut oamenii ce adorau pe Dumnezeu. Dacă m-aş fi rezolvat, aş fi făcut 2 cete: unii care mă admirau, alţii care mă osândeau. Să ştii că am drămuit toate, fiule! Şi am găsit că mai bine este să pleci capul şi să laşi să treacă ceea ce este dat să treacă... Eu n-am venit cu puteri neobişnuite şi nici cu forţe ca să stăpânesc sau să domin. Am fost un om simplu, ca toţi ceilalţi, care m-am supus legilor şi obligaţiilor ce le aveam.

George: - Fii atât de bun şi ne arată baza spirituală!

Veronica: - Alb tot... luminos.

Pierre: - Iubiţii mei fii şi prieteni, mă găsesc între fericiţii muritori care nu numai pentru ei au trăit în viaţa lor, ci mai mult pentru alţii. Mă găsesc în locul de odihnă, fericire şi intensă activitate, locul care se numeşte Cerul VIII, unde mă simt fericit şi mă închin Sfinţilor mei Părinţi, care şi acum sunt activi şi ţin legătura cu fii Pământului, pentru că energia în ei, atât în viaţa pământeană, cât şi acum, este de o forţă nebănuită şi face priză cu acei pe care i-a găsit apţi pentru lucrul şi desăvârşirea unor misiuni... sau mai bine zis pentru prezentarea tainelor pe care nu au avut timp să le cuprinda în viaţa pământeană, iar acum îşi deschide cartea dorinţelor lui şi-i pune să citească şi să prezinte pe acei cu care a făcut contact şi legături.

Unul din marii ostenitori în fața căruia m-am închinat şi în viața pământeană şi acum mă închin cu respect este acel ce a fost numit Ioan-Gură de Aur- sau Hrisostom.

Umiliți-vă, şi în umilința voastră înălțați-vă că v-ați făcut priza lui, în care şi-a fixat firul de legătură, îmbogățindu-vă cu puterile pătrunderii.

George: - Poate că este un răspuns la nişte doruri care ard în mine.

Pierre: - Nu ar arde dacă n-ar aprinde cineva în care clocoteşte focul dorințelor... Trebuie să ştiți că oamenii pământeni sunt întocmai ca nişte prize care primesc contactul, fie cu oamenii care introduc prin fire lumină, fie cu acei care introduc curenți ce-ți ard aparatele şi te aruncă în întuneric. Nu există să nu fii priza cuiva!... depinde de cine te-ai făcut priză.

Poți s-o simți şi poți să n-o simți, dar când nu o simți înseamnă că instalația e prost făcută. Marele Instalator este cel care numai cu o privire a desăvârşit-o. Pot fi fire proaste, se pot arde... nu instalatorul este de vină, ci proprietarul care veghează asupra instalației.

Veronica: - Am uitat să vă spun că pe spirit are şi potir şi triunghi...

George: - Părinte, vrem să-ți vedem diferențele de luminozitate între penultima viață şi cea de acum!

Veronica: - Da! Nu mai e luminos, e alb fără triunghi, dar are potir...

George: - Vrei să ne spui acum, părinte, ce-ai activat în viața anterioară?

Pierre: - De câte ori mi-aduc aminte, ştiu că am fost un muritor de rând în preajma Egiptului, lucrând îmbrăcăminte pentru preoți şi oameni de rând. Din ceea ce câştigam opream strictul necesar, restul dând la cei mai lipsiți ca mine şi trăiam din bucuria lor.

George: - Şi în ce strat ai intrat?

Pierre: - În VI.

Veronica: - Hai, că am obosit...

Am rostit salutul de încheiere, dorindu-i desăvârşirea celor pe care, în trup fiind, nu le-a putut realiza.

Sus

Bucureşti, 10 septembrie 1965

RICHARD WAGNER

-alb mat, gâtul şi umerii alb deschis;

-stratul V;

La 29 de ani, scria Wagner: "Pentru ceea ce eu voi compune, nu vor fi nici solişti care să poată cânta, nici public ca să înţeleagă".

Este unul dintre marile genii ale omenirii, care a creat probleme criticilor din cauza marilor paradoxuri întâlnite în concepţia lui Wagner, care dă o operă unitară, complexă, polivalentă. Siegfrid, eroul său preferat, e un om liber în adevăratul înţeles al cuvântului, cu o vigoare interioară către care însuşi Wagner năzuia. Siegfrid în aparenţă este un păgân, în esenţă nu putem spune că e un catolic, ci este un viteaz, cu toate virtuţile proprii unui viteaz. Temperamentul său arzător, dorinţa sa plină de pasiune de a trăi, de a fi fericit, îl fac să pară a fi optimist şi păgân. Pe de altă parte, adâncirea în sine însuşi îl face să fie tenebros, plin de mister până la distrugătoarele stări de pesimism, pe care i le strecoară viaţa, prin crudele ei evenimente, care uneori îl copleşesc.

Toţi eroii lui Wagner caută drumul adevăratei fericiri, sensul vieţii, drumul slăvirii. Toţi aproape sunt nişte oprimaţi de nişte destine complicate, grele, implacabile. Destinul ca un jug atârnă de grumajii falnicilor săi eroi, pentru că el însuşi lupta cu propriul său destin.

Lohengrin este însuşi Wagner, care se simte izolat şi neputincios în mijlocul unei societăţi reduse intelectual şi ostile. Wagner e tratat de critici ca un şarlatan şi desconsiderat, nefiind lăsat să-şi pună în scenă operele lui. Sunt motivele care îl determină să ia parte la revoltele din 1848, să fugă apoi în Elveţia de teama unei condamnări. Sub influenţa lui Feuerbach, devine ateu şi anticreştin, pentru ca Schopenhauer să-l pună pe poziţie pesimistă. Şi motive reale existau: Mina, soţia lui, îl acuza de egoism, că distruge viaţa unei femei prin visele lui politice şi artistice irealizabile. Rupe relaţiile cu ea, pentru ca nişte prieteni ai săi din Zurich, d-l si d-na Wezendok să-i ofere ospitalitate şi prietenie. Curând însă, între d-na Wezondok şi Wagner se aprind tumultuos flăcările unei iubiri pasionate. Wagner, pentru a evita o "nerozie" pleacă sfâşiat. Acestea sunt câteva din numeroasele sale drame pe care le trăieşte şi care justifică climatul din Tristan şi Isolda: moartea ca singură ieşire din impas. Toată viaţa i-a fost o luptă, dar niciodată nu s-a dat bătut.

"O, bunul meu prieten -îi scrie Wagner lui Liszt- arta nu e pentru mine decât un expedient ca să uit dezastrul meu; atât şi nimic mai mult".

În măsura în care oamenii au înţeles spiritele superioare, în aceaşi măsură au fost înţelese şi operele şi viaţa lui Wagner. În zilele noastre, s-au descoperit stele atât de luminoase încât depăşesc pragurile de sensibilitate oftalmica şi nu se pot vedea. Numai marile radio-receptoare le-au putut preciza locul, după direcţia radiaţiilor pe care le emit ciudate stele...

L-am chemat.

Veronica: - A venit... e îmbracat în pânze albe-gălbui, înfăşurate pe corp ca la romani; capul descoperit, parcă se uită undeva liniştit... L-am salutat. A întors capul brusc...

Wagner: - Vă mulțumesc de invitare şi rog pe Acela în numele căruia m-ați chemat să vă dea tot ce doriți! De ce m-ați chemat?

George: - Din dragostea pe care o avem pentru tine, din prețuirea lucrărilor tale, din dorința de a-ți cunoaşte părerea despre eforturile tale pe care le-ai făcut pe Pământ. Te-am chemat pentru a-ți cunoaşte rezultatele eforturilor, locul şi înălțarea... (Tăcere).

Wagner: - Cât priveşte lucrările mele, nu mi se cuvine nimic, deoarece toată atenţia şi preţuirea se cuvine Celui ce a dat. Eu numai am împlinit, şi ca drept răsplată a acestei supuneri în ducerea la bun sfârşit, mi s-a oferit loc de cinste, un loc unde mă simt extrem de bine, care se numeşte Locul Fericiţilor din V. În cuvinte nu pot spune cât de bine mă simt, aşa că înalţ laudă şi recunoştinţă Aceluia căruia dă viaţă în perfectă viaţă, unde nu ai decât bucurii, linişte şi fericire.

Dragostea pe care o au pământenii pentru operele lăsate în urmă, desigur că are în sine ceea ce e prielnic pentru bunul contact cu frumosul şi armonia înălţării. Locul în care stau eu scapă descrierilor în cuvinte, iar petrecerea în locurile acelea se confundă cu o nesfârşită muzică pe care o ascult, pornind din atingerea frunzelor arborilor şi tot aşa făurind în capul meu coruri şi orchestre pe care le evocă întreaga natură. Îmi fac şi intrumente, mi le fac singur din ceea ce mă înconjoară. Aici nu mai e distanţă între dorinţă şi împlinire. Dorinţa însăşi face să se prezinte obiectul.

George: - Cum sunt, ce fel de instrumente?

Wagner: - Nu prea au asemănare cu cele de pe Pământ.

George: - Nu vrei să ne arăţi unul?

Wagner: - Ce rost are să vă arăt? Nu sunt în posesia mea. Le folosesc şi le dau.

George: - Cui?

Wagner: - Celui ce mi le prezintă.

George: - Se prezintă vreo persoana şi le oferă?

Wagner: - Da, se prezintă cei ce ne servesc.

George: - Spune-mi, te rog, cum stai? Ai casă?

Wagner: - Nu, casă n-am. Dar nici nu se simte nevoia. Avem însă tot ce ne trebuie. Când o să cercetaţi, o să vedeţi ce avem şi cum stăm!

George: - Poți să ne arăți locul tău?

Wagner: - Nu, nu pot.

George: - Discul tău l-ai găsit? Este cu tine?

Wagner: - Da, ea m-a atras.

George: - Te rugăm să încerci să ne-o arăți în ecran!

Wagner: - Nu pot!...

George: - Încearcă, te rugăm...

Veronica: - Se roagă cu mâinile încrucişate... acum dreapta o lasă în jos... apare ca un oval ecranul cu cineva foarte neclar... poate se clarifică. Wagner se uită la ecran concentrat...

Wagner: - Apropie-te!

Veronica: - Ecranul a venit foarte aproape şi e foarte clar, se vede bine o femeie ca la 35 de ani, îmbrăcată cu ceva alb, ca un stihar, cu părul până la umeri. Figură radioasă, veselă, luminoasă...

George: - Cum te numeşti?

Femeia: - Luiza.

George: - Ai fost pe Pământ în timpul lui Wagner?

Luiza: - Înainte de a pleca, am auzit de el. Aveam o neobişnuită atracție pentru numele şi operele lui. Le simțeam ca o hrană, ca tot ceea ce poate fi mai complex pentru mine... Nu am avut soț în viață, am fost misionară în Italia... nu călugăriță... o comunitate care se îngrijea de educația copiilor şi ajutorarea săracilor...

George: - Ai trăit mult?

Luiza: - Din câte mi-aduc aminte, aveam 48 de ani.

George: - Vrem să-ți vedem culorile spirituale.

Veronica: - E un alb în 2 nuanțe - pieptul este alb curat, deschis, de la piept în jos un alb mai mat...

George: - Îți mulțumim! Arată-ne şi tu, Wagner, baza ta spirituală!

Veronica: - Are alb mat până la gât. Gâtul şi umerii, un alb deschis... are şi un triunghi! De ce oare? Cum ai dobândit triunghiul?

Wagner: - Conlucrarea cu Divinitatea!

George: - Cum socoteşti că a fost conlucrarea ta?

Wagner: - Ceea ce am făcut au fost transmise, le-am văzut, le-am ascultat şi le-am desăvârşit.

George: - Nu prea te ştiu bisericos din cele citite!

Wagner: - Da, n-am fost, dar ca să primeşti ceea ce tu nu ai gândit vreodată nu înseamnă să fii neapărat bisericos! Dacă aş fi fost, sigur n-aş fi putut face nimic!

George: - Dar prin ce crezi tu totuşi că ai putut să beneficiezi de ajutorul divin prin conlucrare? Te-ai rugat?

Wagner: - Nu! Am dorit, am simțit, am ascultat şi am lucrat.

George: - Şi religia? Ai considerat că nu e pentru tine?

Wagner: - Nu... dar n-am simțit atracție. În ce m-am simțit bine, în aceea am stat. Aş fi putut să fiu atras de ea şi să nu simt... să fiu la număr... Omul trebuie să se lase dus acolo unde simte că nu este înşelat de mulțumirea sa sufleteasca pentru a putea lucra liber şi fără complicații. Atracțiile sunt multe şi de multe feluri, dar tu, fiind conştient, trebuie s-o alegi pe aceea care simți că nu te încurcă şi-ți dă viață.

George: - Crezi că religia te-ar fi încurcat?

Wagner: - Poate da, poate nu, dar dacă nu am simțit nimic pentru ea...

George: - Cu cine eşti în relaţii mai strânse în stratul tău?

Wagner: - Cu toată lumea la fel! Eu am "parfumul meu" cu mine, care mă îmbată şi prin el sunt toate plăcute şi frumoase... Mă refer la Luiza...

George: - Şi dacă n-ar fi ea cu tine?

Wagner: - Aş fi ca un însetat, ca un neîmplinit, într-o permanentă căutare... aşa cred, cel puţin...

George: - Fii bun şi spune-ne câte călătorii ai mai făcut pe Pământ?

Wagner: - Din câte ştiu, numai una... Nu-mi amintesc. Ştiu doar atâta - că am fost în preajma lacului Ghenizaret, în imediata perioada după venirea lui Hristos şi am murit la adânci bătrâneţi, învăţând copiii. Aşa am ajuns în IV, venind tot din IV.

George: - Şi mai înainte n-ai mai fost?

Wagner: - Nu mai ştiu...

George: - Îţi mulţumim pentru toate!

Veronica: - Mi-ai părut cam tăcut... Esti trist cumva?

Wagner: - Aşa mi-i felul! Gândesc mai mult decât vorbesc!

Bucuresti, 19 septembrie 1965

SERGHEI RAHMANINOV

- alburiu cu triunghi;

- stratul VI;

I-am vorbit Veronicăi despre viaţa lui Rahmaninov şi am pus la pick-up placa ce o aveam, cu concertul nr. 2 în Do minor. L-am chemat, pe fondul primei părţi a concertului.

Veronica: - A venit!... are un aer de superioritate... L-am salutat.

Rahmaninov: - În numele Aceluia care m-ați chemat, vă mulțumesc şi-L rog să vă dea tot ce-o crede că vă e de folos! Vă mulțumesc că m-ați cemat, şi ştiu ce vreți...

(Rahmaninov tăcea... se auzea din sufragerie clar dezvoltarea temei din prima parte a concertului).

George: - Auzi muzica concertului tău?

Rahmaninov: - Trăiesc în ea şi mă înalț!

George: - Şi acum?

Rahmaninov: - Şi acum... niciodată posibilitățile pământene nu pot satisface dorințele spirituale, dorințele de vârfuri, dorințele care sclipesc ca cele mai luminoase stele pe piscurile divinității, de unde de fapt şi vin. Omul pământean e inundat de dorințe, dar numai acelea te înalță şi-ți dau satisfacții şi mulțumiri, care se înscriu în marele torent al voii divine, al Marelui Guvernator al întregului univers. E frumos ce se aude, dar dincolo e mai frumos...

George: - Simt în muzica ta un dor adânc şi dureros!

Rahmaninov: - Da. Ştiam ce vine, ştiam cum voi sfârşi şi apoi... acesta am fost! Oarecum, am plecat mulțumit de cele ce am făcut. Aş fi putut da mai mult, dar nu s-a putut. Fiecare dă la timpul lui şi, mai ales, când ai putere să vezi până în adâncul oamenilor şi când vezi haosul şi mizeria care clocoteşte, ... îți taie orice aripi, orice avânt, şi nu mai poți da nimic... De aceea, nu am putut face mai mult. Am înțeles şi am pătruns prea mult dezastrele celor din jurul meu, descompunerea celor ce li se spun - semenii mei... Acum însă pot cânta liber, în rând cu frații mei, laolaltă cu arborii, cu frunzele lor...

(Se aude partea a doua din concert, splendida frază a pianului în dialog cu flautul).

Rahmaninov: - Puțin efort în lumea pământeană poate avea un efect neaşteptat, când acest efort e făcut pe înalte piscuri spirituale.

Veronica: - Îți simt aerul superior, eşti printre fericiți.

Rahmaninov: - Dacă simți, aşa este!... Mă numesc fericit printre fericiții aşezământului VI.

George: - Vrei să ne arăți baza spirituală?

Veronica: - Alb alburiu... aproape alb curat şi un triunghi pe care nu l-am mai văzut... Vrei să ne spui ce înseamnă?

Rahmaninov: - ... că ceea ce am făcut nu am făcut singur, ci prin cei ce veneau şi mă făceau să pot aşterne pe hârtie semnele unui limbaj pe care, şi voi, atât de mult îl îndrăgiți.

George: - Esti bun să ne spui ce călătorii ai mai făcut pe pământ?

Rahmaninov: - Am mai fost odată - profesor; mă ocupam mult cu traduceri, eram în țara Romei vechi, nu mai ştiu pe timpul cărui împărat. Era un împărat crud. Eu nu am avut de suferit. Am ajuns în IV şi venisem din V.

George: - Cu oameni din alte planete te-ai întâlnit?

Rahmaninov: - Nu am luat seama. Aici toți sunt una. Eu, mai ales, sunt cam visător... Abia am venit.

George: - Ai aproape 20 de ani de când ai plecat!

Rahmaninov: - Sunt totuşi puțini ani. Eu simt că mă pierd în toate splendorile care mă înconjoară.

George: - Cânți acolo la vreun instrument?

Rahmaninov: - Nu... cântă natura... Doresc, şi ea cântă, satisfăcându-mi orice dorință; aici natura nu-i ca pe pământ, e ca şi noi, din aceeaşi substanță, supusa însă omului, slujind omului dorinței lui...

George: - Cu Beethoven te-ai întâlnit?

Rahmaninov: - Da, şi cu alții... ați dorit să chemați un bun prieten al meu şi ați amânat pe după-amiază; e cu mine, ne întâlnim deseori.

(Într-adevăr, dorisem să discutăm cu Bach şi am amânat pe după-amiază). Acum vă părăsesc, dorindu-vă pacea bucuriei lumii de unde vin!

Sus

Bucuresti, 19 septembrie 1965

JOHANN SEBASTIAN BACH

- alb mat;

- stratul V;

Veronica: - Da!... a venit.

L-am salutat.

Bach: - În numele Aceluia prin care m-aţi chemat la voi, cu al Lui har, cu a Lui putere, fiţi şi voi binecuvântaţi, dragii mei!

În linii mari, îmi cunoaşteţi viaţa pământeană. Am luptat, ca orice muritor în care clocotesc anumite doruri şi ard în el nişte chemări, din cauza cărora nu se linişteşte până ce nu le desăvârşeşte...

Veronica: - Ştii ce-i interesant?... că apare cam bătrân, cam de 60-65 de ani, are pe el o togă, parcă din lână albă... N-aş putea spune că are barbă, are totuşi un mic cioc... părul lins peste cap, scurt, alb, ochii însă foarte vioi, expresie de bunătate, om de pace, adâncit în el, domol, trăsături line...

Bach: - Toată viaţa mi-a fost o permanentă activitate, şi încă nu am dat atât cât simţeam, fiind atras şi de obligaţiunile care mă sileau să le iau în seamă pentru cei din jur. Aceasta se datoreşte bunilor mei înaintaşi şi dascali, pe care i-am divinizat şi rugat ca pe nişte sfinţi să-mi dea din puterile lor, din ştiinţa lor, din tezaurul lor muzical. Găsindu-se în lumea spiritelor, având puteri depline şi libertate totală, mi-au dat destul. Mi-ar fi putut da şi mai mult, dar eu nu am putut primi, din cauza răspunderii familiale, familie pe care o iubeam tot atât de mult ca şi muzica, dar care m-a îngreuiat în

urcuşul meu... Am divinizat familia, dar când mi-am dat seama de piedicile ei, m-am înclinat cu fruntea la pământ în faţa acelora care s-au sacrificat numai pentru arta ce clocotea în ei şi striga să fie dată la lumină. Eu nu am avut posibilităţi prielnice şi aş fi putut da mult mai mult decât am dat. Alţii, prin lipsuri şi neînţelegeri, au dat foarte mult, şi într-o viaţă scurtă au dat mai mult decât am dat eu... sunt mulţumit că totuşi nu am trăit degeaba pe pământ şi, în frumuseţea armoniilor, am exprimat frumosul divin, pe care l-am tradus din melodiile maeştrilor ce nu au atins globul pământesc. Sunt alături de fraţi de-ai mei. Ne sfătuiesc şi credem că am fi putut da mai mult. Ne mulţumim însă cu ce am făcut şi spunem: ceea ce nu am reuşit noi, să toarne Marele Creator în alţii care se ridică în locul nostru.

George: - Cu cine mai eşti?

Bach: - Eu sunt în V, merg în VI cu anumită chemare. În VI merg la chemarea fraţilor ce mă iubesc mult. Stau cât vreau, mă bucur cât vreau, dar sunt musafir... Natura în VI are o oarecare chemare şi orientare pentru muzică, şi poţi s-o îndrumezi şi s-o organizezi prin dorinţe, din a căror mişcări să iasă splendide coruri. Mulţi mă cred ca locuitor al cerului VI, stau foarte mult printre ei, dar locul meu e în V.

George: - Natura în V nu răspunde la dorinţe muzicale?

Bach: - Nu. Are farmecul şi frumuseţea ei, fără însă ca să răspundă dorurilor muzicale.

George: - Dar tu ai vreun instrument la care să cânţi?

Bach: - Da. Mi-am făcut eu ceva asemănător pianului, dar mult mai avansat, mai perfect.

George: - Şi din ce material este?

Bach: - Nu ştiu ce să vă spun... din tufane...

George: - Poţi să-l aduci aici?

Bach: - Nu, nu răspunde. Stă nemişcat. Când veţi veni la noi, am să vi-l arăt.

George: - Şi cum stai în locul tău?

Bach: - Am tot ce-mi trebuie. Pe pământ se spune ceva ca un baldachin sau, mai bine zis, un chioşc uriaş, cu vegetaţie foarte bogată. E ca un salon mare, cu canapele şi divane, şi cu lumini, care sunt atârnate pentru a crea un climat cât mai bun şi mai prielnic.

George: - Ai din acei ce servesc?

Bach: - Am şi un copil de-al meu cu mine. L-am avut pe pământ, dar nu mă serveşte. Noi nu avem din cei ce servesc.

George: - Din ce strat încep spiritele să aibă slujitori?

Bach: - Şi aici, unii au din cei pe care i-a miluit, care se îmbulzesc ca să-i slujească, şi unii care sunt singuri. Vedeţi, eu am fost numai pentru familia mea pe nimeni. Alţii au, că şi-au făcut.

George: - Ai discul tău cu tine?

Bach: - Nu, sunt singur! Şi cred că e pe pământ, pentru că simt atracţie pe pământ. Ce curioase sunt legile acestea... Să iubeşti, şi totuşi să nu fie al tău. Mă gândesc la adevărata mea însoţire, dar n-am aici pe nimeni... şi totuşi, pe pământ am iubit şi am fost credincios însoţirii mele.

George: - Ştiu că pe pământ ai iubit mult pe cea de-a doua soţie, Ana Magdalena. Ce ştii de ea?

Bach: - E în IV. Totul s-a sfârşit ca un fum ce dispare în amurg. Nu m-a însoţit nimic din dragostea mea. Spune în Biblie: "Ce a unit Dumnezeu, omul să nu desfacă". Atunci de ce nu te-a unit cu adevărata ta parte, ca bucuria să se prelungească în veşnicie?...

George: - Eşti nelămurit şi tu, aşa-i?

Bach: - Da.

Veronica: - Pare trist... plin de nostalgie.

George: - Ai mai vrea să vii pe pământ?

Bach: - Nu!

George: - Tu eşti plecat de mult de pe pământ; discul tău n-a fost cu tine niciodată?

Bach: - Ba da, a fost de 2 ori plecată, şi acum e a treia oară pe pământ.

George: - Şi tu nu ai mai fost de atunci?

Bach: - Eu nu. Ea însă este un spirit foarte activ şi cu multe favoruri din partea divinității: este trimisă pe pământ pentru a desăvârşi diverse misiuni. Nu ştiu în ce țară se găseşte. Atât ştiu - că e pe pământ! Eu sunt în V între fericiți, dar nu am puteri depline, cum au alții. Vezi - aici sunt grade, unii se pot duce în anumite misiuni, trimişi de cei mai de sus, pentru cei de pe pământ.

George: - Plecarea soției cum a fost? A trimis-o cineva?

Bach: - Nu - a fost atrasă! Nici nu ştiu când vine, fără să ştii unde. Cu adevărat, dragii mei, tainele acestea sunt de nepătruns, dar dacă le iei cu binişorul, vezi că toate au un rost şi nu este nimic întâmplător.

George: - Ai putea să ne arăți chioşcul tău în care stai?

Bach: - Nu, dragii mei.

George: - Cu cine te mai întâlneşti acolo?

Bach: - Cu Vivaldi, cu Buxtehude, care-s tot în V, şi cu Mozart, cu care m-am întâlnit în VI.

I-am multumit lui Bach pentru discuție şi a plecat.

Sus

Bucureşti, 22 septembrie 1965

WOLFGANG AMADEUS MOZART

-alb cu triunghi;

-stratul VI;

Vrem să chemăm acum pe "divinul Mozart", a cărui copilărie a fost atât de prodigioasă, încât constituie una din cele mai evidente dovezi a unui talent cu care a venit să uimească, să încânte şi să entuziasmeze pe cei ce-l ascultau. Este cunoscută adolescența sa, până la căsătoria sa cu Constanze, ca plină de succese şi de bunăstare materială, ca protejat al prințului arhiepiscop de Salzburg, pentru ca după aceea, până la prematura sa moarte, Mozart să nu mai poată scăpa de mizerie şi de nesfârşitele probleme de întreținere, pe care nu le mai putea rezolva. Îngroparea sa este o poveste zguduitoare. Soția bolnavă trebuia să vegheze la căpâtâiul lui, vremea afară devenea din ce în ce mai aprigă. Cei câțiva prieteni care voiseră să-l conducă la groapă nu ajunseseră. Singură, Constanze, fără posibilitatea de a-i cumpăra un loc în cimitir, fu nevoită să-l lase într-o groapă comună. Mai târziu, Mozart fu căutat printre nenorociții cu care fusese îngropat. Nu a mai fost găsit!

Veronica: - Da, vine... se apropie... se face din ce în ce mai mare. E aici.

George: - În numele Părintelui Ceresc, fii binecuvântat, ilustre maestru al muzicii!

Mozart: - În numele Aceluia prin care m-ați chemat să vin la voi, fiți şi voi binecuvântați, bunii şi dragii mei prieteni!

Am primit anunțul că voi veni la voi încă din clipele când vorbeați despre viața şi sfârşitul meu. Admirația voastră, dragostea voastră pentru mine mi-a atins inima, m-a făcut atent să privesc spre voi. Am privit şi am aşteptat doar să mă chemați.

Veronica: - Ce duh liniştitor are... ce frumos e! Tare e frumos... toate trăsăturile sunt perfecte, totul e perfect în lumina şi parfumul care-l împrăştie...

Mozart: - De ce m-aţi chemat la voi?

George: - Dorim, ilustre Mozart, să-ţi cunoaştem petrecerea de acum, viaţa pe care o duci, preocupările, locul unde stai, formele care te înconjoară şi prietenii cu care te întâlneşti. Vrem să ştim dacă îţi mai continui preocupările de pe pământ, dacă mai cânţi, dacă ai instrumente muzicale, şi tot ce ne mai poţi spune din lumea ta!

Mozart: - Cum poti să-ţi duci viaţa într-un climat al fericirilor? Cum poţi să te simţi în mijlocul unor oameni fericiţi? În locul şi între oamenii unde m-am fixat meritele mele nu prea le văd, mai mult bunătatea divinităţii, căruia nu încetez să-i cânt. Acum văd mai clar, înţeleg mult mai mult ca în viaţa pământeană şi fac tot ce pot, tot ce-mi stă la îndemână pentru a împleti frumosul cu alt frumos şi a-l îndrepta spre Tronul Marelui Stăpân a toate! Suntem toţi extaziaţi de o dezvoltare atât de armonioasă, de măreaţă, atât de fermecătoare, a tot ce putem da cu ajutorul naturii înconjurătoare. Când ne strângem toţi compozitorii în oraşul de odihnă al VI-lea, şi când vedem ce putem acum da, cu ajutorul minunatului climat, ne topim ca într-un cuptor al bucuriilor şi ne transformăm în splendoarea muzicii ce se înalţă spre măreţul Tron. Nu se poate discuta despre preocupările noastre. Noi nu lucrăm! Singure dorinţele pun totul în mişcare şi toate se împlinesc la un mod atât de perfect, încât nu poate fi înţeleasă lumea noastră de către voi, cei ce trăiţi pe pământ, între pietre, lut şi nisip!

M-am rupt cu greu de lumea pământeană pentru că îmi ziceam: "Am lucrat prea puţin". Vedeam mult lucru în faţă şi mă frângeam de durere că nu mă pot salva, ca să mai fac ceva. Dar atâta a fost, şi am plecat îndurerat. Văzând ceea ce m-a întâmpinat, frumuseţile pe care le-am găsit, văzând bunătatea Aceluia care m-a chemat la El, am uitat şi de lucru, şi de cinstea oamenilor, şi de tot... Mă pierdeam în lumina Stăpânului meu şi aşteptam hotărârea Lui asupra mea, şi am auzit: "Să meargă!". Şi am fost dus şi aranjat într-un loc pe care pe pământ nici nu mi l-aş fi putut închipui. Când m-am întâlnit cu adoraţii mei, când am întâlnit pe cei în faţa cărora eu am îngenunchiat, am îngenunchiat în faţa muncii lor, în faţa operelor lor, am îngenunchiat în faţa râvnei lor. Cum mă prindeau, mă îmbrăţişau cu atâta căldură, cu atâta dragoste ce nu se poate

compara cu nimic de pe pământ. Când l-am văzut pe Beethoven, am vrut să îngenunchez în fața lui, şi el m-a ridicat. Aici frați suntem, în acelaşi lucru, într-o singură familie. Aici, orice mişcare se înalță în semn de adorație către Acela care atât de mult iubeşte pe om, căruia lumea îi spune Dumnezeu, iar noi îi spunem Marele Guvernator Divin, Părinte a toate... Nu se aseamănă prietenia pământeană cu cea veşnică din lumea nemuririi şi, de multe ori, unii pământeni, automat, fără voia lor, abandonează orice prietenie şi se refugiază spre Marele Prieten, de unde se prelinge Iubirea.

(Nu eram lămurit de Beethoven, când îl întâlnise, pentru că Beethoven trăise după Mozart).

George: - Când te-ai întâlnit cu Beethoven?

Mozart: - Atunci când a fost chemat şi el în VI.

George: - Cum ți-ai explicat moartea ta, atât de prematură, care contrariază şi acum pe cei care caută să găsească o justificare a planurilor Celui de sus? Ai trăit doar 35 de ani.

Mozart: - E foarte simplu! Şi eu am fost îndurerat de rapida mea rupere, dar văzând ce mă aşteaptă, nu mi-am mai pus nici o întrebare. Atât doar am zis: "Probabil că ceea ce aş mai fi creat, nu ar mai fi fost atât de respectat şi iubit" sau "Poate a trebuit să vin aici, să cânt Celui ce mi-a dat acest dar".

George: - Ai prieteni care te iubesc mult? Vin să te asculte cum cânți?

Mozart: - Nu-i nevoie să vină, mă aud.

George: - Şi până la ce distanță în straturi ajunge muzica?

Mozart: - Păi, dacă ajunge până în Oraşul de Aur, aud şi toți ceilalți.

George: - Dar mai sunt din aceia care cântă ca tine?

Mozart: - Da, sigur că da.

George: - Îmi închipui că muzicieni ca tine nu sunt prea mulți.

Mozart: - Şi totuşi, sunt compozitori aici care mă depăşesc cu mult şi care nu au fost pe pământ niciodată.

George: - Şi sunt din aceştia în stratul tău?

Mozart: - Sunt şi în stratul meu, dar vin şi din straturile superioare.

George: - Dar ei nu cântă în locurile lor? De pildă, în VII, în VIII nu se cântă?

Mozart: - Sigur că da.

George: - Dar nu se încurcă între ele melodiile? Unii cântă una, alții cântă alta...

Mozart: - Totul se contopeşte! Toți se armonizează între ei.

George: - Dar tonalitățile nu sunt diferite?

Mozart: - O singură temă este preluată de toți, în aceeaşi tonalitate.

George: - Cum adică, mereu cântați în aceeaşi tonalitate?

Mozart: - Se schimbă la răstimpuri, se aud la răstimpuri. Uneori domină VII, alteori domină VIII, alteori IX. Câteodată, tac toți ca să asculte pe cei din IX, şi când încetează IX, urmează o pauză în care totuşi nu încetează acordurile reluate şi întreținute de întreaga natură. Nu se pot descrie frumusețile, nu pot...

... ... Tăcere... ... ...

George: - Mai spune-ne ceva! De ce nu vorbeşti de lumea ta singur, fără să te întreb eu?

Mozart: - Eu nu am putere să vă descriu, sunt alții care o pot face. Eu cânt! Totdeauna am cântat, şi acum mai ales, toate mă cheamă la muzică.

George: - Instrumente îți confecționezi?

Mozart: - Da, îmi fac şi eu, dar pe urmă le desfiinţez.

George: - Cum adică le faci, şi pe urmă le desfiinţezi?

Mozart: - Agăţ o creangă care poate să-mi fie sprijin şi, după ce prezint ceea ce am de prezentat, îi dau drumul!

George: - Cum se poate cânta la o creangă, nu înţeleg!

Mozart: - Aşa cum cânţi la un pian, cu degetele pe frunzele ei.

George: - Ce fel de muzică este pe creangă, eu nu pot înţelege.

Mozart: - Sunt multe care nu se pot înţelege pe pământ.

George: - De aici, de unde eşti acum, poţi asculta ce se cântă în stratul tău?

Mozart: - Nu!

George: - Dar locul în care stai, poţi să ni-l prezinţi prin ecran?

Mozart: - Nici asta nu pot. Eu nu am atâta putere ca fraţii mei. Nu avem toţi aceleaşi misiuni, nu avem toţi aceleaşi puteri, aceleaşi energii. Hai să vă las!

George: - Stai, să ne arăţi culorile de bază.

Veronica: - Alb curat, are un triunghi cu laturile fine, dintr-un fir subţire...

George: - Ce călătorii ai mai făcut?

... ... Tăcere... ... ...

Veronica: - Parcă încearcă să-şi amintească...

Mozart: - Da, am mai avut 2 călătorii: una în Egipt, înainte de Hristos, şi am cântat şi atunci. Apoi, am fost aproape vecin cu ţara pe care am părăsit-o ultima dată, am fost în Italia, cam la 300 după Hristos, dar n-am reuşit mai nimic, pentru că am murit copil...

George: - Prin ce straturi ai evoluat?

Mozart: - Tot timpul am fost în VI. Am ieşit din VI şi am revenit tot în VI.

George: - Acum, ai mai vrea să revii pe pământ?

Mozart: - Nu, nu! Nu mai vreau să vin sub nici o formă, pentru că n-aş mai putea suporta pământul cu legile lui...

I-am multumit.

Mozart: - Stăpânul a toate să vă binecuvânteze, să puteți ajunge la capătul drumului pe care ați pornit! Eu vă doresc, cu întreaga mea ființă, putere şi luminare! Fiți binecuvântați!

Sus

Bucureşti, 24 septembrie 1965

CEZAR FRANK

Mare compozitor francez (1822-1890)

-gri deschis, guler de puncte albe;

-stratul IV;

Siu Karta: - Fiți binecuvântați, dragii mei!

A venit şi Cezar Frank, care se închină către Siu. L-am salutat.

C. Frank: - În numele Atotputernicului Stăpân, cu a cărui învoire şi prin a cărui voință am venit la voi, să fiți binecuvântați, dragii mei!

Veronica: - O figură blajină, în vârstă, duh bun, îmbrăcat într-o haină gri deschis, lungă până jos...

C. Frank: - De ce m-ați chemat, dragii mei?

George: - Vrem să-ți cunoaştem locul în care ai intrat şi dorim să ştim cum îți duci acum viața şi cu ce te ocupi.

C. Frank: - Am părăsit viața pământului cu un nespus dor de a cunoaşte acea viață în care am crezut întotdeauna. Am reuşit să fiu dus în fața Stăpânului a toate, Dumnezeu, să mă închin şi să aud că-mi spune: "Să meargă la locul lui!". Deodată, m-am pomenit într-o mulțime de oameni şi femei, înconjurându-mă cu o dragoste pe care nu o înțelegeam. Îmi ziceam: "Aceştia sunt străini şi ca neam, şi ca religie de mine. De ce or fi aşa de amabili?". Era acolo Stăpânul a toate privind, limpezind şi întărind totul. M-am aşezat în locul hărăzit, în oraşul miluiților din treapta a IV-a şi mă simt foarte bine aici. Sunt iubit şi respectat de toți. Eu le cânt din ceea ce ştiu şi mai inventez şi pe moment.

George: - Din ce le cânți? Ai vreun instrument?

C. Frank: - Le cânt şi din gură, şi am construit şi un fel de pian, pe care l-am făcut din ceva ce seamănă cu lemnul.

George: - Iar corzile?

C. Frank: - Tot un material de aici, un fel de metal.

George: - Şi cum ai reuşit?

C. Frank: - Am reuşit. Nu-i ca pe pământ. E ceva superior. Până acum, văd că aceste materiale nu au între noi nici o denumire.

George: - L-ai meşterit singur?

C. Frank: - Ei... m-au mai ajutat şi cei de pe lângă mine, şi a ieşit ceva bun!

George: - L-ai făcut după modelul care îl ştiai de pe pământ?

C. Frank: - Da.

George: - Mai sunt şi alții care au asemenea instrumente?

C. Frank: - Or mai fi prin alte părți, dar eu n-am străbătut toate locurile, aşa că n-am mai văzut pe altul.

George: - Cum stai în locul tău?

C. Frank: - Am un umbrar destul de frumos.

George: - Stai singur sau mai eşti cu cineva?

C. Frank: - Nu sunt singur... sunt cu soția mea pe care am avut-o şi pe pământ. E chiar completarea mea.

George: - Îți dai seama cam în ce parte eşti în IV? Spre V sau spre III?

C. Frank: - Parcă-s spre V... da. Precis spre V!

George: - Şi n-ai văzut tot stratul tău?

C. Frank: - Nu.

George: - De ce?

C. Frank: - N-am timp...

George: - Dar cu ce eşti ocupat?

C. Frank: - Cânt... compun...

George: - Şi notezi ceea ce compui?

C. Frank: - Da, le notez pe nişte frunze, şi după ce scriu, le dau soției mele şi le păstrează. Regret că nu am o orchestră. Toate instrumentele de pe pământ trăiesc în mine. Ce să fac?

George: - N-ai dori să vii pe pământ să continui?

C. Frank: - Nu, pentru că nu-i atmosfera prielnică.

George: - Dar de ce pari în vârstă, Frank?

C. Frank: - Pentru că gândesc mult şi acum.

Siu Karta: - Pentru stratul lui, este un gânditor şi de aceea păstrează trăsăturile maturității înaintate...

George: - Tu ştii, din stratul tău, când pe pământ se cântă lucrările tale?

C. Frank: - Nu am nevoie să ştiu, pentru că aici am o muzică mult mai frumoasă.

George: - Nu mă refer la asta, ci la vibrațiile celor ce te prețuiesc şi îți înalță omagiu şi recunoştință, ascultându-te.

C. Frank: - Da, oarecum: în lumea noastră însă răspunsul nostru... primirea recepțiilor din partea voastră este mai slabă. Dar ne aduc totuşi mulțumiri şi o anumită atmosferă care devine mai plăcută şi care face să crească şi respectul celor din jur față de mine...

George: - Cunoşti evenimentele care se petrec pe pământ la ora asta?

C. Frank: - Nu, şi nici nu mă interesează.

George: - Ştii ce preşedinte e acum în Franța?

C. Frank: - Nu mă interesează!

George: - Ştii că au fost 2 războaie după tine?

C. Frank: - Nu.

George: - Dar de Hitler ai auzit?

C. Frank: - Nu.

George: - Ştiu că iubeai slujbele religioase, acum nu mai doreşti să asculți vreo misă?

C. Frank: - Eu nu am timp să ascult toate câte sunt aici, dar să mai doresc să ascult ceva de pe pământ... Nu am nevoie.

George: - Dorim să-ți vedem baza spirituală.

Veronica: - Gri deschis, cu un guler de puncte albe... L-am întrebat, dar nu-şi mai aminteşte de nici o venire pe pământ, când, unde şi ce a făcut.

Mulţumindu-i, a plecat şi am rămas cu Siu Karta, cu care am mai discutat liber.

Sus

Bucureşti, 26 septembrie 1965

ROBERT SCHUMANN **-** Compozitor german

-alb mat cu triunghi

-stratul V (VI)

Veronica: - Îi văd... se apropie, laolaltă, Siu Karta şi Robert Schumann... au ajuns!

Schumann: - În numele Aceluia prin care ne-aţi chemat şi a dragostei voastre, fiţi şi voi binecuvântaţi!

Siu Karta: - Am venit repede, nu?

Veronica: - Da.

Siu Karta: - Eram în V şi, cum am auzit chemarea, am şi venit. Eram cu cel care l-aţi chemat, care este un bun prieten al meu. De câte ori merg în V, trec pe la el. Ne înţelegem bine.

(Trosc- icoana noastră minunată a trosnit. Siu a întors şi el capul).

Siu Karta: - Da! Sunt unele materii care au ceva deosebit în ele şi răspund când atmosfera se schimbă, ca un respect adus nu nouă, ci a ceea ce vine cu noi... acum să vorbească cel chemat acum!

Veronica: - E îmbrăcat într-o haină lungă, parcă de lână albă. Pare de 60 de ani, dar se prezintă bine... are ceva pătrunzător în priviri.

Schumann: - Dragii mei prieteni, dragostea şi admiraţia voastră faţă de mine rog să se răsfrângă asupra voastră. Să roureze peste voi dorurile bogate ale Cerescului Părinte... Vă mulţumesc pentru invitare. De ce m-aţi chemat?

George: - Să te cunoaştem, să-ţi cunoaştem petrecerea, viaţa pe care o duci, preocupările, gândurile şi dorurile!

Schumann: - Stau foarte bine! Mă simt extrem de bine! N-am ştiut când eram pe pământ că aici există locuri de o neasemuită desfătare. Nu mi-am închipuit că poate exista o familie sfântă între mii şi milioane de oameni. Sunt fericit mai ales că am şi pe Beethoven cu mine. De fapt, noi mai mult pe acolo stăm, prin VI, cu toate că suntem din V. Şi toţi cred că din VI suntem. Facem congrese, compunem, cântăm ajutaţi de natura ce ne înconjoară şi suntem în permanenţă îmbătaţi de frumuseţea climatului în care ne ducem viaţa... Aici e adevărata viaţă...

AM OROARE DE PĂMÂNT!... Toţi care sunt acolo, pe pământ îi socotesc nişte nenorociţi. Trebuie însă să se facă această trecere a efortului de la o stare la alta. Planeta pământului are această însuşire de a îmbogăţi sau sărăci, şi eu nu mai doresc să vin.

George: - Ce discutaţi în congrese?

Schumann: - Despre filosofie, despre muzica naturii ce ne înconjoară. Dacă adie un vânt, natura scoate o muzică, şi noi căutăm să pătrundem muzica aceasta. E un timp când bate un vântişor căruia îi spunem "leagănul". Acesta are darul de a porni o muzică pe care nimeni nu o poate descifra. E o compoziţie splendidă, ce face o atmosferă copleşitoare. Vedem cântul cum se ridică, simţim cum urcă spre înaltul Tron al Marelui Guvernator al întregului univers. Şi când zic "univers" mă gândesc nu la cer şi pământ, vorbesc de toate planetele ştiute şi neştiute de voi, de care are ştiinţă Atotputernicia Sa. E o insultă să zic că e Stăpânul unui cer şi al unui pământ, când Atotputernicia Sa ţine strânsă legătura cu atâtea planete a căror comandă e în mâna Lui...

Nici nu mai am timp să-mi fac instrumente, pentru că mă ocup foarte mult cu orice sunet care-l aud şi imediat îl pun, nu pe hârtie, ca în viaţa pământului, ci pe un fel de frunze, ca de palmier, care au

o structură mătăsoasă şi-mi fac cărţi, caiete întregi, împletindu-le cotoarele, încât ies adevărate opere de artă. O ureche de muzicant aude tonuri splendide; mă refer la lumea noastră de aici, la orice atingere, la orice sunet, la toate ciripiturile gingaşelor păsărele. Este o muzică cu totul şi cu totul aparte!

Beethoven e încântat. Suntem toţi fascinaţi, mai ales când încep în V păsărelele, iar în VI vântişorul... Parcă s-au înţeles să nu fie toate odată, ca să le putem culege frumuseţile. Ceea ce este bine aici este faptul că nu oboseşti niciodată şi n-ai niciodată nevoie de somn, faţă de voi, de pe pământ, de care nu vă puteţi lipsi... Activitatea noastră este permanent odihnitoare...

George: - Dar să provocaţi natura să cânte, puteţi?

Schumann: - Nu e nevoie, pentru că numai când se trezeşte în noi o dorinţă de cânt şi muzică, imediat, automat natura înconjurătoare începe să răspundă, o floare, un boschet începe să cânte după dorinţa ta. Eu eram odata în V şi, pierzându-mă pe întinderea marelui oraş, după diverse sunete, am întâlnit un arbore pe care nu-l mai văzusem niciodată. Era de forma unei piramide. Pornea chiar de la rădăcina lui şi avea şi fructe. Pe o tăbliţă alături era scris: "Cine doreşte să mă guste, să poftească! Sunt gata să mă dau!" Dar nimeni nu a avut curajul să puna mâna să rupa un fruct. Se vedeau fructe învechite, stafidite, parcă zaharisite. Mi-am zis: "Doar n-oi păţi ca Eva! N-oi mânca cumva dintr-un pom oprit? Şi am întrebat pe cineva din apropiere. Teama mi-era "izgonirea din rai". Mi s-a răspuns: "Acest bătrân arbore are o poveste a lui personală. Nu ştie nimeni s-o spună, nimeni nu a avut curajul să deschidă cartea lui. Se ştie povestea lui, că are fructe ce se stafidesc şi se zaharisesc. Atunci eu, curios, mi-am zis: "Dacă nu e cu izgonire, ce-o fi să fie! Cel mult o să ma zvârle!". Şi, dragii mei, cu mare înfrigurare, m-am atins de un fruct, m-am apropiat de un fruct mai de la rădăcină şi am rupt. În momentul când am rupt fructul, s-a deschis cartea poveştii lui, pe care am să v-o spun. A început întreaga piramidă, ca vie, să dea drumul la nişte cântări pe care niciodată nu le-a auzit oraşul V. Mi l-am făcut copilul meu şi, în semn de recunoştinţă, când arborele simte că mă apropii, îşi pleacă vârful în jos, scuturându-şi coroana, din vârf până la rădăcină, scoţând sunete din cele mai sublime, iar eu sunt copleşit de fericire! Mai vrei o

ocupație mai interesantă ca asta? Aşa descoperim noi taine peste taine, care şi aici stau ascunse, precum şi la voi sunt taine ascunse, şi vă luptați să le descifrați. Eu, de atunci, m-am învățat cam rău, ca copii cei leneşi, care vor să li se dea lecția învățată, ce zice să te atingi de un fruct şi să te bucuri atât. E întocmai ca o floare căreia îi dai prilejul ca să deschidă şi să înflorească... Eu văd că vă grăbiți. O să închidem acum vizita şi să mă chemați iar. Am multe de spus, multe poveşti, şi tare-mi place să povestesc. Aşa că am să va spun mai multe. Eu sunt socotit Vagabondul din V, de aceea vine prietenul vostru Siu pe la mine, că şi el vagabondează pretutindeni.

George: - Doresc să-ți cunoaştem baza spirituală!

Veronica: - Alb mat, cu triunghi din fir auriu...

George: - Mai ştii dacă ai mai fost pe pământ?

Schumann: - Ce mai contează trecutul? Totul e acum, prezentul!

George: - Tu nu ştii, dar nouă ne place să facem "contabilitatea" întrupărilor!...

Schumann: - Aha... bine, am să vă spun. Uite, am mai fost prin India, un fel de dascăl de trib. Pesemne că am avut o viață mai puțin activă, pentru că am ajuns în IV. Am venit apoi iar la chin, în Anglia... am urcat în V, după care, cum ştiți, ultima viață am petrecut-o în Germania, şi am venit iarăşi în V. Dar, după cum v-am spus, mă atrage grozav VI. Ei, acum gata! Să mă mai chemați. Acum vă las. Am multe poveşti ca să vă spun. Domnul şi Atotputernicul Stăpân să vă binecuvânteze!

Bucuresti, 27 septembrie 1965

ROBERT SCHUMANN

-continuare-

Veronica: - Au venit... I-am salutat. Siu Karta s-a uitat către Schumann, dându-i cuvântul...

Schumann: - În numele Aceluia prin care ne-aţi chemat, fiţi şi voi binecuvântaţi, dragii noştri prieteni!

George: - Te-am chemat ca să continui povestirile tale în legătură cu stratul unde eşti, aşa că deşartă-ţi traista, iubite maestre!

Schumann: - Ei, traista-i greu s-o goleşti, dar hai să vă mai spun câte ceva. V-am spus de copacul acela cu piramida care veseleşte pe toţi cei din imensul şi prea frumosul oraş al fericiţilor. După mine, nu toate, ci doar anumite plante sau arbori au viaţă ca şi noi. Toate au o bază esentială şi au toate cele trei etape: înverzeşte, înfloreşte şi rodeşte. La voi, adică cele de pe pământ, mai şi încremenesc în timpul iernii, ca apoi să reînvie după câteva luni, în timp ce în lumea noastră vegetaţia nu mai este supusă îngheţului, iar frunzele nu cad niciodată. Acei arbori care fac fructe, dacă se rup fructele, imediat cresc altele la loc, încât niciodată nu-i vezi fără fruct. O frunză care cade înseamnă că moare, dar în lumea noastră nu moare.

Fructul consumat nu moare, ci e ca o lumină care-ţi dă lumină. Nu am văzut niciodată flori căzându-le petalele, nu am văzut nimic schimbat în gradina pe care eu o cunosc bine. Sunt aceleaşi flori, mereu aceleaşi, nemuritoare, şi au acelaşi parfum, de care niciodată nu te poţi sătura. Nu răsar flori noi, pentru că nici nu mor. Unde nu este moarte, nu este nici naştere. Atmosfera e tare grea la voi acum. Aşa-i când bate vântul... nu-i totdeauna la fel.

George: - Iubitul nostru, din ce a provenit boala care te-a făcut să te arunci în Rhin şi apoi să fii internat?

Schumann: - Da... munceam foarte mult şi câteodată mâncam prea mult, alteori răbdam prea mult, şi nici eu nu ştiu de ce s-a ars siguranţa!

George: - Când te-ai trezit în lumea nemuririi, cum te-ai simţit?

Schumann: - Complet sănătos! Defecţiunea a aparţinut materiei pozitive, care nu prea rezista la eforturi mari... Depinde mult în viaţă de înţelegerea şi sprijinul ce-l ai în cei din jur. Depinde de climatul care te înconjoară şi, dacă n-ai un climat bun, primeşti lovituri.

George: - Hai să revenim la stratul tau. Spuneai că sunt păsări minunate.

Schumann: - Sunt, într-adevăr, dar sunt de o frumusețe de care pământenii nici nu au habar. Sunt de o frumusețe neînchipuită. Ei, dragii mei, păsările noastre n-au asemănare cu ale voastre. Păsări sunt, dar de un colorit, de o curățenie, de o înțelegere de parcă ar avea rațiune, sau mai bine zis, un simț foarte dezvoltat...

George: - Există părți nelocuite în V?

Schumann: - Nu aş putea spune că nu sunt, totuşi ici-colo, mai întilneşti câte un om sau un grup.

George: - Există şi pe acolo oameni care stau singuri, care iubesc singurătatea?

Schumann: - Sunt, sunt şi nu-i opreşte nimeni să stea cum doresc.

Activitatea mea este, aşa cum vă spuneam, de a descoperi tainele vieții înconjurătoare. Acum, ce se întâmplă? Am putea să ne întrebăm prin ce miracol, cum se întâmplă, cum e posibil aceasta-că natura ascunde taine? Şi de ce ascunde ea şi de când? Şi cum de nu au fost pătrunse, că sunt localnici odată cu formarea lor, spun că de când sunt, tot aşa le ştiu... Ei, noi, care am trecut prin planeta pământului, venim totuşi cu un anumit fel aparte de a privi lucrurile. Ca să fiu mai clar, noi avem în plus - adică cei ce am trecut prin trup - avem o curiozitate mai mare, o nelinişte, un neastâmpăr, care ne îndeamnă să vedem de ce aici aşa, dincolo de ce altfel şi, prin aceste cercetări, mai descoperim câte ceva... Am făcut prin aceste cercetări sfat mai mulți şi am pus aceste întrebări în dezbatere. Am ajuns la concluzia că, atunci când s-au format frumusețile cerurilor, a fost atât de rapidă formarea, că unele au rămas adormite, aşteptând pe cineva să le trezească. Ei, dar trezirea aceasta nu are un rost? Descoperirea nu are şi ea un scop? Fireşte că da, şi am zis: aceste ascunzişuri, ieşite la iveală pe parcursul vremii, nu sunt o creație a cuiva, ci numai o punere în mişcare a lucrului său, arătându-ne că ea este supusă nouă. Şi iată-mă mergând mereu, mereu, cercetând să văd ce mai găsesc. N-aş putea spune că uneori am găsit lucruri mari, că ele sunt deja noi şi nemaiîntâlnite, dar cu asta mă ocup, căci am fost întrebat şi trebuia

să răspund la întrebare. Odată, am fost chemat în VI şi acolo sunt nişte arbori aşa de măreţi, falnici şi straşnic de frumoşi, încât pur şi simplu te farmecă. Auzisem că unii din ei dau o muzică splendidă în timpul vântişorului binecuvântat şi mi-am zis: aceştia au ei legătura cu vântişorul? Sau sunt într-o armonie perfectă? Dacă sunt supuşi din partea unei adieri de vânt, mă gândeam eu să le provoc o adiere, făcând un curent din ceva, pentru a le asculta muzica. Şi am tot căutat ceva cu care să fac o adiere, şi am făcut ceva căruia nimănui nu i-a dat prin cap... Dacă e libertate, am zis, atunci să fie! Aici, în VI, de asemenea, sunt păsări minunate: unele au cozi mari, rotunde şi când zboară au nişte aripi uriase şi am zis: am să provoc un grup de păsări de astea să zboare, să văd ce-or face arborii noştri muzicali de- puţin cam trufaşi. Şi m-au ascultat păsările, şi au zburat în grup, făcându-le să se rotească în jur, bătând din aripile lor uriaşe, dar arborii mei, nimic... adierea a fost, dar sunete deloc... şi mi-am zis: între vântişor şi arbori există o colaborare, se înţeleg şi se ajută. Nu o adiere mecanică trebuia, ci ceva viu, acel vântişor era viu şi m-am simţit mic, mic...

George: - Mai sunt plante care răspund prin muzică la dorinţele voastre?

Schumann: - Sunt, cum de nu! Vedeţi voi, arborii din VI, acesta le este rostul, să cânte prin împletire cu vântişorul, de aceea sunt numiţi "falnici muzicanţi"... ei cântă... alţii dau fructe şi nu cântă. Sunt plante mai mici care se înclină când te văd, şi aşteaptă parcă să le ajuţi...

George: - Mai spune-ne o poveste!

Schumann: - Ei... acum nu mai îmi vine... altădată. Nu-i aerul prielnic. Atmosfera are ceva care ne indispune... Altădată, acum vă lăsăm! Noapte bună!

Sus

Bucureşti, 28 septembrie 1965

FRANZ-JOSEF HAYDN

Compozitor german (1732-1809)

-gri deschis, cu o ştersătură galbenă

-stratul IV

Celebrul simfonist, deschizător de drumuri, compune lucrări în care, după cum spunea Heine, găsim "grația cea mai senină, finețea ingenuă, o prospețime asemănătoare miresmelor pădurii, un adevăr natural". Muzica lui e o poezie fără freamăt, fără temeri, fără farmecul misterului, fără amărăciune, fără morbid. A trăit şi a lucrat sub ocrotirea directă a prințului Esterhazy, în cele mai prielnice condiții, pe care nici un alt compozitor nu le-a avut. A compus mult, însă puține lucrări au mai rămas, care să spuna "ceva" secolului nostru. Marea acuzație care i s-a adus este totala lipsă de atmosferă adecvată pe care o are muzica lui religioasă. Într-adevăr, messele lui Haydn nu sunt decât nişte concerte împletite cu arii din opere. Aceasta nu înseamnă că Haydn desconsidera cultul şi stilul religios. Se ştie, chiar foarte bine, că Haydn a fost un om pios şi, oricât de profană apare muzica lui, el era un catolic evlavios. Haydn avea stilul lui şi acesta izvora din concepția ce o avea despre întregul univers, pe care îl vedea armonios organizat de un Dumnezeu infinit de bun, care face totul ca omul să se bucure, să fie fericit. Fără profunzimi, muzica lui are însă o ținută desăvârşită, o dezvoltare solidă, vigoare şi măreție până la grandios.

Veronica: - A venit... e îmbrăcat într-o haină lungă, ca de lână, înaintat în vârstă, are un cioc şi o mică mustață. Expresie bună, blândă, fără să aibă ceva deosebit...

Haydn: - Cel ce a îngăduit să vin la voi să vă binecuvânteze şi pe voi, cei m-ați chemat! De ce m-ați chemat?

George: - Te-am chemat îndeosebi să verific dacă este adevărat ceea ce se spune despre tine- şi anume că ai ascuns elevilor tăi anumite secrete ale compoziției, pe care nici lui Beethoven nu i le-ai destăinuit, şi care, când el ți-ar fi arătat o lucrare ce era compusă după acelaşi principiu, după aceleaşi legi, pe care le cunoşteai doar tu, i-ai fi spus că nu este bună lucrarea. Eu ştiu că există invidie şi dorință de a predomina între oameni, însă pentru un adevărat

creator, care trebuie să fie deasupra egoismului, gestul tău îmi pare imposibil.

Haydn: - Nu poate fi imposibil, atât timp cât porți un trup. Nu e chiar cum se spune, însă un sâmbure de adevăr tot este, pentru că eu eram foarte mândru de mine şi aş fi dorit să nu-mi ia nimeni înainte, să nu mă depăşească nimeni. Deşi am avut față de Beethoven unele aere de acoperire, până la urmă însă a trebuit să recunosc şi să mă închin creației lui. În cele din urmă, m-am bucurat că ucenicul şi-a depăşit dascălul, dar la început, este adevărat, am avut această reținere şi nedemn imbold. Mă simțeam umil, acceptând unele prezentări... dar m-am închinat în cele din urmă în fața superiorității lui.

George: - Dorim acum să-ți vedem baza spirituală!

Veronica: - Un gri deschis spre alb, dar are într-adevăr o ştersătură gălbuie, deschisă şi asta...

George: - Vrei să ne spui în ce strat eşti?

Haydn: - Mă găsesc în oraşul miluiților- IV. Beethoven vine des pe la mine şi discutăm, şi cu aprobare, mă ia în V. Stau însă puțin, nu mă simt bine. Aici, în IV, stau foarte bine. Sunt respectat, iubit şi mă simt mult mai bine ca în V, unde parcă sunt un străin.

George: - Îți mulțumim, iubite maestre. Nu te-am deranjat, sper, cu întrebarea noastră?

Haydn: - Nu. Mă bucur că vreți să verificați anumite date şi nu mă supăr. Fiți binecuvântați de Cel ce este peste toate!

Sus

Bucureşti, 29 septembrie 1965

DOAMNA LUMINII,
GEORGINA DENSI (IOAN EVANGHELISTUL), FAUR(IOAN BOTEZĂTORUL) şi SIU KARTA

Azi a venit una din fostele maici şi ne-a comunicat că Biserica din Mânăstirea Vladimireşti, neîngrijită, suferă din ce în ce mai mult de pe urma intemperiilor. Veronica era zbuciumată de această veste.

Veronica: - A venit Siu Karta... Dar mai vine cineva, că se uita în urmă... se apropie încă 3 persoane... sunt 2 bărbaţi şi o Doamnă în haine strălucitoare... Aaa, e Maica Domnului, Georgina, Botezătorul şi Ioan Evanghelistul...Vai, ce sclipiri, ce lumini... Siu, cu mâinile încrucişate pe piept, s-a înclinat adânc Doamnei Luminii.

George: În numele Părintelui Ceresc, a gloriosului Domn Iisus Hristos, fii binevenită luminoasă Doamnă şi voi, cinstite lumini! Ne închinăm feţelor voastre, luminii, puterii, armoniei şi iubirii prin care aţi cucerit aureola preaînaltului oraş al Luminilor!

Doamna Luminii: - Fiţi binecuvântaţi, iubiţii mei fii! Vă aduc pacea Tronului Marelui Guvernator Divin, Împăratul Împăraţilor; să vie peste voi dragostea şi liniştea Mea!

Am vrut să vin Eu să te liniştesc pe tine, fiica Mea, pentru că am văzut că fiinţa ta se zbate, se loveşte şi sângerează de un lucru care trebuia să se împlinească. E vorba despre ceea ce voi nu mai aveţi acum, adică nişte ziduri, în mijlocul cărora eram preamărită şi lovită totodată. Către mine se urcau două persoane, care una îmi prezenta parfum şi alta, miros urât. Erau acei care culegeau dintre voi binele şi răul. Erau acei care nu lăsau nimic să se piardă de la nimeni şi, de foarte multe ori, răul depăşea pe cele bune.

Dacă nu s-ar fi ajuns unde astăzi s-a ajuns, însemna că cele spuse au fost minciuni. Prin aceasta, se va dovedi că ceea ce a fost acolo a fost cu adevărat un lucru nu al omului, ci al unui împărat care ştie să-şi încerce supuşii lui, cunoscându-le prea bine mersul lor.

Dacă tu ai ajuns azi aici unde eşti, acest lucru nici voi nu-l înţelegeţi, nici toţi ceilalţi. Unirea voastră nu am făcut-o pentru un păcat, ci am făcut-o pentru a vă feri de păcate. Am văzut că ţi-ai reproşat în inima ta că, prin ceea ce ai făcut tu, ai încurajat îndrăzneala lor, adică pentru dărâmarea acelor ziduri între care voi v-aţi închinat. Pentru oamenii mici e foarte mult o astfel de

distrugere, dar ce să zicem noi, când s-au distrus mii şi milioane de biserici vii, înlocuindu-le pe unele până la titlurile cele mai josnice.

Oare nu e mai dureros de aceste biserici, care trebuia să se întoarcă la locul lor mai luminoase, mai frumoase şi cu o treapta mai sus?... De ce să stea cu moluştele în mocirlă, unde, în loc să se odihnească pacea luminii, se odihnesc jivine otrăvitoare? Dacă într-o casă pătrunde pe o uşă o mlaştină rău mirositoare, nu mai poți locui în casa aceea. Laşi totul şi pleci. Aceştia sunt cei care şi-au schimbat titlul de om şi locuința-nivelul lor spiritual- fie cu voia lor, fie împinşi de altcineva la care desigur s-au învoit deliberat, crezând că totul se sfârşeşte în viața în trup. Foarte puține din cele ce au fost acolo, în mânăstire, au ferecat uşa ca să nu pătrundă mocirla... Ştiu că te dor loviturile ce le primeşti, atât de la cele ce te-au înconjurat, cât şi de la cei străini... dar trebuie să te bucuri când se alege adevăratul bob curat de impurităţtile adunate la un loc cu el. NICIODATĂ OAMENII NU O SĂ ÎNȚELEAGĂ TAINELE UNEI LUCRĂRI VENITE DIN ALTĂ LUME, CARE VREA SĂ SE DESĂVÂRŞEASCĂ CU CAREVA DINTRE VOI...

Cei care vă socotiți instrumentele unui Stăpân iscusit, lăsați-vă cu toată încrederea în mâna Lui, pentru a putea să-şi desăvârşească lucrul aşa cum îi place. Nu va rămâne un meşter iscusit la mijlocul drumului Lui. Când începe o lucrare, El vrea să o desăvârşească şi să-i vadă sfârşitul... aşa că voi, care sunteți chemați pentru a face ceva, aflați că nu voi faceți, ci altcineva. Acela căruia îi aparține lucrul, iar voi nu sunteți decât nişte simpli lucrători. Ochiul Stăpânului curat, drept şi nepărtinitor, va veghea permanent asupra lucrului Său şi va şti la timp să dea îndrumări lucrătorilor. Aceşti doi Ioan, care fac parte din Oraşul Luminii, îndestulându-se din frumusețea Înaltei Lumini, cercetați-le viața şi vedeți prin câte au trecut, şi n-au fost înțeleşi decât de prea, prea puțini. Şi câți alții nu au plecat de pe pământ scârbiți de cei ce erau puşi, prin stăpânii care îi găzduiau în casa lor, să-i chinuie, să le facă viața grea. Mă doare faptul că se ridică spre Mine strigăte de necredință din gura acelora care ieri m-au lăudat şi azi mă urăsc. De ce? Pentru că nu au crezut şi nu au înțeles nimic din ce a fost, şi acum tot acelea nu vor să mai vadă cum se împlinesc mereu cele spuse cu mult înainte. Au vrut ca între nişte ziduri să ducă o viață fericită pentru trupurile

lor, sfârtecându-şi hainele cu care trebuiau să se prezinte în faţa Dreptului Judecator...

... ... Tacere... ... ...

Foarte mulţi au căutat sub un titlu sau sub o haină să-şi pună la adăpost trupul, dar au fost nişte hoţi... alţii fiind în realitate, şi astfel prezentându-se. Aceşti hoţi, pe ei înşişi s-au prădat! De aceea, s-a mâniat Stăpânul şi a azvârlit din casa Lui şi bun, şi rău, ca să nu mai intre în ea, să-şi facă culcuş, nici cu gândul, a distrus-o şi pe ea şi a desfiinţat-o.

Cine se înalţă spre noi, rămâne sub picioarele lui lutul şi materia care îl trăgea spre pământ şi îngreuna zburarea lui. Unii au nevoie de proptele în viaţă, alţii zboară chiar fără să aibă aripi. Primii sunt legaţi de forme, ceilalţi sunt cei ce văd cerurile deschise şi se lasă atraşi. Când ai proptele, cam greu urci treptele! Când ai însă mâinile libere, întinse spre cel din capătul scării, părându-ţi-se că mâna este foarte aproape de tine, zbori spre a-i atinge mâna...

Aşa că, iubiţii mei, întindeţi mâinile către cel din vârful scării!

Lăsaţi ca Stăpânul să-şi mânuiască instrumentele cum ştie mai bine, pentru a-şi desăvârşi lucrul început, şi dacă totuşi sufletele voastre sunt doborâte, este şi din cauza climatului în care vă găsiţi, care are influenţă asupra voastră, şi cei ce îl alimentează caută să vă facă viaţa grea. Ridicaţi-vă privirile mai sus de ei şi aveţi încredere în Cel ce stăpâneşte totul şi veţi primi pacea şi liniştea atât de necesară vouă... Primiţi binecuvântarea şi pacea Tronului Divin, binecuvântându-vă şi Eu cu iubirea Mea!

George: - Îţi mulţumim, Prea Luminoasă Doamnă, pentru binecuvântarea Ta, pentru dragostea cu care înconjori pe cei cu inima arzătoare, ce aşteaptă să se facă odată lumină. Ai venit să sprijini străduaniile şi convingerile noastre. Îţi mulţumim, asigurându-Te de credincioşia şi trezia noastră, întreţinute de cei ce ne-au înconjurat ca nişte adevăraţi părinţi, îndrumători, prieteni şi fraţi. Fie ca binecuvântarea Ta să înflăcăreze mai mult râvna şi eforturile noastre! Fie ca emanaţiile voastre să fecundeze spiritele noastre, să alimenteze magnetele noastre şi să le întărească! Fie ca

gândurile şi dorurile noastre să fie una cu gândurile şi dorurile voastre, acum şi de-a pururi!

Veronica: - Au plecat şi a rămas Siu Karta...

Siu Karta: - Dragii mei prieteni, aţi avut marea cinste şi fericire ca însăşi Doamna Luminii să vă binecuvânteze, să vă vorbească şi să vă încurajeze. Cei doi stilpi ai Ei, Ioan Faur şi Ioan Densi au asistat cu respect de-a dreapta şi de-a stânga Doamnei Luminilor. Eu, care am fost curierul permanent al Stapânului a Toate, să nu crezi că nu am fost de faţă, cum tu m-ai acuzat, la distrugerea a ceea ce voi aţi făcut. Nu are rost să repet cele spuse de Doamna noastră.

(Lui Veronica îi este rău, o cuprinde un semi-leşin).

Nu te teme de starea pe care o ai, este din cauza radiaţiilor celor trei, care au avut influenţă asupra corpului tău spiritual, însă numaidecât te vei întări şi te vei simţi cu noi puteri. Nu uita că eşti ca un stâlp în mijlocul cetăţii, în care toţi aruncă cu pietre... noroc că pietrele cad jos şi stâlpul rămâne mai departe în picioare. Poate mai pică bucăţele din el, dar bine că rămâne în picioare. Eu acum vă las, iubiţii mei. Parfumul Aceleia care a fost la voi încă mai predomină. Să fie..

Sus

Bucureşti, 30 septembrie 1965

CLAUDE DEBUSSY

Compozitor francez

- gri deschis, cu o ştersătura gălbuie

- stratul IV

Un compozitor sclipitor, care se naşte într-o familie care nu are nimic comun cu muzica. Prin creaţiile sale, se afirmă că este unul dintre ce mai mari "inventatori" ai unui limbaj nou, în care nu mai găsim nimic din armonia clasică. El este, prin excelenţă, un

compozitor modern. El este acela care, în muzică, aduce "impresionismul" pe o înaltă treaptă, prin mijloace deosebit de expresive.

Siu Karta: - Fiți binecuvântați, iubiții mei prieteni!

Veronica: - A sosit şi Debussy... e îmbrăcat în alb, foarte frumos la chip, față ca de copil, însă matur ca de 50 de ani. Fără barbă, fără mustăți, cu capul descoperit, parcă are nişte tălpi, prinse cu nişte curele...

George: - Stimate Debussy, te-am chemat să ne spui câteva cuvinte despre modul cum îți duci viața, despre preocupări, prietenii şi ceea ce consideri tu că este caracteristic vieții tale. Te ascultăm!

Debussy: - Mai întâi, vă mulțumesc pentru invitație. Vă mulțumesc pentru prețuirea ce mi-o acordați. Acum să vă vorbesc despre viața mea, aşa cum ați dorit! Sunt foarte mulțumit unde mă găsesc. Stau la o masă frumoasă, sub un palmier de toată splendoarea, care împodobeşte micul meu baldachin, în oraşul miluiților IV. (Vorbeşte foarte rar şi cu pauze lungi). Desigur că... mă străduiesc să dau educație acestui măreț şi falnic arbore... pentru a-mi împodobi creațiile de preamărire a Dumnezeului celui Atotputernic. Eu compun câte ceva inspirat de frumusețile ce le văd şi le aud, dar instrumentele care îmi dau tonuri şi-mi inspiră linia melodică este minunata vegetație a oraşului IV. Nu am reuşit, aici la mine, să fiu ascultat de gingaşa maestrie a falnicului arbore ce mă binecuvântează prin coloana lui şi se leagănă deasupra mea. Eu nu am ajuns în VI şi n-am fost niciodată acolo... Dar compoziția mi-a fost luată de iubitul Beethoven, care a interpretat-o acolo, făcând să pot să aud şi eu, din stratul în care sunt... (Tacere)... sunt foarte iubit... de toți cei ce mă înconjoară şi aşteaptă să-i delectez cu câte ceva din cele compuse...

Nu mă duc la nimeni pe pământ, nu mă cheamă nimeni... acum e prima dată când sunt chemat... Nici nu doresc să vin pe pământ... E mai bine unde sunt şi simt că dacă aş mai veni pe pământ, n-aş mai putea face nimic.

George: - Ai discul cu tine sau eşti singur?

Debussy: - Da, sunt singur... Nici nu ştiu unde este partea mea.

Veronica: - Mi-e rău...

Debussy: - Mă silesc să fac arborele să mă asculte şi să-l fac şi pe el să cânte. Nu am reuşit până acum, dar sper... N-am alt instrument... cânt numai din gura şi...

Veronica: - Mi-e rău, nu mai pot continua...

George: - Să ne arate baza spirituală.

Veronica: - Un gri foarte deschis şi o ştersătură foarte gălbuie, de parcă-i dată cu pensula...

George: - Mai ştii câte vizite ai făcut pe pământ?

Debussy: - Nu.

George: - Anul naşterii ţi-l mai ţii minte?

Debussy: - Nu.

George: - Dar anul când ai părăsit trupul?

Debussy: - Nici asta.

George: - Dar câţi ani ai trăit, mai ştii?

Debussy: - Nu, nu-mi aduc aminte.

George: - Îţi mulţumim!

Debussy: - Şi eu vă mulţumesc pentru invitaţie, iar Cel Atotputernic să vă binecuvânteze!

Sus

Bucureşti, 3 septembrie 1965

FRANZ LISZT

Compozitor ungur (1811-1886)

-gri deschis, guler de puncte albe, dungă gălbuie

-stratul IV

Siu Karta: - În numele Aceluia care ne-ați chemat, fiți binecuvântați, bunii mei prieteni!

Liszt: - Cel ce a îngăduit să vin la voi, să vă binecuvânteze pe voi şi râvna voastră!

În viața pământeană, nu am dus lipsă de nimic, nici chiar de onoruri, pentru că am fost înconjurat de multă cinste şi prețuire. Aici, acum, am tot o viață bună, sunt onorat şi am un palmier la umbra căruia mă odihnesc. Sunt cinstit şi iubit de cei din jurul meu. Mă simt ca un prinț, înconjurat de admirația celorlalți. Odihna mi-o fac în oraşul IV, unde mă simt foarte bine. Ocupația mea e redusă, mă odihnesc doar şi admir ceea ce văd. De când am ajuns aici, nu am avut timp suficient de a cunoaşte şi vedea cea mai mare parte din cei ce se odihnesc aici; nici de a putea analiza frumusețile şi podoabele locului.

George: - Care sunt frumusețile şi podoabele locului?

Liszt: - Vegetația. E neînchipuit de frumoasă...

George: - Cred că vegetația e aşa de frumoasă cum spui, dar totuşi nu e prea puțin?

Liszt: - Privesc totul... privesc mult şi pe cei din jurul meu... meditez asupra celor din jur; ce au fost, ce au făcut, de ce unul aşa, de ce altul altfel...

George: - Tu personal, nu ai nici un regret referitor la viața dusă pe pământ?

Liszt: - Am fost o fire destul de dinamică şi totuşi consider că am făcut prea puțin...

George: - Ce anume mai mult te-a făcut să nu dai maximul de randament?

Liszt: - Şi bogăția mi-a mâncat mult timp, şi oamenii, de a le face pe plac, spre a-mi da cinste deosebită... şi dintr-un orgoliu personal...

George: - Acum ai pe cineva mai apropiat cu care te întâlneşti?

Liszt: - Da, vin pe aici.

George: - Wagner vine?

Liszt: - Nu.

George: - Parcă i-ai fost bun prieten.

Liszt: - Din interes.

George: - Păi, tu erai cunoscut şi vestit, cu mult mai multă faimă ca el...

Liszt: - Da, aşa a fost şi am vrut să-mi fie faima mai mare. Nu l-am iubit sincer şi aici nu se atrag decât prieteniile sincere.

George: - Pian sau alt instrument ai?

Liszt: - Nu.

George: - Şi n-ai vrea să cânți?

Liszt: - Ba da, dar dacă nu am, n-am ce face!

George: - Dorim să-ți cunoaştem baza spirituală!

Veronica: - Gri foarte deschis, cu puncte albe la gât şi o ştersătură galbenă pe abdomen...

George: - Liszt, se ştie despre tine că ai fost un mare afemeiat!...

Liszt: - Da, dar înainte de moarte am căutat să mă opresc. M-am oprit şi am căutat să mă curăț. Mi-a părut rău, am căutat să mă refac şi să spăl trecutul meu, şi mulțumesc Stapânului meu care... oarecum, m-a miluit.

George: - Ce anume ai făcut ca să te cureți?

Liszt: - M-am pedepsit singur. Am umblat 3 ani de zile îmbrăcat pe dedesubt cu o haină aspră şi am dormit pe scândură tare. M-am rugat mult Prealuminatei noastre Doamne să curățească şi să-mi fie mijlocitoare... şi a fost, pentru că am ajuns aici, în schimb... am pierdut setea de muzică...

George: - Cum adică, ți-ai pierdut setea?

Liszt: - Fraţii mei compozitori şi aici compun şi-şi desfată sufletul în muzică. Eu însă am alte preocupări... care pot fi ale oricărui om de rând.

George: - Alte călătorii ai mai avut pe pământ?

Liszt: - Nu ştiu.

George: - Eşti singur?

Liszt: - Da.

George: - Nu ți-ai văzut partea ta niciodată?

Liszt: - Nu.

George: - Cum se explică, Siu, că el nu şi-a văzut niciodată discul?

Siu Karta: - Da, e posibil să fie dus ori mai sus, ori mai jos, şi dacă el n-a dorit să aibă, desigur că nu s-au atras şi nu puteau să se atragă dacă nu erau la acelaşi nivel.

George: - Noi ne declarăm mulțumiți de răspunsurile date şi de aceea rugăm pe Domnul nostru să-ți răsplătească dragostea şi bunăvoința!

Liszt: - Fiți binecuvântați!

Sus

Bucureşti, 3 oct. 1965

MICHAEL FARADAY

FIZICIAN (1791-1867)

-ALB CURAT

-STRATUL VI

Veronica: - A venit... e cu capul descoperit, într-o manta albă... parcă are nişte sandale romane... emană linişte, e frumos şi blajin în expresie... ochii licăresc ca două stele.

Siu Karta: - Părintele Luminilor, în al cărui nume ne chemați, să vă binecuvânteze pe voi, dragii noştri! Ați chemat pe acest prieten... iată-l!

Faraday: - Forța dinamică a dumnezeirii să vă încarce, să vă împuternicească în dorul acesta de lucru şi descoperiri, să-i găsiți miezul şi să-i aflați gustul. Asta vă doresc eu! Vă mulțumesc pentru că m-ați chemat la voi şi vă stau la dispoziție să vă limpeziți nelămuririle şi să vă ajut, pe cât mi-e cu putință, în munca şi strădania voastră.

George: - Mult stimate Faraday, ştiu că în viață te-ai ocupat mai mult de fenomenele electrice. Am dorit de mult să te chem, dar am amânat, ca să-mi precizez nelămuririle asupra unor probleme pe care tu, prin exprimările tale, le-ai descoperit pentru prima dată pe pământ. Te-ai ocupat cu fenomenele electro-magnetismului - de ce ai făcut-o? Ce te-a îndemnat şi către ce anume tindeau cercetările tale? Şi...

Faraday: - Stai, ia-le pe rând, ca să-ți răspund la fiecare.

George: - Da. Ce te-a facut să te ocupi de problemele electro-magnetismului?

Faraday: - Corpul omenesc poartă cu sine un bagaj bun sau rău; mult sau puțin... acest bagaj s-a perpetuat în multe secole şi în viața pământului, şi în cea spirituală. S-a încărcat şi dintr-o parte, şi din alta. Când se vede într-un câmp liber, adică în viața pământeană, caută să izbucnească, caută să-şi manifeste esența, culoarea, forța prin anumitele aşa-zise "eforturi umane" "gânduri umane", "pătrunderi umane". Şi se vede un individ care poartă acest bagaj în el, preocupat de anumite idei curioase celor din jur... Poate străine complet celor din jur, care în cele mai multe rânduri nici nu sunt luate în seama, socotindu-le o pierdere de vreme a unui "om deplasat" sau "exaltat"... zic: dacă în viața pământeană, unii dintre oameni se dedică unui studiu, fie el despre fizică, despre filosofie, despre chimie sau despre altceva, care iese din comun, mai ales cum era pe vremea mea, acel om este ştiut că în el există o zestre care strigă să fie scoasă la lumină, să fie arătată, să fie dezvoltată.

În felul acesta am fost eu acaparat de electricitate, pătrundeam şi vedeam mult în fenomene, dar nu ştiam de ce nu aveam suficientă putere de a arăta ceea ce vedeam şi pătrundeam. Dacă eu aş fi avut o viață de o înălțime spirituală la nivelul gândirii şi pătrunderii mele, aş fi putut descoperi marea taină, aş fi arătat cine şi ce este curentul electric, dar câmpul meu magnetic a fost slab... Nu am putut să mă înalț şi n-am putut prezenta ceea ce simțeam. Dacă într-un studiu pe care simți nevoia să-l dezvolți nu cauți să te urci pe piscurile spiritualității, niciodată n-ai să ajungi să descoperi adevărata formă, adevărata culoare, adevăratul gust. Îți priveşti strădania; asta-i prima parte. A doua: cauți să-ți priveşti strădania descoperită şi s-o dezvolți, şi al treilea: iei urma şi mergi pe ea, vezi de unde vine, adică de unde a început, ceea ce tu cauți să prezinți altora. Mergând pe urma ei, urci pe culmile frumosului, ajungi în punctul culminant al descoperirii, de unde te încarci cu lumină şi energie şi te întorci ca un fulger ca să prezinți comoara descoperită. Un descoperitor nu trebuie să prezinte ca de la el, ci ca un descoperitor al unui punct, al unui izvor care şerpuieşte pe undeva şi trebuie să dea totul la lumină.

Noi, oamenii, de fapt suntem nişte mici cocoloaşe de energie, rupte din uriaşul şi puternicul stâlp de forță şi lumină prin care se perpetuează şi se amplifică toate dorințele şi căutările noastre... când pui descoperirile pe seama ta, este întocmai ca într-o

închipuire, ca într-un loc unde ai văzut o comoară care există şi începi să sapi, să sapi... trec anii şi n-ai mai găsit comoara. Rămâi în povestirile confraţilor tăi ca un om care ai săpat şi n-ai dat de nici o comoară sau săpai ca să cauţi una şi, când-colo, ai dat de altceva... Dar când te laşi condus, călcând în picioare eul tău şi privind că altcineva a trasat ceea ce tu vrei să arăţi, mergi cu o rapiditate şi ai atâta satisfacţie că, deşi te vezi ajutat, nu te simţi deloc umilit, ci, din contră, zbori de pe o treaptă pe alta, dorind cu aceeaşi curiozitate ca a unui copil care, găsind ceva frumos, aleargă să vadă ce mai descoperă, ce mai găseşte şi, alergând, se pomeneşte undeva de unde izvorăşte frumosul.

În strădaniile unei descoperiri, trebuie să fii ca un copil, atras de ceea ce te stăpâneşte pe tine, adică de zestrea ce vrea să-şi perfecţioneze culoarea şi forma. Puţini oameni au reuşit să-şi vadă eforturile lor duse la bun sfârşit... Asta din cauză că a zăbovit în propria lui energie. Eşti atras spre o descoperire, spre un efort, pentru că ai în tine acel bagaj care tinde spre perfecţionare, spre o exprimare prin tine. Eu am fost atras spre electricitate, şi iată că nu am putut arăta ce este electricitatea. M-am prezentat cu multe, mici şi prea neînsemnate descoperiri, dar nu am arătat ce este, în esenţă, electricitatea... şi până în prezent, după câte ştiu, nimeni nu a reuşit să prezinte, şi nimeni nu va reuşi, decât acela care va merge pe urmele electricităţii, să vadă de unde porneşte.

George: - Cum adică, ce vrei sa spui?

Faraday: - Aceşti electroni, de unde sunt? De unde vin? V-aţi pus vreodată întrebarea? Cum se nasc? Aţi auzit voi doi şi prietena noastră a redat cum că există şi alte planete, că există anumite oraşe suprapuse construite dintr-o lume plecată fie dintre voi, fie din alte planete. Cum sunt organizate aceste planete, aceste oraşe? Ce le ţine? Cum s-au format? Nu cumva există o energie extraordinar de mare, o forţă care depăşeşte orice minte? Sunt acele ceruri, despre care s-a spus şi în Biblia noastră: "Şi m-am urcat până la al nouălea cer". Va să zică, există o arhitectură imensă, bazată pe o forţă nematerială... Nu v-aţi pus voi întrebarea cum şi cine a organizat, de unde izvorăşte acea energie permanentă, cine o alimentează, ce mistere ar putea exista ascunse în aceste forţe de atracţie ale oamenilor şi fixate în locurile hărăzite? Ce mare om a făcut aceste

legi, cum se întocmesc şi cine le echilibrează? Cum se fac aceste atracţii extraordinare din Oraşul de Aur, din faţa Marelui Tron, din faţa adevăratei electricităţi, adevăratei energii, adevăratului şi marelui izvor de foc nestins? Cum? Cum apar şi cum se desăvârşesc aceste atracţii a unui individ din faţa Stăpânului lui la ultimul cer, sau la III, sau la V, sau la VIII, cum se ştie locul, cum se face atracţia, cum? Eu sunt plecat de 100 de ani dintre voi. Ei bine, eu încă nu am reuşit să descopăr înaltul mister al acestei atracţii. De aceea, am zis eu despre om că este un cocoloş, dar care are totuşi un loc al lui de atracţie.

Ai spus mai devreme de cele 2 bobiţe de soc, că nu se atrag când sunt încărcate amândouă cu electricitate pozitivă, provenită dintr-un baston de ebonită şi de ce se atrag când unul din ele se încarcă cu electricitate provenită din frecarea altui material? N-ai înţeles! Iată, îţi prezint eu: locul de atracţie l-am descoperit eu, că nu este din aceeaşi încărcătură ca micul boţ care este atras, adică omul.

George: - Cum adică?

Faraday: - Sunt energii diferite, sunt substanţe diferite care conduc fluxuri electrice, care vin să completeze tocmai ceea ce are nevoie omul, şi în felul acesta el este atras...

George: - Va să zică, în straturi nu oamenii atrag oamenii, ci locul, nu?

Faraday: - Ce se întâmplă: compoziţia substanţială a stratului există; tu o desăvârşeşti prin eforturile tale pe care le faci aici. Între tine, pământean, şi substanţa locului există o legătură, asemenea legăturii dintre 2 poli. Acum, eu nu sunt un Ioan Gură de Aur, eu sunt un om de rând, dar cercetând, pentru că nu stau deloc, desfătarea mea este continua cercetare şi am descoperit acea legătura dintre cei 2 poli: am observat schimbându-se substanţe din bine în rau şi coborând ca nişte stele care le vezi că mor, că dispar pe bolta cerească.

George: - Şi ce-ai înţeles de aici?

Faraday: - Am înţeles că aceste rupturi, aceste căderi sunt atracţiile boţului de om, care în loc să perfecţioneze substanţa unde

trebuie să ajungă, o pune într-o inferioritate, îi creează o anumită depresiune energetică, un fel de subalimentare, pentru că acea substanță se hrăneşte din eforturile boţului şi din lucrul său, şi în felul acesta substanța degenerează. Mi-am zis eu, când am văzut aceste dese fenomene: bietul om, când ajunge într-un loc de infern, blesteamă pe Dumnezeul căruia i s-a închinat toată viața. Ce vină are Dumnezeu dacă omul caută cu râtul în pământ? Tu îți cobori şi tu îți înalți locul unde veşnic trebuie să te chinuieşti sau să te desfătezi... Mă gândesc la bobițele acelea de soc, dar când s-or descoperi glorioasele "bobițe", omul îşi va pierde capul. Fireşte că este o atracție între cele două bobițe, pentru că şi între doi indivizi, dacă nu au nivele apropiate de energie, nu se pot atrage, nu se pot suporta. Aşa-i şi cu bobițele acelea - o substanță nu suportă decât numai alta la nivelul ei.

George: - Tocmai aceasta n-am putut înțelege: de ce cele cu nivele apropiate se resping?

Faraday: - Pentru că, în esență, nu avea ceea ce o completa. Hai să-ți dau un exemplu: de ce tu ai simțit nevoia să fii alături de soția ta?... şi nu de altcineva? De ce te-a atras ca şi nu altcineva la fel? Cine te-a atras, exteriorul sau esența?

George: - Şi una, şi cealaltă au format un tot, fără de care simțeam că nu pot trăi.

Faraday: - Deci, dacă ea nu avea substanțele completării, nu ați fi putut să vă apropiați. Şi aici este o lege a electricității: câteodată, se fac scurt-circuite, greşesc electricitățile şi se întâmplă ceea ce voi numiți "divorț". A fost unul din curenți prea puternic şi a ars pe celălalt... Dacă s-ar studia legile electricității, s-ar vedea aplicate în toată viața umană, atât între oameni, cât şi între celelalte viețuitoare. Se trece cu vederea peste nişte legi care sunt fundamentale pentru tot ce mişcă, pentru tot ce trăieşte şi există! Cât de frumoasă este electricitatea, cât de înălțătoare e ea! Electricitatea e viața! Electricitatea este lumina! Dacă soarele s-ar stinge, ar dispare toată lumea, toate animalele şi vegetația...

Acest cocoloş de foc, care nu-i decât un izvor de electricitate, dă viață globului pământesc, dar şi el este rupt din Marele Foc al

electricității divine... şi organizat ca un ămaestru desăvârşit, ca un arhitect care ştie să-şi rânduiască planurile, să şi le fixeze, să şi le înfrumusețeze şi să le desăvârşească...

(Aici lipseşte din manuscris un scurt dialog între mine şi Faraday, pe care nu l-am putut nota, prins fiind de bogăția ideilor.)

Faraday: - Vezi, voi vă opriți la lucruri mici... aşa e de clar pentru noi ceea ce spui tu... Da, nu se poate aprinde becul decât numai când firul se plimbă între cei doi poli. De ce preocupările tale nu le au şi alți oameni? De ce râvna ta nu o au şi alții? Pentru că totul e legat de substanța ta, de ființa ta. Aşa este şi cu acest fenomen: nu se poate aprinde becul decât prin locul unde se simte atracția. Vă dau exemple, şi atât de multe sunt, în care ați putea vedea fenomene extraordinar de mari, care nu se pot întâmpla decât prin legea atracției. Oamenii niciodată nu pot înțelege atât timp cât nu se lasă conduşi de legile atracției în toate fenomenele, referitor la tot ce se mişcă în fața lui. Nu o să poată înțelege, nu o să poată pătrunde, doar cine ştie când, peste câte veacuri!

George: - Dar poate că tocmai prin aceste experiențe mici vom putea înțelege pe cele mari.

Faraday: - Tocmai asta am spus! Atât timp cât nu vor vedea regăsindu-se aceste legi în tot ce se mişcă, nu vor putea înțelege mulțimea fenomenelor care îi înconjoară.

George: - Pentru mine, "fenomenul Faraday" reprezintă un fenomen fundamental al vieții şi al realităților legate de existența om-Dumnezeu!

Faraday: - Pentru mulți e nimic... Marele Maestru al electricității, Desavârşitul Mecanic al motorului universal, ştie când şi cum, legile pe care oamenii descoperindu-le, le îndreaptă spre distrugere, El ştie când aceste legi şi fenomene vor fi îndreptate spre frumos... Am studiat puțin pe acest pământ. Am văzut de la începutul drumului că sunt prea mic şi prea mici sunt neînsemnatele mele descoperiri... atâtea legi ale electricității functionează aici, care sunt într-o permanentă legătură cu planeta pământului. Am norocul că am primit acest mandat divin şi mă pot plimba în orice locuri ale miluiților şi fericiților, pentru a observa fenomenele ce se petrec în

lumea spiritualității cu lumea pământului şi cu lumea "severienilor".

George: - Ce lume?...

Faraday: - Lumea se-ve-ri-e-ni-lor, aşa zic eu lumii straturilor superioare şi a planetelor mai avansate din toate punctele de vedere. Înseamnă o lume apropiată de tot ce este curat, de tot ce este înălțător, o lume care ține legătura cu o strictă precizie şi severitate cu lumea noastră. Planetarii sunt mult avansați în gândire, sunt înalți în dorinți şi pasiuni albe, sunt uniți între ei şi una cu noi. Şi pentru că "animalul" din ei e civilizat, eu i-am numit SEVERIENI! "ZEFIR" înseamna sublim, înălțător. Am socotit că acest nume este foarte potrivit pentru ei. Lumea pământului este în urma lor cu toate, absolut cu toate, cu mii de ani în urmă. De aceea, a fost nevoie să se ridice între ei un prooroc, să-i zguduie puțin; pe unii să-i trezească, pe unii să-i înalțe, iar pe alții să-i lase să mearga acolo unde ei unii pe alții se atrag.

George: - Ai fost prin planetele "severienilor"?

Faraday: - Nu, pentru că nu am fost chemat.

George: - Câte sunt locuite?

Faraday: - Din câte am aflat, ştiu de 4 planete. Zefirius se zice că ar fi cea mai avansată. Mai sunt şi altele, însă locuite numai de animale şi vegetații.

George: - Vrem să ştim unde stai.

Faraday: - V-am spus că, din dorința de a înregistra şi cerceta fenomenele extraordinare, pot merge peste tot, afară de Oraşul unde este Marele Guvernator. Pornesc din VIII şi mă mişc cu libertate până în I, dar locul meu de atracție permanentă e în VI.

George: - Şi baza, vrei să ne-o arăți?

Faraday: - Da.

Veronica: - Alb, alb de tot, ca lacrima...

George: - Îți mai aduci aminte de călătoriile tale pe pământ?

Faraday: - Odată am fost în Anglia şi am plecat copil mic în V. Prima mea călătorie însă a fost în India, nu mai ştiu când. Acolo, m-am ocupat cu cercetarea solului. M-am întors în V şi ultima a fost aceasta de acum, când m-am ridicat în VI.

Părintele Luminilor, Marele Mecanic al universului să vă încarce cu energie, să vă puteți duce la bun sfârşit lucrul vostru, să vă binecuvânteze şi să vă ajute!

Sus

Bucureşti, 9 octombrie 1965

Siu Karta despre **TIHAN**

Compozitor din Zefirius

(Lipseşte începutul şedintei).

Siu Karta: - Fiecare se ocupă cu ceea ce a studiat şi în trup fiind. Fiecare cu lucrul lui...

George: - Sport se face în lumea voastră?

Siu Karta: - Păi, alergarea mea încoace şi încolo nu-i sport? (Râdem cu toții). Noi nu avem timp de sport.

George: - Aveți săli de adunări sau congrese?

Siu Karta: - Da, avem... Noi ținem "sfaturi"... aşa le spunem. Se adună spiritele, fiecare după preocupările lor: muzicanții între ei, cei cu preocupări ştiințifice între ei... se adună adică cei cu anumite cercetări, cei ce studiază anumite fenomene.

George: - În casa unde stai ai muzică?

Siu Karta: - Tu ce crezi?

George: - ... Că da...

Siu Karta: - Ei, asta nu trebuie să le ştiţi voi!

George: - De ce? Ba trebuie să le ştim!

Siu Karta: - Când ai să vii la noi, în lumea noastră, ai să le poţi vedea, ai să le poţi studia pe toate.

George: - Ce o să fie atunci, o să fie. Eu vreau acum să cercetez şi să aflu toate detaliile de care am nevoie, pentru a putea înţelege şi altele. "Totul" este format şi din detalii, aşa că, iubite Siu, iartă-mă... dar nu mă las dus cu vorba... (Râdem de-a binelea cu toţii).

Siu Karta: - Da... ai dreptate... dorinţele voastre sunt atât de puternice, încât ne obligă... adică nu ne obligă, e suficient să doriţi, că dorinţa voastră se prinde de noi şi v-o împlinim după puteri...

George: - Muzica din V şi din VI o auziţi voi, cei din VII?

Siu Karta: - Noi avem în VII muzica noastră, mai perfecţionată decât în VI, dar... e drept ascultăm şi noi, câteodată, mai rar, cei drept, şi muzica celor din V, şi mai ales din VI. Dar ceea ce preferăm noi este muzica din VIII. Cea din IX foarte rar se aude, ca nişte ecouri îndepărtate, sublime... În V sau VI mergem şi noi şi ascultăm când se face muzică acolo... muzica face parte din viaţa noastră, e strâns legată cu existenţa noastră spiritualizată... E O NECESITATE DE CARE NU NE PUTEM LIPSI, E UN ALIMENT CU CARE NEÎNCETAT NE HRĂNIM... NE COMPLETEAZĂ LIPSURILE NOASTRE, NE SATURĂ!... Ştii tu că, după ce ascultăm muzica înaltă, MULT TIMP SUNTEM ÎNTR-UN ADEVĂRAT EXTAZ?... Sigur că şi muzica nu e toată la fel... e legata de loc şi de oameni... Sunt oameni care pot primi muzică mai esenţiala, şi o primesc uşor, alţii o primesc mai greu, nu sunt pregătiţi pentru o muzică mai de esenţă. Şi totuşi există... NU POT CUPRINDE TOŢI LA FEL, CHIAR DACĂ SUNT LA UN LOC... ca şi voi: sunt 800 într-o sală; ce, parcă la toţi le place la fel ce se cântă? Unora mai mult, altora mai puţin... unii înţeleg mai mult, alţii mai puţin...

George: - Te întâlneşti cu oameni din alte planete?

Siu Karta: - Da, dar nu-i absolut nimic deosebit... În stratul VI... aşa... cam cu trei luni în urmă, a venit un mare muzician din Zefirius, care a trăit acolo vreo 780 de ani de-ai lor. Da, uite, trebuie să ştiţi că anul în Zefirius nu-i ca la voi. Voi spuneţi la 4 săptămâni o lună şi un an la douăsprezece luni, nu? La ei, lunile sunt de două săptămâni, iar anii din zece luni.

George: - Asta înseamnă cam 300 şi ceva de ani de-ai noştri.

Siu Karta: - Ei, destul... Pfii, ce sfat a fost în VI! Ce primire... ce adunări, ce de întrebări... S-au făcut intervenţii să se admită să vina şi cei din IV... cei din V au venit mai uşor. Nu mai vorbesc de noi, cei din VII, că pentru noi nu era nici o greutate... Ei, muzicanţii sunt cei mai uniţi... li se spune "lumea frumosului şi a veseliei" pentru că atunci când începe muzica, totul se veseleşte, lumea e mai frumoasă, mai bine dispusă.

George: - ... şi cum îl cheamă?

Siu Karta: - Aşa dupa cum v-am spus, s-a făcut sfat să vina din IV să-l asculte şi se întrebau: l-om înţelege noi oare? Ce muzică va face? Şi au venit să-l vadă pe cel atât de dorit, pe marele savant şi maestru: TIHAN!... Acest Tihan s-a închinat în faţa muzicienilor pământeni, pentru că el a avut puterea de pătrundere şi A VĂZUT ŞI A ÎNŢELES CALITĂŢILE ENORME ŞI EFORTURILE SUPRAOMENEŞTI A CELOR PLECAŢI DE PE PLANETA PĂMÂNTULUI, UNII DEZGUSTAŢI DE NEÎNŢELEGEREA CU CARE AU FOST PRIMIŢI, NEACORDÂNDU-LI-SE CUVENITUL SPRIJIN, PENTRU A FRUCTIFICA BOGĂŢIA DE CARE DISPUNEAU...

Făcând comparaţie cu condiţiile în care el lucrase, s-a văzut mic în faţa acestor pământeni, care lucraseră în condiţii mizerabile, într-un climat nefavorabil şi înconjuraţi de o lume ostilă, inferioară, lipsită de orizont spiritual, inapţi de a pătrunde frumuseţile muzicii. Şi a discutat Tihan cu pământenii, cu Beethoven, cu Mozart, cu Wagner şi ceilalţi, şi s-au înţeles de minune, pentru că acolo se vorbeşte o singură limbă... Chiar dacă băştinaşii mai au vocabularul lor specific, totuşi se pot înţelege... Am constatat că muzica e aceeaşi

pe toate planetele. Vechii muzicieni ce au coborât din VII, din VIII pe pământ au creat o muzică asemănătoare aceleia care se cântă în straturi. Pe de altă parte, se mai petrece un fenomen: puternicii admiratori ai muzicii au atâta energie în ei, încât provoacă natura să cânte. Aceşti mari admiratori nu lipsesc niciodată din marile noastre săli de concerte, nici de la adunările muzicienilor. Toți locuitorii care se hrănesc şi se alimentează din muzică, fiind mari energi spirituale, au implorat muzica naturii la venirea lui Tihan, încât întreaga natură a cântat şi a fost o sărbătoare de o înaltă tensiune spirituala şi de o veselie cu adevărat îmbătătoare...

George: - S-a cântat şi cu instrumentele?

Siu Karta: - Bineînțeles, au fost şi concerte festive, în care au cântat zeci şi sute de muzicieni, la fel de fel de instrumente, care mai de care mai aparte... Că a fost o sărbătoare, e puțin spus, şi n-a fost numai atât, toate celelalte planete, lui... la odihnă şi fericire veşnică. De acum, Tihan cine ştie peste câte milenii "dacă" va mai face vreo călătorie în Zefirius... Poate că la insistența celor din Zefirius, cândva să se mai întoarcă, dar mi se pare imposibil... Tihan va rămâne pentru totdeauna în straturile fericiților! Acest muzician a fost mare prin - TRĂIREA LUI SPIRITUALĂ, PRIN LUCRĂRILE LUI LĂSATE ÎN URMĂ ŞI PRIN LEGĂTURILE AVUTE CU LUMEA NOASTRĂ...

George: - Îl vom putea vizita când vom cerceta stratul VI?

Siu Karta: - Da, numai voi să țineți minte...

George: - Dacă l-am chema pe Tihan, ar veni?

Siu Karta: - Ştiu eu... nu ştiu. El nu e prea acomodat cu limbajul vostru.

George: - Iubite Siu, eşti convins că tu acum vorbeşti limba română? Eu sunt convins că 70 % din vocabularul nostru e comun cu al vostru şi că voi nici nu aveți habar de limbile pământene.

Siu Karta: - Aşa este. Ai grăit drept.

George: - Dar de ce ai spus până acum că şi acolo vorbiți limbi diferite?

Siu Karta: - Pentru că ştiam că voi înțelegeți greu aceasta.

George: - Să te întreb altceva: ştii ceva despre mine când eram în spirit?

Siu Karta: - Drept să-ți spun, nu mai ştiu!

George: - Am constatat că voi nu prea aveți memorie bună... uitați cam repede...

Siu Karta: - E adevărat şi asta, pentru că trecutul pentru noi nu există. Noi trăim prezentul, având perspectiva viitorului.

George: - Cineva mi-a spus cândva de reîntrupările mele şi mi se pare că eşti chiar tu acela care mi-ai povestit, atunci când eram în închisoare.

Siu Karta: - Când iei legătura cu un pământean - cum a fost cazul când am luat eu legătura cu tine - sigur, cauți să-i afli trecutul, să-l cunoşti, să vezi de unde a venit, ce-a făcut, să-i ştii fixarea, dacă a avansat sau a coborât, şi în felul acesta te-am cercetat şi eu şi am aflat... Privim şi vedem mai mult sau mai puțin... Dar uite ce-i: eu am treabă şi am să vă las...

George: - Ce treabă ai?

Siu Karta: - Eu am ce am cu pământul şi, mergând des, se înfiripă o atracție de locuri vizitate - la persoane mă refer - şi atunci plec spre ei. Descopăr, incit, provoc... Merge bine? Continui! Dar dacă terenul e şubred - plec... Nu-mi pierd timpul cu şubrezenii... Fiți binecuvântați! Pe altă dată!

Sus

Bucureşti, 10 oct. 1965

TIHAN DIN ZEFIRIUS (I)

L-am chemat pe Tihan din Zefirius şi pe nelipsitul nostru "înger călăuzitor" - Siu Karta. Au venit împreună. I-am salutat.

Siu Karta: - În numele Aceluia prin care venim la voi, să fiţi binecuvântaţi, iubiţii noştri prieteni şi fraţi! Aţi invitat pe acest frate al nostru, despre care v-am vorbit aseară. Vi-l prezint.

Veronica: - E un bătrân simpatic, atrăgător. Îmbrăcat tot în alb, cu o expresie veselă, radioasă, luminoasă, plăcut... un om care binedispune...

Tihan: - (rar)... Marele Meşter... al întregului univers... al celor ştiute şi neştiute de noi... care a binevoit... să ne cunoaştem... (vorbeşte foarte rar)... să toarne peste voi... ploaia Harului Său... să vă ajute, să vă lumineze şi să vă acopere... cu bunătatea Lui... de Părinte!... Vă mulţumesc că m-aţi chemat să ne cunoaştem... Ce doriţi de la mine?... Poftiţi, întrebaţi...

George: - Dorim să ne expui, mult onorate Tihan, modul în care ai activat pe planeta ştiută de noi sub numele de Zefirius. Dorim să ştim cum ai activat, cum ai învăţat şi să compui... şi, în general, cum ţi-ai manifestat chemarea ta de muzician şi compozitor...

... Prelungă tăcere...

Tihan: - M-am trezit în casa părintească... unde nu mi-a lipsit nimic. Părinţii, dotaţi cu belşug, luând parte la întruniri de familii cu preocupări înalte, mă luau cu ei acolo unde se făceau aşa numitele "recitări", acolo auzeau vorbindu-se de o altă lume, care se spunea că este mult mai perfectă ca a noastră şi a altor planete care mai există. Că acolo s-ar afla Conducătorul planetei noastre şi a celorlalte. Acolo se discuta de bunul mers al familiei umane din localitatea noastră şi cum noi, copii, eram întotdeauna de faţă, luând parte de mici la aceste întilniri, pentru a răsări în fiecare ceea ce era semănat... în mine, la acele întâlniri, a răsărit chemarea la muzică, de pe când aveam 4 ani. Era o sală imensă, imensă, unde veneau copii cu părinţii lor şi unde se discutau multe şi de toate. Unii dintre copii nu veneau... sau chiar dacă veneau, nu se trezea în ei nimic... aceştia erau trecuţi în categoria oamenilor de rând care, la 10 ani, erau daţi să facă o şcoală de 10 ani, unde se învăţau toate din cele ştiute, după care fiecare se fixa la ceva, la o meserie, la un

obiect, la o meserie oarecare şi mai făceau încă 4 ani. Aşa că eu m-am trezit în acea imensă sală, unde se găseau tot felul de instrumente muzicale, unde se găseau picturi de o artă rară, unde se găseau, în miniatură, cele mai alese clădiri, expuse pentru a trezi gustul copiilor spre creaţia arhitecturală. Se găseau tablouri cu cele mai alese şi perfecte flori şi plante, spre a chema copii la cercetarea lor. Se găseau expuse tot felul de roci cristaline, minereuri şi multe altele... animale de tot felul, şi aşa mai departe.

Nu pe toate le-am văzut de prima dată când m-au dus părinţii mei acolo, dar nimic nu m-a încântat, nimic nu mi-a trezit atenţia aşa de mult ca frumosul şi decorativul instrument de muzică numit "carhaică", ce avea nişte clape negre cu alb şi pe margini cu roşu. M-am oprit în dreptul lui - părinţii s-au făcut că nu mă văd - şi atâta m-am uitat, neştiind ce este... încât curiozitatea m-a împins şi am atins una din clape. A ieşit un sunet care m-a încântat! Şi am vrut să mai ating şi alte clape, şi iar au ieşit câteva sunete, şi iar am atins, şi iar... Multe zile a fost o joacă. Ochii erau aţintiţi asupra mea. Eram cam mic de stat şi mă chinuiam, şi nu m-am lăsat, vrând să văd şi "gura" aceluia care cânta. Aşa m-am amuzat eu prima dată de muzică. Vedeam sunetele ca nişte culori ale unor tablouri. Mergeam prin casă şi apăsam obiectele, vrând să iasă şi din ele sunete, ca acelea a acelui instrument, şi părinţii mei, nu după mult timp, mi-au adus un instrument, nu chiar ca acela, dar scotea aceleaşi sunete ca instrumentul atât de adorat.

Când am avut 10 ani, mi s-a adus un TANLER... adica un îndrumător, un profesor de specialitate şi mi-a spus că sunt mult avansat pentru vârsta mea, pentru că eu, având instrumentul în casă şi jucându-mă la el, vedeam ce trebuie să compun şi cum trebuie să compun. Şi în copilăria mea eram şi puţin ambiţios şi mi-am zis: "Ei, tu eşti mare; de aceea cânţi, dar totuşi eşti mic faţă de mine, că nu cânţi decât dacă te ating... pe când eu cânt singur!".

Aşa am început să cânt singur... îndrumat însă de "cineva" din lumea pe care o ştiam că există, adică lumea straturilor, a oraşelor fericiţilor... Când am împlinit 8 ani, am prezentat în Marea Sală o compoziţie de-a mea, care s-a spus că era insuflată de Marele Maestru al universului, care atinge toate cu binecuvântarea Lui. Compunerea pe care am prezentat-o exprima bucuria celor mici,

care se îndrăgostesc de câte ceva sau de "cineva" care nu are chip văzut, dar cimentează cele ce sunt de unit, ca să facă o strânsă punte de comunicare între el şi Marele Mister. Aşa mi-a fost fixarea şi prezentarea în întreaga familie umană din Zefirius... N-a mai fost nevoie de şcoala celor 10 ani, m-am ocupat numai de muzică, iar pe lângă celelalte am trecut, pentru a şti de existența lor... Aşa că, la 15 ani, am dirijat un cor de 10 persoane în uriaşa Sală şi o compunere de-a mea în cinstea Marelui Maestru care, de fapt, a fost numai începutul laudei frumuseții divine... Aceasta m-a reliefat şi m-a făcut cunoscut pe întreaga planetă Zefirius, pentru că eram cerut de fiecare oraş, ca să prezint "lauda", de care spuneau toți că e atât de minunată, mai frumoasă ca toate laudele ce se cântaseră până atunci. Aceasta nu m-a făcut să mă trufesc, laudele şi aprecierile au trezit în mine un dor mai mare de a compune spre lauda Marelui Maestru.

Prin unele compoziții învățam, prin altele cercetam cele nepotrivite, iar altele erau adresate celor mici, spre a le trezi gustul de frumos, de ceea ce este curat, sublim şi înălțător. Trebuie să recunosc că, dacă am făcut tot ce am făcut, meritul nu este al meu, nici al îndrumătorului adus de părinții mei, ci a Marelui Îndrumător, ale cărui şoapte le ascultam, a cărui carte o citeam, învățând să văd şi să lucrez...

Ajungând la vârsta maturității, am avut dorința să-mi cunosc îndrumătorul şi povățuitorul meu din lumea nevăzută. Era din lumea în care azi mă găsesc. Aveam 30 de ani când l-am văzut prima dată şi de atunci l-am putut avea lângă mine la orice dorință a mea, la orice nedumerire, la orice bucurie.

Cand am împlinit 80 de ani, m-am căsătorit... (Veronica a pufnit în râs... am început să râd şi eu... zâmbeau şi ei).

Tihan: - Voi puteți râde, dar pentru noi nu era nimic nepotrivit, pentru că noi trăiam câteva sute de ani. Trebuie întâi să ne croim drumul pe care mergem şi, mai cu seamă, dacă crezi ceva, trebuie să laşi ale tale proprii pe al doilea plan. Eu aveam nevoie lângă mine de o soție care să mă ajute în muncă, mai mult o prietenă decât o soție, mai mult un ajutor... Mi-am căutat un ajutor care să pătrundă tumultul necunoscutului şi am găsit. Am cunoscut-o cam

pe la 70 de ani; în uriaşa sală ne-am cunoscut. Când am ieşit eu odată din marea sală, unde dirijasem o laudă către Marele Maestru, ea mi-a întins un buchet de flori îngenunchind în faţa mea. Am ridicat-o, am luat-o de braţ, am condus-o şi am întrebat-o: "Ai bărbat?" şi mi-a răspuns: "Nu". "Cu ce te ocupi?". Mi-a răspuns: "Cu adoraţia frumosului divin!". Şi mi-am zis - Asta-i ce-mi trebuie!... Părea un copil şi n-am întrebat-o niciodată ce vârstă are.

Când ne-am căsătorit, am descoperit că avea 100 de ani... Femeile din lumea noastră nu arată niciodată vârsta ce-o au, pentru că sunt foarte menajate de bărbaţi, pentru că sunt purtătoarele de parfum, sunt prezentările frumosului. La ele nu există 2 bărbaţi, precum nici la bărbaţi nu există 2 femei. Nu se uneşte bărbatul cu femeia până ce nu au aceleaşi atracţii perfecte către acelaşi scop. Şi aşa ne-am dus viaţa împreună, atâtea sute de ani.

Femeile la noi trăiesc mai mult. Ea a rămas în urma mea şi sunt bucuros pentru că mi-au rămas lucrări nedefinitivate şi ea va ştii să-mi pună totul în ordine, cunoscându-mi gustul şi dorinţa.

În casă aveam aşa-numiţi, "plecani"... adică cei care nu sunt dotaţi pentru o meserie sau o treabă oarecare de răspundere şi creaţie, ci sunt înclinaţi spre treburi simple, spre muncile necesare vieţii... Nu îi consideram inferiori, eram cu toţii ca într-o familie. Eu şi soţia mea aveam pe lângă noi 7 perechi... adică 14. Bărbaţii făceau treburile lor, femeile pe ale lor, fiecare cu diverse răspunderi şi treburi...

George: - Aveai o casă mare, maestre!

Tihan: - Noi trăiam prin ei şi ei prin noi. Casa în care stăteam cuprinde o sală mare de prezentări şi repetiţii instrumentale. Aveam o casă aparte pentru oaspeţi, precum şi casele tuturor celor care locuiau cu mine... În casa mea aveam o sală de primire, o sală de gustare pentru corişti şi instrumentalişti, precum şi camerele de serviciu pentru ei. Săli de mese aveam 5, iar pentru ai casei 2, pentru noi şi pentru oaspeţii noştri şi pentru corişti. La noi se cânta foarte mult în coruri... Camere pentru odihnă, pentru musafiri aveam 120... salonaşe pentru studii aveam 13. Aveam în plus o mare grădina cu flori şi cu pomi fructiferi.

George: - Aveai un întreg complex?...

Tihan: - Aveam o locuință frumoasă, dar aici unde sunt, e mai frumoasă... Hai să ne oprim aici! Dar nu v-am spus cum se numeste soția, care trebuie curând-curând să vina şi ea... Acum mă duc la ea să-i spun ce mai are de făcut.

George: - Doreşti să vină? Simți nevoia prezenței ei?

Tihan: - Da... Locul ei e cu mine. Am făcut intervenții să vină cu mine. O mai las atâta timp cât să pună la punct cele lăsate de mine. Aici nu pot fără ea... Nu ai bucurie desăvârşită, nu te simți complet atâta timp cât discul nu e cu tine.

George: - Bine, dragul nostru... Acum ai venit la noi după cum te-am chemat?

Tihan: - Nu! Vă vorbesc din stratul III.

George: - Şi de ce nu ai venit la noi?

Tihan: - Nu am putut coborî mai jos de III.

George: - Cum asta?!

Tihan: - Nu am putut... simplu- simt o forță de respingere, care acționează din straturile inferioare I şi II. Dar tot nu v-am spus cum se numeşte soția mea...

George: - Spune-ne, dragul nostru!

Tihan: - "Iosefin"... ştii ce înseamnă?... Curățenie... dar Veronica ştiți ce înseamnă la noi?

George: - Nu ştim.

Tihan: - ... "icoană curată"!

Siu Karta: - Ei, dragii mei! Pentru că prietenul nostru vrea să vă opriți aici, întrerupem acum şi-l veți chema altădată. Fiți binecuvântați!

Sus

Bucureşti, 16 oct. 1965

TIHAN, COMPOZITOR DIN ZEFIRIUS(II)

Siu Karta: - Cel care a binecuvântat venirea noastră la voi, să vă binecuvânteze pe voi, dragii noştri... Aţi dorit să vină fratele nostru, iată-l, vă stă la dispoziţie!

Tihan: - Prea iubiţii mei! Mi se pare că v-am povestit până la plecarea mea în lumea fericiţilor...

George: - Da, începuseşi să intri în amănunte...

Tihan: - După cum v-am spus, eu mă ocupam cu muzica. Compuneam, dar majoritatea compoziţiilor mele erau de adoraţie pentru Prea Înaltul Domn, căruia i se cântau în uriaşele săli de concerte de coruri mari şi orchestre. Cele care erau de adoraţie se numeau "salvarium". Am făcut foarte multe din acestea pentru stimularea tineretului, spre o formare spiritual-artistică, aceste compoziţii numindu-se "elii", adică "luminări". Am ţinut seama şi de bătrâni, şi de vârste mijlocii. Pentru vârstele mijlocii, am compus aşa-numitele "gholatina" ceea ce înseamnă "înălţare", iar la bătrâni le-am compus "pantiru" ceea ce înseamnă "paradisul luminat al fericiţilor". Şi câte şi mai câte altele pentru copii, care se cântau prin şcoli. Cea mai desăvârşită muzică însă, cea mai profundă şi cea mai amplu tratată se numea "serni" ceea ce înseamnă "adoraţie". "Adoraţia" o poţi face şi către o persoană, dar aceasta se face în nişte temple uriaşe. La noi, cele mai importante săli sunt cele de adoraţie ale Celui Prea Înalt. Nu există clădiri care să întreacă în fast arhitectural Marea Sală de Adoraţie a Cerului Preaînalt... Ar fi o insultă! Cel ce intră în această Sală trăieşte momente înălţătoare. Poate intra la orice oră, dar numai în anumite timpuri se cântă, cântecele alese şi fixate Domnului nostru.

George: - Adică există şi un program fix de adoraţie?

Tihan: - Da, sigur; avem bătrâni care stau în strânsă legătură cu Marele nostru Stăpân. Ei vin în fruntea tuturor, ne prosternăm cu toţii, aducem cântece de adoraţie Domnului şi după aceea aşteptăm comunicări, ce ni se fac prin reprezentantul nostru: Marele Medium... care stă în faţa tuturor şi vorbeşte ceea ce i se comunică de dincolo. Comunicările pot fi scurte, pot fi foarte lungi. Poate fi o încurajare, poate fi o îndrumare, poate fi şi o mustrare. Toţi avem aceeaşi adoraţie, toţi cei din planetă avem o singură concepţie despre lume şi viaţă, împărtăşim cu toţii aceeaşi filosofie.

George: - Ce sunt "comunicările"?

Tihan: - Comunicările reprezintă pentru noi izvorul de vârf al vieţii noastre spirituale. În sală se începe printr-un concert de adoraţie, apoi ni se comunică prin marele medium cele ce Domnul nostru are de comunicat...

George: - ---adică?

Tihan: - Marele Medium se face intermediarul între noi şi Marele Creator.

George: - Ce reprezintă pentru voi acest Mare Creator?

Tihan: - Noi nu cunoaştem şi nici nu ne interesează prea mult cum şi ce este. Noi ştim una: că cele ce se comunică sunt dorinţele Celui Preaînalt, ce le are pentru evoluţia noastră, pentru creşterea noastră spirituală. Noi ştim şi suntem convinşi că cele ce vin de acolo sunt numai lucruri şi idei ce ne sunt nouă de folos. Orice aşezare trebuie să aiba un astfel de bătrân medium, în jurul căruia se adună locuitorii spre a primi binecuvântare şi îndrumare, şi alături de care se prezintă şi "adoraţiile". În "Adoraţii" se cuprinde totul: şi mulţumire, şi recunoştinţă, şi admitere, şi tot...

George: - ... şi cerere, nu?

Tihan: - ... . şi cerere, dacă e nevoie...

George: - Ce cereri faceţi voi către Cel Preaînalt?

Tihan: - Cererile noastre sunt mereu aceleaşi... şi cea mai de căpetenie cerere este de a nu mâhni pe semenul nostru cu ceva. Noi nu suportăm ca cineva să sufere cât de cât ceva de pe urma cuiva...

George: - Şi nu suferă nimeni?

Tihan: - La noi nu. Nu există suferinţă. Nu sunt nici toţi la fel de avuţi, nu au toţi aceeaşi stare materială. Unul poate avea slujbe înalte, alţii moşteniri de la părinţi, alţii nu au fost dotaţi, nu au nici moşteniri de la părinţi, şi nici ridicaţi pe trepte mai înalte nu sunt... şi atunci cei înstăriţi iau pe aceştia pe lângă ei, ridicându-i, nu umilindu-i, mâncând cu ei la aceeaşi masă. Cel avut iubindu-i, iar cei miluiţi respectându-i. Şi aşa, sunt familii formate din multe familii, şi în felul acesta nu există lipsuri materiale, nici suferinţă. De aceea, singura cerere este aceea de a nu jigni pe cel de lângă tine, adică să nu se simta el înfrânt, umilit alături de tine... Eu am umblat foarte mult, trezind şi aprinzând lumini scânteietoare pentru adoraţia Marelui nostru Stăpân... De aceea, am fost foarte avut şi cu o bună stare materială, pentru că nu am cântat numai în săli de adoraţie, ci am cântat tuturor şi pretutindeni.

George: - Aveaţi şi muzică de dans?

Tihan: - Nu cunosc termenul acesta!

George: - Balet, dansuri nu aveţi?

Tihan: - Îmi sunt străine termenele acestea!

George: - La voi nu se face muzică pe care tineri şi tinere să facă tot felul de figuri, care să exprime, să zicem, zborul lebedelor sau deschiderea florilor sau câte altele?

Tihan: - Da, înţeleg! Vrei să spui despre "cnicnos", care prezintă un subiect prin mişcări, prin mlădiere şi graţie... Da, este o artă desăvârşită, dar eu nu m-am ocupat cu ea. N-am fost atât de cuprinzător.

George: - Dar tinerii nu se distrează între ei? Nu dansează?

Tihan: - Da, tinerii au şi ei distracţiile lor, muzica lor, dar "dans" nu ştiu ce este.

George: - Când 2 tineri se iubesc şi se pregătesc să se unească, fac petreceri şi ascultând muzică, fac tot felul de mişcări în ritmul muzicii.

Tihan: - La noi, cei ce se iubesc fac plimbări prin locuri prea frumoase şi pline de farmec, merg la concerte şi la diferite forme de prezentare artistică... ce-mi spui tu, nu cunosc...

George: - Să revenim la bătrânii îndrumători. Cine-i recrutează şi cine-i alege?

Tihan: - Ei sunt indicaţi de Cel ce comunică prin mediumitate. Aceştia sunt chemaţi şi se spune prin comunicări: cutare şi cutare se duce în cutare loc. Se aleg nu de noi, deci, şi prin comunicare, cel numit este respectat şi ascultat de cei în mijlocul cărora a fost trimis, iar el se străduieşte pentru a deveni reprezentant şi comunicant al cercului respectiv.

George: - Fără nici un fel de şcoală?

Tihan: - Ei, dar ei nu sunt aleşi din şcoală, ci după ani şi ani, după sute de ani de viaţă. Trebuie să aibă cel puţin 200 de ani vârsta şi nu contează şcoala ce a urmat. În momentul când e numit prin comunicare, orice a lucrat înainte părăseşte şi îşi urmează trasarea.

George: - Există vreo şcoală înaltă, specializată cu problemele vieţii nemuririi şi cerului?

Tihan: - Da, există. Şi numai cine nu vrea, nu merge la această şcoală. Dar e mai mult pentru oameni maturi. Oricare îşi face o meserie, dar dacă nu trece prin această şcoala, nu e complet. Profesorii acestei şcoli sunt cei mai înţelepţi dintre bătrâni, cei mai iscutiţi, cei mai mari gânditori... Nu sunt primiţi copii. Copiilor li se dă educaţia de către părinţii lor. Această şcoală nu este decât de 7 ani şi se numeşte "Leghi tinoro", ceea ce înseamnă "Ştiinţa despre ceruri".

George: - Ai urmat-o şi tu?

Tihan: - Da. . pe la 50 de ani.

George: - De ce nu ai fost mai devreme?

Tihan: - Eram prea ocupat.

George: - Cam de la ce vârstă sunt primiți în acea şcoală?

Tihan: - De la 40 de ani, dar puțini merg la 40 de ani, mai ales cei care nu au preocupări mai importante. În orice caz, nu există om cu post de răspundere care să nu treacă prin această şcoală de înaltă spiritualitate.

George: - Merg şi bărbați, şi femei?

Tihan: - Cum numai bărbați?... Vin şi femei, dar foarte puține... cam 5%. La noi, femeia este socotită ca ceva sfânt!

George: - La voi, se despart după căsătorie?

Tihan: - Da, plecând unul dintre ei din trup, altfel nu se cunoaşte despărțirea...

George: - Dar dacă nu se împacă între ei, ce se întâmplă?

Tihan: - Dar care e motivul să nu se împace?

George: - Nepotriviri. Nu a fost unul pentru celălalt şi nu prea merge bine treaba.

Tihan: - Nu există asta la noi! Bărbatul stă şi peste suta de ani şi nu se apropie de cineva până nu găseşte pe acea fată de care să aiba un sentiment de adorație, de sfințenie. La noi unirea este socotită ceva sfânt... FEMEIA ESTE PENTRU NOI UN LOCAŞ SFÂNT... Femeia, la rândul ei, vede totul în bărbat şi, în această iubire şi adorație reciprocă, se unesc, se înalță şi se desăvârşesc.

George: - Mânăstiri aveți?

Tihan: - Ce-s alea "mânăstiri"?

George: - Locuri, aşezâminte în care oamenii se retrag de lume, fug de sexul opus şi trăiesc în singurătate sau într-o comunitate restrânsă, în care se practică asceza şi un anumit program de închinări şi slujbe...

Tihan: - Aşa ceva, la noi nu se cunoaşte. De lume nu fuge nimeni, pentru că lumea nu este o momeală... nu este o pantă pe care se alunecă, nu e o prăpastie în care să cadă... Chiar dacă cineva este slab înzestrat spiritual, acela este ajutat de toți cei din jurul lui... Cât priveşte fuga de sexul opus, am mai spus şi repet: pentru noi, femeia este ceva sfânt, şi pentru femeie la fel... Bărbatul este ceva desăvârşit, iar unirea între ei, dragostea dintre ei în unire îi ajută să se desăvârşească. Nu există ca un bărbat să aibă atracție spre mai multe femei, pe cea ce o iubeste se uneşte cu ea prin căsătorie, ducându-şi drumul, urcând treaptă cu treaptă pe scara perfecțiunii. Am spus şi repet: nu cunoaşte bărbatul pe altcineva decât pe femeia lui şi nici o femeie nu poate să meargă la 2 bărbați. Cei care țin legătura permanent cu cerul, cum spuneți voi că sunt cei din mânăstiri, la noi sunt bătrânii pe care îi considerăm farurile noastre, iar noi, din orice stare socială am fi, suntem supuşi şi sub ascultarea îndrumărilor Lui.

George: - Adică "bătrânii" care vă conduc spiritualiceşte sunt recrutați dintre cei necăsătoriți?

Tihan: - Ba nu! Poate să aibă şi soție. Este o raritate extremă la noi ca un bărbat de 2-300 de ani să rămână fără soție. Rămânând cineva fără soție, chiar de nu este ales prin comunicare, el merge alături de bătrâni, slujind alături de ei, şi altă femeie pentru el nu mai există în viață.

George: - Cum arată o sală mare de adorație?

Tihan: - Construcția este măreață, după cum am spus. Urci mai multe sau mai puține scări... din ce e construită ea... materialele nu ştiu dacă voi o să înțelegeți... e un material tare lucios, adus din munți, cu fel de fel de culori; acoperişul se face dintr-un material mai uşor, în forme aparte, cu foarte multe figuri, cu fel de fel de simboluri, care fiecare are un înțeles anume. Pe afară există un gen de ornamente, în interior altă ornamentație, care fiecare exprimă şi

reprezintă ceva. Înăuntru avem un fel de "şezări" pe care fiecare se aşează. Ornamentaţiile, după cum am spus, prezintă toate anumite simboluri, iar pe fundalul sălii este prezentat Stăpânul nostru, care exprimă şi forţă, şi bunătate de Părinte. În unele părţi iese în relief, în alte părţi este pictat cu culori diferite, fiecare după posibilităţile lui de creaţie. Acolo sunt foarte multe lumini aprinse, precum şi locuri unde se ard mirodenii. Sunt apoi locurile rezervate orchestrei şi corurilor, şi toată lumea cântă uneori odată cu orchestra. Sunt momente când cântă numai orchestra, alteori când cântă numai corul... Fel şi chip. Ornamentaţia este însă sublimă! EA, ORNAMENTAŢIA ESTE ACEEA CARE A TREZIT ÎN MINE MUZICA, ALĂTURI DE URIAŞUL INSTRUMENT DE CARE M-AM ATINS ŞI A CÂNTAT... Există 4 instrumente cu clape: "mihnar", "trechin", "hartes" şi încă unul... nu-mi mai amintesc... Dragii mei, să rămânem aici şi am să vă povestesc altă dată cum am părăsit trupul şi m-am rupt de planeta mea...

George: - Copii ai avut?

Tihan: - Nu.

George: - De ce?

Tihan: - Nu am avut, şi atât...

Siu Karta: - Fiţi binecuvântaţi, iubiţii noştri. Bucuraţi-vă de cele auzite şi cer ploaia de har a Stăpânului să vină peste voi!

Sus

Bucureşti, 17 Octombrie 1965

TIHAN-compozitor din Zefirius(III)

Veronica: - Da! Au venit Siu Karta şi Tihan... L-am salutat.

Siu Karta: - Cel care a intervenit pentru venirea noastră la voi, să vă binecuvânteze, prea iubiţii noştri prieteni!

George: - Iubite Tihan, cine este pentru voi ceea ce tu ai numit "Cel Preaînalt"?

Tihan: - Este creatorul a tot ce există în univers. Se ştie că El este Cel ce împlineşte cele bune între oameni, Cel ce ascultă şi Cel ce răspunde cererilor. El este Cel care, după întoarcerea noastră din trup, ne rânduieşte pe fiecare după voința Sa.

George: - De Iisus Hristos ați auzit?

Tihan: - Da. Se ştie...

George: - Ce se ştie?

Tihan: - Că prin voința Tatălui, a Celui Atotputernic, a fost trimis "Cuvântul Lui" să se întrupeze pe o planetă numita Pământ... Că această prezentare s-ar fi făcut prin intermediul unei tinere numită Gelium, care înseamnă curățenie, bunătate, milă, bunătate şi, pentru că era extrem de dotat, chiar casnicii Lui, adică cei care L-au primit, prin chinuri groaznice L-ar fi ucis. Aceasta s-a spus prin bătrânii noştri, acum cu mult timp în urmă. Iar că cel ucis de ei a fost luat de Cel ce l-a fost trimis, de Părintele Ceresc, şi readus din locul de unde plecase. A fost întrebat de ai noştri dacă a fost un prooroc, "un trimis al gloriosului Domn" şi s-a răspuns aşa: "A fost însuşi VOINȚA CELUI PREAÎNALT". Asta ştim noi.

George: - Între cei din Zefirius sunt cinstiți marii prooroci? Marii... "sfinți"?

Tihan: - Noi nu avem "sfinți"... avem însă "reprezentanți" ai Gloriosului Domn, şi noi pentru ei avem o deosebită stimă şi recunoştință.

George: - Şi după ce aceştia părăsesc trupul, le păstrați amintirea?

Tihan: - Nu numai atât... Însaşi viața lor ne este ca un exemplu şi o plăcută amintire.

George: - Aş mai vrea să ne mai spui câteva cuvinte despre modul în care este uşurată munca fizică în Zefirius, ce fel de maşini sunt şi ce munci fac ele?

Tihan: - Depinde de muncă. În maşini suntem recunoscuți ca cei mai avansați din toate planetele. Deplasările se fac tot cu maşini... atât pe uscat şi pe ape, cât şi în aer. Folosim însă şi tracțiunea animală, ca obiceiuri locale. Depinde la ce distanță se face deplasarea. Fiecare acolo are maşina lui cu care se deplasează. Se pot folosi maşinile şi în comun, acele "aihtoane" cum le spunem noi, care sunt mai lungi.

George: - Dar în gospodărie ce maşini aveți?

Tihan: - De tot felul. Totul se face cu maşini, cu aparate - curățenia, gătitul, toate...

George: - Şi ce energie foloseați?

Tihan: - Instalațiile care erau făcute pentru locuințe.

George: -Dar ce energie foloseau?

Tihan: - Cum ce energie... nu înțeleg.

George: - Uite, la noi mâncarea se încălzeşte sub flacăra unui gaz, încălzirea în casă se face cu aburi fierbinți ce trec prin țevi metalice. La voi cum e?

Tihan: - Eu nu ştiu. Nu mi-am pus niciodată întrebarea cum merge una, alta... cei ce se ocupă cu ele ştiu.

Veronica: - Parcă îl cam plictisesc întrebările astea...

George: - Te rugăm să ne ierți că-ți punem astfel de întrebări, dar pe noi, care suntem în altă lume, ne interesează toate amănuntele.

Tihan: - Da, pe voi vă interesează să le ştiți pe toate cum sunt... Toate merg automat la noi... tehnica e de înaltă clasă...

George: - Dar energie electrică aveți acolo?

Tihan: - Acum înțeleg ce vrei să spui. Avem, sigur.

George: - Ce se face cu această energie electrică?

Tihan: - Avem şi uzine atomo-electrice. Sigur că da. Curentul este captat din marile uzine care lucrează pe bază de atom-energie. Această atom-energie, cum îi spunem noi, este folosită pretutindeni, atât în uzine şi fabrici care produc bunuri materiale, cât şi în sălile mari şi în complexele de locuințe.

George: - Maşinile le ştii de când erai tânăr sau mai târziu?

Tihan: - M-am trezit cu ele... Pretutindeni numai aparate şi maşini, dar pe parcursul vieții mele - că am trăit destul de mult - aceste aparate au mai evoluat, s-au mai perfecționat. Ca şi muzica... Pe vremea când am început eu, străluceam în compoziții. Acum sunt alți compozitori care văd altfel, înțeleg altfel şi prezintă altfel muzica.

George: - Cu naşterile cum stăteați? Tu de ce n-ai avut copii?

Tihan: - Nu ştiu...

George: - Cam câți copii pot avea oamenii?

Tihan: - Până la 4 copii. Mama e asistată la naştere de doamne specializate şi, după un timp, revine acasă, iar la 50 de zile după naştere e dusă în uriaşa sală, pentru a primi binecuvântarea, iar copilul numele. E o bucurie aparte, cu muzică şi cor şi "bătrânul" dă numele copilului, care îl vrea el sau care îl vor părinții. După aceea, copilul este dus la părinți şi sigur, se sărbătoreşte.

George: - Dar la căsătorii cum se face?

Tihan: - După ce tânărul a găsit pe acea fată în care vede el buna conviețuire, însoțiți de părinții ambilor tineri, de rude şi cunoscuți şi cei ce îl iubesc, merg cu toții în marea sală unde se face unirea celor doi, tot prin binecuvântarea bătrânului. E o sărbătoare mai mare decât la prezentarea noului născut. Bătrânul invocă, imploră pe Gloriosul Domn şi primind direct binecuvântarea, o transmite celor doi. Lumina aceasta, această bucurie ține 3 zile la casa tânărului.

George: - Şi când pot dormi ei împreună? Există vreo restricție în sensul acesta?

Tihan: - Obiceiul este asa: din momentul primirii binecuvântării, cei doi pot sta laolaltă.

George: - Şi dacă se iubesc tare, tare?... şi mai stau şi ei împreună înainte de binecuvântare?

Tihan: - Oricât ar fi atracţia de mare, laolaltă stau numai după primirea binecuvântării.

George: - Şi dacă mai sunt abateri de la legea aceasta, sunt pedepsiți în vreun fel?

Tihan: - Nu. Nu se ia în considerație. O iubeşte... gata... e a lui! Nu stă nimeni să-i supravegheze sau să-i oprească... numai dacă şi-ar părăsi iubirea, dacă şi-ar minți-o...

George: - Atunci îi pedepseşte cineva? Vreo lege?

Tihan: - Sigur că se pedepseşte! Mai întâi, nu intră în sala de adorație, apoi nu mai are acces în nici un grup, nici o societate. Este complet părăsit de toți cei din jur şi nici o altă femeie nu se mai apropie de el, niciodată. Dar asta se întâmplă rar, la o sută de ani odată...

George: - Ce alte "păcate" mai pot face oamenii la voi?

Tihan: - Nu înțeleg; ce înseamnă la voi cuvântul "păcat"?

George: - Greşeli adică.

Tihan: - Aaa... jigniri aduse Celui Preaînalt!

George: - Jigniri, furturi sau crime.

Tihan: - De ce să ia de la altul? Dacă are nevoie, cere şi primeşte.

George: - Dar crime?

Tihan: - Cum adică?

George: - Unul să răpuna pe altul... să-i ia viața.

Tihan: - O, Doamne! Nu se întâmplă aşa ceva! Doar aşa... accidente. Şi asta, foarte rar...

George: - Ce alte greşeli s-ar mai putea face, care să fie pedepsite de lege?

Tihan: - Noi avem pe bătrâni care judecă uneori unele neînțelegeri. Aceasta se întâmplă foarte rar, dar legi care să pedepsească nu avem. Nu se fac greşeli, fiecare ştie ce are de făcut. La noi nu există acea răutate dintre oameni care se spune că există pe planeta pământului...

George: - La căsătorii se fac acte?

Tihan: - Ce-s alea - "acte"?

George: - Să se scrie pe hârtie: cutare s-a căsătorit cu cutare, la data cutare... etc.

Tihan: - Păi, ce să se mai scrie? Nu se văd? Nu sunt atâția ochi în marea sală? Nu primesc ei binecuvântarea? Ce nevoie e să se scrie toate acestea? Nu e necesar!

George: - Dar impozit, plătiți pentru case? Pe palatele acelea în care locuiți?

Tihan: - Ce "impozite"?

George: - Să plăteşti bani că ai o casă.

Tihan: - Păi, dacă-i a mea, cui să-i dau?... Nu avem nimănui de dat... doar celor ce aveau nevoie de ceva şi nu aveau posibilități, le dădeam.

George: - Dar oameni zgârciți aveți pe acolo? Avari?

Tihan: - Cum "zgârciți"?

George: - Adică să nu vrea să dea, să țină totul numai pentru ei!

Tihan: - Nu există oameni de felul acesta printre noi... BUCURIA CEA MAI MARE A FIECĂRUIA DINTRE NOI ESTE ATUNCI

CÂND POATE DA CUIVA CEVA, ATUNCI CÂND POATE SPRIJINI CU CEVA PE CINEVA CARE E ÎN LIPSĂ... Dar foarte rar se întâmplă la noi ca cineva să nu aibă ce-i trebuie şi să aibă nevoie de sprijinul altuia. Dar când cineva are o nevoie, e o mare bucurie să-i poţi da, e o mare satisfacţie. Nu înţeleg cum şi ce fel de viaţă aveţi voi acolo, nu înţeleg şi nimeni din lumea noastră, de pe planeta noastră nu poate înţelege răul, egoismul şi zgârcenia. Am auzit de termenul acesta, de "egoism" şi nu-l pot pricepe, nu pot pătrunde gândurile unui om ce poate trăi numai pentru sine, ce ţine totul numai pentru sine şi nu-l interesează nevoile semenilor lui.

Noi nu putem înţelege ce fel de oameni au putut fi aceia de pe planeta voastră, care au putut chinui pe trimisul Părintelui, pe Hristos, marea Lumină, venită din Împărăţia Luminilor, nu putem înţelege ura celor care L-au primit şi, în loc să-I înţeleagă mesajul, L-au răstălmacit şi L-au izgonit dintre ei. Ni s-a spus că planeta pământului este o planetă a suferinţei, în care, cu cât eşti mai bun şi mai luminat, cu atât ai mai mult de suferit de pe urma semenilor tăi, care în loc să te înţeleagă, caută să te desfiinţeze prin ura şi răutatea lor. Am învăţat, de asemenea, în şcoala aceea despre care vă spuneam, că există în univers spaţii în care domină întunericul şi spiritele aşa-numite "gandanice", adică negre, de culoare închisă, care au reuşit să ajungă pe pământ şi să-l conducă şi să-l stăpânească... Pentru noi, aceasta sună ca o poveste, ca un basm imaginat de cineva, şi nu am fi crezut că este real dacă nu am fi fost informaţi la timpul acela despre suferinţele Marelui Trimis al Cerului pe pământ. A fost mare nedumerire între noi, punerea Aceluia pe o cruce şi fixarea Lui pentru a fi omorât. Ne-am cutremurat cu toţii şi am lăcrimat de durere că se pot petrece astfel de lucruri, de acte în univers.

Am luat cunoştinţă, de asemenea, tot de la filozofii noştri, că Cel Preaînalt, în urma acestei nemiloase fapte, A HOTĂRÂT DESFIINŢAREA TOTALĂ ŞI DEFINITIVĂ A LUMII CELOR CU CULORI ÎNTUNECATE. CUMPLITUL DIABOLISM A FOST BLESTEMAT PENTRU TOTDEAUNA ŞI ŞTIM CĂ ÎMPĂRĂŢIA LUMINII SE PREGĂTEŞTE DE O TITANICĂ INTERVENŢIE, PREGĂTIND UN FOC DISTRUGĂTOR CA SĂ SALVEZE ŞI ACEASTĂ PLANETĂ AMĂRÂTĂ A PĂMÂNTULUI ŞI S-O

ADUCĂ SĂ FIE ŞI EA O PLANETĂ CU CARE NOI SĂ PUTEM COMUNICA ŞI COLABORA.

Între planetele noastre există o strânsă colaborare ştiinţifică, artistică şi filosofică, care se realizează atât prin legături radio, cât şi prin televiziune. Mi-aduc aminte că cele mai valoroase lucrări ale mele au ajuns să fie ascultate până şi de cea de-a treia planetă, care este sub noi, ceva mai puţin evoluată ca noi, şi care face parte din familia planetelor armoniei şi luminii.

Ei, destul pentru astăzi! Mai am şi eu altele de făcut...

Sus

Bucureşti, 23 octombrie 1965

TIHAN-compozitor din Zefirius (IV)

Siu Karta: - Părintele Luminilor să vă binecuvânteze pe voi şi căminul vostru, prea iubiţii mei!

George: - Nu v-am deranjat?

Siu Karta: - Nu, eu eram în VI şi-mi cercetam prietenii.

Tihan: - Putem începe!

George: - Ce gânduri mai ai, cinstite Tihan? La ce mai meditezi acum?

Tihan: - Aici nu te poţi opri la un singur lucru. Parcă timpul este prea scurt ca să-l poţi împărţi...

George: - Să reiau firul întrebărilor: Zefirius, cam ce populaţie avea?

Tihan: - La părăsirea mea, se ştia de 20-22.000.000. Aşa ştiam eu.

George: - Câte țări sunt?

Tihan: - Noi nu avem planeta împărțită pe țări. Eram un singur neam, o singură limbă, un singur obicei. Fiecare cunoştea obiceiurile şi fiecare ştia ce are de făcut.

George: - Cine o conducea, sau mai bine zis, cum erau condusi oamenii de pe planeta ta?

Tihan: - Fiecare localitate avea două conduceri: o conducere se ocupa cu raporturile dintre oameni şi divinitate, aceasta era conducerea filosofică, care era cea mai stimată şi cea mai prețuită. Mai exista apoi o altă conducere, alcătuită din localnici iscusiți, care se adunau sfătuindu-se şi punând la cale bunul mers al treburilor de interes obştesc, material, adică producerea şi repartizarea bunurilor materiale. Aceştia, la rândul lor, aveau în subordinea lor pe alții, astfel încât treburile mergeau bine. Erau cinstiți şi acei care erau dotați cu o pricepere organizatorică. Ei lucrau mână în mână cu conducerea bătrânilor filosofi şi nu ieşeau din cuvântul lor.

Ba, le cereau şi concursul spre a interveni la Tronul Divinității, pentru a primi lumina. Peste toți, era însă un bătrân, "KERANIK", mai marele bătrânilor, care înseamnă "Cel ce primeşte lumina". Keranikul pe care eu l-am lăsat în urmă era de 500 de ani Keranik. Se numea Nahtin. Când fusese ales, mai bine zis când fusese indicat printr-o comunicare ca să fie mai-marele înțelepților, el avea vreo 400 şi ceva de ani, şi cu 500 avea o vârstă cam de 900 de ani...

George: - Ziare, publicații aveți?

Tihan: - Daaa... Foarte, foarte dezvoltate publicații. Să vă spun ceva: odată s-a produs o desfacere a unui munte la o legănare a lui...

George: - Un cutremur?

Tihan: - Nu, o legănare doar. Pe la noi nu există catastrofe şi cutremure. Relieful se mişcă, dar încet. Nu provoacă accidente. Muntele de care v-am vorbit s-a desfăcut şi s-a prăvălit, ca şi cum ar fi fost făcut de o mână omenească, pentru că nu avea o temelie

sănătoasă. E adevărat că curgea pe acolo o apă, pe lângă munte, şi se spunea că i s-a dat cursul apei pe acolo pentru a înfrumuseța locurile.

George: - Cum, cine a făcut aceasta?

Tihan: - Oamenii, savanții. La prăvălirea acestui munte, a izbucnit apa pe unde se spunea că izbucnise cândva. Acolo s-au descoperit foarte, foarte vechi maşini, care scoteau tipărituri şi s-au descoperit imense vrafuri de cărți, care păreau că ar fi fost acoperite printr-un miracol. Probabil tot la o legănare să fi fost acoperite. Se vedea că acolo fusese cândva o mână de om care lucrase cu scop bine definit. După datele găsite în cărți, s-a constatat că erau cu aproape 30 de mii de ani în urmă. S-au găsit aşa bogate tipărituri, că întregii planete nu ştiu câte sute de ani i-ar trebui ca să parcurgă şi să aplice ceea ce s-a găsit. Erau cărți din toate ştiințele, în toate domeniile, că se mirau cei din zilele noastre de strălucita civilizație ce era pe atunci, parcă mai avansată ca acum, încât a ieşit o poveste... a inceput să se spună că planeta noastră a obosit şi că cei de azi simt nevoia să-şi întoarcă privirile la timpurile de demult.

George: - La ce te-ai referit că planeta era mai avansată atunci?

Tihan: - M-am referit la faptul că, acum 30-40 de mii de ani, populația era mai puțină şi totuşi au putut avea faruri de lumină. Acum nu-i de mirare că avem mult mai mult decât atunci, acum suntem mult mai mulți... Ia stați. La voi, pe pământ se numără şi femeile?

George: - Da, bineînțeles!

Tihan: - La noi, numai partea bărbătească. Asta înseamnă ca să înțelegeți că populația noastră este formată din peste 44 de milioane locuitori.

George: - Femeile, cu ce se ocupă în societatea voastră, au servicii, funcții, slujbe?

Tihan: - Nu, nu. Femeia e o ființă gingaşă, ajută pe soți. La noi, numai bărbații au ocupații şi servicii diverse. Femeile nu. Prea

puține doar, care au diverse talente şi le pun în aplicare: voci frumoase, talent la costumații, îndrumătoare la copii...

George: - Uzine şi fabrici deci aveți şi voi.

Tihan: - Sigur, dar foarte puțini lucrează în ele, şi-s oameni specializați, care supraveghează maşinile ce lucrează într-o complexă automatizare.

George: - Când cineva are nevoie de un obiect oarecare, maşină sau mobilă, să zicem, cum şi-l procură?

Tihan: - Îl ia de la centrele de prezentare.

George: - Şi ce dați pentru ele în schimb?

Tihan: - Steti...

George: - Ce sunt aceştia, bani?

Tihan: - Bani? Ce-s "bani"?

George: - Adică au o valoare care reprezintă răsplata muncii pentru a-ți procura cele necesare.

Tihan: - Da, da. Stetii sunt la noi.

George: - Un om sărac, cât are minimum de avuție?

Tihan: - Are cât îi trebuie. "Sărac" înseamnă să ai atât cât ai nevoie, dar nu în plus...

George: - Şi ce anume are?

Tihan: - Are o locuință pe măsura nevoilor lui. Dacă face între timp copii, se iau măsuri şi i se dă alta mai mare.

George: - Se ocupă cineva cu aceasta?

Tihan: - Da, e un centru care se îngrijeşte de locuințele tuturora acelora care au nevoie. Nici nu e nevoie ca o cerere din aceasta să se spună că a ajuns până la "bătrân" să-i spună că nu-i ajunge. Noi

ştim pe oricine din jur care şi ce fel de nevoie are, noi mereu îi cercetăm şi vedem ce le trebuie, ce nu au şi ce ar mai avea nevoie.

George: - Cum se repartizează stetii?

Tihan: - Cel mai puțin are 5.000 şi cel mai bine 10-15.000. Cei ce lucrează în tehnică şi construcții de maşini, aceia merg până la 15.000 şi, din ce scoți pe un timp, poți trăi de 2-3 ori mai mult, fără să faci economii.

George: - O maşină cât costă la voi?

Tihan: - Cea mai mică, pentru o familie costă 25.000. Cele mai perfecționate ajung până la 50.000. Diverşi oameni care au un lucru mai aparte, de pildă, eu, care eram compozitor, ceea ce făceam eu nu putea face oricine. Oamenii de talia mea şi alții ca mine, marii gânditori şi savanții, ni se trimitea de la un centru special cu maşina alimentația pentru o zi întreagă pentru toate persoanele din casa mea. Eu primeam cam 12.000 de steti pe lună... luna fiind de 27 de zile. Pe alimentele pe care le primeam nu dădeau bani, iar din banii primiți de mine trăiau şi cele 7 familii care făceau parte din familia mea. Fiecare familie avea maşină personală şi avea libertatea oricând să se ducă oriunde doreşte.

George: - Tu ai avut mediumitate?

Tihan: - Nu, dar aveam un simț şi o vedere clară. Simțeam ce trebuie să fac şi vedeam cum. Şi aceasta a avansat odată cu vârsta. Eram nespus de ajutat de soția mea, lucram împreună, mergeam la "bătrân" când aveam vreo problema, şi el îmi controla dacă e bine să încep lucrul.

George: - După cum se vede, toți bătrânii aveau mediumitate.

Tihan: - Da! Se rugau şi repede vorbeau cu cineva, cu oricine şi oricând din cei de dincolo.

George: - Câte planete ştii că există locuite şi ce ştii de viața de pe ele?

Tihan: - Ştiu că, împreună cu pământul, sunt 4. Dar detalii nu cunosc. Existau alţi savanţi care ştiau tot şi de toate despre planete. Se vorbea despre planeta voastră, este o planetă mult inferioară şi regret că trebuie să spun, dar se ştia de toată lumea că e o planetă *sălbatică*...

George: - Cum sălbatică? Voi ştiţi ce e sălbăticia?

Tihan: - Da, ştim. Sălbăticie e acolo unde nu e armonie, unde nu e înţelegere, unde sunt limbi multe, unde fiecare înţelege altceva decât ce trebuie şi unde, din cauza rătăcirii, nu se cunoaşte ADEVĂRUL... Ştim că pe pământ domneşte RĂTĂCIREA... HAOSUL MINTAL... ceea ce înseamnă pentru noi: ÎNTUNERICUL... Îmi pare rău să spun, dar noi numim pământul COPILUL VITREG ŞI NEREUŞIT AL MARELUI CREATOR... cu toate că nu Creatorul a creat rătăcirea, nu Creatorul a scornit minciuna, nu Creatorul este acela care a creat ceva şi apoi s-a vazut nevoit să zvârle în foc propria Lui creaţie. Vedeţi voi, termenul de C R E A T O R are foarte multe înţelesuri. El a fost un creator, în sensul că El a creat o partitură, o compoziţie pe care a cântat-o din Înaltul său Lăcaş tuturor lumilor care erau sub El. Multe lumi au ascultat această partitură, multe lumi au înţeles această compoziţie divină care reprezintă: TIPARUL ARMONIOS AL VIEŢII.

Multe lumi au fost care au ascultat această divină muzică şi au reuşit, de-a lungul mileniilor, să devină ASEMENEA CHIPULUI DIVIN... dar a existat o lume, undeva, la periferia universului, care din lene şi comoditate, n-a ascultat acea divină partitură, şi atunci, din lene şi comoditate, a căzut în NEŞTIINŢĂ, şi din neştiinţă în ORBIRE, şi din orbire a căzut definitiv şi pentru totdeauna în URĂ, în MINCIUNĂ, în NEDREPTATE şi într-un cuvânt spus, în SĂLBĂTICIA RĂUTĂŢII...

Tăcere...

George: - Constat că aveţi o înţelegere foarte superioară şi expresivă a esenţei pământene.

Tihan: - Da. În cei 7 ani de care vă povesteam, în şcoala aceea de filosofie, m-a impresionat viaţa Trimisului Luminii, Iisus Hristos, şi am căutat să aprofundez, să înţeleg mai bine această lume bizara

şi sălbatică a pământului. Am citit cartea unui mare gânditor Denprinius, care, specializat în toate problemele planetare şi a lumii de lumină, zic, am citit şi studiat cartea acestui mare gânditor, şi am reuşit să înțeleg ceea ce era greu de înțeles pentru lumea noastră, am înțeles dezacordurile şi disonanțele acestei rătăcite. Nu mi-a fost greu. Cartea era scrisă cu o deosebită măiestrie şi cu o adâncă înțelegere, astfel că pot spune că am fost unul dintre puținii care înțeleseseră de ce fusese crucificat Hristos, Lumina lumii pământene. Am mai citit, de asemenea, că s-a întors Hristos de pe pământ zdrobit sufleteşte, distrus de atâta neînțelegere, de atâta ipocrizie, de atâta falsitate şi răutate. Mi-am zis: Nu au meritat pământenii Acest Înalt Trimis, nu au meritat pământenii un savant atât de mare, Fiu al însuşi Marelui Creator al universului. M-am revoltat în mine şi am zis: "De ce nu am avut şi noi, cei din Zefirius, parte să ne viziteze o Persoană din însăşi Ființa Divină, din însăşi inabordabilul Opal?... "

George: - Cum? Pe planeta voastră nu a venit nimeni din Opal?

Tihan: - Nu, n-a fost nevoie! Pentru că bătrânii noştri, unii dintre ei au legături - e drept, destul de rar - şi cu ființe Opalice. Zic, mi-am spus, la noi să fi venit Hristos Iisus... am fi lăsat toți, toate şi L-am fi ascultat tot timpul. Eu unul cred că aş fi uitat şi de muzică, şi de compoziții, şi L-aş fi urmat pretutindeni să-L privesc, să-L ascult şi iar să-L privesc...

Tăcere prelungă...

George: - Minunat vorbeşti, maestre!

Tihan: - Mi-ați răscolit amintirile...

Tăcere...

Tihan: - De aceea v-am spus că mă plec în fața unuia ca Beethoven, ca Mozart, ca Wagner. Tot ceea ce au compus ei, pentru mine reprezintă mult mai mult decât ceea ce am făcut eu în Zefirius, pentru că ei, în întuneric fiind, au vorbit prin limbajul muzical despre Lumină. De ar fi fost după mine, i-aş fi urcat în VIII, în IX chiar, în Oraşul de Aur! pentru că au fost adevărați martiri...

Destul pe azi! Mă gândesc că poate nu întâmplator am luat noi legătura, eu din Zefirius, voi... de pe pământ. Fie ca prietenia noastră să fie pecetluită de Cel Preaînalt...

Sus

Bucureşti, 18 noi. 1965

TIHAN -Compozitor din Zefirius (V)

Venind cei doi, Tihan şi Siu Karta, am rostit un salut prelung, plin de admirație şi recunoştință.

George: - Acum renunț la întrebări şi să ne mai spui tu din tainele ce ți s-au părut taine în jurul tău.

Tihan: - Cu adevărat, viețile ascund taine, atât cele planetare, cât şi cele celeste. Întrebarea este dacă tu poți înțelege taina! O poți înțelege? O poți pătrunde? O poți simți?

Sunt oameni care, pe planete fiind, văd cu ochiul minții, simt şi înțeleg. Unii au puterea de a o cultiva, de a o exploata şi de a se îmbogăți. Alții trec pe lângă ea ca o întâmplare aruncată la nimereală, unii merg ca într-o beznă, fără să înțeleagă, fără să vadă, fără să simtă ceva. Din aceştia din urmă sunt foarte mulți pe planeta pământului... "Taina" e cu atât mai frumoasă cu cât te lupți singur să o descifrezi, să o descoperi şi, încet, singur să guşti din miezul ei. Pe cât e de gustoasă când ai dat de miezul ei, pe atât e de dureroasă când climatul ce te înconjoară nu-ți dă prilejul să dezvolți şi să cultivi propria descoperire. Acum vorbesc despre tainele vieții de pe planeta pe care am fost, Zefirius. În lumea aceea din care m-am desprins, oamenii beneficiază de un climat atât de prielnic, care le dă şi posibilitatea de pătrundere, de înțelegere, de dezvoltare a simțurilor, prin care să înțeleagă tainele în care sunt ei. De aceea, am ajuns la o civilizație înfloritoare şi, deşi pământenii au prins cu undele lor ceva, nu au înțeles ceea ce au prins. O civilizație nu poate depăşi curățenia, cinstea şi respectul unuia față

de celălalt şi de aceea îndrăznesc să zic că locuitorii planetei Zefirius încep trăirea frumuseții de unde mă găsesc eu acum, chiar de pe planeta lor, mergând şi urcând mereu, trecând dintr-un rai în altul mai mare, mai frumos, mai perfect; dintr-o fericire, în alta mai mare, mai perfectă, mai luminoasă... Tainele vieții în care mă găsesc acum nu se pot exprima în cuvinte, nu se pot demonstra, iar voi nu le puteți experimenta. Ridicându-vă însă spiritul la înălțimea lor, atunci le veți înțelege, le veți pătrunde şi iarăşi... nici voi nu le veți putea descrie... Atât pot să-ți spun referitor la taine.

George: - Te rog acum să ne vorbeşti despre modul cum ai părăsit planeta Zefirius.

Tihan: - Când am fost anunțat că mă voi dezbrăca de chipul omului planetar şi voi rămâne adevărata persoană a omului spiritualizat, am primit aceasta cu o bucurie ce nu se poate exprima. Despărțirea a fost uşoară. Am fost luat în primire de unul din povățuitorii ce i-am avut în viață şi dus în fața Tronului Divin, pentru a mă închina şi primi Lumina din privirea dumnezeirii Sale şi prin hotărâre, deşi tacită, dar mi-am dat seama că a fost dată, am fost dus la locul meu de odihnă. M-am minunat când l-am văzut, pentru că în viață, deşi foarte multe mi s-au arătat, totuşi locul meu de odihnă de aici nimeni, niciodată nu mi l-a arătat. M-am închinat cu respect şi recunoştință marelui Tron al Marelui Guvernator ce conduce totul prin voință, văzând locul meu, rezervat de bunătatea Sa şi construit prin modestele mele eforturi.

George: - Spune-mi, cum era Marele Tron? Ce-ai văzut?

Tihan: - Pe un tron ce nu se poate descrie, stătea un bărbat care avea o privire plină de lumină, de bunătate, de severitate şi de o putere care te făcea să înțelegi că în privirea Sa prinde totul. Nu se poate spune miile şi milioanele de ființe aşezate într-o desăvârşită ordine şi armonie, cât puteai cuprinde în jurul Tronului. Unii parcă aşteptau ordine, majoritatea însă umplea atmosfera de un farmec şi o muzicalitate care simțeai că te topeşte. Ştiu că acesta era ultimul Loc, Culmea Tuturor Luminilor, a ştiinței şi a muzicii, mai frumos, mai perfect, mai luminos decât ceea ce poate fi numit...

George: - Locul acesta e în Oraşul De Aur sau mai sus?

Tihan: - Nu ştiu. Ştiu că e ultimul şi cel mai înalt cer... Aşezat în locul meu de odihnă, am fost înconjurat cu atâta bucurie de cei ce m-au primit, încât a fost o sărbătoare pentru mine. De cunoscut... nu cunoşteam pe nimeni, dar pe toți îi simțeam prietenii mei, toți ne simțeam ca într-o familie. Astfel îmi duc viața, fără să am timp să înțeleg, să aprofundez tainele şi frumusețile ce mă înconjoară.

George: - Vrei să ne arăți locul tău prin ecran?

Tihan: - Vă invit la mine când veți călători în VI.

George: - Baza spirituală, vrei să ne-o arăți?

Veronica: - Alb curat, cu triunghi ce iese dintr-o cupă... Vrei să ne spui ce înseamnă triunghiul cu vârful în jos în cupa?

Tihan: - Cupa e inima vie care primeşte comunicările lucrului prescris şi vederea prin triunghi.

George: - Ce înseamnă triunghiul?

Tihan: - Semnul puterii prin care lucrez.

George: - Dar de ce triunghi?

Tihan: - Asta să-l întrebi pe cine l-a făcut! Ei, noi ne retragem, dragii mei...

George: - Unde sunteți acum?

Tihan: - În stratul III. Fiți binecuvântați! Cel ce binecuvântează toate, să vă binecuvânteze şi să vă dea putere şi pricepere.

Veronica: - A plecat Tihan...

Siu Karta: - Eu, ce să vă mai spun? Vin la voi destul de des... Mă bucur, plec şi gata... Acum nu am ce să vă mai spun, decât că cer binecuvântarea Stăpânului nostru pentru voi şi lucrul vostru!

Sus

București, 13 octombrie 1965

JOHANNES BRAHMS

Compozitor german, sec. XIX

-gri deschis, guler alb

-stratul IV

Am chemat pe Johannes Brahms şi pe Hector Berlioz, atât Brahms, cât şi Berlioz fiind unii din cei mai iubiți de mine.

Brahms a scris 4 simfonii, care sunt de o adâncime şi care au o construcție orchestrală cu o arhitectură pur şi simplu magistrală. Toate 4 îmi sunt nu plăcute... simt necesitatea de a le asculta, la răstimpuri simt setea de a lua contact cu arhitectura muzicală a magistrului Brahms.

Începutul simfoniei a II-a, împletirea aceea sublimă între corzi şi suflători, dizertația aceea muzicală, de o adâncime şi un calm divin, constituie pentru mine fundalul celor mai profunde meditații. A mai scris 2 concerte pentru pian şi orchestră, cu nu caracter de-a dreptul grandios... Da. Brahms e grandios, e sublim, e divin! Să-mi fie cu iertare îndrăzneala, dar pentru mine Brahms, din punct de vedere al arhitecturii muzicale, simfonismul lui Brahms reprezintă piscul neegalat al compoziției orchestrale. Brahms compune în plină epocă romantică, dar el rămâne un clasic singular, un anahoret îndrăzneț, străin de dulcegării şi sentimentalisme... Brahms rămâne compozitorul care scrie o muzică de grandoare... polară. Brahms e dinamic, e tumultos prin excelență, e plin de efervescență în inegalabilele sale contraste lirice, de un lirism sobru, măsurat, reținut şi dens. Acesta este cuvântul: D E N S, muzica lui e densă, concentrată, abundă în strălucitoare reflexe, fantezia sa, cu care îşi comentează propriile teme şi idei. Dacă ar fi să-mi aleg un compozitor cu care să mă retrag într-o pustie, acesta nu ar fi nici Wagner, nici Beethoven, ci inegalabilul Brahms!

Brahms: - În numele Aceluia prin care m-aţi chemat, fiţi binecuvântaţi, iubiţii mei prieteni! Vă mulţumesc pentru simpatia voastră, mă bucură dragostea ce o aveţi pentru lucrările mele, mă bucură nespus faptul că aţi reuşit să înţelegeţi ceea ce eu am vrut să exprim în muzica mea: frumuseţea perfecţiunii, măreţia gândirii, grandoarea contemplaţiei. Mă găsesc în oraşul IV, sunt foarte liniştit şi respectat de cei din jur şi mă bucur de o iubire şi o preţuire la care niciodată nu am putut visa. Muzica mea pe pământ nu prea a fost înţeleasă, şi acum, în zilele acestea, puţini sunt care bănuiesc, care pătrund limbajul meu. Am fost şi am rămas un meditativ. Acum gândesc şi reflectez asupra frumuseţilor ce mă înconjoară şi mai ales mă bucur de darul ce l-am primit, de a putea asculta muzica celorlalte straturi.

George: - Cum? Tu în IV poţi asculta din V, VI şi aşa mai departe?

Brahms: - Da. Am primit acest dar unic, pe care doar câţiva doar din stratul meu îl au, acela de a putea asculta muzica spaţiilor celeste. Am fost chemat deseori până chiar şi în stratul VII de confraţi de-ai mei, muzicieni ca şi mine, compozitori ce au trăit pe pământ sau pe alte planete. Merg la Mozart în V şi la Wagner, merg la Beethoven în VI, mă cheama Medanium în VII...

George: - Cine este acest Medanium?

Brahms: - Este un compozitor mult iubit, care a trăit cu multe mii de ani în urmă pe planeta Taitun...

George: - Dar în straturile de deasupra ta, te duci când vrei?

Brahms: - În V am libertatea de a merge aproape oricând, în VI şi VII numai când sunt chemat.

George: - Cum se explică prietenia ta cu Medanium din VII?

Brahms: - El a fost cel ce m-a inspirat. Medanium a fost cel ce mi-a călăuzit paşii. Când compuneam, simţeam prezenţa cuiva lângă mine care-mi sufla, care-mi spunea cum şi în ce fel să tratez ideile muzicale ce le aveam. Dar şi ideile, nu erau ale mele, toate erau ale lui... Tot ce am făcut eu, lui se datoreşte, eu nu am fost decât un simplu instrument în mâna lui; de aceea, am şi compus puţin...

George: - E drept. Şi eu m-am mirat de ce tu eşti singurul compozitor german care ai scris atât de puțin. E adevărăt însă că tot ceea ce ai scris e de o înaltă calitate.

Brahms: - Ştiu cât de mult îmi iubeşti muzica, dar acum ai aflat. Nu e muzica mea, ci a celor din VII...

Tăcere...

Brahms: - Acum gândesc... Muzică fac, dar puțin... Mai compun, inspirat de frumusețile înconjurătoare şi mi-am făcut un instrument care nu ştiu să vi-l prezint... e un fel de orgă. Petrecerea mea însă să ştiți ce este: ascultarea muzicii straturilor superioare, a cerurilor care cântă, cântă neîncetat...

George: - Eşti cu discul tău?

Brahms: - Da. Mi-am găsit uşor partea mea, pentru că cu ea am fost şi în viața pământească.

George: - Mai ții minte alte călătorii făcute pe pământ?

Brahms: - Nu, nu mai îmi amintesc!

George: - Dar când ai fost ultima oară pe pământ, ştii?

Brahms: - Asta da, sigur. Dar nu țin minte anii...

George: - Ştii cumva evenimentele ce s-au petrecut pe pământ de când ai plecat?

Brahms: - Nu.

George: - N-ai auzit de nişte războaie ce au fost pe pământ?

Brahms: - Nu ştiu, nu mă ocup cu aşa ceva...

Veronica: - Pare tăcut, retras, parcă nu ar vrea să mai continue prea mult cu noi discuția...

George: - Nu te simți bine la noi? Te-am deranjat cumva?

Brahms: - Nu, dar eu mai mult ascult şi privesc. Nu prea îmi place să vorbesc.

George: - Dorim acum să-ți vedem culorile de bază!

Veronica: - Are un gri alb, extrem de deschis şi până la jumătatea pieptului e alb, alb curat...

George: - Îți mulțumim, dragul nostru!

Sus

Bucureşti, 13 octombrie 1965

HECTOR BERLIOZ

Compozitor francez sec. XIX.

-alburiu

-stratul V

Dacă Brahms este un clasic în plină perioadă romantică, Berlioz în schimb este un "romantic" în adevăratul înțeles al cuvântului. Muzica lui m-a pasionat: verva lui, fantezia extraordinară, stilul lui, cu totul personal, care a întâmpinat atâtea ostilități din partea celor ce-l înconjurau. Până la urmă, stilul lui Berlioz s-a impus, încât astăzi, indiscutabil, este cel mai mare compozitor al Franței.

Lucrările lui capitale sunt "Simfonia Fantastică", o poveste fantastică, inspirată din propria-i viață şi mai ales mărețul, grandiosul "Requiem", prea puțin cunoscut, chiar de cei mai pasionați amatori de muzică, deoarece este o lucrare amplă şi foarte greu de interpretat, deoarece este compusă pentru 4 orchestre şi 4 coruri, care trebuie amplasate în cele 4 colțuri ale unei săli; ori, acest lucru este practic imposibil. Lucrarea totuşi s-a cântat, însă numai de câteva ori. Nu s-au tras discuri, iar benzile nu circulă decât între stațiile de radiodifuziune.

Lucrarea este grandioasă, nu are rost s-o descriu, dar nu pot să nu amintesc de un excepțional pasaj, atunci când trompetele din 4 colțuri anunță lumii începerea "judecății de apoi": "Tuba mirum spargens sonum ex sepulcra regionum" ceea ce înseamnă "trompetele păcii vor sparge spațiile în zonele celor morți", ridicând pe cei de dincolo în fața Scaunului Marelui Judecător.

Veronica: - E un chip vesel, bărbat frumos, cu priviri blajine de om comunicativ şi simpatic... totuşi, în trăsăturile lui se vede că ascunde ceva...

George: - Iubite Berlioz, ce nume ți-au dat frații tăi?

Berlioz: - Frații mei, pe lângă care stau acum şi mă iubesc mult, îmi spun Peni-Pens, ceea ce în limbajul nostru înseamnă "omul vesel". Eu sunt vesel şi cum să nu fiu, când mă găsesc într-o permanentă veselie şi frumusețe, pe care nu mi-am închipuit-o niciodată în viața pământeană. Fratele meu, pe care îl iubesc mult de tot şi care şi el mă iubeşte- Beethoven - stă aproape de mine, vine deseori la mine pentru a se recrea în prezența mea. Beethoven e o fire închisă în sine şi, în apropierea mea, se simte bine. Eu sunt opusul firii lui şi în felul acesta ne destăinuim tainele unul altuia, ceea ce vrea el să pătrundă în această lume variată şi în frumusețile ce ne înconjoară. E mult, mult, foarte mult de lucru şi trebuie multe secole să poți pătrunde. Trebuie să sari ca o pasăre veselă de pe o creangă pe alta, fără să-ți fixezi munca şi strădania într-un singur loc, când ai atâtea variații. De aceea, mă ține Beethoven lângă el! Eu îl trezesc, îl chem şi-l fac să sară de pe o cracă pe alta... Beethoven e mai mult în VI, pentru că e chemat de prietenii şi frații săi, dar el vine mai des în V la mine, pentru că ne înțelegem şi colaborăm la perfecție. Eu nu prea mă simt bine în VI, e prea multă lumină pentru mine. Stratul V pentru mine este arhi-suficient, iar cu Beethoven alături de mine facem un cuplu în jurul căruia se adună sute şi mii de frați de-ai noştri să ne asculte muzica.

George: - La ce instrumente cântați?

Berlioz: - Beethoven şi-a făcut şi la mine un pian. Eu am un instrument de suflat, ceva între flaut şi oboi. Şi astfel, împreună,

creem o atmosfera încântătoare pentru noi, în primul rând, şi pentru ei ce vin să ne asculte.

George: - Ai putea să-ți aminteşti ce ai compus pe pământ?

Berlioz: - Nu mă întreba, te rog, ce-a fost pe pământ. Nici nu vreau să-mi amintesc de câte am suferit pe pământ! Când văd ce e aici, atât de mic şi neînsemnat mi se pare ceea ce am făcut eu acolo, incat nici nu mă gindesc la ele.

George: - Şi totuşi, totuşi "Requiem-ul" tău, la care ai muncit şi ai pus atâta suflet, nu se poate să nu-ți aminteşti de el...

Berlioz: - Da, da. Într-adevăr, requiem-ul; în el am dat tot ce am avut bun în mine.

George: - Îți mai aminteşti ceva din ce ai compus?

Berlioz: - Dacă-mi mai spui tu, poate că da, altfel nu.

George: - Ai mai fost pe pământ vreodată?

Berlioz: - Da, ştiu că am mai fost încă o dată.

George: - Ți-a spus cineva sau ți-aminteşti tu?

Berlioz: - Mi-a spus cineva, da, că am fi lucrat împreună cu acest frate, tot din V. Zice el că am fi lucrat un fel de dascăli educatori ai unui trib prin Asia, Africa... nu-mi mai aduc aminte. El a rămas în V şi nu a mai venit pe pământ, şi când m-am întors din ultima călătorie, ne-am reîntâlnit.

George: - Cum îl cheamă?

Berlioz: - Sentocles. E şi astăzi cel mai apropiat prieten al meu, alături de Beethoven. El nu e muzician, dar iubeşte, pot spune, muzica mai mult ca mine.

George: - Berlioz, voi din V auziți muzica celorlalte straturi?

Berlioz: - Da, o auzim. Când cântă spațiile din VI, se face tacere în V şi toți ascultăm. Uneori se aude şi din VII, rareori din VIII.

George: - Dar din IX?

Berlioz: - Din IX nu! E prea departe de noi!

George: - Dorim să-ți vedem culorile de bază!

Veronica: - Alburiu, curat, fără nimic altceva...

George: - Cu cine mai eşti acolo? Corelli şi Vivaldi sunt cu tine?

Berlioz: - Corelli şi Vivaldi nu. Ei sunt în IV. Cu mine în V mai este Verdi...

George: - Îți mulțumim de răspunsuri, iubite Berlioz şi mult succes în noile creații!

Sus

Bucureşti, 22 octombrie 1965

IOAN BOTEZĂTORUL

IOAN HRISOSTOM

CALEMNIS şi SIU KARTA

Hrisostom: - Părintele Luminilor, în al cărui nume ne-ați chemat, să vă binecuvânteze, prea iubiți fii şi prieteni! Toate invocările voastre au ajuns la Tronul Divin şi vor fi împlinite aceste cereri, fiecare la timpul hotărât.

(La 22 octombrie 1937 a fost prima şi cea mai importantă viziune a Veronicăi, care a însemnat cooptarea în lucrarea divină a ceea ce avea să urmeze).

Siu Karta: - Este adevărat că pentru voi amintirea acestei zile este mare; atunci a fost adevărata naştere a pr mn şi Stăpân a toate"... aceasta a fost pentru a putea acapara încrederea prieteniei noastre,

care la rândul ei trebuia s-o dea altora. Primii paşi ai copilăriei au fost buni şi lucrul roditor; m-am referit la copilăria chemării, nu a anilor... Unii s-au folosit, alţii au stat indiferenţi, iar alţii şi-au pus osânda pe cap, fie din neştiinţă, fie din rea credinţă. LUCRUL... încă nu s-a terminat... ÎNCĂ MAI E FOARTE MULT DE LUCRAT!... Fiecare iese atunci când îi este hărăzit pentru timpul potrivit.

Calemnis: - De multe ori s-au găsit obiecte valoroase, ascunse în inima solului. De foarte multe ori pietrele scumpe s-au găsit acoperite cu o ieftinătate. LUCRUL CARE VĂ ESTE TRASAT SĂ-L LUCRAŢI ESTE AL UNUI STĂPÂN CE PRIVEŞTE ÎNTREGUL UNIVERS, CARE VREA SĂ-ŞI MANIFESTE ANUMITE DORINŢI, ARĂTÂNDU-LE PRIN REPREZENTANŢII SĂI! Fiţi încredintaţi, ca nişte lucrători credincioşi, că Cel ce v-a repartizat SĂ LUCRAŢI UN LUCRU AL SĂU va avea grijă să nu rămână neterminat.

Dacă atmosfera e grea pentru voi şi voi nu vă puteţi manifesta după cum înţelegeţi şi doriţi, strădania va fi plătită mai scump decât atunci când aţi avea un soare luminat. E foarte uşor pentru un lucrător când îşi efectuează lucrul lui pe o vreme splendidă, care-l îndeamnă, îl încurajează şi-i dă spor în munca lui; aceasta înseamnă însă că a fost ajutată şi el nu a depus efort prea mult şi plata îi va fi mai mică.

De aceea, prea iubiţii mei prieteni, lucraţi împinşi de râvna voastră şi nu de vremea frumoasă, lucraţi şi străduiţi-vă ca în acest climat nefavorabil să adunaţi cât mai multe preţioase, căci să ştiţi: NIMIC NU SE PIERDE!...

Botezătorul (Faur): - Şi dacă Stăpânul găseşte de cuviinţă să-şi adune holda odată cu lucrătorii, îi va trimite totuşi o zi cu soare lucrătorului şi poate chiar ajutoare din imensa Curte a Divinităţii Sale, aşezând cele lucrate la locul lor de cinste, iar pe lucrători slobozindu-i să se odihnească în lăcaşurile construite de ei. Pentru asta, LUCRĂTORUL NU TREBUIE SĂ SE MÂHNEASCĂ... să privească la alţi lucrători, care deşi se apropiau de sfârşitul lucrului, pentru că lucrătorul a fost iubit, i-a şters boabele de sudoare de pe frunte, ridicându-l la lucrul sau şi aşezându-l la loc

de cinste, intr-un loc pe care niciodată nu ar fi bănuit el că ar putea să-l dobândească.

TOTUŞI, NU TREBUIE SĂ CREDEȚI CĂ AȚI PUTEA SĂ VĂ PREZENTAȚI ÎN FAȚA STĂPÂNULUI CU LUCRUL NETERMINAT! Aceasta trebuie să o ştiți clar, căci noi vă pregătim. Cel care v-a angajat la lucrul Său - MARELE DOMN ŞI STĂPÂN A TOATE, PĂRINTE AL ÎNTREGULUI UNIVERS să vă dea putere, zi cu soare şi uneltele necesare pentru a ajunge la capătul muncii voastre. Aş dori să fiu hărăzit şi eu când veți face încheierea lucrului vostru, SĂ PUN ŞI EU MÂNA LA ULTIMELE EFORTURI ŞI ÎMPREUNĂ CU VOI SĂ ZBURĂM DE FERICIRE CĂ LUCRUL A LUAT SFÂRŞIT...

... poate... va fi şi aceasta...

Facă Stăpânul lucrului cum o şti mai bine, iar noi ne vom supune voinței Sale!...

Ioan Hrisostom: - De nimic să nu vă mâhniți, prea iubiții mei! Păşiți cu încredere, mulțumind pentru fiecare pas pe care îl faceți şi pe cât e mai greu de urcat, pe atât să ştiți că bucuria va fi mai mare.

NOI VĂ PROMITEM SPRIJIN, CHIAR DACĂ VÂNTURI RECI VOR MAI VENI PESTE HOLDA VOASTRĂ, FIȚI ÎNCREDINȚAȚI CĂ NU SE VA STRICA!

Cerem binecuvântarea Stăpânului a toate, a Părintelui Luminilor, forța ce domneşte pe întregul univers, să vă ajute, să vă desăvârşească, pentru ca atunci când veți prezenta lucrul efectuat, bucurându-vă să vă puteți lua răsplata!

Veronica: - Toți au ridicat mâinile în semn de binecuvântare.

Ioan Hrisostom: - Din ceea ce avem noi toți, de la Marele Domn, vă dăm şi vouă, dorindu-vă ca zestrea voastră să se îmbogățească, lucrul să se desăvârşească şi... CHEMAREA SĂ SE ÎMPLINEASCĂ!

Sus

Bucureşti, 30 octombrie 1965

PERGANI ARIS (I)

din ZEFIRIUS

- argintiu luminos;

- stratul VIII;

Ne-am rugat Părintelui Ceresc, Marelui Învățător, să trimită pe cineva care ar cunoaşte disciplina reîntrupărilor, când şi cum se coboară cineva din straturi şi care sunt factorii care determină venirea în trup...

Veronica: - Cred că vine cineva în ecran...Se vede o lumină rotundă, care se măreşte încet..., ia formă ovală. Începe să se contureze un bust de bărbat...Devine din ce în ce mai clar, mai clar, acum e bine...Nu recunosc cine e. E un bărbat în acest oval de lumină, are părul lung pâna la umeri şi o mică mustață. Barbă nu are. Tot e alb, are capul descoperit.

L-am salutat.

Necunoscutul: Părintele Luminilor, care a alcătuit venirea mea la voi, să vă binecuvânteze pe voi şi dorurile voastre de cunoaştere! Am fost trimis la voi ca să mă întrebați ce vreți să ştiți.

George: - Mai întâi, vrem să te cunoaştem. De aceea, te rugăm să ne spui cine şi de unde eşti...

Necunoscutul: - Am fost locuitor în Zefirius. Numele meu este Pergani Aris, adică; "Bătrân între Bătrâni"; - cel ce primeşte comunicări şi ține legătura cu trimişii Divinității. Viața mea în Zefirius a fost de 963 ani şi m-am bucurat la locul desăvârşiților acum 18 ani. Mă aflu printre locuitorii Oraşului Fericiților al VIII-lea.

George: - Spune-ne, te rugăm, cum de ai fost tu cel trimis la noi?

Pergani: - Am fost trimis la voi, pentru că, fiind în trup - în Zefirius -, am cunoscut şi am văzut multe, atât pe planeta noastră, cât şi pe celelalte. În trup fiind, am călătorit, fiind condus de Maeştrii mei şi pe planeta voastră -; a pământenilor.

TREBUIE SĂ ŞTIȚI CĂ, ÎN CEEA CE PRIVEŞTE ARTA, INTELIGENȚA ŞI ISCUSINȚA UMANĂ, SUNTEȚI A TREIA PLANETĂ, IAR CA STARE SPIRITUALĂ, CA PURITATE SI ARMONIE, CEA MAI DIN URMĂ ŞI NU NUMAI ATÂT, SUNTEȚI ÎN AFARA LUMII ARMONIEI UNIVERSALE.

Între oamenii pământeni, am întâlnit cea mai teribilă duritate spirituală care este cruzimea, sălbăticia...

George: - Cum ai constatat?

Pergani: - Am simțit-o, venind între pământeni, prin faptul că n-am simțit între oameni acea sudură perfectă care există pe alte Planete, acea desăvârşită nevinovăție şi puritate, TOȚI SUNT DURI CA PIETRELE, ca granitul vostru.

George: - De ce? Cum a ajuns Planeta aceasta în aşa hal, cum îți explici tu răutatea?

Pergani: - E o poveste amplă, e o istorie lungă ce nu poate fi spusă în câteva cuvinte. În afară de aceasta, eu nu am cercetat evoluția prea amănunțit, nu am avut această specialitate; am studiat Pământul doar din metaforele celor cu care comunicam. Nu am aflat lucruri precise.

George: - Ai căutat explicația apariției raului?

Pergani: - Eu am zis - dacă din primii oameni au ieşit indivizi cruzi, probabil această planetă a fost blestemata să aibă climat brut, sever şi oamenii de aici, de foarte multe ori, neştiind ce vor, nedându-şi seama de presiunea climatului, au început să se războiască între ei.

George: - Dar cine să-i blesteme? De ce? În ce fază?

Pergani: - De către Cel ce i-a plăsmuit, că doar nimic nu se petrece decât în urma unui ordin dat. N-am ştiut că i se spune Pământ, eu i-am spus, aşa după cum am simţit eu: "Hadiriuc", ceea ce înseamnă oameni chinuiţi, viaţă grea, climat aspru...

George: - Blestemul, totuşi, are o cauză ce ar trebui să fie determinată în fapte, de ceva precis, ceva care să genereze blestemul Creatorului...

Pergani: - Nu poţi face un lucru şi apoi să-l blestemi, decât dacă ai un motiv.

George: - Şi care ar putea fi acesta?

Pergani: - Va fi fost supărat Creatorul pe cei ce locuiau şi, în Mânia Sa, a aruncat blestemul...Asta e părerea mea. De fapt, când am fost pe la voi, am întrebat pe îndrumătorii mei de ce este aşa greu pe această planetă. Ce s-a întâmplat cu aceşti oameni? Şi ei mi-au răspuns: "Ei singuri şi-au atras această stare şi se luptă în ea! Noroc că au viaţa scurtă, mulţi dintre ei nu cunosc lupta şi se trezesc mutaţi dincolo cu nimic la ei!"

George: - Adică? Ei n-au pomenit nimic de blestem?

Pergani: - Am dedus eu.

George: - Un Creator Perfect poate face lucruri imperfecte?

Pergani: - Nu!

George: - Pământul e perfect?

Pergani: - ...

Veronica - Ezită să răspundă...

George: - De ce eziţi?

Pergani: - Ştii, doar...am spus!

George: - Să nu ocolim: Pământul e imperfect...

Pergani: - Da.

George: - Deci, nu l-a făcut Dumnezeu!

Pergani: De ce spui aşa? Eu am zis că Pământul a fost bun, blajin, dar şi-a atras climatul pe care oamenii l-au meritat...

George: - Să te întreb ceva, litosferele planetelor sunt identice?

Pergani: - Nu, nu; pe masură ce se depărtează de Soare, litosferele planetelor sunt din ce în ce mai nobile, adica au din ce în ce mai multe materii, zise nobile, încărcate cu energie.

George: - Cum se explică asta?

Pergani: - Nu ştiu...n-am fost om de ştiinţă.

George: - În ruga noastră îndreptată către Părintele Ceresc, am cerut să vina cineva care să ne vorbeasca despre legile călătoriilor, ale întrupărilor.

Pergani: - Da, uite ce-i...E mult de spus. Când începi, trebuie să termini un capitol întreg. Acum, nu am reflectat şi apoi, de mult nu am mai făcut contact cu voi. Şi aşa, venind la voi...

George: - Cum ai venit până la noi?

Pergani: - Sunt în stratul I şi, pe drum, am văzut multe ce m-au răscolit. Trebuie, totuşi, să păstrez distanţa între mine şi voi, ca să nu vă dăuneze. Eu am păstrat această distanţă, căci nimeni din cei ce sunt în trup nu pot sta la o tensiune prea ridicată.

Faceţi program! Să vă pregătiţi... Şi voi...Când veţi vrea, să mă chemaţi...

George: - Te vom chema, chiar mâine...

Pergani: - Ţineţi seama şi de starea voastră. Am plecat!

Sus

Bucureşti, 31 octombrie 1965

PERGANI ARIS(II)

- continuare -

Veronica: - A venit!...În ecran, hop şi Siu! Siu Karta a făcut un semn către Pergani Aris...

I-am salutat.

Pergani: - Alături de Solia Împăratului şi Stăpânului nostru, cerem binecuvântarea şi luminarea tronului pentru noi şi pentru voi. Cerem ploaie binefăcătoare peste lucrul vostru!

Mă bucur că sunt lângă vechiul vostru prieten, în faţa căruia mă închin pentru activitatea şi dragostea ce le are pentru pământeni. El nu se simte bine în locul hărăzit şi, din câte ştiu, se simte extrem de bine atunci când poate fi punte de legătura între Divinitate şi muritori. Cele 5 puncte de activitate ale lui, ce le are cu muritorii de pe Pământ, se văd ca cinci bulevarde intens luminate, ce se întind spre Marele Tron al Divinităţii. Pentru această activitate a lui, chiar cei ce veghează în jurul Tronului se închină lui. De aceea, şi eu mă închin.

Veronica: - A ridicat mâinile şi le-a coborât...

Pergani: -...Şi mă bucur că suntem alături.

Precum pe planete, aşa şi în lumea fericiţilor...nu sunt toţi la fel, nu sunt doi ce activează în acelaşi fel, nu sunt două râvne care să vibreze la fel.

Şi acum, să începem!

Aşa am văzut eu: am asemuit treptele urcuşului cu nişte grădini ce au plante care înfloresc, floarea trece la maturitate - făcând samânţă, sămânţa s-a copt, tot prin energia ei căpătând capsula ce protejează seminţele şi aşteaptă un vântişor ca seminţele să fie răscolite şi răspândite. În momentul când pune Marele Maestru

degetul pe butonul legilor Sale, prin Suflul Legilor Sale - semințele sunt răspândite şi atrase de locurile care au ceva comun. Dacă "întâmplarea" face ca sămânța să cadă pe un teren care nu are nimic comun, acea plantă poate ieşi cu totul aparte ca fire, caracter şi înzestrare de cei ce au găzduit. Sunt flori nobile, şi sunt şi mai modeste. Unele cresc într-o anumita ambianță, altele în alta.

Aşa se întâmplă şi cu oamenii: răsar din părinți ce au idei şi apucături comune sau răsar din părinți care sunt cu totul opuşi în bine sau rău. Această relativitate se perpetuează mereu, pentru a se perfecționa planta ieşită din sămânța trimisă sau degenerată, aruncându-se în coşul adânc al umilinței şi căderii.

Nu poți pune o floare din Zefirius să crească pe o planetă ca Pământul, şi nici invers. Ele sunt atrase de legile care sunt întocmite între sămânța care pleacă din mâinile Marelui Horticultor şi Pământul care aşteaptă să-şi dea roada.

Sunt pământeni şi oameni ce nu primesc această binecuvântare din partea horticultorului. Acest motiv este hotărât tot de Cel ce stăpâneşte toate, pentru a rândui acelui Pământ altă denumire, altă preocupare.

Sunt planete care primesc semințe din care ies flori gingaşe, plăpânde. Sunt planete care primesc semințe din care ies flori cu miros foarte puternic, flori mari şi mici, cu gingăşie aparte şi parfumuri diferite. Sunt planete care primesc semințe din care ies flori a căror parfum desfată pe cei din jur. Alături de ele, răsar plante care nu numai că nu împrăştie parfum, dar sunt atât de respingătoare şi jenante, încât cauți să le distrugi, să dispară, să nu se mai vadă.

Acesta e Pământul şi voi sunteți un Pământ care ați putea primi o sămânță pe care ar trebui să o cultivați, dar lucrul vostru hărăzit nu-i numai spre bucuria voastră, ci spre bucuria multora care, nu numai că vor privi, dar se vor hrăni, creându-şi un climat bun din rodul muncii ce v-a fost hărăzit să împliniți.

Dacă "întâmplarea" face ca o sămânță gingaşă să ajungă pe o Planetă cu climat aspru... nu durează. Unii dispar de cum apar, alții se mai chinuie un an, doi, cinci, zece şi dispar...Nu se simt bine şi

pleacă înapoi, la locul lor. Alții stau până ajung şi ei semințe coapte şi aşteaptă pe cineva de care au auzit sau îşi închipuie că ar exista undeva, să vină să adune cu grijă sămânța coaptă. Puțini cunosc cu adevărat pe Stăpânul din Ceruri, din a cărui poruncă a plecat. Acum e acum!...Unde mai merge? Se întoarce la locul lui? Mai urcă o treaptă, mai coboară, sau se aruncă la coş?

Pe planeta unde am fost şi eu dus sau, mai bine zis, aruncat... iese cam anevoie floarea, fructul, dar se menține mult. Climatul nu grăbeşte maturizarea, ci adevărata tinerețe, adică timpul cel mai favorabil, când se simte în plină viață, de energie, tinerețe şi frumusețe, este timpul când floarea are 3-400 de ani, după care merge spre copt. Acum, depinde de climatul ei personal, interior, dacă se poate coace mai repede sau mai încetişor.

Unele dintre ele - florile Pământului, prind câte o adiere de parfum, ce vine dinspre Zefirius, şi sunt aşa de mirate. Cum? - se întreabă ele. Mai există şi alte Planete care sunt mult superioare nouă? Da! Şi nu greşesc. Acesta nu este meritul nimănui. Aşa a fost hărăzit de Marele Maestru, ce le-a plasat în "leagănul Său cel mare" ce ține şi leagănă toate planetele, de al cărui stâlp este strâns legat şi pe care se odihneşte Cel care a orânduit totul...

Poate, într-o zi, vor cunoaşte bine aceste flori de unde au venit şi cine sunt, dar aceasta n-o ştie decât cel ce-a rânduit toate...

Siu Karta: - După cum ați văzut, prietenul nostru ne prezintă ca pe nişte semințe, aruncate de un grădinar iscusit, semințe de multe feluri. Le are strânse în locurile lui, bagă mâna şi aruncă unde le duce vântul; unde le atrage un loc cald. Sunt copii în pântecele mamelor care, neavând climatul corespunzător, o iau din loc repede şi se întreabă oamenii: "Ce rost a avut acest copil, dacă viața lui a fost de o zi sau un ceas?" Ei, aici e secretul. "Întâmplarea" a făcut să fie atras, dar climatul, nefiind prielnic, s-a retras

...tăcere...

George: - Parcă nu sunteți inspirați. Parcă vă lipseşte ceva!

Veronica: - Şi nici Siu Karta nu e cum îl ştiu!

George: - De ce vorbiți numai generalități şi nu exprimați idei precise?

Pergani: - Suntem aşa pentru că şi noi dibuim secretul lucrului Marelui Grădinar...

George: - Nici în Zefirius disciplina călătoriilor şi a legilor întrupărilor nu se cunoaşte?

Pergani: - Nu, nici în Zefirius nu se cunoaşte! E o taină şi pentru noi, un mister ce nu l-a dezlegat nimeni.

George: - De ce nu întrebați şi voi mai sus? Nu vă interesează?

Pergani: - Să nu crezi că nu ne interesează. Dar şi pe noi ne opreşte ceva. Nimeni nu pătrunde mai mult, nimeni nu spune mai mult.

George: - De ce se păstrează acest secret?

Pergani: - Nu e un secret. Dar nimeni nu poate pătrunde în misterele şi, ca să spun aşa, "tehnica" întrupărilor e cea mai de nepătruns. Încearcă câte unii sub o formă sau alta, dar nu merg mai departe cu pătrunderea.

George: - Adică, numai Opalul ştie?

Pergani: - Da, cei din locul în care izvorăsc legile. Au fost întrebate ființele opalice, dar secretul numai "El" îl ştie.

George: - Eu cred că nu este nici un secret, nu cred prea mult în secrete...cred că manifestarea acestor legi ale atracției sunt atât de complexe încât, practic nici o minte planetară n-o poate cuprinde...Vezi, tu ai spus, te-ai exprimat că "bagă mâna şi ia semințe şi le aruncă..."; asta e o expresie metaforică, nu e o expresie ştiințifică...

Siu Karta: - M-am exprimat aşa, fiecare prezintă după cum vede el.

George: - Cred că tu nu ai văzut o mână care să ridice pe cineva şi să-l arunce într-un loc anume.

Siu Karta: - Sigur, după cum pleacă cineva din straturi nu ştiu şi cred că nu voi găsi pe cineva care să-ți spună cum se întâmplă aceasta...

George: - Când cineva din straturi urmează să plece pe Pământ, ştie el aceasta, are sentimentul plecării?

Siu Karta: - Asta pot să ți-o spun eu...Am asistat la tânguirea şi mâhnirea lui Socrit, un timp... anume, ca la un moment dat, să dispară şi să nu-l mai întâlnesc. Mă întrebam ce-i cu el şi nu aveam nici un răspuns, aşteptam...Ca să dau de el pe Pământ mai târziu, să-l văd cum se luptă cu viața, să-l compatimesc, să-mi aduc aminte de uşoara lui tristețe şi mâhnire pentru ca apoi, după un timp, să-l văd întorcându-se triumfător şi mai luminos.

Eu îmi închipui că, la plecarea unui spirit pe Pământ pentru întrupare, spiritul simte un fel de tristețe că pleacă dintr-o lume a păcii şi merge într-o lume a eforturilor, a strădaniilor grele şi neprielnice. Poate va trece prin sabie, prin foc sau chinul unei boli. Sunt stări prin care trebuie să treci, în trup fiind, vrei nu vrei! Trebuie să suporți cele ce sunt ale trupului pământean. Nimeni nu ştie când pleacă cineva să se întrupeze, dar dacă eşti atent, îi simți mâhnirea, i-o vezi...

George: - Şi s-a întâmplat de mult asta, cu Socrit?

Siu Karta: - Nu ştiu numărul anilor, dar în tot cazul, a fost mai mult prin Europa. În orice caz...se ocupa cu astronomia.

George: - Aha, aha, când a fost Copernic.

Siu Karta: - Da, Copernic.

George: - Eu îmi explic plecarea pentru reîntrupare printr-o asemănare cu momentul morții, o presimți, dar nu ştii exact când vine.

Siu Karta: - Da, e ca o moarte, pentru că nu ştii dacă mai vii de unde pleci...

George: - Pergani, despre începuturile vieții ne poți vorbi?

Pergani: - Drept să vă spun, m-am mulţumit cu nivelul metaforelor, am zis şi eu cum spuneţi voi..."crede şi nu cerceta"...

George: - Eu..."cred şi cercetez"... Iartă-ma, te rog, dar pământenii au o fantezie foarte bogată. Vorbesc "câte-n Luna şi în stele..."...

Pergani: - Ei, aşa şi nouă ne trec multe prin cap...Dar tu vrei lucruri exacte, precise...

George: - Nu uita, iubite prietene, sunt arhitect şi-n materie de exactitate, de geometria liniilor şi a formelor, e nevoie de artă şi de precizie matematică. Aşa că sunt şi eu tributar educaţiei şi formaţiei mele profesionale...

Pergani: - E bine să cercetezi singur. Noi mai mult aşteptăm să primim de la Marele Izvor.

George: -Vă mulţumim, prea iubiţii noştri!

Pergani: - Fiţi binecuvântaţi şi mult spor să aveţi în munca voastră şi roua razelor divine să vie asupra muncii voastre!

Sus

Bucureşti, 1 noiembrie 1965

BUDDHA SAKYAMUNI

- alb argintiu strălucitor;

- Oraşul de Aur; stratul IX;

Pentru precizările în legătură cu problema pe care o reprezintă "fenomenul reîntrupărilor", l-am chemat pe Buddha, cel mai mare spirit din Oraşul de Aur.

Veronica: - A apărut în ecran un bărbat foarte frumos, cu o coroană regească pe cap.. . Prima dată când văd aşa ceva. E tot în alb..., îi

văd doar bustul, circumscris de ovalul ecranului... Exprimă o deosebită noblețe, o oarecare severitate, o autoritate maiestuoasă, liniştită şi, în acelaşi timp modestă, mângâietoare...

Am rostit un salut amplu, la măsura şi cinstea distinsului nostru invitat.

Buddha, cum se ştie, a fost prințul Siddharta Gauthama, fiu de rege. Precizându-i-se regelui că fiul său va revoluționa gândirea filosofică a asceților şi a anahoreților, acesta a căutat să izoleze pe fiul său de lumea înconjurătoare. Nu a reuşit însă. Prințul Siddharta reuşeşte să iasă din curtea imensă a palatului şi să cunoască, în mijlocul oamenilor, suferința, boala, bătrânețea, sărăcia şi moartea.

Siddharta pleacă într-o mânăstire, iar de acolo se retrage în pustie. Sub "copacul cunoaşterii", Buddha intră într-o meditație înaltă, de acolo în contemplație şi apoi în extaz. El era medium şi, în timpul şederii sale sub copac, i se descoperă, i se revelează adevărul, tainele vieții şi ale morții. Buddha descoperă calea ieşirii din suferință prin echilibru, prin meditație şi printr-o concentrare care să aducă pe om la împăcarea cu sine însuşi şi, prin sine, să intre direct în Armonia Universală...

Experimentând postul şi lipsurile, culmile cele mai înalte ale iluminarii, după îndelunga sa petrecere în pustie, Buddha se reîntoarce în mijlocul ucenicilor săi, adresându-se: "O frații mei, viața de îmbuibare şi huzur e nedemnă şi înjositoare. Dar şi viața în lipsuri şi post, viața ascetică este inutila şi zadarnică..."

Buddha a revoluționat gândirea filosofică, arătând calea de mijloc ca cea mai perfectă cale, menită să aduca echilibru şi înălțare. "Nirvana" nu-i aparține lui. E o creație a urmaşilor săi, care au înțeles greşit recomandarea lui Buddha pentru meditație şi contemplație. Extazul nirvanic e o rătăcire, aşa cum şi în creştinism este o rătăcire credința că un "Mântuitor" va salva pe om din neştiință, înapoiere şi păcat.

Să revenim însă la problema noastră: fenomenul întrupărilor.

Buddha: - Rog pe Părintele Luminilor, Domnul Domnilor, Împărat prea Puternic Atoate să vă binecuvânteze, să vă lumineze, să vă

umple de înțelepciune, pentru a putea pătrunde știința necunoscută, a o descifra, a-i descoperi tainele şi a le da la o parte, a fi privite de cei din jur. Ați dorit să vorbiți cu mine pentru a vă lamuri şi perfecționa subiectele necunoscute şi neînțelese ce sunt puțin crezute de oameni, cu toate că sunt mai mult decât adevărate. Eu am fost indian, însă din treapta în care mă găsesc, în liniște, bucurie şi odihnă perfectă, de armonie şi frumusețe neînchipuită şi până la ultima treaptă, de unde încep rătăciții şi comunitatea vagabonzilor, nu se vorbeşte decât o singură limbă. Orice nație, de pe orice planetă, reîntoarsă de unde a plecat, vorbeşte limba locurilor de unde a venit, în sensul că filosofia a conceput viața, generează un limbaj specific, aparte.

Ca să vă întăresc credința în perpetuarea renaşterilor, cea mai puternică dovadă este în persoana prietenei noastre care, deşi nu ştie să prezinte limbajul adevărat, cum îl aude, îl înțelege totuşi perfect, ca pe o limbă ce a cunoscut-o, a trăit-o şi a vorbit-o, trecând în limba ei românească totul, pentru că este mult mai stăpână pe adevărata ei limbă maternă decât pe aceea pe care o vorbeşte acum.

Zadarnic se zice că: "A venit la noi în țară şi ne-a vorbit în limba noastră". Greşit! Cel ce vede şi înțelege limba adevărată, prezintă în limba lui fără să-şi dea seama.

Acum, te rog să întrebi, pentru a te lămuri în privința problemelor atracțiilor care se fac pe diferite planete. Vorbim de planeta Pământului.

George: - De unde vorbeşti, luminate Buddha?

Buddha: - Din locul de odihnă şi liniște V.

George: - Şi locul permanent?

Buddha: - IX, oraş de odihnă şi permanentă muzică, oraş de lumină şi biruință, de unde țâşnesc toate hotărârile şi legile.

George: - Permite-mi să fiu scurt şi precis. Care sunt factorii care determină ca un spirit să ia trup la un anumit timp şi într-un anumit loc?

Buddha: - Da, îți răspund. Din ştiință, cunoaşteți că sunt mai multe planete, nu? Tot din cele cunoscute de voi, ştiți că planeta Pământ, şi Eu afirm că şi celelalte planete, precum şi treptele de odihnă şi linişte, toate sunt într-o permanentă mişcare, unele mişcându-se mai energic, altele mai lent. Atracțiile sunt de o exactitate neînțeleasă şi necuprinsă de nimeni: atracțiile dintre planete şi cele de odihnă, între treptele de laudă şi veselie, între haosul comunității vagabonde şi spiritele care rătăcesc să dea de ceva.

SE FAC ATRACȚII PERMANENTE, PLANETA ATRAGE MAI ALES SPIRITELE INFERIOARE, PE CELE DORNICE SI ÎNFOMETATE DE VIAȚA PĂMÂNTEANĂ. Cel mai des, sunt atrase miliardele de rătăciți, care sunt cel mai uşor atraşi de către planeta Pământ şi foarte puțini dintre ei se întorc cu un plus. Numai dacă ar fi fost fericirea ca locul unde a căzut să aibe un climat prielnic, să-i îndrepte nodurile cu care a venit prin atingere, abia atunci rătăcitorul poate face un pas, doi, spre o oarecare îmbunătățire, altfel rămâne tot rătăcitor, tot vagabond.

FOARTE RAR, POATE CHIAR LA O SUTĂ DE ANI DE-AI VOŞTRI, SE PETREC ATRACȚII CĂTRE LUMEA LĂUDĂTORILOR, DINTRE FIII LUMINII, DINTRE ZEI, ADICĂ CĂTRE CEI DIN TREPTELE CELE MAI AVANSATE.

După cum am spus, şi aceste trepte de la I la IX sunt în mişcare; aceasta se face aşa de încet, încât numai cei din IX îşi pot da seama de această mişcare, atât de neobservată. De aceea, la intervale mari, prin diverse mişcări prielnice, planetei i se fac atracții şi de spirite înalte, pentru a trezi activitatea unora peste care s-a aşternut praful.

Faptul că atracția se face în diverse puncte, pot spune că acelui ins însetat i se da. M-ai înțeles, nu?

George: - Da, da. Adică acela ce-şi doreşte să vină, este mai puternic atras.

Buddha: - DIN UNELE TREPTE SE FAC ATRACȚII MAI DESE. MIŞCAREA TREPTELOR, DUPĂ V-AM SPUS, ESTE FOARTE LENTĂ. PE CÂT TE RIDICI, CONUL E MAI ASCUȚIT, MIŞCAREA MAI MICĂ; PE CÂT TE COBORI, CONUL E MAI LARG, MIŞCAREA MAI LENTĂ. DEPINDE DE PLANETĂ, CE

ATRAGE. SUNT PLANETE AVANSATE, SUNT PLANETE ÎNAPOIATE, SUNT PLANETE SUPERIOARE, SUNT PLANETE INFERIOARE, FIECARE ATRAGE CEEA CE ESTE PROPICE CLIMATULUI EI. Mişcarea de rotaţie nu o au la fel nici unele şi aceasta contează foarte mult.

Ai înţeles, cred... Există o strânsă legătură, relaţia de câmpuri magnetice între mişcarea planetei şi mişcarea straturilor. Atracţiile nu sunt la fel. Într-un fel atrage Pământul, ca să spun aşa, anumite categorii de oameni, altfel celelalte planete. Înţelegi, nu? Ştiu că mai există planete locuibile. Există fiinţe care doresc să fie atrase, dupa cum unii sunt atraşi la dorinţa şi setea planetarilor. Locul unde se face atracţia are ceva comun cu cel care vine...ADICĂ LOCUL DE ATRACŢIE TEBUIE SĂ AIBĂ CEVA COMUN CU CEL ATRAS.

Ţi-am răspuns la întrebare.

George: - Altă întrebare: în cele rămase din învăţătura ta, ai vorbit despre cinci forme prin care fiinţele îşi pot realiza existenţele şi anume: printre zei, printre oameni, printre "preta", printre animale, printre damnaţi... Una nu mi-e clară!

Buddha: - Animalele, nu?

George: - Da!

Buddha: - Hai să-ţi spun... Printre zei, ştii la ce mă refer?

George: - Da, la cei din straturile înalte, între V şi IX...

Buddha: - Deci, zeii sunt cei dintre V şi IX. Oamenii sunt cei dintre I şi IV. "Preta" sunt rătăcitorii şi vagabonzii. Animalele sunt cei sălbăticiţi prin egoism, desfrâu, hoţii şi crime, iar damnaţii sunt spiritele diabolice, cum spuneţi voi, inteligenţele luciferice.

George: - Referitor la suferinţă, se pomeneşte faptul că tu consideri suferinţa însuşi a fi transmigraţiunea, "samsara" după cum spun indienii, adică suferinţa ar fi însuşi faptul că e nevoie să te întrupezi de nenumărate ori, să te ridici la treptele superioare.

Buddha: - Aşa am văzut eu, în trup fiind, şi n-am greşit. Suferința aceasta nu este însă pentru toți, ci pentru cei atraşi din locul zeilor la chin şi efort. Pentru zei, întruparea pe Pământ este o suferință, pentru oamenii de rând şi rătăcitori, venirea pe Pământ e ca o binecuvântare.

George: - Dar Nirvana, Calmul Absolut prin care omul poate să se eschiveze, să scape de ciclul necesar de întrupări, suprimând samsara, nu ți se pare că...

Buddha: - Nirvana nu-mi aparține, e o creație a celor de după mine... ca şi metempsihoza...

George: - Adică reîncarnarea în animale?

Buddha: - Da, nici asta nu-mi aparține; e o aberație!

George: - Ai pus problema scăpării de suferință. Se vorbeşte foarte mult, în buddhismul contemporan, de soluțiile pe care le-ai dat tu pentru ca omul să scape de suferință...

Buddha: - Nici asta nu-mi aparține. De suferință nici unul nu poate scăpa pe Pământ, dintre cei ce vor să se ridice mai sus, numai damnații şi preta. Numai ei au pe Pământ Raiul lor, în schimb suferă dincolo.

George: - Ce ai urmărit, ce ai vrut să dai oamenilor?

Buddha: - Nu înțeleg ce vrei să spui!

George: - Păi, din ceea ce are budismul astăzi, dacă scoatem nirvana şi tehnica suferinței şi pasiunilor, rămâne cu totul altceva...

Buddha: - Sunt lucruri care s-au adăugat pe parcurs, cu intenții bune.

George: - Dar valoarea e îndoielnică, de fapt...

Buddha: - Bineînțeles. De multe ori însă, adăugirile se fac cu scopuri meschine, bine determinate, fie pentru a ține în mână pe cineva, fie pentru a ridica pe altcineva; se mai fac cu scopul de a

adora pe cineva, cum a fost cazul meu, adăugând învățăturii mele unele puncte pe care nu le-am atins eu.

George: - Bine, te întreb acum, ce părere ai de Nirvana ca soluție spirituală?

Buddha: - Nu o condamn!

George: - Dar o recomanzi?

Buddha: - Cred că atunci când au introdus-o, mi-au cerut încuviințarea şi am acceptat; pentru că cei ce au făcut adăugiri au căutat, prin înălțarea alături de noi, să-şi prezinte dorințele şi să primească încuviințarea, arătând sensul eforturilor.

George: - Bine, dar în felul acesta s-a cristalizat o anumită pasivitate, o anumită desprindere de condițiile vieții, oamenii făcându-şi un ideal spiritual în realizarea tipului de călugăr cerşetor, "sadhu" - cum i se spune...

Buddha: -Dar aşa puțini sunt!...

George: - Ce se întâmplă? Nirvana şi toată doctrina desprinderii de viață i-a făcut pe indieni atât de absenți la progresul ştiinței, încât şi azi e cotată ca una din țările unde e mare mizerie şi sărăcie. Spun acest lucru, că eu consider o plagă pentru nişte oameni care au o concepție care în loc să îmbine activitatea cu contemplația fac din ei oameni pasivi, complet interiorizați, oameni ce ignoră cultura şi civilizația, aşa încât în doctrina ta am găsit multă satisfacție, acea soluție prin care omul desăvârşirii trebuie să combine activitatea interioară cu cea exterioară. Deci, ideea Nirvanei, după mine, am considerat-o retrogradă şi dăunătoare, relativ şi proporțional cu cei ce o practică.

Buddha: - India e o țară mare şi desigur că sunt părti unde predomină mizeria şi sărăcia, ca în orice țară, dar sunt şi locuri îmbelşugate, unde ştiința lucrează. Cei care au îmbrățişat ceea ce spui tu sunt foarte puțini şi depinde de om cum înțelege şi cum pune în practică ceea ce a înțeles... Peste cele scrise la început au trecut mii de ani şi e normal ca ele să se fi diluat. Depinde cu ce intenții au fost introduse. Nici un doctor nu dă un alt medicament

decât acela care trebuie. Dacă se întâmplă să greşească medicamentul şi dacă în loc să-l scoale, slăbeşte pe bolnav, aceasta-i din pricina imperfecțiunii oamenilor şi din pricina ignoranței care stăpâneşte timpurile şi locurile.

George: - La evoluție te-ai gândit?

Buddha: - În timpul vieții la multe am gândit. Acum nu mă mai preocupă. Nu mai am timp şi nici nu simt nevoia. Ştiu că pe tine te obsedează, pur şi simplu, problema naşterii, evoluției lumilor de lumină. Ştiu că mereu cauți ca cineva să-ți vorbească despre aceasta. Eu îți spun: nu vei găsi pe nimeni. Va trebui tu însuți să cercetezi, să te adânceşti şi în cele din urmă vei reuşi să găseşti ceva. Nu va fi perfect, dar va fi mult; eu nu am timp să sorb frumusețile ce mă înconjoară; nu am timp să le pătrund, sa le înțeleg.

George: - Prea luminate Buddha, acum, când vorbeşti cu noi, acolo unde te afli, îți continui activitatea sau eşti complet captat de discuția cu noi?

Buddha: - Sunt numai cu voi.

George: - Cu ce ocazie ai venit în V?

Buddha: - M-ați chemat şi m-am oprit acolo.

George: - De când nu ai mai coborât pe Pământ?

Buddha: - La ai mei sunt chemat des... la cei din națiunea din care am ieşit.. dar tot până la V cobor.

George: - Ce părere ai... prietena noastră va putea merge în IX?

Buddha: - Nu cred, ar însemna sa rămână la noi!

George: - Ai mai venit pe Pământ, de când ai fost Sakyamuni?

Buddha: - Nu.

George: - Dar, mai înainte, ai mai fost?

Buddha: - Da, am mai fost o dată, dar nu mai ştiu când şi unde am stat!

George: - Te mai rog ceva. Transmite prin ecran imaginea locului unde eşti.

Buddha: - Am să încerc, nu ştiu dacă am să pot!

Veronica: - Imaginea se tulbură, parcă se depărtează... Stai! Se deschide un orizont, începe să se contureze ceva, parcă ar fi un templu sculptat, se vede foarte slab... Acum e clar. E ceva ce nu se poate descrie! Ornamentația e ca o broderie, un castel, un palat care, în acelaşi timp, are şi aer de templu indian...

Buddha: - În legătură cu cele spuse de mine, pentru ele îți dau binecuvântarea să dezvolți, să scrii... Eşti împuternicit de mine ca cele ce vei vedea şi vei înțelege să le dezvolți şi să le arăti, pentru că eu voi căuta să-ți transmit înțelegerea să le poți vedea şi întocmi. Lucrează cu încredere, că nu te voi lăsa să greşeşti.

Vă binecuvântez şi cer binecuvântarea Tronului Divinității, din a cărui mireasmă ne înmiresmăm toți, să vă lumineze, să vă dea înțelepciune, să vă ajute!

George: - Îți mulțumim!

Sus

Bucureşti, 6 noiembrie 1965

JOSEFIN - discul lui SIU KARTA

- argintiu luminos;

- stratul VII;

De mult am dorit să cunoaştem discul lui Siu, completarea lui, prietena lui care-l întregeşte.

I-am chemat. Am aşteptat ceva mai mult ca de obicei.

Veronica - Vin... Siu e altfel îmbrăcat, haina e mai luminoasă, ea e îmbracată aproximativ la fel... Are tentă brună, ten închis oriental, trăsături fine, ambii arătând cam de 50 de ani. Ea exprimă bunătate şi cumințenie, are un aer de a încălzi, de a mângâia, de a ocroti...

I-am salutat cum era firesc, aducându-le cuvenitele elogii.

Veronica: - Ea se înclină către noi... Se uită către Siu...

Siu Karta: - Prea iubiții noştri! Mulțumim dragostei voastre. Acela în numele căruia ne-ați chemat, Stăpân peste noi şi peste voi, să vă binecuvânteze, să vă dăruiască harurile Lui cele bogate. Am venit, aşa cum ați dorit, împreună. Cea care-mi este completarea, bucuria mea în lumea păcii şi fericirii, aceea ce mi-a fost hărăzita să-mi petrec ultimele zile pe Pământ.

(La picup se auzea, în surdină, un concert pentru vioară, de Mozart).

George: - Ştiți de cine e compusă muzica, dragii noştri?

Siu Karta: - Da, cunoaştem concertul. Ni-l cântă de multe ori, în stratul V, Mozart.

George: - Ce spuneți de orchestrele noastre?

Siu Karta: - Ne plac nespus de mult.

Veronica e cam tăcută...

George: - Ce ai?

Veronica: - Sunt pierdută în ființa lor... Îmi plac! Asist la un vis frumos ce n-aş vrea să se mai termine... Au un aer care te îmbată, te extaziază.

Ea: - Mulțumesc pentru invitație.

George: - Vrem să ştim cum îți este numele.

Ea: - Josefin.

Veronica: - Cred că nu se simte prea bine pe Pământ...

Josefin: - E adevărat, dar dragostea voastră ne dă un climat plăcut.

George: - Îți mai aduci aminte de Pământ? Ce amintiri plăcute ai?

Josefin: - Poate Siu... că le-am avut împreună. Ne-am iubit mult de tot în viața pământeană, simțeam că ne topim unul în celălalt şi, atât de mult ne iubeam, că nu puteam rămâne mult timp despărțiți, oricât de scurt era timpul; când se întâmpla asta, ni se păreau veacuri. Vouă vi se întâmplă la fel?

Veronica: - Da, exact.

Josefin: - Şi când te simți, aşa contopită, doi în una... nu simți nevoia deloc de ceea ce e afară... Simți că trăieşti o altă lume.

George: - Noi suntem foarte singuri şi totuşi nu ne lipseşte nimic. Voi ne sunteți unicii prieteni. Sinceri şi devotați. Ne sunteți demni mijlocitori...

Veronica: - Se înclină amândoi către noi...

Josefin: - Vă promitem că, atunci când dorințele voastre vor vibra spre noi, vom căuta să vă răspundem cu aceeaşi căldură.

Veronica: - Ați avut copii?

Josefin: - Nu.

Veronica: - De ce?

Josefin: - Nu am avut.

Veronica: - Şi cum îl ajuți tu pe Siu?

Josefin: - Aici nu am cum să-l ajut. Numai prezența mea îl face să simtă orice bucurie. E destul ca atunci, când se întoarce din călătoriile către voi, să mă vadă, îi ajunge, asta-i tot. Vorbim

împreună, ne plimbăm împreună, meditățm împreună, ne înălțăm împreună... Eu stau mai mult acasă...

Veronica: - Şi ce faci acasă? Lucrezi ceva?

Josefin: - Nu, nu lucrez. Meditez...

Veronica: - Faci curat în casă?

Josefin: - Nu-i nevoie, acolo nu se murdăreşte niciodată nimic. Nici nu am timp să privesc tot ce mă-nconjoară. Sunt în permanent extaz, în permanentă bucurie... şi uimire. Pentru tot ce e în jur. Privesc la cei din jur, la podoabele lor, la lăcaşurile lor şi mă înalț minunându-mă câte frumuseți pot exista. Nu le poți pătrunde... chiar de le vezi... nu poți...

George: - Siu, ce ne mai poți spune?

Siu: - Eu, când sunt în preajma bucuriei mele, a fericirii mele... nu mai am ce spune, nu mai văd nimic... nu mai gândesc, mă încarc, mă înalț, de aceea sunt acuma ca unul ce nu ştie ce să vorbească. Nu vă doresc decât să aveți iubirea noastră şi bucuriile noastre. Ne-am iubit şi ne iubim.

CEA MAI SFÂNTĂ ŞI ÎNĂLȚĂTOARE OPERĂ ESTE IUBIREA, IUBIREA SFÂNTĂ, SINCERĂ ŞI CURATĂ, CE TE RIDICĂ PÂNA LA AL NOUĂLEA CER. EA ÎȚI DĂ ARIPI, EA ÎȚI DĂ VIAȚA VEŞNICĂ.

Noi vă mulțumim pentru dragostea şi invitația voastră. Rămâneți acum cu bine. Fie binecuvântată dragostea dintre voi şi lucrul vostru!

Sus

Bucureşti, 7 noiembrie 1965

GHEORGHE

- ţăran pungaş şi golan;

- murdar; rătăcitor;

Când abia adormisem, mă trezesc apăsat pe mână, pentru ca, după câteva clipe, să nu mai pot mişca întregul corp; făceam eforturi să ridic o mână, vroiam să deschid ochii, să mă trezesc; nu puteam. Corpul nu asculta de mine; simțeam, în acelaşi timp, un fel de dezgust combinat cu teamă. În sfârşit, mă trezesc, dându-mi seama că o prezență dubioasă îmi provoca această stare. O trezesc pe Veronica şi chem în câmpul de vizibilitate pe cel ce provocase aceasta stare.

Veronica: - A apărut un bărbat, cam la 45 de ani, cu fața chinuită... murdar, umil, cu nişte haine mizerabile pe el...

George: - Cine eşti?

Necunoscutul: - Lumânare... dați-mi şi mie lumină!

George: - Nu ştii că lumina nu se dă, ci se rodeşte, se produce prin efort?

Necunoscutul: - Eu nu am făcut nimic, sunt nenorocit. N-am pe nimeni să-mi dea şi mie ceva...

George: - De prisos toate... Caută să vii în trup, să faci ceva treabă, altfel nu poți schimba starea de acum.

Necunoscutul: - Aprindeți-mi măcar o lumânare.

George: - Bine, dar fă şi tu ceva.

Necunoscutul: - Ce să fac?

George: - Fă un bine, cuiva...

Necunoscutul: - Nu am cum, nu pot, nu ştiu!...

George: - Cum te cheamă?

Necunoscutul: - ...Gheorghe.

George: - Şi mai cum?

Gheorghe: - Gheorghe, şi atât.

George: - Ce ai fost?

Gheorghe: - Ţăran pungaş... şi golan. Golan sunt şi acum. Şi dau numai de derbedei pe unde o apuc... Numai la voi mă simt şi eu bine. Am ascultat odată pe unul care venise la voi şi avea lumină multă. Cum vă spuneam, acolo unde e el are de toate şi multe nu-i lipsesc şi... mai şi cântă. Ce viaţă, Doamne! Doamne... de ce nu ne dă şi nouă? De ce?

George: - Meriţi?

Veronica: - A lăsat capul în jos...

Gheorghe: - Fie-vă milă de mine şi daţi-mi şi mie ceva...

George: - Îţi vom aprinde o lumânare, cum ne-ai cerut. Restul... să-ţi dea destinul pe care singur ţi l-ai ales. Mergi acum şi nu te mai apropia de noi. Ia stai, ce mi-ai făcut, de ce nu m-ai lăsat să dorm?

Gheorghe: - Nu am vrut decât să te rog să-mi dai lumină.

George: Şi ce-ai făcut?

Gheorghe: - M-am atins de tine.

George: - Şi, altceva, ce ai mai făcut?

Gheorghe: - Nimic, atât doar, am vrut să-ţi dau semn că este cineva lângă tine.

George: - Eşti liber!

Sus

Bucureşti, 16 noiembrie 1965

GERARD PHILIPPE

(Artist de cinema francez, ce a suferit moartea prematură)

- fond gri semi-deschis;

- brâu galben şi albastru;

- stratul IV;

Veronica: - A venit. E îmbrăcat cu un veston medieval, un gri-vert, pantaloni scurți închişi jos, de culoarea vestonului, ciorapi strânşi pe picioare foarte subțiri... Foarte drăguț, părul castaniu-deschis spre blond, expresia este fină, trăsături regulate... Are ceva din aerul lui Berlioz... ceva... dar e mult mai... e altfel! Parcă se uită după cineva...

Gerard: - Vă mulțumesc că m-ați chemat la voi. Atmosfera din căminul vostru e ca un balsam pentru mine. Îmi face atât de bine, mă simt atât de bine, că parcă n-aş mai pleca.

George: - După cine te uitai? Căutai pe cineva?

Gererd: - Nu! Priveam la tot ce aveți voi şi căutam să sorb. Un climat atât de prielnic...

George: - Unde erai când te-am chemat?

Gererd: - În locul meu de odihnă, unde am fost atras, am aşteptat până am primit încuviințarea să pot veni la voi.

(Într-adevăr, aşteptasem cam mult venirea lui).

George: - Cine ți-a dat încuviințarea?

Gerard: - Stăpânul în numele căruia m-ați chemat.

George: - Cum a fost semnalul de aprobare?

Gerard: - Am văzut cale deschisă spre voi! Noi, cei ce suntem mai mici, socotim o mare favoare invitația voastră, pentru că noi n-avem ce da, nu avem ce vă spune vouă, celor care aveți preocupări atât de înalte. Noi suntem mici şi neînsemnați.

George: - În ce strat eşti?

Gerard: - În IV... printre cei mici... nu am nimic... stau pe covorul verde al naturii... . nici scaun, nici masă... nici prietenă. nimic! Sunt un sărac printre bogați.

George: - Care este cea mai mare bucurie în IV pentru tine?

Gerard: - Să stau în preajma celor ce cântă şi să mă bucur de bucuria lor.

George: - Vrem să-ți vedem culorile de bază!

Veronica: - Are un guler lat gri semi-deschis, are un brâu mare galben, încă un brâu lat de o palma albastru - în dreptul sexului - şi de acolo în jos porneşte gri închis...

Gerard: - Mi-am văzut şi eu culorile acestea când am fost în fața Stăpânului. Galbenul ştiu, înseamnă orgoliul meu, trufia mea oarbă, căci am fost atât de adorat, încât ajunsesem să mă cred un zeu... Mi-amintesc cu amărăciune de falsa adorație de care am beneficiat. Ce-am fost în fond? Acum se vede: un sărac, un prăpădit...

George: - ... şi albastrul?

Gerard: - Şi albastrul, da, ştiu. Uşurătatea mea morală, setea mea neastâmpărată de femei. Acum plătesc... Mi-e ruşine de mine. Trăiesc ca un umil, bucurându-mă şi eu de bucuriile celor din jurul meu. E mare lucru că am ajuns şi aici! Poate... unde eram un om bun la suflet, milos cu cei din jurul meu şi care nu m-a încântat şi nu m-a tentat înavuțirea şi bunurile materiale.

Am fost, ca să zic aşa, un fel de prost, care-mi plăcea frumosul, eram sensibil la tot ce-i frumos şi mi-a plăcut arta pe care o făceam. Aş vrea să mai vin odată pe pământ, să duc o viață retrasă şi corectă, aş vrea parcă să intru într-o mânăstire, să stau numai în

meditație şi rugăciune... Nu vreau în altă parte să mă întorc, nu vreau în V, aş vrea să vin tot aici, dar să fiu altfel...

George: - Cum ai vrea să fii?

Gerard: - Mai înzestrat, mai curat. Mă deranjează culorile ce le am.

George: - Ce te nemulțumeşte mai mult?

Gerard: - Am venit aici prea gol, prea sărac şi n-am ce să mai fac. NU MAI POT FACE NIMIC ŞI NIMENI NU MĂ AJUTĂ, NIMENI NU SE GÂNDEŞTE LA MINE...

George: - Ce doreşti?

Gerard: - Să fiu şi eu mai înzestrat, să am ce-mi trebuie. Ai mei m-au uitat!

George: - A, te referi la cei de pe pământ?

Gerard: - Pe pământ, omul e liber, dă cui vrea, ce vrea. Aici nu se poate...

George: - De ce nu te ajută cei de lângă tine? Cei ce au mai mult!

Gerard: - Nu pot... Şi ei au doar cât le trebuie lor. Dacă ei mi-ar da mie, cu ce ar mai rămâne? Mă primesc ei în foişoarele lor, în baldachinele lor, dar stau puțin, ca orice invitat.

George: - Ce ai văzut frumos la noi, de te uitai aşa la toate?

Gerard: - Tot ce aveți îmi place!

George: - Ce anume vezi? Mă interesează vizibilitatea ta în lumea pozitivă, pentru că spiritele superioare nu văd nimic din ce este materie pozitivă.

Gerard: - Uite că noi, cei inferiori, din straturile mai de jos, vedem şi materia pozitivă. Tot ce văd la voi, mobilă, tablouri, icoane mai ales, mă cuprind într-o îmbrățişare sinceră, de n-aş mai pleca.

George: - Cum îți explici?

Gerard: - Îmi explic... că voi, care sunteți pe pământ, m-ați întrecut şi chemându-mă la voi, mă simt bine... Dar cred că nu lucrurile materiale îmi dau această stare, ci alceva, care nu pot să-mi explic eu.

George: - Ia spune, ce ai vrea tu să ți se dea, ce dorință ai?

Gerard: - Aş vrea să-mi dați, dacă voi puteți şi puteți... o masă şi un scaun... un vas cu flori pe el... o cană cu apă şi un pahar... şi eu am iubit în viața pământeană fructele şi dulciurile... Aş vrea să-mi promiteți că mă voi bucura şi, dacă promiteți, vor începe să se făptuiască...

George: - Cum adică?

Gerard: - Aşa cum începeți voi să faceți ceva, azi un pic, mâine un pic, aşa şi la noi... şi eu am să vă fiu recunoscător...

George: - Şi le vei avea acolo?

Gerard: - Eu aşa cred, dacă toți au... Am mai văzut aşa ca mine, care au primit şi am descoperit că sunt trimise de cei de pe pământ... şi să ştiți, în momentul când mă ajutați, eu mă ridic şi vă pot ajuta... Omul pe pământ e ca un Dumnezeu şi orice face se împlineşte. Dac-ar şti oamenii că, făcând milostenii, că dând altora, lor îți dau, n-ar mai fi atât de săraci când se întorc acolo de unde au plecat. Depinde cât au avut în mână, de posibilitățile materiale pe care le are fiecare.

Veronica: - După ce am făcut noi o fântână, am sfințit-o şi noaptea am visat multă lume care venea la mine şi striga să le dau apă... eu spusesem aşa: toti cei ce n-au pe nimeni şi au nevoie de răcoreală, să aibă parte de binecuvântarea acestei fântâni... tu nu ai făcut parte dintre aceia?

Gerard: - Da! Să ştiți că nimic nu se pierde din ceea ce se face şi când cineva rânduieşte un anumit lucru, din bucuriile ce le dă, bucură pe cei ce n-au pe nimeni şi, datorită dragostei lui, îndoit din ceea ce se dă îi revine lui.

George: - Bine, Gerard, mai ai ceva de spus?

Gerard: - Nu, am spus şi aşa destul! Vă mulţumesc din nou că m-aţi chemat şi mi-aţi dat ocazia să îmi manifest datoria!

George: - Îţi promitem că te vom ajuta.

Gerard: - Dragostea cu care voi daţi un lucru, dă obiectului ajuns la mine ornamentaţie, gust şi parfum.

George: - Vrei să spui că e bine să dăm cu toată inima!

Gerard: - Da, că aici e mult mai frumos ce dai decât însuşi obiectul dat. Vă mulţumesc!

Sus

Bucureşti, 16 noiembrie 1966

MARILYN MONROE

- rătăcitoare

Am vrut să cunoaştem esenţa actriţei americane Marilyn Monroe, care s-a sinucis tânără fiind şi în plină glorie, într-o beţie narcotică.

Veronica: - Da, apare...vai...săraca! Ce îmbătrânită e!... Şi când te gândeşti ce frumuseţe de femeie era... acum nu mai e deloc frumoasă. Nimic din ce a fost nu mai are, sărmana... mi-e milă de ea, cred că e amărâtă rău.

George: - Fii binevenită, Marilyn...

Marilyn: - Vă mulţumesc... pentru prilejul câtorva clipe de recreere, ce bine e la voi...

George: - Dar de unde eşti? De ce ţi se pare bine la noi?

Marilyn: - Nicăieri!...Rătăcesc căutând un loc şi nu găsesc... Nu ştiu ce să spun, pe unde umblu.

George: - Ce bucurii ai?

Marilyn: - Nici una.

George: - De ce nu cauți să stai pe lângă unii oameni?

Marilyn: - Ce să iau de la ei? Vaiete, suspine, alergări? Unde sunt eu, toți aleargă, toți se tânguie. Doresc să aiba un loc stabil şi nu au... Am blestemat că nu am un loc unde să mă odihnesc. Blestem şi acum... acest blestem mă sfâşie, mă chinuie şi mai mult, pentru că tot spre mine se întoarce.

George: - Şi nu poți, cel puțin, să taci?

Marilyn: - Ce face omul cu mintea întreagă, ce mult face omul cu mintea întreagă pe Pământ! Cum poate să urce scări nebănuite şi neînchipuite de el în viață...

George: - Ai fost frumoasă şi iubită, Marilyn...

Marilyn: - La ce folos?

George: - Filmele tale şi acum se văd pe ecrane.

Marilyn: - Nu-mi aduc nici un folos...Nu mă ajuta cu nimic...

George: - Vrei să ne arăți culorile de bază?

Marilyn: - Ce culori vrei să vezi la mine, o rătăcitoare, o nenorocită... nu mă mai face să le văd şi eu, că mă sfâşie...

George: - Bine, nu le arăta.

Marilyn: - Am fost cea mai săracă de pe Pământ, că nu am avut mintea întreagă.

George: - Te poți duce, Marilyn!

Sus

Bucureşti, 18 noiembrie 1965

o discuţie cu ***SIU KARTA***

Cele ce urmează constituie un fragment dintr-o amplă discuţie ce am avut-o cu Siu Karta. Nu am notat decât o parte din discuţie, referitoare la ceea ce se transmite dincolo prin pomenile care se fac aici, pe pământ pentru cei ce au trecut în cealaltă lume.

George: Ce aveţi voi, cei din VII când noi, de pildă, aprindem o lumânare pentru voi?

Siu Karta: - Noi nu avem nevoie de lumina unei lumânari. E prea multa lumină în VII ca, din lumina unei biete lumânări, să ajungă ceva la noi. Ajunge însă dragostea şi dorinţa voastră, în culoarea transmisa de voi şi ne obligă să fim cu ochii asupra voastră...

George: - Dar dacă vă dăm un obiect..., de pildă, o masă, cum am dat la cererea lui Gerard Philippe?

Siu Karta: - Dar n-am nevoie! El nu şi-a făcut misiunea pe Pământ. De aceea a cerut. Eu nu pot cere, pentru că legea locala mă opreşte să primesc vreun obiect, dar mă obligă gestul. Primesc expresia, dorinţa, dar jertfa ajunge tot la tine. Tu te îmbogăţeşti cu ceea ce dai pe Pământ. Sunt persoane cărora voi le faceţi diverse atenţii. Ei nu au nevoie de ceea ce faceţi voi, dar prin ceea ce faceţi îi atenţionaţi spre voi.

George: - Dar dacă un om dă mai multe case, le are pe toate?

Siu Karta: - Nu se transmite mecanic... La locul tău, se face tot ce ai tu nevoie acolo, cu o singura condiţie: să nu ştie cel de lângă tine binele pe care-l faci şi - nu numai atât - tu însuţi să uiţi ceea ce ai făcut.

George: - De ce?

Siu Karta: - Pentru că ceea ce dărui, dincolo se înfiripează şi nu creşte decât făcând mereu mai mult, altele şi altele. Ori, dacă tu

priveşti mereu la cele cândva făcute, le veştejeşti... Darul îşi micşorează valoarea.

George: - Cum asta?

Siu Karta: - Aşa se întâmplă! Cum, de ce, nu ştiu să vă spun! Ştiu atât, că în momentul când altul ştie de cele făcute de tine, valoarea se micşorează pâna la pierderea definitivă. Nu ştiți voi oare că printre credincioşi sunt atâția care fac daruri doar de ochii lumii? Ca să fie apreciați şi admirați? Câți dintre aceştia nu sunt la fel de săraci în lumea noastră ca şi aceia ce nu au dăruit nimic!...

George: - Ştii ce aş vrea? Pentru că părinții mei au făcut foarte multe danii, aş vrea să ştiu cât din ceea ce au făcut ei a ajuns dincolo şi dacă e de calitate!

Siu Karta: - Asta nu o ştiu eu şi nici nu se poate şti, pentru că aşa cum le faci, le poți pierde. Aşa că, dacă au ceva şi cât au acum, nu e totul! Cum şi cât vor avea după aceea, după ce vor trece dincolo, aceasta e important şi asta n-o ştie nimeni!

Aici se sfârşeşte fragmentul de care am amintit mai sus.

Sus

Bucureşti, 21 noiembrie 1965

IOAN BOTEZĂTORUL

IOAN HRISOSTOM

CALEMNIS

SOCRIT

SIU KARTA

Cele ce urmează constituie un răspuns la întrebarea noastră, dacă aceste cercetări ale noastre vor folosi cândva, cuiva. Nu am chemat pe nimeni, ne-am rugat şi am pus doar întrebarea dacă vor fi de folos cândva.

Veronica: - Se văd... încă nu se disting... se apropie un grup. Acum îi văd bine, sunt Ioan Hrisostom, Ioan Botezătorul, Siu Karta, Calemnis şi Socrit...

Hrisostom: - În numele Marelui Guvernator Divin, al Domnului şi Stăpânului nostru, pe care L-aţi rugat să trimită la voi pe cineva, să vă aducă parfumul Divinităţii Sale, prin apropierea de voi a acelora ce vă iubesc, care vă ajută şi vă şoptesc voinţa Sa, Iisus - Lumina a celor nefăcute de mână, a tuturor planetelor, să vă lumineze ploaia harică a Tronului Divin, să vă întărească, să vă binecuvânteze, iar noi, în numele dragostei voastre, vă binecuvântăm!

Am venit la voi, răspunsul dorinţei voastre împlinindu-se prin acei ce sunt hărăziţi să vă arate voinţa Părintelui Ceresc.

Nici acum, nici la începutul zilei de azi, nu am fost chemaţi la voi, ci rânduiţi de sus, de Marele Stăpân şi Guvernator Divin, spre împlinirea dorinţelor voastre. Ceea ce s-a efectuat a fost de mult hărăzit, pentru că orice meşter, ca să-şi pună în practică o meserie, trebuie să o cunoască.

Ai fost chemat şi rânduit să lucrezi un lucru început de multi meşteri, dar neisprăvit. Să-l începi de unde a fost lăsat şi să mergi mai departe pe drumul trasat de ei!...

Dorinţa unora a fost ca în lucrul vostru să fie mai pronunţate unele nuanţe care erau legate de meşteşugul lor şi au reuşit, în cazul intervenţiilor, de a trimite, prin reprezentantul efectuării, prin cel văzut, harul turnat de însuşi Mâna Lucrătoare Divină, care se dă celor ce cer cu dor fierbinte. Ai avut acest dar în tine, ai dorit fierbinte, iată, s-a împlinit! Acum coloritul lucrului vostru va fi mai viu, va avea viaţă în el, primind lumina prin conducerea harică, şi aşa veţi putea lucra!

Aţi fost numai trei şi totuşi aţi fost foarte mulţi! Dănţuirea noastră în semn de bucurie, să fie veşmânt de pază şi putere!

George: - Amin!

Veronica: - Se dă de-o parte, făcând loc lui Ioan Botezătorul.

Ioan Botezătorul: - Îți spun şi eu două vorbe... Stai în aceasta cutie a necunoscutului, aşa cum am stat şi eu în pustia Iordanului. Când se va deschide uşa, vei ieşi la margine şi vei arăta ce ai lucrat în acest pustiu şi atunci se va preamări Stăpânul tuturor tainelor şi, aşa cum cereau atunci botez pe malul Iordanului, aşa vor veni şi în acest pustiu pe care l-ați îmbrățişat de bunăvoie - mă refer la ascunzişul în care stați - şi vor cere botezul iertării şi dezlegării.

Orice dorință lucrătoare se împlineşte, şi chiar dacă nu se vede, chiar dacă n-apuci să mănânci din roade, şi chiar dacă alții vor gusta din roadele muncii voastre, plată nu iau decât lucrătorii.

Rog pe Acela pe care Îl slujim să vă ajute, să vă binecuvânteze şi să vă acopere în acest pustiu, pentru ca atunci când pustiul va înflori şi va înverzi, voi să vă odihniți, văzând că rodul poate hrăni.

Siu Karta: - Prea iubiții mei! De aproape două zile mi-am părăsit locul meu şi stau mai mult între voi. Poate ați simtit, poate nu. Nu poți fi fericit când iubeşti pe cineva, decât dacă îl vezi fericit. Ştiu că ai avut momente de uşoară durere şi mâhnire pentru că nu te simțeai pe treapta care ai vrut să fii. Cred că acum eşti mulțumit, şi aceasta nu la voia noastră şi nici a Celui Prea Înalt, ci la dorința ta s-a împlinit.

Ştim că pentru toate ai aceeaşi râvnă, lucrezi pentru toate culorile ce-ți sunt puse-n față, să le aranjezi, să le desăvârşeşti, pentru că toate au acelaşi izvor viu al Divinității, numai coloritul diferă, toate pornesc dintr-un singur loc de iubire, bunătate, bogăție şi putere. De aceea, fratele nostru Ioan a ținut să te încurajeze, spunându-ți că a intervenit pentru ca nuanța căreia i se spune religie să fie mai pronunțată, mai vie.

Asta chiar să vrei s-o schimbi, nu ai să poți, pentru că e vie şi dacă un meşter nu-şi cunoaşte meseria, poate scoate ceva prost. Mulți meşteri sunt, dar puțini cunosc lucrul şi de aceea dau acestora imperfecțiune şi, în loc să fie căutate, sunt aruncate.

Fii un bun lucrător, un meşter care să ştie să sorteze culorile, să dai lucru bun, de calitate, să-ţi iasă din mâini pentru îmbogăţirea ta şi lauda Aceluia care te-a îmbrăcat cu meşteşugul dorinţei curate...

Sunt lucrători care ies la lucru împinşi de alţii. Aceştia foarte greu dau roade de calitate. Sunt lucrători care caută lucrul cu o sete nemaipomenită. Aceştia, vei vedea cum caută să prezinte roadele lor în aşa fel încât, dacă se poate, să li se ia din mână.

Ai cerut cu sete să ieşi la lucru, ai dorit fierbinte să fii meşter, numit meşter. Ţi s-a împlinit.

Noi te binecuvântăm şi-ţi promitem sprijinul nostru şi toţi acei ce au fost atinşi de dragostea voastră se întorc spre voi şi vă promit că vă vor ajuta să vă vedeţi lucrul sfârşit si, la capătul drumului, putându-vă apoi odihni.

Părintele Luminilor, pe care-L slujiţi şi-L rugaţi şi Căruia ne închinăm noi toţi, să vă încarce cu lumină, să vă dezvolte simţurile, spre a putea percepe şi duce la bun sfârşit ceea ce trebuie să sfârşiţi, ceea ce a fost lăsat de alţii neterminat.

Rămâneţi în dragostea noastră şi vă asigurăm de ajutor!

Socrit: - Cu aceeaşi dragoste va transmit şi eu binecuvântarea!

Veronica: - Se retrag...Gata!

Sus

Bucureşti, 26 noiembrie 1966

ROGER LA PORTE

- guler alburiu pâna la piept, apoi gri-semideschis şi diagonala roz;

- stratul IV;

Acum 10 zile, un tânăr american, Roger la Porte, şi-a dat foc, în faţa Palatului ONU, în semn de protest faţă de intervenţia armată a Statelor Unite în Vietnam.

Veronica: - E îmbrăcat ca un militar, mai modern. Zvelt, sprinten, cu un veston lipit de piept, are în mână ceva... nu ştiu ce, hainele sunt frumoase, de un roz violet, nu am mai văzut aşa ceva. Expresie dârză, trăsături fine şi aer degajat. Ceva ce exprima curaj în el.

George: - Fii binevenit la noi!

Roger: - Vă mulţumesc pentru invitaţie, Cel în Numele căruia m-aţi chemat, să vă împlinească cele dorite!

George: - Asemenea şi tie! Ia spune-ne...cum ţi-ai dat foc?

Roger: - Foarte bine...De când mă ştiu, de copil, am fost împotriva violenţelor. Mă băteam cu alţi copii pentru viaţa gândacilor, a fluturilor şi nu vroiam ca în prezenţa mea să se stingă vreo viaţă... Cum era să suport văzând vieţi de oameni rupte înainte de vreme, şi pentru că mi-am făcut această educaţie, am luat acest toiag în mână - al curajului, şi am zis: poate focul care mă va arde pe mine va topi inimile împietrite. Acum îmi dau seama că trebuie un altfel de foc, mai puternic, pentru a înmuia inimile celor împietriţi; dragostea mea pentru semenii mei m-a îmbrăcat cu haină de oştean, haină pe care nu aş fi putut-o dobândi altfel. Nu-mi pare rău că am terminat cu viaţa pe Pământ.

George: - Ce vârstă aveai?

Roger: - Douăzeci şi patru...

George: - Făceai parte dintr-o anume confesiune?

Roger: - Eram protestant.

George: - Cu ce te ocupai?

Roger: - Aveam un serviciu neînsemnat!

George: - Şi acum, în ce strat eşti?

Roger: - Sunt în IV, sunt mulțumit, însă nu m-am desprins total de pe Pământ. Fac multe călătorii pe Pământ... O, cum aş vrea să răzbun nişte oameni... Nu prea îmi dau seama ce am şi nu am, aici intrat, în aceste legi perfecte, unde nu există ură şi perfidie.

Sunt prea fericit că sunt printre aşa oameni de elită şi nu mai văd ce mi-ar putea lipsi... Poate mai târziu...

George: - Vrei să ne arăți baza ta spirituală?

Veronica: - Guler alburiu, gri deschis, cel mai mult gri-semideschis. Are o diagonală lată roz, de la umărul drept spre piept, până la brâu. Întoarce-te, dacă vrei... Nu, banda nu se continuă, spatele e gri semideschis. Ce înseamnă aceasta diagonală?

Roger: - Jertfa provocată de mine însumi pentru dragostea aproapelui.

Veronica: - E un roz deschis, foarte frumos.

George: - Rugăm să ni se arate culorile spirituale, înainte...

Veronica: - Gri semideschis, fără guler alb, fără diagonală roz...

Roger: - Dacă mi-ar fi dat foc altcineva, pentru Evanghelie sau credința în Dumnezeu, aş fi fost complet alb. Pentru că singur am făcut asta, din dragoste de oameni, am căpătat această diagonală roz. Precum şi gulerul alb, şi acest toiag - semn al curajului; am fost primit în IV, mai mult decât un rege care se întoarce biruitor de la o luptă. Aşa că nu-mi pare rău.

George: - Îți mulțumim, tinere, poți merge în continuare.

Roger: - Vă mulțumesc şi eu...

A încrucişat mâinile pe piept şi s-a înclinat...

Sus

București, 28 decembrie 1965

DARIS CEAHNIC

- preot;

- murdar, rătăcitor;

George: - Veronica, concentrează-te şi uită-te ce vezi în jurul tău!

Veronica: - Văd un spaţiu imens, cu o lumină ca la apusul Soarelui... şi ceva mai departe, gloata rătăcitorilor.

Ne propunem să ieşim împreună, să vedem gloata aceea, ce e cu ea.

Am ieşit! La câteva secunde, ne aflăm lângă gloată. Eu continui să ţin contactul cu hârtia şi stiloul şi întreb pe Veronica de ceea ce vede.

Veronica: - E o puzderie de oameni, care parcă vor ceva... caută ceva... sunt oameni amărâţi, necăjiţi, într-o continuă căutare. Parcă vor ceva... parcă-s arşi de Soare...

George: - Opreşte pe unul care ne priveşte!

Veronica: - Stau locului să văd dacă cunosc pe cineva... Au haine proaste pe ei, parcă ar fi cârpite, peticite, mototolite... parcă ar fi stat numai prin gări şi noroaie.

Simt un leşin de la stomac...

Am oprit unul. E un bărbat asemenea celorlalţi, pare mai serios, însă... e tot umilit. Parcă e un lagăr, bătut de mizerie şi umilinţă... Stă locului şi tot se uita în dreapta şi în stânga...

Ce cauţi, omule? Ce căutaţi, ce aveţi, de sunteţi atât de posomorâţi?... Dă din cap...

Necunoscutul: - Căutăm şi nu găsim!

Veronica: - Ce căutaţi?

Necunoscutul: - Căutăm ce am găsit în poveşti şi în Biblie, dar nu găsim...

Veronica: - Vorbeşte, ce ai auzit în poveşti şi în Biblie?

Necunoscutul: - De multe ori, am citit în Biblie despre locuri cu verdeață, de odihnă, cu lumină şi mă miră acum într-una că nu găsesc acele locuri de care am citit. De multe ori am zis că sunt frumoase şi aceste povesti ale fericiților, ale miluiților. Le-am crezut poveşti frumoase. Le povesteam frumos la catehizări, ca pe nişte poveşti frumoase, dar nu le-am crezut niciodată. Am catehizat pe alții, dar pe mine nu m-am catehizat.

George: - Dar ce ai fost?

Necunoscutul: - Preot catolic.

George: - Unde?

Necunoscutul: - În Năsăud, în România. Mi-am dus viața numai în plăceri, nu am crezut nimic, niciodată. Am fost un simplu funcționar şi am zis: aceasta mi-e slujba, acesta mi-e salariul...

Priviți cum fug! Toti alergăm, nu ne spunem nimic, decât ne împungem cu mustrări.

George: - Ai văzut pe Domnul?

Necunoscutul: - L-am văzut... şi pe atât mai mare mi-a fost mustrarea.

George: - Cum te cheamă?

Necunoscutul: - Daris... Daris Ceahnic.

George: - Voi faceți rău pământenilor?

Daris: - Nu, nu facem rău.

George: - Şi nu aveți şi voi momente de linişte?

Daris: - Nu! Am impresia că noi alergăm unul dupa celălalt, pentru că nu ajungem niciodată la capăt. Nu reuşim să dăm de un capăt, să vedem ce-i dincolo.

Sunt un răzvrătit că nu suntem şi noi miluiţi. E chinuitor să n-ai nici un rost, nici un ţel, nici un sfârşit la această căutare seacă. Mi-e foame şi sete, aş vrea un aer mai bun, mai curat şi n-am!

George: - Ai făcut facultate teologică?

Daris: - Numai seminarul.

George: - Prin ce an ai trecut dincolo?

Daris: - În 1912.

George: - Cum de ţii minte anul?

Daris: - Am zăcut doi ani la pat şi ştiu ca în 1910 m-am îmbolnăvit. Era mai dulce boala ce mă ţinea pironit la pat, decât alergarea această zănatecă.

George: - Ce boală ai avut?

Daris: - Un reumatism grav de tot, că nu puteam nici merge.

George: - Printre pământeni umbli?

Daris: - Umblu, că doar între ei sunt. Nu le fac nici un rău, nu mă intereseaza ce fac, căci văd că nu pot să mă ajute cu nimic.

George: - Totdeauna te simţi aşa? Sau ai perioade mai bune?

Daris: - Totdeauna mă simt aşa.

George: - Dar spaţiul acesta în care staţi voi, nu e câteodată mai aproape de Pământ?

Daris: - Da, am observat şi eu asta, că uneori suntem mai aproape, alteori mai departe de Pământ şi poate că asta s-ar datora mişcării Pământului... dar nu-mi dau precis seama, n-am timp să gândesc aşa ceva...

George: - Pe ce stai?

Daris: - Pe un platou, totuşi. Toată lumea aceasta stă pe un platou şi circulă pe ceva. M-am aplecat şi l-am pipăit. E un teren uscat, arid ca o zgură. Nu am nici o posibilitate de orientare. Văd Soarele departe, departe...

George: - Unde om fi oare? Hai să-l chemam pe Siu!

(După câteva clipe a sosit Siu. Ne-am închinat amândoi în faţa lui).

Siu Karta: - Ce vă miraţi de necăjiţii ăştia?

George: - Nu ştiu cine sunt şi nici ce e cu platoul acesta!

Siu Karta: - Sunt rătăciţii, dar vezi că şi rătăciţii sunt împărţiţi în mai multe categorii. Aceştia nu au fost răi dar, aşa cum au alergat în viaţă după plăceri, aşa aleargă acum după linişte şi n-o găsesc.

George: - Şi platoul acesta unde e?

Siu Karta: - În continuarea stratului I. Mergând pe acest platou, ajungi în stratul I, în stratul miluiţilor...

George: - Şi de ce ei nu ajung?

Siu Karta: - Nu pot! Legile le îngrădesc spaţiul şi le trasează limitele...

Ne-am reîntors...

George: - Ce se întâmplă, iubite Siu, de simţim o atmosferă atât de searbădă şi leşioasă?

Siu Karta: - Nu puteţi s-o înţelegeţi? Acesta este lucrul legilor care se manifestă în continuu... Câteodată, cei rătăcitori se adună, stau la un loc, alteori ei alunecă între oameni, se lovesc unii de alţii şi atunci voi simţiţi ceea ce simţiţi: atracţie mai mică, oboseală, lipsă de gust, de dor, de zbor şi, de multe ori doriţi o odihnă, doriţi să staţi la pat pentru a nu simţi uscăciunea. Spuneţi drept, nu aţi dori să tot dormiţi?

George: - Ba da... şi n-am chef de nimic. Şi asta de mai mult timp. Dar voi cum vă simțiți?

Siu Karta: - Fără să vrem, simțim şi noi nevoia să stăm la locurile noastre şi atunci pe voi nu vă mai incită curenții pe care îi trezim noi în voi.

George: - O precizare, în aceste perioade, voi nu veniți la noi pentru că simțiți atracția locurilor voastre puternică sau faptul că atmosfera e grea pe Pământ? Vă respinge şi aşteptați şi voi o atmosferă mai prielnică?

Siu Karta: - Amândouă merg mână în mână - şi atracția locului unde suntem e puternică, şi atmosfera pe Pământ e grea.

George: - Trebuie să existe un factor care determină aceste situații.

Siu Karta: - Da, sunt mişcări ale spațiului şi ale planetelor care, atunci când vin în anumite poziții şi unghiuri, determină anumite stări atmosferice spirituale deosebite, care au repercusiuni şi în lumea noastră, şi în lumea voastră. E ca şi în viața voastră: zile de ceață, ploaie sau furtună. Aşa şi la noi: sunt perioade de atracții puternice ale locului şi simțim nevoia de odihnă. Uite, de la un timp, cum spui şi tu, simt un fel de oboseală, o atmosferă care nu ne incită la activitate. Acum este o astfel de perioadă în care TOATE STRATURILE ŞI-AU RESTRÂNS MULT COLABORAREA CU PĂMÂNTENII. Asta durează un timp... Nu-mi dau seama cât; câteodată mai mult, altadată mai puțin.

Acum, vă rog să-mi dați voie să plec, fiindcă nici eu nu mă simt deloc bine. Simt nevoia să mă întorc în locul meu.

George: - Ne închinăm feței tale!

Siu Karta: - Fiți binecuvântați!

Bucureşti, 28 noiembrie 1965

DENSI - IOAN EVANGHELISTUL

- argintiu strălucitor

- Opal

Îi spuneam Veronicăi de dorința mea de a şti cum a fost chemarea Domnului, în înaltul cerurilor, pentru misiune pe Pământ. În timp ce-i vorbeam, l-am simțit pe Siu Karta aproape, voind să ne spună ceva. Veronica închise ochii.

Veronica: - Da, e Siu Karta...

George: - Ne închinăm feței tale, iubite Siu!

Siu Karta: - Fiți binecuvântați, dragii mei! Cam îndrăzneață dorința voastră, că m-a uimit şi pe mine câte vă mai trec prin minte!...

George: - Iubim pe Domnul nostru şi nu credem că e o îndrăzneală prea mare.

Siu Karta: - Chemați-l pe Densi. El ştie mai bine chiar decât Faur!...

La o jumătate de oră i-am chemat.

Au venit Siu, Calemnis şi Densi (Ioan Evanghelistul)

Densi: - În numele Puterii Divine, căreia i-ați cerut încuviințarea, pentru a veni la voi, vă binecuvântăm!...

...tăcere...

Preaiubiții mei fii, prieteni şi frați!

Despre ceea ce vreți voi să cunoaşteti, dacă vorbim pe limbajul vostru, e greu de înțeles pentru voi, şi nu numai pentru voi doi, ci pentru toți care vor citi cele spuse de mine vouă.

Trebuie să mă mărginesc la înțelegerea pământenilor, făcând o asemănare care să fie uşor de înțeles...

Vă prezint omul! Hai să studiem omul! Luăm capul - dacă începem studiul omului, capul credem că este partea cea mai importantă din corpul uman. Şi de ce? La cap găsim ochii care văd şi transmit cele ce văd *comandantului suprem*. La cap găsim urechile, care aud, şi transmit cele ce aud *comandantului* lor... Mai găsim organe care simt mirosul, şi la fel, transmit *comandantului.* Cine-i *comandantul* care primeşte aceste ştiri? Credem că e creierul, care, la rândul lui dă o sumedenie de ordine şi diferite linii, cu diferite nuanțe.

Mergem mai departe...

Vedem trunchiul omului, de care sunt prinse două mâini. Acestea nu sunt numai pentru a te ajuta la treburile necesare... ele mai şi simt obiectele pe care le ating, şi transmit ceea ce simt şi întâlnesc. Am putea spune că mâinile îndeplinesc operațiuni inferioare celor enunțate până acum, totuşi de mâini nu te poți lipsi! Şi, dacă nu ai o mână, nu poți face ceea ce poți face cu amândouă...

Sa ne gândim la picioare. Ele nu numai că ne conduc pe unde vrem noi, dar mai şi simt că e rece sau cald. Da, sunt membre inferioare, dar omul nu se poate lipsi de aceste două picioare, şi dacă numai o labă lipseşte, nu mai simte integral şi nu mai poate lucra aşa cum poate atunci când e întreg...

Dar înăuntrul trunchiului omenesc, câte sunt care trăiesc într-o permanentă activitate, funcțiune şi efort, şi fiecare organ lucrează într-o disciplină extraordinară, şi toate sunt supuse marelui comandant - creierul, transmițându-i fiecare ceea ce simte! Şi, iată, ne oprim la un organ mic, dar foarte important - INIMA! Dacă aceasta nu funcționează, toate celelalte de care v-am vorbit, sunt paralizate, şi nu mai folosesc la nimic.

Tot ce simte omul, tot ce vede, ce pipăie, de toate se foloseşte şi pe toate le chibzuieşte după bunul plac.

După această descriere sumară a omului, ne întoarcem la MARELE OM - DUMNEZEU, PERSOANA DIVINĂ.

În scrierile pământene, pe care şi eu le-am parcurs, aţi auzit că se spune aşa:

Dumnezeu Atotputernicul stă pe un Tron mare şi puternic, înconjurat de lumină. În preajma lui stau cete de Heruvimi, Serafimi, Scaune, Domnii, Puteri, Slujitori, Arhangheli, Îngeri...

Ei bine, dragii mei, Scaunul cel mare şi puternic preînchipuieşte Creierul! Lumina ce-l înconjoară este GÂNDIREA DIVINĂ, şi fiecare în parte reprezintă ceea ce are omul - ochi, urechi şi toate simţurile, după grade şi necesităţi.

INIMA este puterea de înţelegere a MARELUI OM, care niciodată nu greşeşte. Slujitorii şi lăudătorii sunt toţi acei de care se foloseşte OMUL DIVIN, aşa cum se foloseşte Omul mic de toţi cei de care are nevoie.

Voi vreţi să ştiţi cum s-a făcut sfat, că aşa se spune, că s-a făcut sfat în Cer, ca să trimită pe însuşi Fiul Său între oameni. Cum credeţi voi că se spune că omul este după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, decât în felul cum l-am descris, numai că omul se mai îmbracă şi cu o haina a atmosferei ce-l înconjoară. Câteodată, supus acestei haine, se mai face şi rob, uitând de unde a plecat...

De ce a fost numit Iisus, Fiul lui Dumnezeu?... Pentru că Iisus a fost slobozit din locul cel mai apropiat al Omului Divin, al Marelui Stăpân, locul pe care îl putea numi Fiu al Părintelui... adică rupt chiar din Persoana Părintelui, să spunem, un membru, un ochi pe care l-a numit Fiu, şi l-a trimis atunci când a simţit că trebuie să vină în ajutor celor ce s-au făcut robi hainelor pământene...

Pe cine era să trimită, decât pe cineva în care avea mai multă încredere, decât pe cel ce era mai aproape de Tron, de înţelegere, de lumină?...

Şi a zis Dumnezeu: "Să trimitem!"... nu a zis: "să trimit!" Cu cine s-a sfătuit?... Cu cei care-i aduc ştirile, cu cei care Îl însoţesc, Îl slujesc şi întreţin tot ce-L înconjoară!...

A trimis înaintea Lui mulți alții, înzestrați, dotați, bogați!... Văzând însă că nu au făcut ceea ce credea El că trebuie făcut, a trimis pe cel mai apropiat, smuls din însăşi Ființa Sa, partea cea mai apropiată a Ființei Sale.

Călătoria făcută pe Pământ a fost scurtă, dar a răscolit întregul glob. A rămas nemuritoare povestea vieții Lui, pentru că nemuritor este El. A îmbrăcat haina pământeană, supunându-se legilor pământene, dar nu s-a făcut rob, ci a dominat haina, arătând curaj, demnitate şi severitate la timpurile potrivite.

A fost trimis la însăşi acei care se băteau în piept că se închină Adevăratului Dumnezeu, ca să le dezvăluie ipocrizia şi fățărnicia.

Privesc şi acum peste călătoriile ce le făceam alături de El... Câtă bunătate, câtă înțelegere şi cât sprijin ar fi putut da, dar se lăsa să se arate totuşi asemănător celorlalți, îmbrăcat în haina Pământului.

Întreaga ființă dumnezeiască, întregul Om Divin a suferit trimițând părticica din Sine, ca să îmbrace haina omului pământean.

CÂND A FOST SĂ FIE TRIMIS CINEVA DIN MARELE OM DIVIN PE PĂMÂNT, A PRIVIT DIVINITATEA PESTE TOȚI ŞI A OBSERVAT ÎN "EL" DORINȚA ARZĂTOARE DE A-L SLUJI PE TATĂL, DE A MERGE ÎNTRE OAMENI, SĂ-I SLUJEASCĂ, SĂ-I AJUTE, SĂ-I RIDICE.

A FOST PE PĂMÂNT, A SLUJIT, A LUCRAT ŞI S-A ÎNTORS ÎNAPOI IZGONIT...

Au fost şi adepți..., dar puțini!... Adepții, la rândul lor, au căutat să arate cine a fost Cel ce a fost între ei, şi au fost şi dintre ei izgoniți şi omorâți de către ROBII HAINEI PĂMÂNTENE...

Eu atât am avut să vă spun!

George: - Mai pot întreba ceva?

Densi: - Da!

George: - Fiecare membru, fiecare organ al Omului Divin este o persoană, o individualitate unitară, aşa cum a fost şi Hristos?

Densi: - Da, fiecare organ al Omului Divin este o persoană, o individualitate unica în felul ei, dar în puteri şi funcţiuni diferite. Dar să fim bine înţeleşi - când spunem "Ochiul lui Dumnezeu", nu ne referim la o singură persoană, pot fi miliarde cu această funcţiune, de a privi în toate spaţiile Universului, în toate lumile. "Urechea lui Dumnezeu" care ascultă, de asemenea, sunt milioanele de persoane ce nu s-au rupt niciodată din Întregul Om Divin - dar care s-ar putea rupe la voinţa Marelui Maestru, pentru a fi trimise cu diverse misiuni absolut necesare.

"Dumnezeu" este o singură putere, alcătuită din tot ceea ce v-am spus eu până acum. CEEA CE NOI NUMIM "DUMNEZEU" ESTE DE FAPT "O CETATE", O LUME, CEA MAI ÎNALTĂ, ALCĂTUITĂ DIN MILIARDE DE FIINŢE, FIECARE FIIND O PERSOANĂ ŞI UN INDIVID APARTE, CU SLUJIRI DIFERITE, CU PUTERI DIFERITE, CU MISIUNI DIFERITE ŞI, TOATE LAOLALTĂ - ACESTE MILIARDE DE FIINŢE - SUNT ATÂT DE PERFECT ÎNCHEGATE PRIN ATRACŢIE, IUBIRE ŞI SLUJIRE, ÎNCÂT FORMEAZĂ UN SINGUR TOT, O SINGURĂ FORŢĂ, O SINGURĂ VOINŢĂ ŞI O SINGURĂ GÂNDIRE ŞI LUCRARE, ÎNCÂT NU GREŞIM DACĂ SPUNEM CĂ FORMEAZĂ O SINGURĂ PERSOANĂ!

Aşa deci, dragii mei, să ştiţi de acum că DIVINITATEA E O PERSOANĂ ALCĂTUITĂ DINTR-O LUME ÎNTREAGĂ.

Şi când stai să te gândeşti că toate celelalte lumi, de mai jos, sunt alcătuite după acelaşi tipar!...

George: - Care este locul Divinităţii în spaţiu, în raport cu straturile?

Densi: - Aşa cum îl numesc cei din Oraşul de Aur, OPALUL - adică Cetatea Divinităţii - este deasupra tuturor straturilor şi este vizibil numai de cei din Oraşul de Aur, adică Opalul este în vârful unui con..., conul reprezentând celelalte straturi.

George: - Tu eşti din Oraşul de Aur sau faci parte din Divinitate, din OPAL?

Densi: - Da, sunt din Opal, fac parte din membrele sale.

George: - Pentru tine există totuşi expresia "Tată",... "Părinte"...?

Densi: - Da, şi eu mă adresez Domnului cu cuvintele "Părinte", "Tată", pentru că El este Creierul! Tronul! Izvorul Gândirii!

George: - Este şi creierul o persoană, o ființă, aşa cum sunt şi celelalte funcții opalice, membre şi organe ale Divinității?

Densi: - Da. Creierul este întruchipat de o persoană unică, Mai Marele tuturor celor mari, este Cel pe care toţi îl numesc "Tată", "Părintele", "Dumnezeul cel unic".

George: - Acest Creier este însăşi Hristos?

Densi: - Nu. Sunt persoane diferite. Creierul este "Părintele", "Tatăl". Hristos, ca să spunem aşa, metaforic vorbind, HRISTOS ESTE INIMA OPALULUI...

Este greu de conturat, cu exactitate, misiunea fiecăruia.

George: - Atunci, Sfânta Treime este de fapt, "SFÂNTA COMUNITATE"..., nu?

Densi: - Vedeți! Ceea ce am scris noi a fost mult redus şi simplificat, ca să fie pe înțelesul oamenilor din acea vreme.

George: - Şi aşa nu a fost înțeles simbolul Treimii...

Densi: - Şi aşa nu înțeleg oamenii şi le numesc "taine"...

George: - Când spui Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, nu e prea puțin? Şi, în fond, Duhul Sfânt ce este?

Densi: - Duhul Sfânt este însuşi spiritul Tatălui, al Părintelui, ceea ce omul numeşte suflet sau spirit.

În tot ceea ce a spus, Hristos a arătat că El este subordonat Tatălui. "Vin de la Tatăl", "Mă voi duce la Tatăl",... "Eu sunt tulpina vieții, iar El lucrătorul"... În toate a vrut să arate ca E SUBORDONAT TATĂLUI.

George: - În această expresie pământeană - "Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh" există vreo ierarhie?

Densi: - Noi nu ne închinăm decât Tronului, Creierului, Părintelui Divin. În lumea noastră nu există expresia "Sfânta Treime", există însă respectul față de fiecare membru şi organ, după funcția şi slujirea ce o împlineşte.

George: - Acum, când am înțeles cele spuse de tine, mi se pare săracă şi incompletă expresia de "Sfânta Treime". Nu ar fi mai bine să nu se mai spună astfel?

Densi: - Nu poți anula aşa ceva!...

George: - Între noi fie vorba - lăsăm acum ce trebuie spus în public - bine, nu voi combate această expresie, dar nu ți se pare că sărăceşte terminologia şi simplifică prea mult bogatul conținut al Ființei Divine?

Densi: - Uite ce e - dacă Tatăl a chemat lângă Sine pe unul din Organele Sale şi a făcut-o Inima, PRIMUL DINTRE CEI MAI APROPIAȚI AI SĂI, nu e firesc să se realizeze relația **TATĂL-FIUL...** ŞI PRIN FIU SĂ SE ÎNȚELEAGĂ ÎNSĂŞI INIMA TATĂLUI? EI, TATAL-FIUL AU FOST CA O SINGURĂ FIINȚĂ, O SINGURĂ PUTERE, O SINGURĂ VOINȚĂ ŞI LUCRARE... şi să ştii, dacă Tatăl a trimis Fiul, locul Fiului nu a rămas gol...

George: - Cum s-a putut realiza aceasta?

Densi: - Să ştiți şi voi... HRISTOS A VENIT PE PĂMÂNT NUMAI O MICĂ PARTE DIN PERSOANA LUI INTEGRALĂ... DISCUL SĂU DE BAZĂ ÎNSĂ A RĂMAS LÂNGĂ TATĂL...

George: - Adică a plecat de acolo aşa cum se întâmpla la noi cu mediumii care realizează desprinderile, dedublările?

Densi: - Da, da! PRIN VOINȚA TATĂLUI A COBORÂT, S-A RUPT O PARTE DIN PERSOANA ÎNTREAGĂ A FIULUI - O PĂRTICICĂ DIN INIMA SA, SĂ ZICEM - ŞI ACEA PARTICICĂ DOAR A LUAT TRUP, A ÎMBRĂCAT TRUPUL PĂMÂNTEAN ŞI AŞA A FĂCUT CEEA CE NIMENI ALTUL N-A FĂCUT PÂNĂ LA EL...

George: - Acum, o întrebare foarte importantă - s-a înalțat cu trupul la cer? Cu trupul, cu cămaşa pământeană? Sau numai cu spiritul?

Densi: - Iată cum a fost, în momentul morții pe cruce, spiritul s-a ridicat la cer, părăsind cămaşa pământeană. Apoi Hristos a coborât din nou şi, găsindu-şi trupul în mormânt, prin puterea Sa divină l-a pulverizat şi a dat piatra la o parte, pentru a da posibilitatea să se constate că El nu mai este acolo. Ceea ce ostaşii care păzeau mormântul au văzut şi au fost orbiți de lumina Lui, aceasta a fost puterea cu care s-a întors pentru a realiza pulverizarea de care v-am spus.

George: - Deci, ca să întrebuințez un termen ştiințific, trupul pământean al lui Hristos "s-a dezagregat"?

Densi: - Da, şi a fost văzută persoana Omului Divin ce se înălța la locul unde se desprinsese.

George: - Şi când s-a petrecut această dezagregare?

Densi: - Ți-am spus! În timpul aşa zisei "Învieri"! De fapt, ostaşii care au fost acolo n-au văzut decât o lumină orbitoare care i-a trântit la pământ, dar nici unul n-a mărturisit că ar fi văzut vreun corp omenesc. După mine, şi după ceea ce simt eu, LUMINA PE CARE AU VĂZUT-O OSTAŞII A FOST TOCMAI ENERGIA CU CARE HRISTOS S-A ÎNTORS, SPULBERÂND CORPUL PĂMÂNTESC, ARĂTÂND CĂ NU A FOST UN OM CA TOȚI OAMENII.

"Şi a intrat la ucenicii săi, uşile fiind încuiate"... iată-ne şi pe noi la voi. Intrarea noastră la voi este la fel cu aceea. Acum eu am venit chiar la voi în casă, sunt cu voi în camera în care lucrați, am pus o stavilă între radiațiile mele şi ale voastre, ca să mă puteți suporta,

ca să putem discuta, ca să vă convingeţi de superioritatea substanţei spirituale, pentru care materia zidurilor voastre nici nu există. Nu văd în jurul meu, din materia voastră pozitivă, decât nişte umbre palide, atât şi nimic mai mult!...

George: - Deci tu nu vezi nimic din obiectele pe care le avem noi?

Densi: - În jurul meu e întuneric acum, nu vă văd decât pe voi doi şi, ceva mai departe de voi, o puzderie de rătăcitori, pribegi şi vagabonzi care s-au adunat cu miile în jurul nostru, care ne privesc cu ochii holbaţi...

Vă amintiţi că Hristos nu s-a lăsat pipăit de Maria Magdalena? Vă amintiţi că a intrat la apostoli, uşile fiind încuiate de frica iudeilor? Ei bine, toate acestea fiindcă era Spirit, şi nu putea fi pipăibil...

George: - Dar cum de a prânzit cu Luca şi Cleopa?

Densi: - Hristos n-a mâncat, a stat doar cu ei la masa, le-a vorbit, a binecuvântat pâinea şi a frânt-o şi le-a dat-o spre mâncare... dar El n-a mâncat! Era spirit, nu putea s-o facă!

George: - Dar cum totuşi s-a arătat lui Toma, care nu-L văzuse prima dată, şi i-a spus să-I pipăie rănile de la mâini?

Densi: - Dintre toţi apostolii, Toma era cu o raţiune foarte rece, cu o gândire foarte precisă, un fel de om cu structură ştiinţifică, era un om foarte cult şi citit, reprezentând omul care are nevoie de dovezi pentru a crede. Hristos l-a iubit mult pe Toma şi, de aceea, cu puterea Lui divină, a făcut - să zicem aşa - o minune, dându-i "iluzia" că pipăie rănile, pentru că Toma avea să însemne pentru posteritate tipul omului neîncrezător, care are nevoie de probe, care vrea să facă experienţe ca să ajungă să creadă.

Nu e mai puţin adevărat că Hristos a spus: "Fericiţi sunt cei ce nu au văzut şi au crezut"

George: - Asta înseamnă că Toma nu era un om prea evoluat, nu avea firea ta contemplativă şi extatică. Atât tu, cât şi ceilalţi apostoli nu aţi avut nevoie de proba pipăitului.

Densi: - Da. Toma, după cum v-am spus, era apostol, era ucenic al Domnului, dar aşa cum sunt astăzi oamenii de ştiinţă la voi, care nu cred decât ce verifică aparatele. Toma reprezintă oamenii buni, gânditori dar fără "SIMŢUL SACRULUI", fără să fie împietriţi, ei sunt buni, conştiincioşi şi cinstiţi, au curăţenie sufletească, sunt gânditori, dar nu au suficientă profunzime, şi, neavând acel simţ superior de pătrundere, nu au suficienta siguranţă în ceea ce le şopteşte cugetul lor, clătinându-se în credinţă, simt nevoia probelor materiale pentru a ajunge la certitudine. Acesta e Toma!

George: - Spune-ne, te rugăm, ai mai fost pe pământ de când ai fost apostol?

Densi: - Nu!

George: - Dar vreo parte din tine ai mai trimis să se întrupeze?

Densi: - Asta da! De multe ori, numai că nu ştiu cine am fost! Şi acum am o parte trimisă pe Pământ.

George: - Şi cine e?

Densi: - Nu ştiu! Numai Părintele ştie.

George: - Nu cred. Poate nu vrei să ne spui!

Densi: - Nu trebuie să ştii!

George: - Ştii?

Densi: - Ştiu, dar cel în care sunt nu ştie, parcă voi ştiţi cine sunteţi şi din cine?

A urmat o discuţie referitoare la un dialog din Noul Testament, dintre Hristos şi apostolul Petru, în care Hristos îi spunea lui Petru: "şi dacă Eu voiesc ca acesta să rămână până la venirea Mea, tu ce ai?"

Densi: - Da! Domnul nostru a spus atunci că, din mine, va fi mereu prezenţă pe Pământ, până la cea de a doua venire a Sa.

George: - Dar acum, la noi, cum eşti venit?

Densi: - Am venit tot numai o parte. Discul meu de bază e în Opal. Ceea ce vedeți voi acum este partea cu care stau în Oraşul de Aur, spre a putea dirija şi ajuta PLANUL DIVIN DE INTERVENȚIE ASUPRA PĂMÂNTULUI.

George: - Ce fel de plan?

Densi: - Trebuie să ştii că Opalul, Părintele, Creierul a elaborat cu mult timp în urmă un "PLAN DE INTERVENȚIE ASUPRA PĂMÂNTULUI", prin care se pregătesc atât nimicirea împărăției întunericului, cât şi rezolvarea tragediilor pământene. Se are în vedere faptul că, până va începe arderea spiritelor inferioare, Pământul să fie pregătit cu misionari care să puna bazele unei noi filosofii, a adevăratei filosofii christianice, un fel de religie - filosofie nouă, pe care să o îmbrățiseze toți cei ce vor ramâne după marea ardere, marea nimicire...

Va fi un infern pe Pământ! Se vor clătina munții, râurile vor ieşi din matca lor, vor fi cataclisme şi cutremure, dar mai ales se vor umple oamenii de groază, vor urla şi vor striga, cerând salvare şi iertare, dar salvare, iertare nu va exista pentru cei ce au culori închise, cei care, milenii de-a rândul au făcut pe Pământ tot ce au vrut. Nu va ierta Creatorul! Nu va ierta nimănui nimic pentru că, mai presus de milă şi bunătate, Creatorul este DREPT, şi această dreptate va însemna intransigență severă față de păcat.

Dumnezeu nu iartă nimănui nimic. IERTARE NU EXISTĂ, EXISTĂ ÎNSĂ CEVA CU CARE DUMNEZEU SE CONFUNDĂ - DREPTATEA!

DE ACEEA VA INTERVENI DUMNEZEU PE PĂMÂNT, CA SĂ FACĂ DREPTATE CELOR CURAȚI, CELOR DREPȚI, CELOR CINSTIȚI, CELOR HARNICI.

Va interveni Dumnezeu pe Pământ ca să facă dreptate celor ce au lăcrimat, au suspinat şi, mai ales, să facă dreptate sângelui sfinților martiri, celor care au fost jertfiți pentru bunătatea, credința, bărbăția şi curajul lor, ca să răscumpere eforturile tuturor celor care au lucrat cu cinste şi corectitudine...

Acum vă las... Rămâneți în pacea Domnului şi Stăpânului nostru! Harul Domnului nostru Iisus Hristos şi dragostea lui Dumnezeu - Tatăl să fie cu voi, iubiții mei fii şi prieteni!

Veronica: - A ridicat ambele mâini şi le ține îndreptate spre noi... Din degete au țâşnit firicele subțiri, luminoase, care se îndreaptă spre noi... A lăsat mâinile în jos... Se depărtează rapid de noi... Îl văd din ce în ce mai mic... A dispărut!

Sus

Bucureşti, 9 decembrie 1965

ALBERT PIKE

- prinţ al întunericului;

- colaborator al lui Belzebut.

Am chemat pe ilustrul gânditor, cel mai mare metafizician al organizației francmasonice universale. Iată enumerate acum titlurile pe care le avea în forul suprem de conducere al francmasoneriei mondiale:

- Mare Maestru - păstrator al Paladiului sfânt;

- *Suveran pontif al francmasoneriei universale;*

- Suveran şef de acțiune politică.

Siu Karta: - L-am chemat, dar se lasă greu de adus... numai cu misiuni mari vine pe Pământ. Este mâna dreaptă a celui mai mare care stăpâneşte întunericul...

George: - Da, există, deci, un şef suprem al întunericului!

Siu Karta: - Desigur!... E Belzebut... căruia i se mai spune şi Lucifer...

Au trecut 10 minute de când l-am chemat şi tot nu vine.

Siu Karta: - Greu vine!

M-am uitat la ceas, se scurseseră în total 14 minute.

Veronica: - În sfârşit, a apărut!... Vai, ce miros greu are!... S-a plecat în fata lui Siu... Siu nici o mişcare..., este de o seriozitate şi o severitate de nerecunoscut! Pike e îmbrăcat într-o mantie neagră, este uscăţiv şi are ochii ca de jăratec... Are cam 70 de ani. Înalt, sever, dârz totuşi... Parcă e afumat la nări..., pielea arămie închisă..., priviri încruntate, duşmănoase.

Albert Pike: - Pentru ce m-aţi deranjat? Eu, când mă deplasez, merg numai cu misiuni importante din partea stăpânului meu, domn şi împărat al întunericului, cel mai adânc pe care l-am iubit, pe care l-am slujit, pe care l-am apărat, căruia i-am arătat calităţile ce m-au ajutat în viaţa pământeană, care m-au făcut slugă vrednica a sa, şi care îşi desface voinţele sale prin mine.

George: - Cine este acest atât de onorat stăpân al tău?

Albert Pike: - Este cel ce stăpâneşte lumea întunericului, cel ce dă ordine, din cele de mai jos locuri până la rătăcitori.

George: - Cum îl numiţi voi?

Albert Pike: - Belzebut!

George: - Ce părere ai despre cealaltă lume, de deasupra?

Albert Pike: - Între lumea planetară şi între stăpânirea luminii, există legi pe care nimeni nu le poate deranja sau schimba, nici chiar Stăpânul Întunericului, şi de aceea, oricât ai nega pe Domnul Luminii, în momentul în care pământeanul rupe legătura cu haina Pământului, este atras, printr-o lege aparte, în faţa Domnului Luminii. Pe acest drum poţi vedea fel de fel de categorii şi societăţi de oameni, până ajungi în faţa celui numit Conducător şi Stăpân al Luminii.

Acolo am ajuns şi eu. În viaţa pământeană am citit despre o împărăţie a Luminii şi una a întunericului. Prin faptul ca am fost dotat, am scris despre aceste două împărăţii, urând şi disprețuind Împărăţia Luminii, în care am socotit eu că, din orgoliul de a nu fi doi stăpâni, s-a făcut această ruptură.

Am fost devotat cu întreaga mea fiinţă crezului meu, prin care am primit tot sprijinul şi ajutorul, dar nici eu nu m-am închinat. L-am privit cu ură şi, într-o miime de secundă, m-am văzut lângă acela pe care l-am apărat şi căruia i-am dăruit toate simţămintele mele şi ale tuturor celor ce m-au înţeles şi au fost credincioşi cauzei susţinute de mine. La intrarea în împărăţia întunericului, cei ce predomină peste "gradurile" mulţimilor...

George: - Ce înseamna "grad"?

Albert Pike: - Gradurile sunt mulţimile de înrăiţi şi sălbăticiţi, care nu au ascultat sfaturile noastre până la capăt şi peste care noi am pus paznici, ca mai mult să-i mustre...

Deci, vă spuneam că la venirea mea în împărăţia întunericului, cei din graduri voiau să mă sfâşie, dar fraţii mei şi prinţii întunericului mi-au făcut o primire triumfală, cum se cuvine unui adevărat slujitor credincios "cauzei noastre".

Am ajuns lângă acela pe care l-am apărat, şi în faţa lui m-am plecat. Atunci am simţit că întreaga mea fiinţă s-a încărcat cu o puternică forţă de ură faţă de Cel ce stăpâneşte Lumina, văzând cum stă Acela pe Tron de Lumină şi văzând sărăcia celui slujit de mine...

I-am jurat atunci credinţă, şi am cerut să fiu trimis în cele mai iscusite treburi pentru a mări împărăţia noastră şi a împuţina pe cea a Aceluia care se complace să primească numai cântari şi laude, pornind de la cel mai subţire fir de iarbă, până la cei mai falnici arbori, şi de la stratul I până la Oraşul de Aur, Cel ce se desfată în tot felul de bogăţii, Cel ce se complace în bucurii şi cântări, iar stăpânul nu culege decât vaietele şi blestemele celor zănateci, celor răi şi îndobitociţi.

George: - Aţi vrea şi voi o împărăţie a cântecelor?

Albert Pike: - Nu, nu! Noi nu avem nevoie de cântece. În această împărăție a noastră nu încape nici cântec, nici odihnă!

AICI E ÎMPĂRĂȚIA RĂZBUNĂRII!

PUȚINI SUNT CEI CARE AU NEGAT LUMINA ŞI NU SUFERĂ! NU SUFERĂ PENTRU CĂ E PREA PUTERNICĂ URA ŞI DORINȚA DE RĂZBUNARE. PENTRU A TE SIMȚI BINE AICI TREBUIE CA, ÎNCĂ ÎNAINTE DE A VENI ÎN ACEST LOC, SĂ TRĂIEŞTI ÎNTOCMAI CA STĂPÂNUL TĂU, URÂND CEEA CE URĂŞTE EL, NEGÂND TOT CEEA CE NEAGĂ EL ŞI CĂUTÂND SĂ CORUPI TOT MAI MULȚI PENTRU A-I ADUCE ÎN ÎMPĂRĂȚIA LUI. NUMAI ACEŞTIA NU SIMT CHINUL ŞI SUNT PUŞI LUCRĂTORI PESTE MULȚIME...

George: - Voi nu aveți regret?

Albert Pike: - După ce să regretăm? Noi suntem îmbrăcați în platoşele luptei!

VREM SĂ NIMICIM TOT, TOT CE-I CÂNTEC ŞI BUCURIE!...

Veronica: - Acum a devenit dârz şi feroce!...

George: - De ce să nimiciți cântecul şi bucuria?

Albert Pike: - Voi nu slujiți pe Stăpânul vostru? Şi noi îl slujim pe al nostru! Toate cântecele şi bucuriile sunt îndreptate către cel pe care noi îl urâm şi îi dorim distrugerea!

George: - Şi ce puteri aveți?

Albert Pike: - Ştim că nu ne putem atinge de Împărăția Lui!... Aşa de fapt cum nici ei nu pot veni la noi. CUM NE ZVÂRLE PE NOI LUMEA LOR, ŞI PE EI ÎI ZVÂRLE ATMOSFERA NOASTRĂ... NOI DUCEM MARI LUPTE PENTRU A ÎNMULȚI ÎMPĂRĂȚIA NOASTRĂ, PENTRU A SMULGE ÎMPĂRĂȚIEI LUMINII CÂT MAI MULTE SUFLETE...

NOI LUPTĂM, ŞI LUPTA NOASTRĂ NU E ZADARNICĂ! PĂMÂNTUL E ÎN MÂINILE NOASTRE! ÎN CURÂND,

BIRUINȚA ASUPRA PĂMÂNTULUI VA FI DEFINITĂ, ŞI ÎN ACELAŞI TIMP, VEŞNICĂ!

Siu Karta: - Aşa credeți voi, pui de năpârci! Credeți voi că Domnul şi Stăpânul nostru va mai răbda mult mârşăviile voastre? Nici nu ştiți ce vă aşteaptă! Ştiu că nu credeți nimic!...

DAR RĂZBUNAREA CERULUI VA FI CRUNTĂ!

Albert Pike: - Am mai auzit noi de-astea!... Poveşti...

George: - Ție îți plac vaietele şi scâncetele celor de jos? Celor din gradurile de care pomeneai?

Albert Pike: - Drept să-ți spun, deşi nu-mi plac locurile şi duhorile lor, totuşi vaietele lor îmi dau o satisfacție nebună! Sunt semnele biruinței noastre! Ale puterii noastre ce o avem peste miliardele de netrebnici... Mă încarc cu mai multa ură privindu-i, MĂ FACE SĂ CLOCOTESC MAI MULT DE DORINȚA DE A ATRAGE MAI MULȚI LA NOI... N-AŞ FI CREZUT CĂ E O ATMOSFERĂ ATÂT DE GREA AICI. DE ACEEA ÎL URĂSC PE "EL", CĂ A AZVÂRLIT PE CEL MAI DEMN COLABORATOR AL LUI ÎN CELE MAI CHINUITOARE ŞI PUTUROASE LOCURI... "EL" ŞI-A ALES PARTEA CEA MAI FRUMOASĂ, CEA MAI LUMINOASĂ, ŞI PE DOMNUL MEU L-A ARUNCAT ÎN CELE MAI RESPINGĂTOARE LOCURI...

George: - Se spune că el singur a căzut şi nimeni nu l-a izgonit!...

Albert Pike: - Păi, da! Când Belzebut a vrut să-şi impună punctul lui de vedere, a fost aruncat de "EL" în prăpastia întunericului...

George: - Lasă poveştile astea!... Belzebut nu a fost niciodată înger!... Nu putea ca o ființă DIVINĂ să cadă, să se revolte, cum spune povestea, şi apoi să fie azvârlit!

Dintru început, Belzebut şi spiritele lui s-au separat de Împărăția Luminii! Asta-i realitatea! Altceva mă interesează: cum sunt locurile în care staţi voi?

Albert Pike: - Stăm foarte aproape de soare, şi aşa cum vedeţi voi soarele de pe cer, aşa are el un tron de la care pornesc fierbinţelile în sus.

George: - Şi "fierbinţeala" asta îi face bine lui?

Albert Pike: - Da, şi lui, şi nouă, numai că are o însuşire proastă: strică aerul şi împuţeşte atmosfera, în schimb, dă tuturor lucrătorilor putere.

George: - Acest Belzebut, cum îi spui tu, poate veni pe Pământ?

Albert Pike: - Nu, el nu părăseşte locul lui niciodată. Suntem destui care împlinim orice poruncă. Unii sunt lucrători permanenţi, alţii lucrători curieri, care merg oricând şi oriunde în afara împărăţiei. Pe Pământ sunt trimişi cei mai iscusiţi.

George: - Voi puteţi veni oricând pe Pământ?

Albert Pike: - Nu, sunt perioade când nu putem veni nici noi pe Pământ.

George: - "Dondo" (nume conspirativ ce nu-l dezvăluim - n. aut.) e de-al vostru?

Albert Pike: - Dondo e alături de mine în lumea noastră. El şi-a împlinit cu cinste şi corectitudine misiunea pe care a avut-o pe Pământ, astfel că face şi el parte din colaboratorii cei mai apropiaţi ai lui Belzebut.

George: - Cum numiţi voi stadiul acesta al "scăpării de chin"?

Albert Pike: - E rangul de "Fiu al întunericului", nu fac parte dintre cei munciţi! Una e să fii chinuit şi alta să simţi chinul! Unele sunt treptele robilor, altele ale fiilor.

George: - Ce părere ai de noi?

Albert Pike: - Ce părere să am? Sunteţi nişte luptători ai Împărăţiei Luminii, căutaţi să descoperiţi şiretlicurile luminii şi ale celor ce au

căutat să arate, aşa cum au văzut şi înțeles ei, ascunzişurile luminate.

Vă urăsc! Vă urăsc pe toți!

George: - Bine, bine! Tu ce lucrezi acum?

Albert Pike: - Eu am multe de strecurat în minţile oamenilor! Intenția principală e de a arăta cu seriozitate nedreptățile aplicate împărăției întunericului, de a se spune şi public pământenilor, în mod radical, că tot ce ni s-a făcut nouă este o cruntă nedreptate, şi vrem să stârpim pe cei necinstiți care, în laşități milogitoare, îşi îndreaptă rugile lor către Împărăția Luminii.

George: - Cum vezi tu sfârşitul acestei lupte a voastre? Unde veți ajunge?

Albert Pike: - Asta numai stăpânul meu ştie. Interesul este să ne mărim împărăția.

George: - Ce misiune ai?

Albert Pike: - Misiunea mea este să fiu prezent în cele mai înalte trepte ale francmasoneriei terestre. Mă ocup cu îndrumarea lor, îi învăț cum să lucreze pentru nimicirea şi suprimarea adepților luminii. Eu nu am rupt legătura cu ei niciodată. Sunt atât de puternici şi întăriți, cum nici nu vă puteți închipui. Ați vrea voi să fiți şi voi aşa tari pe Pământ, cum suntem noi! Pământul e în mâinile noastre. În curând va fi al nostru întru totul! Suntem mai tari ca voi pe Pământ.

George: - Ce argumente ai?

Albert Pike: - Nu-i nevoie să vă spun. Priviți mai bine şi veți vedea cât de inteligent şi ascuns lucrează...

George: - Unde este sediul vostru central?

Albert Pike: - America!

George: - De ce?

Albert Pike: - Eeee, avem noi mai multe țări: Anglia, Franța, Elveția, dar în America sunt izvoare băneşti foarte mari.

George: - În Rusia parcă ați fost descoperiți...

Albert Pike: - Da, şi ne-au omorât slujitorii. Avem timp de răzbunare. Noi, în orice țară, avem oamenii noştri, dar în unele nu prea avem capete lucide. La voi merge cam prost treaba. Țara voastră e cam defavorabilă de la un timp. Înainte cu 10-15 ani în urmă mergea mai bine...

George: - De câte ori ai fost pe Pământ şi în ce nație?

Albert Pike: - Nu am fost decât o singură dată, evreu. Nu ştiu să mai fi fost. De fapt, n-am mai fost, pentru că lucrul meu este important aşa cum îl fac acum, nu în trup.

Veronica: - Siu îl priveşte sprijinindu-şi barba cu mâna...

George: - Ce spui, Siu?

Siu Karta: - Fiecare, la locul în care se găseşte, ascultă de voința şefului său.

George: - Vezi că ei nu se urăsc între ei?!

Siu Karta: - Nu se urăsc, pentru că nu au ce împărți. Fiecare e fixat în lucrul lui şi se sileşte să aducă rezultate cât mai mari.

George: - Nu-i spui ceva?

Siu Karta: - Nu am ce să-i spun!

Albert Pike: - (Către Siu) Ştii că te urasc, nu?!

Siu Karta: - Eşti format din ură şi nu poți iubi decât pe stăpânul tău sau misiunea ta. Oriunde mergi, tu nu poți da linişte, nici iubire, nici înălțare. Îndobitoceşti doar, prin întunecata ta prezență. Nu suntem acum pentru a ne lupta în cuvinte. Ne cunoaştem fiecare locul şi lucrul!

Pleacă!

Veronica: - Pike a dispărut!...

Siu Karta: - V-aţi lămurit, preaiubiţii mei, de lucrul acestora! De acum mă retrag şi eu! Fiţi binecuvântaţi!

Sus

Bucureşti, 19 decembrie 1965

FAUR - IOAN BOTEZĂTORUL

CALEMNIS

SIU KARTA

FILIP şi SERAFIA

Am formulat o veche dorinţă, aceea de a-l asculta pe Calemnis, în legătură cu cele ştiute de el despre Domnul nostru, Iisus Hristos. În timp ce ceream binecuvântarea, am simţit că o altă persoană manifestă o puternică dorinţă de a discuta cu noi. Am simţit radiaţii puternice, care mi-au "încins" tot trupul; o singură dată se întâmplase aceasta, cu Faur - Ioan Botezătorul.

Într-adevăr, venise Faur. Împreună cu el au venit Siu Karta, Calemnis, Filip şi Serafia. I-am salutat.

Faur: - În numele dragostei voastre, în numele dragostei noastre de a expune cele cerute de voi, în numele Aceluia care a încuviinţat venirea noastră la voi, fiţi binecuvântaţi!

Aţi dorit să vină la voi prietenul vostru Calemnis, pentru a vă povesti ceea ce ştim, ceea ce a auzit, ceea ce-şi mai reaminteşte el despre copilăria lui Iisus. Ca unul ce am fost în preajma lui Iisus, m-am jucat cu El, m-am bucurat de jucăriile lui, am simţit în mine dorinţa de a veni şi de a povesti momente din nevinovata copilărie.

Am stat puțin laolaltă cu Iisus pentru că mama mea a mers cu mine, de la o vârstă fragedă, în pustiile Iordanului, unde a şi murit, şi eu am rămas, ieşind atunci când m-a chemat duhul ce mă purta, ce-mi şoptea ceea ce trebuie să fac.

Din câte îmi amintesc, lui Iisus, când era copil, îi plăcea foarte mult să fie singur. Stătea ore întregi privind undeva. Dacă îl întrebai, aveai impresia că e plecat, şi nu-ți răspundea repede, şi când îți răspundea, cu delicatețe nu de copil, ci de matur, spunea: "Am fost să privesc acolo unde e frumos şi mă simt bine!" Câteodată îl târam să ne jucăm, şi îi plăcea tare mult să se joace, dar toate jocurile lui erau simbolice, aveau în ele ceva divin. De foarte multe ori, făcea cu mânuțele Lui, din pământ moale, chipul unui părinte care stă şi priveşte pe fiii săi. Îi plăcea să facă tot felul de jucării, păsări, şi, în special, avea o deosebită dragoste pentru măgăruşi, spunând: "Pe acesta a fugit cu Mine Mama!" Şi, de foarte multe ori, se rupea de copii şi se ducea între vârstnici şi bătrâni, nu pentru a le asculta poveştile lor, ci pentru a le vorbi, de stăteau toți cu barba în palme, mirându-se de unde ştie un copil să spună atâtea lucruri de înaltă înțelepciune.

Erau şi copii mai mari, care veneau să se joace cu noi. Îmi aduc aminte de Iuda - vânzătorul, deşi era mai mare, avea o ură fantastică față de tot ceea ce ieşea din gura şi din mânuțele Lui. În fața mea a vrut să zdrobească un cârd de păsărele făcute din lut moale, iar Iisus, zâmbindu-i, i-a întors mâna, şi, la un suflu al gurii, păsărelele şi-au luat zborul. Acestea au umplut târgul şi ochii bătrânilor au fost ațintiți asupra copilului cu minunea. Ura lui Iuda creştea, şi totuşi dorea prietenia noastră şi a lui Iisus.

Odată, Mama Lui îl privea cum doarme, şi pentru că dormea atât de profund, am vrut să-l gâdil la tălpi, să-l trezesc, dar mama m-a oprit. Cum s-a sculat, mi-a spus: "Ai vrut să te joci cu Mine, să mă trezeşti?" şi m-am minunat, pentru că nu mă văzuse.

Câteodată voia să arate că vrea să lucreze ceva, şi era întrebat de Mama Lui: "Ce vrei să faci?" - "O lume mai bună ca aceasta care ne înconjoara pe noi!" - "O lume mai bună?", îl întreba, mirată, Mama Sa. "Da, o lume mai bună, şi aş vrea să o fac cu mâinile mele!" Şi Mama râdea , dar cădea pe gânduri.

Altădată mergeam cu El în livadă, şi mi-a arătat, dând jos coaja unui copac, că în dosul cojii era o adâncă scorbură, roasă de carii, şi totuşi, copacul avea fructe. "Vezi, Ioane, aşa-s bătrânii din templele noastre. Dau fructe bune la gust, dar ei sunt putregaiuri."

Altădată am mers cu El într-o grădină frumoasă, cu flori nobile, şi El s-a apucat şi a smuls o floare atât de frumoasă, care avea aşa de mulți boboci în jurul ei, şi a dat-o deoparte, încât l-am întrebat: "De ce ai făcut asta?!" - "E prea frumoasă, mai bine să nu fie privită de oameni, să se ducă la locul ei!" - "Dar uite, de ea se țineau atâția boboci, şi pe toți i-ai nenorocit!" Mi-a răspuns: "Toți acei ce sunt din ea vor trăi alături de ea mai departe, căci ea n-a murit... S-a mutat!"

Am mers cu El odată într-o piață, unde erau mulți negustori care-şi vindeau mărfurile. A văzut o cuşca cu vreo 20 de porumbei, pentru cei ce voiau să-şi cumpere daruri de jertfă la templu. Tiptil, tiptil, cum a putut, nu ştiu, a deschis uşa de la cuşca porumbeilor pentru jertfa la templu, şi, fără să vadă negustorul, a dat drumul păsărilor, care au început un adevărat spectacol de mulțumire pentru Cel ce le dăduse drumul. Negustorul nu observase încă, iar El zâmbea mulțumit. "Cum poți fi mulțumit când ai făcut un rău, şi ai lipsit atâția oameni care voiau să prezinte la templu jertfa lor?" Şi mi-a răspuns cu severitate: "Tatăl Meu nu vrea sânge de animale, ci inimile oamenilor!" Nu l-am înțeles. "Ce spui Tu de Tatăl Tău?"... Şi, văzând negustorul trist, i-a pus câțiva bănuți în palmă, zicându-i: "Nu ştii că i-ai vândut? Uite banii!" Negustorul se uita la copil, număra banii, văzu ca sunt întocmai, şi privi mirat, neştiind când şi cum i-a vândut. Şi omul s-a liniştit, Iisus însă s-a întristat, şi a oftat zicând: "Aceştia-s oamenii!" Eu nu am putut înțelege cele spuse de El, şi eram într-o permanentă mirare.

Când vedea o nedreptate, se tulbura, şi, fiind un copil, legat de mâini, nu se putea opune nedreptății. Îl întrebam: "Ce ai?" Răspundea: "Sunt aşa, că trebuie să tac. Nu mi-a venit timpul să vorbesc." "Ce să vorbeşti?", îl întrebam. "Ceea ce trebuie... fiecăruia."

Stătea rezemat pe poala Mamei Lui, gânditor ca un om cu multe treburi de rezolvat. Mama Îl privea şi-L întreba: "La ce te gândeşti,

odorul meu? Ce ai de gând să faci?", iar El, pierdut în gânduri, răspundea cu întârziere: "Mamă, ce multe am de făcut!... Dar încă sunt mic; şi acum aş putea face ceea ce voi face când voi fi mare, dar nu voi fi luat în seamă, pentru că sunt şi par un copil." Eu îl priveam ca pe o altă ființă, îl priveam şi stăteam lângă El, că tare bine mă simțeam în preajma Lui. Îmi plăcea să dorm lângă El, simțeam atâta fericire când mă apropiam de El! Eu, în preajma Lui nu vorbeam niciodată. Eram fericit să stau cu El, să-L ascult, să-L privesc, să-I văd jucăriile... şi El mă iubea grozav!...

De multe ori, stăteam muți, privindu-ne, şi doar ne zâmbeam unul altuia. Vedeam în El autoritate, vedeam în El un Stăpân al meu... Îl iubeam cum nu s-ar putea spune!

Când eram cu mama în pustiul Iordanului, foarte des o provocam să vorbească despre Iisus, ruda noastră...

George: - Iartă-mă că te întrerup. De ce mama ta te-a dus în pustie?

Faur: - De frica lui Irod, şi pentru că descoperise acolo o peşteră a unui om ce dusese o viață retrasă, şi se ducea şi ea acolo uneori pentru liniştire.

Îmi povestea mama că: "Iisus e un copil aparte! Gândeşte ca un matur şi răspunde tuturor la orice întrebare." Mama lui îmi spunea că era condusă de El, sfătuită de El, ca unul ce vedea altcum de cum noi vedem, şi Mama lui îl privea nu ca pe un Fiu, ci ca pe un "părinte"! Eu nu mai înțelegeam aceasta. Îmi spunea mama mea: "Tu ai venit pe lume printr-o bătrână, El a venit printr-o copilă!" Nu înțelegeam cuvintele mamei mele, dar nu am uitat niciunul, şi, atunci când am rămas singur în pustie, am făgăduit să-mi cultiv orice cuvințel, orice joc, orice vorbă de-a lui şi, pe lângă acestea, vedeam cum mi se deschide o carte pe care trebuie să o citesc şi să o arăt şi oamenilor!

Atât am avut să vă spun!

Calemnis: - Se dusese vestea peste tot de autoritatea matură a unui prunc, fiul unui sărac şi modest teslar. A ajuns şi la mine vestea, şi-mi ziceam: "Dacă acest copil ar creşte într-o casă de împărat, ar fi normal să împrumute de la tatăl lui autoritate şi orgoliu, dar dacă

este într-o casă săracă, în preajma unui teslar modest, de unde a împrumutat şi a văzut ceea ce El prezintă?"

Apoi, se mai spunea că El cunoaşte la perfecţie, de la o vârstă foarte fragedă, scrierile vechi şi explică celor învăţaţi, de rămân aceştia nemişcaţi, încremeniţi la auzul celor spuse de copilul minune.

Se mai vorbea că e totuşi un copil jucăuş şi vesel, dar că, prin jocurile lui, El dădea lecţii celor din jur. Nu ştiu dacă e adevărat, dar se spunea că a mers odată la curtea unui bogătaş, să se joace cu copii lui, şi a improvizat două tabere de copii - pe unii îi îndemna să-şi facă jucării şi să le pună bine, pe alţii îi îndemna să-şi facă jucării şi să le dea drumul animalelor ce erau jucării, ca şi cum acestea ar vrea să fie libere. Punea păsărelele pe crenguţe, ca şi cum ar trebui să zboare fără oprelişti, iar ei, rămânând la nişte mesuţe unde serveau de-ale gurii, spuneau: "Acestea ni le-au adus păsărelele ce le-am pus în libertate, ca drept recunoştinţă; acestea ni le-au adus animalele pentru că le-am pus în libertate." Şi căutau să arate că toţi sunt fericiţi şi au tot ce le trebuie. Văzând acestea, bogătaşul care avea foarte mulţi slujitori, le-a dat libertate tuturor. Se spunea că acel stăpân bogat asista deseori la jocurile Lui, învăţa din ele şi apoi pleca gânditor.

Se mai spune că, odata, l-a chemat pe Iisus, care avea numai 5 ani, şi l-a întrebat: "Cine te-a învăţat jocurile acestea?" - "Le ştiu de la Tatăl meu!" - "Dar tatăl tău este un om simplu, abia ştie să tragă cu rindeaua, nu poate fi el aşa de iscusit cum ştii tu să prezinţi jocurile!" Iar El, foarte liniştit spunea: "Dacă l-aţi cunoaşte pe Tatăl Meu, şi pe Mine m-aţi cunoaşte!" Iar ei, stupefiaţi se întrebau: "Ce vrea să spună copilul acesta?"...

Foarte multe din jucăriile lui Iisus prezentau ceea ce El nu voia să exprime în cuvinte, acoperind înţelesul, sau, mai bine zis, arătându-l figurat. Şi pentru că erau jocuri de mustrare şi prea mature, nu s-au luat în considerare pentru a fi scrise. Numai ceea ce a convenit celor ce au scris, aceea au scris.

Când iese vorba de un copil minune, dacă descoperirile în el sunt de altă natură decât dojana ce o aplică micuţul nostru, de data asta,

desigur, toate cele scăpate de El ar fi fost scrise cu multă atenție, dar au fost neglijate, condeiul fiind, mai ales, în mâna celor care erau mustrați mai mult. De aceea nu s-a scris nimic, decât cele ce le-au convenit.

Atât am avut de spus!...

George: - Vă mulțumim la toți!

Faur: - Să vie peste voi ploaia harică a Părintelui nostru!

Sus

Bucureşti, 30 decembrie 1965

MARCU EVANGHELISTUL

- alburiu de la gât până la mijloc;cenuşiu deschis până jos;

- stratul V

Marcu: - Fac parte din neamul evreilor. M-am născut în Ierusalim, fără să stau tot timpul acolo. Am mers şi în alte locuri pentru a învăța meşteşuguri. Aveam talent la scris şi de aceea mai şi scriam. La un timp, am auzit că exista un om prin locuri nu prea îndepărtate, aproape că nu se ştia din ce țară, care uimea lumea. Unii spuneau că ar fi din Betleem, alții din Ierusalim, alții că ar fi din Egipt, alții că ar avea sânge roman, căci era din fire foarte hotărât. Eu, ca evreu, nu ştiu să spun din ce nație a ieşit, de unde a coborât, pentru că aveam o fire ce nu se grăbea la răspunsuri. Ascultam, urmăream, analizam gândurile unora asupra faptelor Aceluia de care se vorbea.

Mi-era greu să mă rup de neamul meu, unde aş fi putut ajunge mare, primind onoruri, dar nu ştiu ce s-a întâmplat şi, într-o bună zi, n-am mai putut suporta această necunoaştere; am început să caut pe acei

care erau mai aproape de El, fapt care mă liniştea cum nu se poate mai mult.

Stă scris că: "A fost Iisus în cutare oraş cu apostolii săi", dar nu se specifică cine anume a fost de faţă. Eu l-am urmărit, dar nu m-am bucurat atât cât s-au bucurat alţii de *hrana* ce o dădea cu prisosinţă acest Om şi Învăţător al omenirii.

Am scris ceea ce am aflat din faptele Lui, dar am scris puţin. Fiecare frază de-a mea, însă, s-a lungit, s-a înflorit de la fiecare cu ceva ce-i convenea. Eu nu am putut face nimic ca să opresc, şi, de la secol la secol, au mai adăugat, care cu interes, care cu evlavie, şi, cum a spus Doamna noastră, se simte ceea ce este adevăr, pentru că atrage ca cel mai desăvârşit magnet, unindu-se cele scrise cu cel ce citeşte. Altnimeri, cu unele texte care sunt înfloriturі ale oamenilor, făcute din interes, cât şi cu alte adaosuri, sunt citite ca o lectură oarecare, fără interes, şi nu se prind cititorii, ca nişte coji ce nu au miez, doar esenţa adevărului rămâne...

Noi nu suntem de vină decât că nu i-am oprit în chip tainic. I-am lăsat, pentru că nu ne-a deranjat prea mult, văzând că nu au efect adaosurile. Cei ce au înflorit din evlavie au fost lăsaţi pentru că atâta mângâiere aveau şi ei, pentru că orice lucru ce se face între voi, contează, nu atât lucrul, cât scopul lucrului. Cei cu interese au fost lăsaţi pentru că, înţelegeţi, pe Pământ fiecare are liberul arbitru să facă ce vrea, cum vrea şi cât poate...

Nimeni nu-l opreşte pe om dacă el nu se poate opri. Nimeni nu-l îndreaptă dacă el nu se poate îndrepta prin sine sau prin alţii. Răul rămâne cu rău, cel bun cu ce e bun. Negrul rămâne cu negrul, albul, alb rămâne...

George: - Asta se numeşte KARMA, Veronica! Aşa am observat şi eu, că pe Pământul acesta, planeta suferinţei şi a mizeriei, în care domnesc fiii întunericului, aruncată undeva, în acest Univers, de însăşi contradicţiile şi dezacordurile ei, această planeta, în care greu intuieşti ce înseamnă armonia, şi dacă scrii despre ea, eşti socotit visător şi nebun, pe această planetă domneşte dezordinea, haosul. Parcă nici nu ar avea conducător; toţi şi toate se conduc singure pe cât ştiu, pe cât pot, pe cât cuprind.

Nimeni nu dă Pământului viață şi echilibru, decât are el prin sine. Ticăloşii îşi fac de cap şi nimeni nu le stăvileşte răutatea, prin vicleniile lor se îmbogățesc şi domină pe cei buni şi merituoşi, sunt unii care au, avuția lor este din munca lor, iar netrebnicii au putere asupra lor să-i răstignească.

Marcu: - Aşa este, din păcate, numai că totuşi mulți din cei răi îşi iau plata fărădelegilor lor chiar pe Pământ, în trup fiind.

George: - Dar când sunt distruşi cei buni, ce fărădelegi mai plătesc?

Marcu: - E altceva!...

George: - Înțeleg! Distrugerea unui om bun este relativă. Trupul suferă această distrugere în urma luptei şi activității lui, a jertfei lui, dar lumina ce o acumulează rămâne veşnica, şi amintirea faptelor lui nu se stinge în mintea oamenilor, rămânând ca un indicator viu în viața celor ce tind spre perfecțiune. Pe când distrugerea unui ticălos este absolută, şi absolută este putrezirea lui, a trupului şi a luminii spiritului său.

Îmi vine în minte ceva: "Să iertăm de 70 de ori câte 7"... Dacă ar fi spus Hristos asta, tu, Socrit, i-ai fi iertat pe ucigaşi? Sigur că aceste cuvinte nu-i aparțin lui Hristos, după cum nu-i aparține nici cruțarea nedreptăților.

Marcu: - Chiar de ar fi spus Hristos să ierți de 70 de ori câte 7, ar fi spus-o ca să arate bunătatea ce o avea atunci între oameni, a spus-o atunci, dar când va veni acum, NU VA MAI IERTA, CI VA APĂSA DOAR PE UN BUTON ŞI VA ARDE PE CEI NETREBNICI. Deşi este scris să ierți de 70 de ori câte 7, nimeni nu a iertat niciodată de 70 de ori câte 7, şi o susțin şi o întăresc cei ce se spovedesc, mângâindu-se că Dumnezeu iartă de 70 de ori câte 7. APLICĂ FIECARE CUM ÎI CONVINE, CA SĂ FIE LINIŞTIT, NEŞTIIND CĂ ACEASTĂ LINIŞTE NU-I CLĂDEŞTE NIMIC PENTRU VEŞNICIE. CHIAR ÎNCREDEREA ACEASTA CĂ DUMNEZEU IARTĂ ÎNTR-UNA, ŞI TU REPEȚI GREŞEALA, ESTE O GREŞEALĂ. DUMNEZEU ESTE BUN, DAR, PE CÂT ESTE DE BUN, PE ATÂT ESTE DE DREPT.

Învățătura Lui este dreaptă, iar judecata Lui NECRUȚĂTOARE!

George: - Cunoşti pe cineva care a schimbat unele versete şi condițiile în care a putut face aceasta?

Marcu: - Da, a fost cineva care mi-a purtat chiar numele, zicând că-mi este rudă apropiată şi, în realitate, era străin de mine. Acesta a căutat cu cea mai mare sete să se introducă pentru a-şi prezenta neamul cât mai favorabil - un neam iubit de Dumnezeu, Dumnezeu care a privit peste el şi a ridicat un prooroc şi mulți altii. Acesta despre care vă spun, s-a ocupat numai de mine, şi în numele meu a arătat ce a vrut el.

George: - Când a fost aceasta?

Marcu: - Pe la sfârşitul secolului I. Scrisul meu a fost păstrat într-o comunitate creştină de câteva femei, în special de una, Salomeea, foarte frumoasă, căreia falsul Marcu a căutat să-i dovedească iubirea şi ataşamentul lui față de învățătura Marelui Dascăl. A susținut că în evlavia lui este dornic să afle scrierile mele, şi copleşind-o cu tot felul de daruri, pentru că era săracă, a convins-o de devotamentul lui față de Hristos, iar femeia i-a dat scrierile mele, pentru a le copia şi el. Copiind, a pus ceea ce a vrut el, şi a înapoiat femeii copiile, spunând că originalul îl păstrează el, mascând o nețărmurită evlavie pentru scrisul meu, spunând că ceea ce i-a lăsat este mai bogat şi mai frumos scris.

Femeia, neştiind, a primit şi a dat mai departe, iar secolele au mai adăugat pe ici pe colo, pentru ca textul să se prezinte aşa cum îl aveți voi astăzi...

George: - Dacă textele, fiind unul într-o parte, unul în cealaltă, şi care pe unde a fost scris şi copiat, dacă toate au primit modificări, cum se face totuşi că există date identice în toate Evangheliile de la Matei, Marcu şi Luca?

Marcu: - Punerea la unison a fost făcută de un mare înțelept pe care voi îl cunoaşteți, Pavel, zis *apostolul neamurilor,* care avea talent oratoric, şi care a vrut să prezinte unele pasaje povestitoare ca o cântare. El a fost bine intenționat, dar când le-a adunat, erau deja transformate, şi aşa cum le-a găsit, aşa le-a şi pus în acord,

rămânând cele scrise de acei care au adăugat cu scopul de a împodobi sau de a ține viu şi în prezent, în texte, neamul evreiesc.

George: - Prietene Socrit, nu te plictisesc aceste discuţii ale noastre?

Socrit: - Nu, nu! Nu ne plictisim! NOI ŞTIM CÂT DE "EVREIZATĂ" ESTE BIBLIA ŞI NU PUTEM FI PASIVI CÂND SE IA O ATITUDINE, NUMAI SĂ AVEȚI GRIJĂ, CĂ ACEST FAPT O SĂ VĂ APRINDĂ PAIE ÎN CAP...

George: - Îmi dau seama, dar nu am ce să fac; mi-am dat seama şi eu demult că Noul Testament are prea multe elemente care dovedesc că a fost alterat de evrei, cu toate că pentru mine, şi astăzi Noul Testament este Cartea Cărţilor, şi îndeosebi Evanghelia lui Ioan reprezinta pentru mine prisma prin care privesc în tot şi în toate. Cu toate că e "evreizată", Biblia mi-a fost şi-mi va rămâne izvor nesecat de meditație, din care mă adap la răstimpuri, fără să țin seama de unele "alterări" care rămân minore față de conținutul ei dens şi major...

NOUL TESTAMENT RĂMÂNE CA O PIATRĂ FILOSOFALĂ, CARTEA DE CĂPĂTÂI A TUTUROR CELOR CE CAUTĂ IZVORUL DE ÎNVĂȚĂTURA AL MARELUI NOSTRU ÎNVĂȚĂTOR, CARTE ÎN CARE GĂSIM O NESECATA FÂNTÂNĂ DE SIMBOLURI, METAFORE ŞI PARABOLE CE VOR RĂMÂNE VII ŞI TRAINICE PÂNĂ LA SFÂRŞITUL VEACURILOR.

George: - Doresc să ştiu altceva acum: - Ioan Botezatorul a existat şi a botezat aşa cum ai scris?

Marcu: - Da, era un predicator înțelept şi proorocea despre venirea Luminii, boteza, avea acest obicei care a rămas în tradiția creştinilor.

George: - Şi Domnul nostru a primit botezul?

Marcu: - Aşa se vorbea, şi eu am scris ce am auzit.

George: - Cum de apare în textele scrise de tine că Hristos este evreu, născut în Palestina? Te întreb aceasta pentru că însuşi Marele nostru Învățător ne-a spus nouă că s-a născut în Egipt, în Alexandria.

Marcu: - Eu am scris ceea ce povesteau bătrânii noştri evrei, precum că El ar fi evreu născut în Betleem. Şi eu am crezut că este evreu. Adevărul este că El iubea toate neamurile şi mustra pe cei răi din toate neamurile...

Recunosc, îmi iubeam neamul, dar eu m-am rupt de el prin învățătura ce am primit-o de la Marele Învățător şi eram multumit de faptul ce se spunea, că El ar fi scos dintre noi, şi nu am mai cercetat, fiindcă mi-a părut bine.

George: - Ce părere ai despre ispitirea de pe munte, în pustie, a Domnului nostru?

Marcu: - Se spunea că postind, a avut momente de slăbiciune, fiindu-i foame; aceasta a fost socotită ca o "ispită". Povestea a fost înflorită de noi, pentru că am vrut să dăm ceea ce ştiam şi cum înțelegeam noi. Dacă a flămânzit şi a căutat să înlăture această slabiciune, noi am arătat că un duh rău a intervenit. Orice scriitor dă un colorit, spre a fi plăcută citirea.

George: - În scrierile tale, te-ai ghidat şi după alte texte?

Marcu: - Nu. Mergeam şi culegeam din gurile celor ce îmi povesteau cum şi ce a predicat, cum şi pe cine a vindecat. Eu culegeam toate cele ce auzeam şi fiecare îmi spunea după înțelegerea lui, mai mult sau mai puțin înflorit, adăugând sau pierzând ceva, iar eu îi dădeam culoarea ce o aveam în pana mea.

George: - Exegeza noastră teologică a vizat de multe ori extremele multor idei. De pildă, s-a considerat maximum de iubire pentru Hristos când omul părăseşte bunurile, bogăția şi celelalte condiții civilizate ale existenței sale materiale... Pentru că sta scris: "cel ce mă iubeşte pe Mine, să se lepede de sine..., să-şi ia crucea sa, şi să-mi urmeze Mie!"

Marcu: - Eu îți spun acum ceea ce am văzut şi scris. Pe timpul Învățătorului erau mulți oameni foarte bogați şi alții foarte săraci.

Învățătorul se adresa celor bogați, de nenumărate ori, pentru ca ei să dea o parte din averea lor comunităților sărace, spre a se îndestula şi cei lipsiți. La aceasta se referea "lepădarea de sine". Unii, decât să dea o parte din bogăția lor comunităților sărace, mai bine se lipseau de a rămâne în preajma Învățătorului. Pentru astfel de oameni a spus El ceea ce am scris eu sau alții.

Când zicea: "să se lepede de sine", se înțelegea îndemnul ca omul să lucreze nu numai pentru el, ci şi pentru altul, ca bogația lui să o țină nu numai pentru el, ci să dea şi celui lipsit. Se adresa bogaților, pentru ca aceştia să se lepede de grija excesivă ce o aveau pentru bogăția lor pământeană. Învățătorul nu a spus ca omul să nu aibă mult, bun şi frumos.

ÎNVĂȚĂTORUL A URÂT PATIMA CARE PUNEA STĂPÂNIRE PE OM ŞI "GRIJA" CARE-L COBORA PE TREPTELE INFERIOARE.

CEL CE A DEVENIT ROBUL AVUȚIEI NU POATE FACE DIN EA O GRĂDINĂ ÎNFLORITĂ, CU BUN MIROS, DIN CARE SĂ SE POATĂ ÎMPĂRTAŞI ŞI ALȚII, ŞI DE FRUMUSEȚEA CĂREIA SĂ SE POATĂ BUCURA MULȚI.

ACEASTĂ RENUNȚARE, ACEASTĂ LUPTĂ CU ROBIA LUI ESTE CA O CRUCE, CA O GREUTATE.

"CRUCEA" se ştia că era ceva greu, o povară; ei bine, cine putea să-şi calce pe acestă dorință? Prea puțini!

Hristos căuta să îndepărteze mereu pe om de ceea ce-l robea, nu pentru ca omul să nu lucreze pentru el şi aproapele său, nu pentru ca omul să fie sărac şi să aştepte de la alții, nu pentru ca el să considere ca scop al vieții sărăcia, neaverea...

George: - De ce apare "sânul lui Avraam" locul veşnicei răsplate a cerului?

Marcu: - Într-adevăr, evreii socoteau locul de odihnă cel mai fericit lângă Avraam, şi aşa obişnuia să se spună. Avraam a fost din neamul evreiesc şi a dus o viaţă deosebită, pentru că nu toţi dintre noi meritãm pedeapsa veşnică. Sunt mulţi care s-au străduit să ducă o viaţă plăcută lui Dumnezeu şi, pentru aceasta, au fost salvaţi.

George: - Ce ştii de Moise, proorocul Vechiului Testament?

Marcu: - Moise a fost permanent căutator de mărire. I-au plăcut laudele, arătând că vorbeşte cu Dumnezeu şi că face câte alte minuni. El a împrumutat de la egipteni ce i-a plăcut, a crezut şi le-a asimilat pentru el şi neamul lui, spre a-şi arăta meritele.

(Veronica manifestă semne de oboseală.)

Socrit: - De-ajuns pentru astăzi.

George: - Vă mulţumim, dragii noştri, pentru dragostea şi răbdarea voastră, ce le arătaţi pentru noi.

Socrit: - Binecuvântarea Părintelui să fie peste voi!

Veronica: - Socrit a ridicat ambele mâini spre noi. Au plecat...

Sus

Bucureşti, 1 ianuarie 1965

LUCA EVANGHELISTUL

- alb curat;

- stratul VIII;

Dupa obişnuita chemare, soseşte Socrit, căruia îi aducem salutul nostru.

Socrit: - În numele Marelui Dascăl, fiţi binecuvântaţi, prietenii mei! Nu trebuie să vă necăjiţi. Aceştia care nu au nici un stăpân (se

referea la Sava Truditul - vezi vol. I) îşi fac lucrul lor cu neruşinare. Mai mult decât atât însă, nu pot face. Atâta satisfacţie au şi ei, să vă necăjească, şi, dacă nu şi-o duc la îndeplinire, tânguirea lor este mare.

Şi acum să începem lucrul de unde l-am lăsat.

Să vină Luca!

Veronica: - A ridicat o mână şi spune ceva...

... A venit... E îmbrăcat ca şi Calemnis; în alb, nu prea înalt..., poartă o mică barbă.

George: - În numele Domnului Hristos, să se arate culorile spirituale!

Veronica: - Nu se mai vede veşmântul... a rămas acoperit cu acei solzi. Alb curat până mai sus de genunchi, de la genunchi în jos devine cenuşiu deschis.

George: - Iubite Luca, primeşte iubirea şi considerația noastră. Fii binevenit la noi!

Cercetăm soarta textelor din Noul Testament, ale Evangheliilor şi influențele pe care le-au suferit. Te rugăm, de aceea, să ne spui ce cunoşti despre problema aceasta, dar mai înainte, câteva cuvinte despre viața pe care ai avut-o pe Pământ.

Luca: - M-am născut în Samaria; mama mea era de origine egipteană, tatăl meu arab. Am crescut împrumutând obiceiuri de la egipteni, de la arabi şi de la evrei. În viață mi-a plăcut mai mult pictura decât scrisul.

Când am auzit de un oarecare Învățător Iisus, eram înaintat în vârstă. Mai întâi am stat deoparte, să văd ce predică. După aceea, I-am cunoscut şi învățătura, simțind o atracție care m-a făcut să părăsesc totul şi să stau în preajma Lui, pentru a putea auzi şi vedea ceea ce făcea El. Femeile erau mai arzătoare decât noi, mai neastâmpărate în râvna lor. Noi nu mergeam la El decât atunci când auzeam de evenimente mai importante; când întâlneam pe una din

acele femei, o rugam să ne spună pe unde a mai fost, ce a mai făcut, şi ce a mai auzit de la El.

Caută, te rog, şi citeşte la capitolul 12.

Am deschis şi am început să citesc. Când am ajuns la: "Nu vă amestecaţi aluatul vostru cu cel al fariseilor", Luca m-a oprit.

Luca: - Stai! Ce înțelegi prin "aluatul fariseilor"?

George: - Este un sfat privind neamestecul oamenilor curați cu cei vicleni şi perfizi. Nici un amestec cu viața lor, cu scopurile lor, cu gândurile, cu doctrinele şi cu obiceiurile lor.

Luca: - Da, şi mai precis - *aluatul fariseilor* este miezul doctrinelor şi conceptelor false prin care cei sus-puşi căutau să speculeze buna credință a oamenilor, să-i supună, să-i întunece, ca să-i respecte şi să-i asculte orbeşte pe ei, făcând din cei slabi instrumentele lor, robi care să le muncească, pentru ca ei să aibă toate bunurile şi cinstirile.

Textul se adresează tuturor celor din alte neamuri care veneau însetați de Lumină, cum vin fluturii în jurul unei lumini aprinse, ca să salte şi să se bucure, să-şi încălzească sufletul şi să-şi liniştească inima de cele auzite. Pe aceştia îi avertiza să se ferească de tot ce este fals şi tendențios.

Acum citeşte mai departe!

Am continuat să citesc, după care din nou m-a oprit.

Luca: - Aceasta trebuie să sune aşa: "Ceea ce oamenii spun în ascuns, pe întuneric, voi să spuneți la lumină; ceea ce unii şoptesc la ureche, voi să strigați de pe acoperişurile caselor"... Ce înțelegi prin asta?

George: - Curajul afirmării adevărului, îndemnul de a spune deschis tuturor opinia ta, atunci când ştii că este adevărată. Atacul direct şi public împotriva nedreptății şi a minciunii.

Luca: - Asta este!

Vezi totuşi că noi am scris extrem de simplu, atunci când am scris. Unii, din evlavie, alţii neînţelegând, alţii din meştesugul penei lor, iar alţii cu interes, au mai adăugat, au schimbat sau au lăsat deoparte din cele scrise de noi. De aceea, ceea ce simţiţi că este adaos, să nu vă împiedice studiul. Bine este ca într-o zi să se cureţe tot ceea ce este necurat, dar pentru aceasta trebuie mult curaj şi multă muncă.

George: - Cel mai bun lucru cred că ar fi dacă s-ar scrie o singură Evanghelie a Domnului nostru, completă şi corectă, direct de la cei ce au stat pe lângă El.

Luca: - Cel mai bine poate şti cea care L-a purtat pe braţe. Noi, care multe le-am aflat din gura unuia sau altuia, şi chiar noi înşine am adăugat câte ceva, pentru că trebuia să faci o legătura, o completare în unele locuri, noi nu suntem cei mai indicaţi.

Aşa că vezi cum stau lucrurile...

George: - Trebuie să mărturisesc că nu m-am aşteptat la ceea ce aud acum. Dar aşa credem noi, oamenii, că toate sunt legate de Cel de sus, şi făcute cu aprobarea şi supravegherea minuţioasă a Cerului. MAI TREBUIE SĂ TREACĂ MULT TIMP PÂNĂ CÂND OAMENII VOR AJUNGE SĂ ÎNŢELEAGĂ CÂT DE LIBERI SUNTEM PE ACEST PĂMÂNT.

Dar despre naşterea Lui, ce ştii? Pentru că textul tău prezintă aceleaşi date ebraice, cum că Hristos s-ar fi născut în Betleem.

Luca: - Auzeam pe mama mea cum spunea că este fericită că din neamul ei egiptean s-a ridicat un Învăţător, care totuşi nu a îmbrăţişat legile Egiptului. Avea o învăţătură aparte de celelalte popoare. Tuturor li se părea că strică legile. Fiecare ţinea să spună că e din neamul lui, dar de urmat... prea puţini îl urmau.

Nu-l urmau, pentru că avea un obicei: căuta să-l despartă pe om de avutul lui - nu să părăsească avutul lui, ci robia şi grija - pentru a nu mai fi stăpânit de PATIMA DE A AVEA şi a tot strânge. Se ţinea mulţime multă după El ca să-L asculte, dar prieteni devotaţi... puţini au fost.

Nu putea nimeni şti cine e, nu puteai să-L întrebi, nu puteai, pentru că era ceva care te oprea. Stau şi eu şi mă gândesc că aş fi putut să-L întreb atâtea... Eee, atunci nu puteam. Parcă nu mai aveam nimic să-l întreb.

George: - Ai fost apostol de-al Lui?

Luca: - Desigur!

George: - Biserica nu te socoteşte printre cei 12!

Luca: - Parcă numai 12 au fost?!

George: - Pe unde a propovăduit Domnul nostru?

Luca: - Cel mai mult în Egipt, dar şi în Palestina, însă la distanțe mari nu a fost. A căutat să fie anonim, şi numai în ultimii ani a trecut la o intensă activitate.

George: - Cu ce scop a venit Hristos pe Pământ?

Luca: - ÎȚI SPUN SINCER CĂ, PE PĂMÂNT CÂND ERAM, NICI EU NU AM ŞTIUT. ACUM ŞTIU.

A VENIT ÎNTRE OAMENI SĂ LE DESCOPERE UNORA MÂRŞĂVIA, PE ALȚII SĂ-I UNEASCĂ, SĂ ARATE TUTUROR CÂT POATE SUFERI UN OM CARE A VENIT DIN ALTĂ LUME PENTRU A LE DESCOPERI DRAGOSTEA ŞI CERTITUDINEA LOR.

Crezi că, dacă ar veni din nou, nu ar patimi?... Mai rău!

George: - De ce a stat totuşi atât de mult printre evrei?

Luca: - A stat, într-adevăr, mai mult prin părțile Ierusalimului, pentru că evreii se considerau "cei mai buni şi cei mai apropiați de Dumnezeu". Şi a rămas între ei ca să le descopere mizeria şi minciuna, pentru că ei se considerau "poporul ales de Dumnezeu", iar pe celelalte popoare le disprețuiau total, numindu-le idolatre. Hristos le-a arătat pe față răutatea, viclenia, fățărnicia, orgoliul şi falsitatea lor; i-a ruşinat şi au văzut celelalte neamuri cum

"POPORUL ALES" RĂSTIGNEŞTE PE ÎNSUŞI FIUL LUI DUMNEZEU.

George: - Scrii în textele tale despre evenimentele Bunei Vestiri. Fără îndoială că venirea Lui a fost anunțată, şi, cu atât mai mult, va fi fost anunțată cea care avea să-L poarte pe brațe, însă această Bună Vestire, povestită de tine, are un aspect de poveste, mai ales că aceasta se petrece în preajma templului iudaic, poveste care se continuă şi la 40 de zile după naştere, pasămite, Hristos ar fi fost chiar tăiat împrejur. De unde provin aceste poveşti?

Luca: - Buna Vestire o ştiu de la bătrânii cărturari evrei. Ei povesteau că Fecioara este din neamul lor; ei povesteau şi despre Zaharia din templu, cum Ea a fost dusă în "Sfânta Sfintelor"... Mi-aduc aminte că povesteau foarte frumos şi mie mi-au plăcut şi le-am scris. Interesant, totuşi, că şi bătrânii evrei au recunoscut că acest Învățător nu se putea naşte din bărbat şi femeie.

George: - Aşadar, l-ai cunoscut personal pe Hristos şi i-ai cunoscut activitatea?

Luca: - Eram foarte des în preajma Lui, şi mă uitam la El ca la ceva care-mi dădea hrană şi putere. Simțeam că-mi cunoaşte toate gândurile şi intențiile. Niciodată nu am avut curaj să-l întreb de ce aşa şi nu aşa, şi, dacă făceam ceva fără să observe, se întorcea către mine şi, cu multă bunătate, zâmbea! Niciodată nu L-am văzut râzând, dar zâmbind L-am văzut. Pe fața Lui era atâta Lumină şi veselie laolaltă, totuşi cu... O PERMANENTĂ TRISTEȚE.

George: - Acum unde eşti, ce faci?

Luca: - Merg din loc în loc şi mângâi pe cei care mi-au fost cunoscuți şi dragi, însă mai mult timp stau în lumea mea. Este atât de mare locul odihnei noastre, încât niciodată nu poți merge de la un capăt la celălalt.

George: - Locul de care spui este tot o planetă sferică?

Luca: - Este ca un fel de planetă, însă nu ştiu ce formă are; poate că este sferică, eu nu am avut timp să cercetez asta. Sunt atâtea de văzut, încât nu poți analiza fiecare lucru în parte, cu toate că nu

sunt neînsufleţite, ci toate sunt vii, şi poţi şti ce gândesc, ce vor să facă, şi atâtea ai de făcut, încât parcă nu ai timp să le cunoşti pe toate.

George: - În care loc de odihnă stai?

Luca: - Stau, ca şi ceilalţi prieteni ai mei, în locul de odihnă al VIII-lea, unde stau bătrânii înţelepţi, marii gânditori.

George: - În Oraşul de Aur ai acces?

Luca: - Putem privi cu uşurinţă spre Oraşul de Aur. Când suntem chemaţi, mergem, mergem şi la Învăţătorul nostru, şi dacă ne spune să facem ceva misiuni, ne prezentăm cu mult respect.

George: - Altfel, în lumea ta, cu ce te ocupi?

Luca: - Merg printre arbori, copaci impunători, fiecare altfel, majestuoşi şi graţioşi, te ocupi cu fiecare, te întreţii cu ei, merg să privesc flori şi câte feluri de plante, merg nu să le dau culoare şi parfum, nici viaţă, ci să văd cu câtă măiestrie sunt aranjate, ce parfum minunat şi intens au unele, cât de neobişnuit şi discret au altele, încât te minunezi de unde pot ieşi!...

George: - Ai mai fost şi prin alte locuri?

Luca: - Nu am reuşit să cuprind decât trei locuri de odihnă, locul meu, stratul VIII, precum şi straturile VII şi VI. Sunt spirite care stau la 30 de mii de ani aici, şi nu au reuşit să ajungă de la o margine la alta.

George: - Dar băştinaşi sunt?

Luca: - Marea majoritate sunt ai locului, ei nu au fost niciodată pe Pământ.

George: - Unde sunt mai mulţi?

Luca: - CEI MAI MULŢI SUNT ÎN STRATUL ÎNTÂI. SUB EI ESTE PĂMÂNTUL, SUB PĂMÂNT SUNT "NEGRII"

BLESTEMAȚI DE EI ÎNŞIŞI. SINGURI ŞI-AU ALES SOARTA LOR.

George: - Sub aceşti *negri* ce mai este?

Luca: - ADÂNCURILE nu le ştiu!...

George: - Aveți şi voi Soare, stele, astre?

Luca: - Soarele nostru nu are asemănare cu al vostru. Stele, lună, de fapt nu avem; nu avem nevoie de lună, pentru că nu este noapte..., permanentă zi, lumina, activitate, fiecare în direcția lui.

Vrei să-l chem şi pe Ioan Evanghelistul?

George: - Da! ABIA AŞTEPT SĂ DISCUT CU IOAN EVANGHELISTUL!

Luca: - Zadarnic aştepți! IOAN EVANGHELISTUL ESTE TRIMIS PE PĂMÂNT CU TREBURI IMPORTANTE, aşa că nu-l mai chema, pentru că o să-ți răspundă cum ți-a răspuns şi Matei.

George: - Unde sunt întrupați aceştia? În ce țară sunt?

Luca: - Nu cercetați, nu încercați să cunoaşteți, pentru că vă e destul ce ştiți! TREBURILE LOR SUNT CU ROSTURI MARI, IMPORTANTE, ŞI TREBUIE SĂ LE DUCĂ LA BUN SFÂRŞIT.

George: - Noi ştim totuşi de ei?

Luca: - Dacă ştiți, e bine. Noi nu avem voie să vorbim.

IOAN ESTE UN DUH CARE, CA UN VÂNT DE PRIMĂVARĂ, VA USCA NOROAIELE VOASTRE, ŞI CARE CAUTĂ SĂ ÎNFLOREASCĂ DIN STRĂDANIA RĂDĂCINILOR MATURITĂȚII, FLOAREA CE SOSIND, DĂ PRIMĂVARĂ...

George: - Revin la o întrebare de mai înainte, în legătură cu naşterea Domnului, cum de a rămas între oameni că Maria l-a "născut fecioara fiind", şi nu s-a ştiut adevărul - *primirea pe brațele ei a unui prunc care abia putea fi pipăit.*

Luca: - DACĂ VOI AȚI SPUNE CEEA CE SCRIEȚI, AȚI FI LOVIȚI CU PIETRE. Dacă s-ar fi spus că a venit pe brațele unei tinere un prunc în chip minunat, nu ar fi omorât-o cu pietre, considerând-o necinstită? A primit şi a tăcut, fără să spună nimănui nimic. Pleca dintr-un loc în altul, pentru a i se pierde urma, ca mânată de un vânt ce o purta, pentru a-şi ascunde taina.

George: - Ce vrea să spuna proorocia lui Osie?

Luca: - Cu 2-3000 de ani înaintea lui Hristos, şi în mijlocul poporului evreu erau gânditori care povesteau anumite întâmplări minunate, cum a proorocit Osie. Putregaiul pătrunde în copac, şi-l macină până ce-l trânteşte la pământ. Aşa a spus şi Osie: când poporul evreu a fost tânar, atunci când putregaiul nu-l pătrunsese, Dumnezeu l-a iubit, dar pe Fiul Lui l-a chemat din Egipt, unde Lumina pătrunsese.

George: - Da, acum textul e clar! Dar despre Moise ce părere ai? A făcut el atâtea câte spune? A avut el tangență cu sfințenia?

Luca: - Moise a fost o persoană însemnată pentru poporul evreu, însă el nu avea talent nici la vorbă, nici la scris. Nu a făcut el atâtea câte s-au pus pe seama lui. Au scris aceia care au căutat să-l păstreze viu şi nemuritor în fața poporului, şi, după aceea, foarte mulți, pe parcursul secolelor, au mai adăugat, pentru a-l prezenta ca un mântuitor al lor, pe care însă nici unii evrei nu-l respectă cum îl respectați voi...

Veronica: - Dragul nostru Siu, văd că te interesează discuțiile noastre.

Siu: - Mă interesează, pentru căş din lucrul pe care-l fac cu unii oameni, nu se poate să nu mă bucur dacă cineva ocupă un loc mai sus decât îl avea, mai ales ajutat şi de mine. Acum vă las, pentru că sunt chemat. Rămâneți cu bine!

Veronica: - Siu s-a înclinat către Socrit şi către Luca... A plecat.

Socrit: - Siu este foarte activ. Nu vă uitați că se ocupă cu lucruri mici. El are mari activități. Mie mi-e foarte drag, mi-e prieten, când îl cauți, e în Oraşul de Aur, unde are libertatea să pătrundă,

primeşte ordine, aleargă, apoi se întoarce. Atât că, în activitatea lui, nu-i place să miroasă prea multe flori şi să filosofeze! Când vine, o mulțime de entități se adună în jurul lui şi el mereu povesteşte, şi ele nici că se satură.

Acum, iubiții mei, se cuvine să vă las.

George: - Vă mulțumim la amândoi pentru participare, şi ție, stimate Socrit, şi ție, stimate Luca, pentru bunăvoința şi dragostea voastră!

Socrit: - Pacea Marelui Dascăl să fie cu voi!

Veronica şi George: - Amin!

Sus

Bucureşti, 2 ianuarie 1965

MOISE, mare prooroc evreu

- gri închis

Am chemat pe Socrit şi am rostit salutul.

Socrit: - În numele Luminii, fiți binecuvântați, frați şi prieteni ai mei! Iată, am venit. Cereți ceea ce doriți.

George: - Vrem să-l cunoaştem pe Moise.

Socrit: - Da, am să-l caut!

Veronica: - Socrit priveşte pieziş în jos, parcă vede prin pământ şi caută... cheamă... cu mâna întinsă parcă indică locul...

Vine... A venit! E tare mohorât!...

Auzi ce interesant, s-a înclinat înaintea lui Socrit şi el i-a răspuns.

Socrit: - Iată, Moise, te-am chemat, pentru ca tu singur să răspunzi la ceea ce vei fi întrebat.

Veronica: - Este un gri mohorât, închis de tot, aproape fumuriu. Hainele sunt aruncate pe el, capul gol, poartă barbă, şi e bătrân, piele arămie. Statură potrivită, mai mult scund, nasul încovoiat, capul mare, ţuguiat. Nu are trapezul pe care spuneai tu că-l au înţelepţii.

George: - Să-l vezi fără haine, să-i vedem baza spirituală!

Socrit: - Nu-i nevoie, are aceeaşi culoare ca şi hainele.

George: - Te-ai mai întrupat vreodată de atunci?

Moise: - Niciodată.

George: - Unde ai locul?

Moise: - Locul meu este laolaltă cu toţi bătrânii şi învăţătorii poporului din care mă trag.

George: - Unde?

Moise: - Nu a văzut nimeni din cei de faţă locul unde stăm noi, şi, ce aş putea să vă spun?

George: - Ce activitate ai desfăşurat?

Moise: - De când mă ştiu, am urmărit să realizez ceva. Tot ce am făcut, am făcut pentru salvarea şi triumful poporului din care mă trăgeam.

De scris nu am scris nimic. Nici la vorbă nu aveam talent, şi totuşi, nu tăceam o clipă, iar confraţii mei, care mi-ascultau orice poruncă, cei ce aveau meşteşugul scrisului, aşterneau pe hârtie.

Poporul din care mă trag şi eu, este şi va fi un popor şovăielnic şi nehotărât, un popor căruia i-a plăcut să se dea după cum bate vântul. De aceea a trebuit să spun că am primit Legile de la Dumnezeu din Cer, ca să pot să-i stăpânesc, să nu se închine la prea

mulți dumnezei, afară de unul singur, care spuneam noi că este în Cer.

George: - Cum de s-au pus pe seama ta atâtea minuni?

Moise: - Mă socoteau cel mai mare prooroc al lor, pentru că îi scăpasem din robia egipteană şi multe alte încurcături. Devenisem din timpul vieții "atotştiitor", "atoateîmplinitor", iar după moartea mea, poporul aştepta şi se ruga la mine ca la un Dumnezeu, pentru ajutor şi izbăvire.

George: - Cum de ai pretins că ai întrecut pe egipteni în ştiință şi înțelepciune, şi cine a spus despre tine că ai vorbit cu Dumnezeu în rug, şi cum e cu coşul de nuiele şi creşterea ta la curtea faraonului?

Moise: - Este adevărat că am crescut în Egipt; dar cum am ajuns acolo şi am crescut la curtea faraonului, nu ştiu. Dar ştiu că sunt evreu, ca mi-am iubit şi ajutat neamul.

Vorbea nervos, parcă nu-i conveneau întrebările noastre.

Am urât de moarte pe egipteni...

George: - Spune, cum e cu statul de vorbă cu Dumnezeu apărut în rug aprins?

Moise: - De câte ori poporul evreu aluneca în diverse erezii, le spuneam că mi s-a arătat Dumnezeu şi că mi-a spus cum şi ce trebuie să fac. De câte ori nu s-au răsculat ei împotriva mea!

Ce-i drept, mă rugam cu multă credință unui Dumnezeu ce este undeva sus, şi simțeam adeseori o îndrumare pentru a potoli pe cei răzvrătiți...

Socrit: - Te-oi fi rugat tu, dar nu ai reusit să pui pe tine nici o bandă cenuşie curată!

...

George: - Care sunt faptele care socoteşti că te-au adus să ai această culoare?

Moise: - Am făcut rău egiptenilor. Am omorât pe egipteni, ca să pot fugi din Egipt.

Am fost nevoit să ucid.

George: - Ai ucis oameni dintr-un popor care aveau multă trecere înaintea lui Dumnezeu datorită spiritualității lui avansate!...

Moise: - Eu nu am făcut nimic. Duşmănia între noi şi egipteni este recunoscută. Ceea ce am făcut, nu am făcut la întuneric, ci se ştie de toate popoarele. Aşa cum am fost eu bâlbâit, totuşi am ştiut să țin poporul meu în mână, în urma rugăciunilor ce le făceam.

...

George: - Nu se poate spune că nu împărtăşiți aceeaşi soartă.

Nu mi-ai spus însă cum au apărut minunile tale în Biblie, cu Marea Roşie despărțită în două, cu pedepsele aruncate peste egipteni, cu disputa cu magii şi vrăjitorii lor, pe care i-ai întrecut, precum şi cu transformarea acelui baston în şarpe, şi câte alte poveşti.

Moise: - Ce te interesează? Acestea sunt lucruri care mă privesc pe mine şi pe poporul meu.

Socrit: - Moise, răspunde la ceea ce eşti întrebat!

Lui Moise nu-i convenea că este descusut, şi părea că regretă şi cele spuse mai înainte, însă... era forțat.

Moise: - Aruncarea bastonului era o metaforă; însemna aruncarea a tot ce este rău de pe om, care, ca un şarpe alunecă spre prăpastie, de unde nu-l mai poți scoate! Întâmplările din viața mea nu trebuie citite direct, ci indirect, căci fiecare simbolizează ceva, fiecare are un înțeles, fiecare capitol are alt înțeles, şi fiecare îl înțelege cum poate.

Le-au scris primii mei confrați, şi nu ştiu de câte ori s-au mai transcris, fiecare adăugând câte ceva. Dacă eu aş fi scris tot ceea ce am făcut, nu aş mai fi avut timp să mă ocup de poporul meu. Nici

nu era nevoie să scriu, pentru că eu nu vedeam ce vedeau alții în jurul meu.

Ce e drept şi susțin este că am crezut într-un singur Dumnezeu, care este atotputernic, şi este undeva. Acum, în locul în care stau, nu aş putea spune că mă chinuiesc.

George: - Unde stai?

Moise: - Unde stau este mult mai bine decât în viața pământeană, şi nu doresc să mai vin pe Pământ, ci doresc să vină "Salvatorul" peste noi toți.

George: - Cine este acesta?

Moise: - *Ultima venire şi privire* îndeobşte de la o margine la alta, recunoscută de toți, din toate locurile de odihnă şi chin.

Mulți au plecat dintre noi odată cu *privirea* Marelui Dascăl.

George: - Cum adică?

Moise: - După ieşirea Sa din trup, după moartea Sa pe cruce, Marele Dascăl, a trecut şi pe la noi, cuprinzând totul şi pe toți. Cei ce au fost sinceri cu ei înşişi, din privire s-au legat de El, şi, plecând dintre noi, au avut o uşurare. Cei care am fost legați de nație, am rămas mai departe, care unde am fost.

George: - Deci, şi dintre evrei au fost care au avut merite.

Moise: - Da, au fost dintre aceia care au trăit o viață spirituală, care au primit comunicări pe care unii le-au trecut până şi pe frunzele finicilor. Au fost dintre evrei care au mustrat poporul, şi au fost momente când şi eu i-am arătat greşelile. Eu l-am iubit mereu, încât prefer să stau unde sunt, numai să stau lângă el şi să trăiesc cu speranța unei izbăviri ce va fi într-o zi.

George: - Ciudate şi neaşteptate mărturisiri! Bine, Moise, dar tu nu ştii că cei ce iubesc pe cei ticăloşi se fac vinovați, îndepărtându-se de soarta lor, aşa cum se întâmplă cu tine? Dacă vei fi găsit în aceeaşi stare în acea zi, ce vei face?

Moise: - Când va veni "Izbăvitorul", pe unii îi va arde, pe alţii îi va sălta. Ce se va întâmpla, rămâne de văzut!

George: - Veronica, spune încă o dată, te rog, ce culori are?

Veronica: - De sus şi până jos, e un gri închis de tot, fumuriu spre negru...

George: - Nici o altă culoare?

Veronica: - Nici o culoare în plus...

Socrit: - Moise, într-adevăr, este un spirit "aparte"... el nu a trăit pentru el..., ci mai mult pentru poporul lui. Cât de variat se aplică legile! Cât de nepătrunse sunt unele aspecte ale vietii!

Ei, de ajuns. Eşti liber, Moise! Poți să mergi în lumea ta!

Vouă, dragii mei, vă doresc pacea şi binecuvântarea, nu de la mine, ci de la Domnul!

Am plecat!

Sus

Bucureşti, 3 ianuarie 1965

ISAIA, MIHEIA şi OSIE

prooroci ai Vechiului Testament

- toţi trei alb mat şi cenuşiu deschis spre picioare;

- toţi trei, în stratul VIII

Am rostit chemarea.

A venit Socrit şi am salutat venirea lui.

Socrit: - În numele Legilor Sfinte, în numele Împăratului Divin, în numele Marelui Guvernator, vă dau şi eu roua dragostei mele, şi binecuvântarea Lui o aduc peste voi!

Mă simt bine în această seara cu voi! Aşa să fie întotdeauna - spiritele voastre liniştite ca o apă ce nu o atinge nici o adiere de vânt!

De voi depindem noi!

Veronica: - Ce miros plăcut împrăştie! Câtă linişte poate da! Ce inundație de har!...

Socrit: - Dacă numai prezența mea poate să-ți aducă ceea ce spui, dar să stai în lumea noastră, ce-ar fi?!...

Acum, să începem lucrul!

George: - A fost cam îndărătnic Moise, ieri, nu? Ce părere ai de felul cum a răspuns?

Socrit: - Faptul că a fost adus nu i-a convenit, mai ales ca să arate dedesupturile. Ceea ce se poate spune este că poporul evreiesc şi poporul egiptean au fost într-o permanentă ceartă şi într-un continuu frecuş. Din cele ce ai citit, ai văzut desigur că nu se arată nici o minune făcută de egipteni, fără numai vrăjitorii peste care el, Moise, domina, şi aceasta pentru că nu avea interesul să arate meritele egiptenilor, ci ale lor, pentru că ei au scris totul.

Evreii se prezentau în fața tututor ca un popor ce crede într-un singur Dumnezeu viu şi adevărat, şi, desigur, era normal să scrie ceea ce au scris. Că s-au întâmplat unele momente deosebite şi în viața lor, este foarte adevărat, şi e normal să se întâmple - şi, dacă vrei să le numeşti minuni, sunt... minuni! Ei însă au căutat întotdeaună să predomine toate popoarele, să arate că ei sunt cei mai curați şi bineplăcuți de unul şi adevăratul Dumnezeu în care ei credeau, şi care făcea minuni numai cu ei şi cu nimeni alții din alte popoare.

Poporul acesta se ruga lui Dumnezeu, făcea tot felul de slujbe, având un ritual extrem de complicat, dar faptele şi caracterele unor reprezentanţi erau cu totul opuse...

ORICINE SE ROAGĂ, DAR VIAȚA NU CORESPUNDE CU CELE ROSTITE ÎN RUGĂCIUNE, NU POATE SĂ-ŞI ALBEASCĂ HAINA SPIRITULUI SĂU.

Viața trebuie să fie la acelaşi nivel cu pretențiile sale spirituale, dar de la ei nu poți să te aştepți la asta! Faptul că ei nesocoteau toate popoarele, numindu-le păgâne, aceasta este o degradare a cinstei unui neam, care este un lucru extrem de grav.

CEL CARE CAUTĂ SĂ SUBMINEZE CINSTEA FRATELUI SĂU, ESTE CA ŞI CUM AR UCIDE!

Acum, spuneți ce aveți de cercetat!

George: - Vrem să verificăm conținutul unor proorociri referitoare la Marele Învățător, ale lui Isaia, Miheia şi Osie, şi, dacă este posibil, cheamă-i pe toți trei odată... sau pe rând, cum crezi...

Socrit: - Îi chemăm pe toți trei.

După aproape două minute, sosesc cei trei chemați.

Veronica: - Toți trei sunt îmbrăcăți la fel: hainele de dedesupt, gri deschis, cele de deasupra, albe. Isaia este cel mai mic de stat..., este foarte vesel şi foarte comunicativ. Toți sunt blajini, fața lor exprimă bunătate, împrăştiind blândețe şi linişte...

Socrit vorbeşte cu ei, parcă le spune ceva într-o limbă pe care eu nu o înțeleg. Cei trei răspund mereu: Ki-ro-po, Kiropo-Kiropo...

Socrit: - Te-ai mirat că nu ai înțeles nici un cuvânt? Nu era nevoie! Am vorbit în limba arabă veche. Kiropo înseamna "înțeleg". Putem vorbi toate limbile, şi este firesc să vorbesc cu tine în limba ta, şi cu fiecare *naţie* în limba fiecăreia.

Întrebați ce vreți!

George: - În primul rând, în numele Marelui Dascăl, să apară culorile spirituale de bază ale celor trei, fără veşmintele lor.

Veronica: - Toti trei sunt aproape la fel, cu deosebiri neînsemnate; de la gât până la genunchi sunt de un alb mat, apoi trec în gri deschis, şi spre glezne ajunge semiînchis.

George: - În numele Marelui Dascăl, să revină veşmintele!

Veronica: - Au revenit!...

George: - Dragii noştri, dorim să ştim, mai înainte de a vă întreba ceva despre texte, când aţi trăit, dacă v-aţi mai întrupat, din ce naţie aţi fost, ce activitate aţi avut, dacă aţi fost într-adevăr "prooroci" şi prin ce se manifesta acest lucru? În sfârşit, unde staţi acum?

Isaia, îţi dăm cuvântnul!

Isaia: - Am trăit cu aproape 3000 de ani înaintea lui Hristos. Cetatea în care am trăit eu a suferit multe schimbări, încât nu o mai găsiţi pe nicăieri. Se numea Noumeta.

Eu am fost un om simplu, din părinţi săraci, care se ocupau cu creşterea animalelor, şi mergeam la câmp adeseori cu tatăl meu. Priveam cerul şi îmi puneam atâtea întrebări!... Ce este Viaţa? În cine să crezi? Cine este puternic peste toate? Cine este curat în atâtea necurăţii? Şi atâtea întrebări îmi puneam, încât nu mai exista nimic pentru mine. Eram aşa de absent, că dacă mă întrebai despre un lucru, nu ştiam ce să spun, atât eram de absorbit în gândurile mele, adâncit în ele să cunosc pe cele necunoscute.

Adesea "auzeam glasuri care îmi vorbeau", care mă făceau să simt că nu mai trăiesc pe Pământ, momente care mă scoteau aproape din trup, şi mă vedeam de multe ori doi în loc de unul. Nu ştiam ce sunt acestea, dar aveam pacea sufletească şi mă simţeam fericit. Au fost timpuri când am fost trimis să cert popoare, să mângâi pe altele, să ucid în lupte pe alţii.

Eram arab. Nu aş putea spune că mi-am iubit îndeosebi neamul meu; pentru mine nu exista neam "al meu" şi neam "străin". Pe mine mă interesa că trebuie să cunosc ceea ce doream, respectul nu

mă interesa decât atunci când primeam ordin să mă duc undeva, fără să-mi pun alte probleme. Mă duceam, fără să mă îngrijesc cum va ieşi. De multe ori am scris cu unghia pe frunzele de la arborii din locurile acelea, scriam ceea ce auzeam şi rămâneau înscrise pentru ai mei. Că s-au mai înflorit pe ici, pe colo, asta se poate simți de cei ce au *mirosul* dezvoltat. Evreii de atunci erau în permanente războaie de jaf, şi nu mi-a plăcut felul lor acaparator. Totuşi, am mers şi le-am arătat abaterile, iar ei au căutat să mă atragă întrăe bătrânii şi învățătorii lor, zicându-mi că unul ca mine numai între ei ar putea să trăiască.

George: - Din textele rămase de la tine, apari ca unul dintre cei mai teribili mustrători ai poporului evreu.

Isaia: - Se spunea că, din cauza mamei mele - care era de prin părțile Egiptului - îi cert eu, dar nu era aşa. Când primeam ordin de a mustra, o făceam... şi pe evrei i-am mustrat în multe, multe rânduri.

George: - Într-unul din capitolele textelor tale stă scris astfel: "Iată, fecioara va lua în pântece şi va naşte fiu, şi vor chema numele lui Emanoil", care se tâlcuieşte *cu noi este Dumnezeu.*

Este exact celor spuse de tine?

Isaia: - Iată cum a fost: când eram odată culcat sub umbra unui palmier, am auzit un glas care mi-a spus: "... şi o mioară blajină va primi pe spatele ei Lumina care va vărsa Lumina, prin dragoste şi prin jertfă, iar acea Lumina este Emanoil, ceea ce înseamnă *cu noi este Dumnezeu.*"

La noi nu exista pe vremea mea cultul fecioarei, şi, cu timpul s-a tălmăcit că acea "mioară" ar fi o fecioară, pentru că târziu, încoace, crescuse evlavia la feciorie, şi, desigur, au zis ei, nu avea să primeasca "pe spate" ci "în pântece", pentru că nu se înțelegea altfel decât că va "naşte" un fiu.

De la mine până la venirea Domnului pe Pământ, multe schimbări s-au făcut, crezând oamenii că au avansat în ştiință, şi că trebuie să dea un limbaj pe înțelesul tuturor.

Acum sunt în locul de odihnă şi activitate, într-o permanentă încântare - în stratul al VIII-lea - locul bătrânilor înțelepți şi al proorocilor. Noi am fost atraşi de Fiul Omului, care a trecut ca un fulger, iar *privirea* Lui ne-a atras pe toți cei ce am cercetat necunoscutul. Şi acum suntem într-o lume necunoscută de pământeni, duşi în acest loc numit de Cel pe care L-am căutat şi iubit în viața pământeană.

George: - Deci, ai avut mediumitate şi pe Pământ? Acesta ar fi secretul proorocirilor tale.

Isaia: - Nu ştiu ce se întâmpla, pentru că eu mereu am fost singur, şi nimeni nu-mi explica ceea ce auzeam şi vedeam.

George: - Îți mulțumim pentru răspunsurile tale!

Socrit: - Miheia, ai cuvântul!

Miheia: - Sunt din neamul caldeenilor. Părinții mei erau negustori. Am umblat cu tatăl meu în foarte multe oraşe şi țări, am cunoscut multe popoare şi fel de fel de obiceiuri, mi-a plăcut să cunosc obiceiurile unora şi altora, şi, deşi unele popoare erau socotite păgâne, le găseam obiceiuri frumoase, iar la altele care se considerau "curate" şi cu o viață "dreaptă", le vedeam în cutele sufletelor atâta murdărie, încât, tulburat de ceea ce vedeam, mă întrebam: "De ce au venit aceşti oameni pe Pământ? Ce scop au? Pentru ce au venit, sau cine i-a adus? Unde vor merge şi cum vor sfârşi?" În permanentă gândire eram pentru a găsi un răspuns, şi de multe ori rămâneam fără el. Strădaniile mele de ani şi ani de-a rândul nu au fost însă zadarnice, pentru că am primit şi răspunsul pe care nu-l voi uita niciodată:

Pe acest Pământ cresc flori, arbori, animale, vietăți până la cele mai mici insecte şi mai este şi omul. Omul este venit pe Pământ pentru a realiza ceva, şi mulți se întorc cum au venit, ba şi mai goi!

PUȚINI VIN CU HAINELE SCHIMBATE, LUMINATE, LA LOCUL DE UNDE AU PLECAT!

Nu înțelegeam. Nu puteam să înțeleg ce trebuia să iasă de aici. Nu înțelegeam, şi până la urmă am înțeles că era vorba de locul de

unde a plecat curat, venise nevinovat şi lucrase pentru ca să se întoarcă cu "bagaj" înapoi, unde să se bucure şi să bucure şi pe alții.

Acum însă, abia acum văd cum e rostul omului pe Pământ.

De atunci, m-am întrupat de trei ori şi TOT MI SE PARE CĂ NU AM LUCRAT DESTUL!... Odată am fost în Egipt şi m-am numit Hari; a două oară în India şi m-am numit Hab; a treia oară în Japonia şi m-am numit Kike, şi pentru că ştiam de unde am venit, LUCRAM CU TOATĂ SÂRGUINȚA. În Japonia, toată viața am fost "cerşetor", cerşeam într-o parte şi dădeam în alta. Şi, când am simțit că trebuie să părăsesc corpul, m-am retras într-o casă. unde am făcut pe învățătorul şi unde venea multă, multă lume să le spun câte ceva de folos. Am plecat şi de la ei şi am terminat cu "vizitele" pe Pământ.

DACĂ OAMENII AR ÎNȚELEGE CĂ VIAȚA PE PĂMÂNT ESTE NUMAI UN "PROVIZORAT" ŞI CĂ DIN ALTĂ LUME AU VENIT, ŞI TOT ACOLO SE VOR ÎNTOARCE, ALTFEL AR TRĂI, ALTFEL AR PRIVI LA TOATE CELE DIN JUR. Sfatul meu acum pentru oameni ar fi:

FACEȚI TOTUL CA ŞI CÂND AȚI TRĂI O MIE DE ANI, ŞI FIȚI GATA DE A PĂRĂSI TRUPUL CA ŞI CUM V-AȚI DESPĂRȚI DE EL PESTE UN CEAS!...

George: - Ai avut mediumitate?

Miheia: - Am avut mediumitate prima dată în Chaldeea, şi apoi în Japonia. Am auzit, dar nu am văzut nimic.

Acum stau alături de fratele meu Isaia, în locul de odihnă şi activitate creatoare care este al VIII-lea. Deasupra este Oraşul de Aur, îl privesc, dar NU AM FOST "CHEMAT" ACOLO PÂNĂ ACUM NICIODATĂ.

George: - În capitolul V al scrierilor tale stă scris: "Şi tu Betleeme Efrata, mic eşti între miile lui Iuda, dar din tine vor ieşi povățuitori peste Israel"...

Miheia: - ..."mustrător" peste Israel, nu "povățuitor"!

Eu am scris cu 2000 de ani înainte de Hristos, şi de Betleem nici nu ştiam. Nu exista pe atunci localitatea aceasta, şi era vorba de un mustrător cum nu mai fusese şi cum nu avea să mai fie. Evreii l-au socotit pe Hristos proorocul lor, care a ieşit ca toți ceilalți, din bărbat şi femeie, şi nu a "venit" să-i mustre şi să-i certe. Pe acest Hristos, care nu avea cetate stătătoare, cei care se socoteau mai sfinți, cei care erau mai tari şi mai abili, L-au socotit de-al lor.

George: - Îți mulțumim, prietene! Putem trece mai departe!

Socrit: - Osie, ai cuvântul!

Osie: - Sunt ridicat din acel popor care s-a crezut "alesul şi unsul lui Dumnezeu". Tatăl meu era vânzător de păsări, şi de câte ori le vedeam, doream şi râvneam la aripile lor, la puterea lor de a se înălța.

M-am născut cu aproape 2800 ani înainte de Hristos. Priveam păsările cu invidie cum se înalțau în văzduh, şi, dacă aş fi putut, mi-aş fi făcut nişte aripi cu care să mă înalț. Neputând, am încercat să mă ridic cu celălalt "corp" - corpul spiritual - care poate să atingă înălțimi necunoscute şi de nepătruns.

Nu am fost o fire prea activă, totuşi trăiam o permanentă nostalgie de a cunoaşte necunoscutul, de a pătrunde ceea ce simțeam şi nu puteam să numesc. De multe ori, am văzut că, în loc de unul, eram doi, că unul pleca şi unul rămânea în mine, şi cu multă greutate mă întorceam iarăşi înapoi. Ooo! Cât de mult aş fi vrut să rămân acolo sus, şi să nu mă mai întorc pe Pământ! Pentru acest dor, am cerut să nu mai vin niciodată să iau trup pe acest Pământ plin de ipocrizie, suferință şi mizerie, pe care oamenii le produc şi nu natura.

Poporul din care am ieşit mi-a fost totdeauna indiferent pentru că, deşi unii concetățeni se socoteau "aleşi şi unşi", totuşi nu mă simțeam bine cu ei, ba deseori îi mustram.

Acum stau lângă frații mei care au avut acelaşi dor ca şi al meu.

George: - Când plecai din trup, plecai singur sau cu cineva?

Osie: - Plecam singur, tras de un dor, luat de o putere nevăzută, dar simțita. Am scris foarte puțin, şi cele ce am scris sunt atât de sărace față de ce trăim noi aici!

George: - În unul din versetele tale ai scris: "... când era tânăr Israel l-am iubit, şi din Egipt L-am chemat pe Fiul Meu" (Osie XI, I). Mi se par fără legătură cele două idei din frază. Sunt identice cu cele scrise de tine?

Osie: - În nenumărate rânduri întrebasem în rugile mele despre poporul în mijlocul căruia mă născusem, ce-i cu el? Este ales? Este iubit, aşa cum se pretindea?... Şi aceste glasuri, în nenumărate rânduri mi-au spus: "... DEMULT, CÂND ERA CURAT, AM IUBIT ACEST POPOR, DAR ACUM, DIN EGIPT VOI SCOATE PE FIUL MEU". Aşa am înțeles eu că EGIPTENII POT LUA LOCUL DE "POPOR ALES", DE FII AI LUI DUMNEZEU. Nu m-am gândit că de Hristos ar fi vorba, nu am înțeles atunci altceva. Am crezut doar că egiptenii vor lua locul, în schimb era vorba de Hristos, de faptul că El va ieşi din locul acela, din țara aceea.

Apoi, după cum vezi, fiecare le-a potrivit cum a vrut mai bine.

Acum stau cu frații mei de bucurie şi odihnă, unde toate sunt vii.

George: - Ce prevezi pentru viitorul nostru?

Osie: - Eu, ce să prevăd?!... Ştiu doar atât: se vorbeşte că ACEST GLOB TREBUIE SĂ IA SFÂRŞIT - NU CA PLANETA, NU CA POPULAȚIE ŞI VIAȚĂ - CI CA MIZERIE, SUFERINȚĂ, RĂUTATE ŞI IPOCRIZIE. CÂND? NU ŞTIE NIMENI... DAR O SĂ VEDEȚI ZORILE ÎN CURÂND ŞI O SĂ ÎNȚELEGEȚI!

George: - Vă mulțumim tuturor pentru bunăvoința cu care ne-ați răspuns. Domnul nostru să vă răsplătească dragostea, efortul şi răbdarea ce le aveți cu noi!

Socrit: - Pacea Domnului să fie cu voi!

Veronica şi George: - Amin!

Sus

Bucureşti, 21 ianuarie 1965

GINGIS-HAN, conducător al mongolilor;

- roşu închis spre negru, de sus până jos;

- primul strat de chin

Veronica: - Mărunt de stat, cap mare, ochii mici şi oblici, hainele toate roşii până la pământ, cu pete sepia, albastru şi galben.

George: - Spune, ce-ai făcut în viața ta?

Gingis-Han: - Mi-a plăcut să sug, să beau şi să manânc tot ce-a fost viu; am ucis, am siluit tot ce a fost frumos, iar gloria mea am simțit-o strălucind când am făcut mai multe crime.

Nimic nu mă mulțumea mai mult ca viețile pe care le răpuneam şi tot ce...

Veronica: - Vă rog, nu mai pot suporta! Alungați-l!

Soocrit: - Pleacă, mizerabilule! Mergi în mizeria ta de veacuri!

Am renunțat, cu multă părere de rău, la discuția pe care voiam să o am cu Gingis-Han. Pentru că Veronica nu-i putea suporta emanațiile, a trebuit să renunț.

Sus

Bucureşti, 21 ianuarie 1965

DIOCLEŢIAN, împărat roman (284-305)

- murdar; amestecătură din toate culorile care bat spre negru; în jurul gâtului puncte alburii pe fond cenuşiu, iar restul corpului numai puncte roşii, galbene, albastre şi verzi;

- pribeag;

Diocleţian: - Mi-e greu să repet, să-mi amintesc de trecutul meu... Nu am fost blând. Am avut perioade când am fost crud, şi după aceea intram în camera mea secretă şi lăcrimam, lăcrimând...

Singurele mele clipe înălţătoare au fost cele de rugăciune. Acele lacrimi sincere au înscris punctele deschise, albe, de care vă miraţi... Viaţa mea a fost aceea pe care o poate avea un om puternic şi plin de cinstire. Am avut tot ce am vrut şi am trăit tot ce am crezut că poate să mă facă fericit, căutând să mă ţin, mai ales spre sfârşitul vieţii, de glasul conştiinţei mele.

Orice om are momente când, prin trecutul vieţii sale, aude un glas care îi spune: OPREŞTE-TE!

Pe acest glas l-am lăsat şi eu să mă viziteze, şi atunci lacrimile îmi inundau obrajii!...

Acum sunt pribeag!

Uneori merg în stratul I, dar cum aruncă valurile obiectele uşoare pe uscat, aşa şi eu sunt alungat din acest strat...

George: - Bine, Diocleţian, îţi mulţumim pentru că ne-ai vorbit. Mergi în pace, şi Dumnezeu să te ajute să poţi urca şi tu printr-o nouă reîntrupare. N-ai mai vrea să revii pe Pământ, să-ţi îmbunătăţeşti culorile?

Diocleţian: - Aş vrea, dar nu depinde de mine. SUNT LEGI ASPRE ASUPRA MEA, PE CARE EU NU LE CUNOSC!...

George: - Mergi în pace!

Sus

Bucureşti, 21 ianuarie 1965

ALEXANDRU LĂPUŞNEANU (domn al Moldovei, sec. XVI, ctitor al mânăstirilor Slatina şi Bistriţa)

- gri semideschis, restul acoperit cu benzi coraile, verzi, galbene, albastre şi violet în dreptul sexului;

- stratul I, marea categorie a celor ce aşteaptă;

Veronica: - E îmbrăcat într-o haină lungă, gri deschis, cu o fâşie albă.

Lăpuşneanu: - Sunt în mulţimea celor ce aşteaptă mila şi îndurarea Cerului: stratul I. Petele roşii provin de la boierii care au fost omorâți din ordinul meu ...; am fost un orgolios... acesta e galbenul; am căutat să domin prin forță.

Albastrul şi violetul ce le vedeți sunt desfrâurile şi perversiunile care m-au stăpânit tot timpul vieții...

George: - Destul, Lăpuşneanu. Trecem la altul!

Socrit, te rog, cheamă-l pe Caligula, împăratul Romei.

Sus

Bucureşti, 21 ianuarie 1965

CALIGULA, împărat roman (sec. I, e.n.)

- roşu închis, murdar spre negru;

- straturile de chin;

La chemare, se prezintă un spirit ursuz şi sfidător.

George: - Cum te cheamă?

Caligula: - Ce vreți de la mine?

George: - Cum te cheamă, cine eşti?

Caligula: - Ce vreți de la mine?

George: - Vrem să ştim cine eşti şi ce ai făcut în viaţă!

Caligula: - De ce?

George: - Ca să ştie lumea ce are un om ce a activat într-un anumit fel. Pentru ca oamenii să nu facă ce ai făcut tu, să nu ajungă ca tine (mă irita din ce în ce mai mult).

Caligula: - Lumea să nu facă ce am făcut eu? Hmmm!... Înţeleg! Să vă spun cum mă cheamă? Să vă arăt îmbrăcămintea, dar... oooo! De v-aţi îndrepta voi, cei de pe Pământ!... Şi de ce v-aş arăta şi culorile? Spune-mi, de ce să le arăt? CĂ DE-AR VENI MII CA MINE SĂ-ŞI ARATE MIZERIILE FĂCUTE, TOT DEGEABA AR FI. OAMENII SUNT ÎNCLINAŢI DIN RĂU ÎN MAI RĂU, ŞI ÎNDREPTARE PENTRU EI NU VA FI DECÂT FOCUL!

De ce nu am ars şi eu până acum, nu ştiu... Aşa că...

Veronica: - A plecat, a fugit!... A dispărut!...

L-am rechemat forţat. A revenit înfuriat, spumegând de mânie. Am insistat şi i-am notat culorile spirituale de bază.

Socrit: - De ce ai plecat, lepădătură?

Caligula: - De ce aş rămâne în atmosfera aceasta, în care oamenii au dobândit lumina?... Nu pot!...

Socrit: - Pleacă!

Veronica: - A plecat...

Sus

Bucureşti, 25 ianuarie 1965

OLIVER CROMWELL, conducător de răscoala, englez (1599-1658)

Socrit: - Nu răspunde la chemare; e în trup!

Sus

București, 25 ianuarie 1965

CAROL I, rege al Angliei (sec. XVII)

- galben semi-închis în jurul gâtului, roşu semi-închis până la genunchi, bandă albastră în dreptul sexului, maron pe umeri;

- pribeag;

Veronica: - E îmbrăcat ca un cavaler regesc, foarte elegant...

George: - Tu ai fost rege al Angliei?

Carol I: - Al Angliei? Al nimănui!...

Am făcut de toate, numai bine n-am făcut..., în rest de toate... Ceea ce mă mustră cel mai mult sunt nedreptățile făcute supuşilor mei. Sunt nemulțumit. Am avut totul în mâna şi n-am ştiut să fac nimic pentru mine. Acum sunt în cloaca mare a aşteptărilor, unde nu mai am nici onorul, nici cinstea de pe Pământ. Deşi mizeria Pământului este groaznică, totuşi aş reveni să mă fac cerşetor, să mă târăsc pe uliți, să fiu gonit, să-mi fie călcat în picioare orgoliul care mă stăpânea, făcându-mă să împrăştii atâta nedreptate în jurul meu şi să nu văd frumosul. Acum aştept şi eu o hotărâre.

George: - Văd că ai roşu pe tine, cum l-ai dobândit?

Carol I: - Am ordonat multe ucideri, şi chiar eu, cu mâna mea, am ucis, pentru ca la urma urmei, să fiu şi eu ucis.

George: - Ce-i cu albastrul?

Carol I: - Nu este de mirare ca un rege să aibă orice femeie ar vrea... Mă ruşinez să am atâtea culori pe mine!

George: - Spuneai că ai fost ucis.

Carol I: - Un rege care este plecat de la noi a făcut aceasta. Poate din ordinul lui Cromwell, poate nu. Cu el m-am văzut la un scurt timp după aceea, dar a plecat dintre noi din nou în trup, pe Pământ.

George: - Mai ai ceva de spus?

Carol I: - De veți ajunge sus, să nu faceți cum am făcut eu. Gândiți-vă la noi, cât de rău ne simțim, pentru că nu am ştiut să primim roua binefăcătoare... Va fi destul!

George: - Îți mulțumim pentru cele spuse.

Carol I: - Vă mulțumesc şi eu pentru dragostea voastră.

Veronica: - A plecat.

Sus

Bucureşti, 25 ianuarie 1965

CAROL al V-lea, Quintul, rege al Spaniei (sec. XVII)

- galben semi-deschis, două benzi în jurul gâtului, una maron semi-deschis, una gri semi-deschis, puncte roşii pe coapse, dungă albastră în partea de jos a abdomenului;

- pribeag (rătăcitor);

Veronica: - A venit. E foarte frumos îmbrăcat, ca un rege...

George: - Te rugăm să ne spui despre tine, despre viața ta, despre regatul tău, pe care tu ai reuşit să-l faci atât de mare.

Carol V: - Regatul meu a fost mare... a fost mare. Lumea îmi spunea al V-lea, eu ştiu că sunt al VII-lea...

Hei, dragii mei... Pe unde nu mi-a călcat piciorul! Am vrut să prind tot globul pământesc în palma mea, şi, când am crezut că am ajuns în vârful gloriei, mi s-a dărâmat tronul din temelie..., adică... mi s-a rupt firul vieții...

(Am cerut să primească culorile spirituale de bază)

Veronica: - Domină galbenul semi-deschis..., are două benzi în jurul gâtului, una maron, alta gri deschis..., pe coapse are puncte roşii, iar în partea de jos a abdomenului o dungă de un albastru închis...

Carol V (privindu-se): - Nu m-am mai văzut aşa de când am ieşit din trup şi am fost dus la Tronul Stăpânului, care a spus: "DUCEȚI-L LA LOCUL ALES DE EL".

George: - Şi unde te-ai dus?

Carol V: - Ca şi Carol I al Angliei, care se chinuie atât, numai că eu nu mă chinuiesc aşa de mult.

George: - Ai stat pe tron până la moarte?

Carol V: - Da.

George: - Şi ai murit de moarte bună?

Carol V: - SĂ ŞTII CĂ NOI, CÂND RUPEM LEGĂTURA CU PĂMÂNTUL, NU ŞTIM CUM SE ÎNTÂMPLĂ, numai cei ce sunt în jurul nostru îşi dau seama. Noi nu ne dăm seama când murim că murim. MOARTEA, DE FAPT... NU EXISTĂ! Firul vieții se continuă, însă nici nu-ți dai seama că se întâmplă ceva cu tine.

Sunt trecut în istorie ca un om mare dar... cu atât am rămas. Şi când mă gândesc cât de mult aş fi putut eu face!...

George: - Ştii ce înseamnă culoarea galbenă de pe tine?

Carol V: - Ştiu, pentru că cel mai mult m-a stăpânit orgoliul. Căutam să mă arăt tuturor cine sunt şi cât pot face... şi?... Ce am făcut?... Ce am realizat?...

George: - Dar albastrul care-l ai, ştii ce înseamnă?

Carol V: - Ştiu, păcatele trupeşti..., desfrâul!

Nu am ştiut să schimb culorile astea pe Pământ!... Acum le am, spre marea mea ruşine...

Noi suntem rătăcitorii, pribegii, împestrițații Pământului... din toate părțile, de pe tot globul...

Veronica: - Dar ce frumos e îmbrăcat!

Carol V: - Nu ne mângâie. Îmbrăcămintea aceasta, spre mustrare o păstrăm, nu pentru onoare. O păstrăm, dar cu nimic nu ne mulțumeşte...

George: - Ai putea trage o învățătură, ai putea da un sfat, cunoscând toate prin câte ai trecut?

Carol V: - Sfatul meu, ştiți care ar fi? Aşa cum a spus şi Carol I al Angliei, să vă gândiți la noi. Gândindu-vă la noi, n-o să ajungeți la fel...

George: - Bine, Carol, noi îți mulțumim pentru răspunsurile date. Poți merge!

Veronica: - A plecat!

Sus

Bucureşti, 30 ianuarie 1965

IOAN HRISOSTOM (347-397)

VASILE CEL MARE (329-379)

GRIGORIE CUVÂNTĂTORUL DE DUMNEZEU (328-389)

GALILEO GALILEI, savant italian (1564-1642)

- toţi patru alb-luminoşi;

- al patrulea cu o luminozitate ceva mai mică;

- toţi patru, în stratul VIII;

Sâmbata seara. Lucram la un capitol în care pusesem în discuţie câteva probleme dificile. Eram cam obosit, iar Veronica avea nişte dureri de cap care o puseseră la pat.

Fac pauza, şi, dintr-o dată, îmi vine în minte să-l chem pe Galileo Galilei.

- Veronica, lucrăm ceva astăzi?

- Mă cam doare capul.

- Hai, te rog, numai să-l cunoaştem pe Galileo Galilei, măcar să-i vezi culoarea şi stratul.

- Nu pot, dragul meu, n-am nici un chef de nimic. Ce vrei cu el. Lasă-l în pace!

- Dacă ți-aş fi spus să-l chemi pe Sfântul Vasile, n-ai mai fi spus că nu ai chef. De unde poți ştii tu că Galilei nu o fi mai mare decât ierarhii noştri? Ştii ce?! Mi-a venit o idee. Hai să-i chemăm pe cei trei ierarhi, pentru că tot e ziua lor astăzi, şi să-l chemăm şi pe Galileo Galilei, să vedem la ce stare este el față de ceilalți!

- Veronica (veselă): - Hai!

De acord amândoi, ne-am ridicat, ea din pat, eu de la masa de scris, şi ne-am pregătit de chemare, reamintindu-i Veronicăi de multilateritatea lui Galilei şi, mai ales, de acel celebru şi de neuitat: "E pur si muove!"

Încă înainte de a-i propune acestea, am simțit în mine o căldură, care creştea minut cu minut. Când am început chemarea celor trei ierarhi şi a lui Galileo Galilei, mi-am simțit corpul întreg fierbinte, iar în vârful degetelor de la mâini, simțeam foc şi ace.

După câteva minute de aşteptare, Veronica dă semne că vede ceva, dar nu spune nimic.

- Ce-i Ninel, ce vezi?

- Nu ştiu ce am, nu pot să descriu. Au venit, dar nu ştiu să spun cum stau... Are fiecare câte un tron..., toți patru, şi parcă tronurile acestea sunt legate de brațele unui pivot..., ca un sfeşnic cu patru brațe, în care fiecare braț susține câte un tron foarte frumos ornamentat; tronurile parcă-s de argint.

George: - În numele Domnului nostru Iisus Hristos, să strălucească pe voi diagonalele adevărului!

Veronica: - Strălucesc diagonalele la toți patru. Toți sunt în veşminte albe, splendide!...

George: - În numele Domnului nostru, vă salutăm cu toata iubirea şi respectul pentru realizările voastre, pentru frumusețea veşmintelor ce le-ați primit prin eforturile voastre.

Fiți bineveniți la noi! Primiți dragostea şi recunoştința noastră, pentru că ne-ați ascultat chemarea!

Veronica: - Toți patru au ridicat mâna dreaptă, în semn de salut şi binecuvântare...

Unul din cei patru: - În numele Marelui Învățător, în numele Domnului nostru Iisus Hristos, Marele Dascăl al omenirii, fiți binecuvântați, preaiubiții noştri!

Ați dorit să venim la voi. Încep eu, Ioan, să vă vorbesc.

Ne-ați chemat pe toți patru. Cel care ştie locurile de odihnă şi pace ale tuturor, a pus în inimile voastre dorința de a ne chema pe toți patru, pentru că toți patru ne aflăm în aceeaşi stare de gândire şi meditație, în oraşul al VIII-lea, fericit şi luminat. Eu sunt Ioan, căruia frații dintre care m-am desprins m-au numit Hrisostom sau Gură de Aur, pentru că în sfaturile mele le-am fost inimă lor, le-am fost părinte, frate, şi în unele împrejurări chiar slugă.

Nu am venit la voi să vă spun meritele mele. Descrie-mă cum mă vezi şi e destul. Poți să-mi vezi şi cealaltă îmbrăcăminte, pe care o am numai pentru a merge cu ea în fața Marelui Guvernator Divin.

Veronica: - La noi, în icoane, sunteți îmbrăcați în odăjdii arhiereşti. Acum vă văd pe toți patru la fel, deşi unul nu este ierarh. Vă văd îmbrăcați la fel, în alb, cu manşete şi gulere brodate, printre broderii văd că aveți şi diamante sau alte pietre scumpe, şi purtați sandale tot brodate, afară de cel din dreapta, care poartă nişte cizmulițe şi broderia urcă până sus. Nu ştiu cine-i!

Ioan Hrisostom: - Cel de lângă mine, încălțat cu cizmulițe şi îmbrăcat în aceleaşi veşminte ca noi, nu a fost arhiereu, dar prin munca şi efortul lui a depăşit mulți arhierei. El este acel despre care ați vorbit acum câteva minute că a jurat, lepădându-se de descoperirile lui. Această călcare în picioare a muncii lui nu i-a luat totuşi haina, veşmântul şi cinstea de a sta în fruntea ierarhilor, şi în oraşul bătrânilor înțelepți, oraşul fericiților, al VIII-lea. El nu a vrut să anuleze creațiile Marelui Guvernator Divin, ci, din contră, a vrut să arate frumusețea şi măiestria lor, ordinea şi claritatea fenomenelor de pe Pământ. Va vorbi la rândul său. Cel din stânga este fratele meu, Grigorie, iar cel din margine este Vasile.

George: - Dorim acum să vă vedem culorile spirituale de bază.

Veronica: - Au coborât între timp de pe tronuri, şi acum stau aproape de tot. Parcă le-au căzut veşmintele!

Cei trei sunt albi luminoşi, cu deosebirea că Galileo are o luminozitate mai slabă. De ce oare?

George: - Să ne spuna ei!

Ioan Hrisostom: - Pentru ce luminozitatea lui Galileo este aşa? Pentru micile îndoieli ce le-a avut în viață, adică nu a avut totuşi curaj să înfrunte pe judecătorii săi, şi s-a plecat, temându-se de suferință, temându-se că nu va putea rezista, şi această îngenunchere în fața temerii, deşi este curat, este totuşi o teamă, o umbră care atenuează lumina veşmântului veşniciei.

Eu mare lucru nu am făcut. Ceea ce au împodobit unii şi alții, au împodobit puțin. Am mustrat însă fără milă, de la împărat până la cel mai simplu om. Doar voi ştiți că am fost dus în Insula Şerpilor de împărăteasa Eudoxia. Ştiți sau nu ştiți? Mi-au adus apoi trupul neînsuflețit în țară.

George: - De ce te-a dus împărăteasa în exil?

Ioan Hrisostom: - Pentru că o mustrasem pentru nedreptățile ce le făcea.

George: - Spune-ne, te rugam, părinte, ce ai făcut de ai cucerit acest loc în veşnicie, şi care sunt meritele tale.

Ioan Hrisostom: - Dragostea de oameni, dorința de a-i ajuta pe cei nedreptățiți. Aceasta a fost cea mai scumpă şi prețioasă putere care a putut să lumineze veşmântul veşniciei, dragostea de oameni, de a-i lega de veşnicie, părăsirea "miresei mele" pentru adevăr.

Veronica: - Care mireasă?

Ioan Hrisostom: - Mireasa mea a fost Eparhia, credincioşii mei pe care i-am iubit. Nu am iubit *tronul* pe care îl aveam, ci am iubit *turma. Turma* mi-a fost *mireasa* şi am fost nevoit să o părăsesc pentru că am mustrat pe împărătească.

Poți să fii ierarh şi să fii un ticălos, să nu fii în rând nici cu cel mai umil creştin, când arhieria devine un scop în sine, pentru a trăi mai bine şi a te bucura de onoruri.

Mireasa unui ierarh este *turma* pe care el trebuie să o iubească şi pentru care trebuie să se jertfească şi să-i arate drumul. Dar, ca să-i arate drumul, trebuie ca mai întâi ierarhul să meargă pe el primul, căci dacă nu merge păstorul înaintea turmei, pe unde o va lua turma?

Am plâns după *mireasă* trei ani, şi a plâns şi ea după mine, căci eram surghiunit. M-a adus în brațele ei, dar când m-a adus eram aşa cum mă vedeți acum. Ea nu m-a putut vedea, dar m-a simțit. Cine se jertfeşte pentru dragostea fraților lui sincer şi dezinteresat, va avea parte de un loc într-un strat superior. Cine suferă în viața pământeană surghiun şi alte chinuri pentru dragostea de oameni, va căpăta diamantul cel mai scump, din care îşi va lumina haina veşniciei. Suferința să fie îmbrăcată în modestie, şi să nu-ți faci din ea un orgoliu, căutând ca prin ea să fii fericit de oameni, pentru că atunci ai pierdut. Chiar dacă ți-o apreciază oamenii, tu să socoteşti că nu ai făcut nimic, să doreşti mereu ca de-abia de acum să începi

lucrul, să te vezi mereu la început de lucru, niciodată să nu te simți la capătul drumului. Atunci vei fi pe drumul cel bun, când vei simți asta.

George: - Părinte, pentru că nu ai cruțat pe nimeni în viață şi ai arătat tuturor defectele şi lipsurile, spune-ne şi nouă ce găseşti nepotrivit la noi, şi ce trebuie să facem ca să ne îndreptăm?

Ioan Hrisostom: - Vă spun! Vorbesc pentru toți! Fiecare să ia pentru el ce crede!

AVEȚI NEVOIE DE EFORT, DE MAI MULTĂ RÂVNĂ, DE MAI MULTĂ SÂRGUINȚĂ. Sunteti epuizați sufleteşte şi trupeşte. Prietena noastră, sora noastră, permanent este plictisită, deznădăjduită, şi vrea mai curând să o ia înapoi decât înainte. Aceasta este din cauza oboselii trupeşti şi mai ales sufleteşti, care nu-i dă voie să zboare spre înălțimile drumului ce-i stă în față.

Căutați să căpătați mai întâi liniştea trupească şi sufletească, mai ales, ca să puteți zbura. Şi a doua parte - nu poți merge pe un drum dacă nu ai picioare, nu poți duce hrana la gură dacă nu ai mâini, nu poți intra într-o familie distinsă dacă nu ai hainele după chemarea lucrului.

Aşa este şi la lucrul care l-ați început. Nu puteți merge dacă nu aveți toate condițiile. Voi lucrați, dar lucrați târâți unul de celălalt. Este bine şi aşa. Merite are şi cel ce târăşte, dar mai frumos este pentru voi şi pentru cei care vin la voi, să zburați, să ieşiți din voi înşivă şi să căutați pe cei care sunt meniți să vă ajute în muncă. Una este să zbori, alta este să te târăşti. Şi noi, când eram ca voi, sufeream de oboseală, dar, privind acum în urmă, vedem cât sunteți de doborâți şi cu câtă greutate încercați să vă înfrățiți cu cei care sunt despărțiți de voi.

Eu tot ce am scris, am scris stând de vorbă - aşa cum stați voi cu mine - cu prietenii Marelui Dascăl, care veneau la mine ori de câte ori îi chemam, şi-mi dictau la ureche fără să-i văd. Şi eu scriam tot ce auzeam. Toți cei care fac ceva în viață şi trăieşte, ceea ce fac, în urma lor, aflați de la mine că nu-i născut din ei, ci au primit de acolo de unde trebuie, adică au primit comunicări, au fost instrumente ale desăvârşitelor ființe divine, în orice domeniu ar fi

fost efortul lor. Căutați să țineți legătura cu Divinitatea, şi prin aceasta veți putea arăta dragostea voastră către oameni.

George: - Doresc să-mi pun convingerile pe hârtie.

Ioan Hrisostom: - Eu îți promit solemn că te voi ajuta. Iubesc pe cei care vor să lase ceva în urma lor, şi-ți dau un sfat: să nu laşi tocul din mâna până nu eşti satisfăcut sincer de ceea ce ai făcut.

George: - Deci tu nu ai scris nimic de la tine, ci numai ceea ce ți s-a dictat la ureche.

Ioan Hrisostom: - Trebuie să dai culoare şi gust după oameni şi timp. Pentru că trăieşti între ei, să scrii aşa după cum ei au nevoie, după cum simt ei. Noi nu mai avem acest simț realist al vostru. Ceea ce primeşti de la noi e ca un obiect neşlefuit, căruia trebuie să-i dai forma definitivă, sub care trebuie prezentat.

Veronica dădea semne de oboseală din pricina unei dureri de cap care dăinuia. I-am spus câteva cuvinte de îmbărbătare, rugând-o să înfrunte durerea, pentru a putea continua.

Ioan Hrisostom: - Vă mai spun ceva. La un conductor electric prin care curge curentul, dacă pui un bec mare sau mic, vedeți totuşi cum apare lumina; aveți răbdare, MUNCIȚI, CĂCI NUMAI PRIN MUNCĂ VEȚI AGONISI LUMINA SPIRITUALĂ. Grija cea mare este ca becul să nu rămână întunecat, să nu se lovească de alte obiecte, că se sparge şi, pentru că eşti aşa cum eşti (se referea la indispoziția Veronicăi), întrebați pe ceilalți care sunt veniți cu mine, pentru că vizita este prea grea, şi să nu se ardă becul!

Veronica: - Se pregăteşte să vorbească Vasile cel Mare.

Vasile cel Mare: - Acum vorbesc eu, Vasile, numit cel Mare. Am fost numit aşa pentru că poate sunt şi înalt în ochii lor ca fizic, poate şi pentru restructurările pe care le-am făcut în conducerea ce am avut-o din punct de vedere religios, prin mânăstiri şi în întreaga mea conducere. Noi ne bucurăm pentru că voi căutați sfinţeniile anonime, căutați să arătați munca oamenilor care şi-au îngropat ani şi ani de-a rândul, căutând să descopere legi ascunse, fără să anuleze Divinitatea, ci arătându-i perfecțiunea. După cum ştiți,

lumea ne are sfinți în Evlavia ei, pentru că eforturile noastre au fost în domeniul religiei. DAR CEEA CE AU FĂCUT ALȚI OAMENI, NU ÎN DOMENIUL RELIGIEI, CI AL ŞTIINȚELOR ŞI ARTELOR, AU FOST FAPTE CARE AU DEPĂŞIT CU MULT EFORTURILE NOASTRE, dar pentru că nu au fost în domeniul religiei, au fost socotiți oameni de rând.

Noi vă spunem că toți acei care s-au străduit, au muncit pentru a descoperi şi a îmbogăți cunoştințele oamenilor, aceştia fiind preocupați de gândurile şi cercetările lor, nu au avut timp nici măcar să se gândească la fapte care i-ar fi putut despărți de Marele lor Stăpân şi Dascăl, Dumnezeu. De aceea, mulți dintre aceştia depăşesc pe cei pe care lumea îi are ca sfinți, intrând în locul de liniște şi fericire, bucurându-se de tot ceea ce-i înconjoară...

Prietenul nostru, pe care l-ați dorit şi a venit împreună cu noi, iată-l pe aceeaşi treaptă cu noi, pentru că el nu a negat lucrurile providențiale şi fenomenele necunoscute, ci a vrut să le scoată în relief, aşa cum a spus şi fratele nostru Ioan. De aceea, nu trebuie să vă închinați lui, după cum nici nouă, ci Aceluia care ne-a dat puterea să lucrăm fiecare în sectorul hărăzit, şi să ajungem unde am ajuns, lăsând şi celor de pe Pământ câte ceva.

George: - Ce anume din cele ce ai făcut a avut mai multă valoare?

Vasile: - Valoros a fost nu ceea ce am făcut în fața oamenilor, ci ceea ce am făcut în ascuns, nearătat şi nevăzut de oameni. Activitatea mea este cunoscută ca fiind dotat cu un puternic spirit de organizare. Eu scriu atât: am făcut ceea ce am simțit că trebuie să fac, am ajutat pe cei asupriți şi am căutat, pe cât am putut, ca din viața în trup să pot avea legătura permanentă cu oamenii de dincolo, şi dacă am făcut ceva bun şi am lăsat în urma mea, a fost după sfatul şi insuflările primite în chip deosebit, despre care niciodată nu am vorbit cuiva, cât am fost în viață. Se spunea că eu cunosc gândul oamenilor şi le spun ceea ce gândesc, şi atât.

Când am fost acuzat de lux de părinții pustiilor, m-am rugat să arăt lucrul meu lăuntric, şi l-am arătat celor ce m-au acuzat, pentru că persoanele ce veneau la mine din lumina nemuririi erau în fir de aur şi argint, şi am căutat să aplic îmbrăcămintea luminoasă de dincolo,

transformând-o în fir lucitor de aur sau argint, pentru care aplicare am fost acuzat de părinții pustiului.

Veronica dădea semne de dureri intense de cap.

Veronica: - Se pregăteşte să vorbească Grigorie, Cuvântătorul de Dumnezeu...

Grigorie: - Eu ce să vă spun, iubiții mei? Am fost omul păcii şi al dragostei, mi-am condus *turma* cu credință şi dragoste, m-am rugat cât am putut pentru cei ce nu puteau face ceea ce trebuiau să facă, şi această dragoste de părinte față de copii, mi-a adus răsplata satisfăcătoare.

Lucrul meu este mai tăinuit decât al celorlalți frați ai mei.

Veronica pare epuizată. O rog pentru un ultim efort, să lase şi pe Galilei să spună câteva cuvinte.

Galileo Galilei: - Ce să vă spun? Că am lucrat, că am fost necăjit, că am avut satisfacții sau că am fost mulțumit? Ce pot să vă spun? Părerea mea este să vă dăm pace acum şi să ne chemați altădată, să discutam mai mult.

Veronica: - Se retrag spre tronurile lor..., ridică toți mâinile spre noi, în semn de binecuvântare şi rămas bun...

Ioan Hrisostom: - Fiți binecuvântați şi căpătați puteri de muncă. Vă vom ajuta mereu. Mai chemați-ne!

Veronica: - Au plecat...

Sus

Bucureşti, 3 februarie 1965

IOAN HRISOSTOM

Citeam la masă, şi deodată, simt că Ioan Hrisostom vrea să vină să vorbească. I-am comunicat Veronicăi ceea ce simțeam, şi, de

comun acord, ne-am pregătit de lucru. Am chemat fără nume "pe acela care doreşte să comunice cu noi".

Într-adevăr, la mai puțin de un minut, soseşte Ioan Hrisostom, pe care l-am salutat cu deosebită căldură.

Ioan Hrisostom: - În numele Tronului de Lumina Întreit, în numele Aceluia care stăpâneşte Universul cu a Lui putere, vă binecuvântez şi eu, preaiubiții mei fii, prieteni şi frați!...

Am venit la voi să mai descarc râvna şi dorința mea nerezolvată în viața pământeană...

Păstră câteva clipe de tăcere, adâncindu-se în sine, apoi începu:

Căldura slăbeşte marginile gheții, o subțiază şi valurile împing apoi sloiurile, le trimit la vale, se topesc sau nu se topesc, pe parcursul căii lungi - acesta depinde de lungimea drumului - până ce se varsă în marele ocean şi, lovindu-se de altele, se sfărâmă unul de celălalt. Vârtejurile din ocean, atracțiile spre fund se produc câteodată din loviturile ghețurilor. Dacă se întâmplă să se găsească vreo corabie prin fața sloiurilor, iar cârmaciul nu se sileşte să se îndepărteze, este lovit, curenții îl atrag şi, cu toate sforțările lui, corabia este atrasă spre adânc, vâslaşul dispare pentru totdeauna, şi de acolo nimeni nu-l mai scoate.

Cine sunt sloiurile? Ce înseamnă corabia? Care este vâslaşul?

George: - Sloiurile sunt cei înghețați spiritual. Ei se desprind din locurile lor, îşi irosesc forțele în zadar, şi, ciocnindu-se unii de alții, nu fac decât să se afunde unul pe celălalt..

Corabia este cel ce vrea să se salveze de cei ce vor să-l lovească şi-l amenință cu scufundarea.

Cârmaciul este mintea - vâslaşul este voința, cu latura activă lucrătoare.

Ioan Hrisostom: - Da!...

Tăcere lungă... după circa două minute reluă:

Ioan Hrisostom: - Te găseşti într-o grădină cu pomi fructiferi de toate soiurile, cu minunate şi bogate roduri. Ochii care văd te poartă când într-o parte, cînd în cealaltă, ca să nu ştii din care să iei mai întâi, să-i cunoşti gustul. Fără să vrei, te atrage cântecul minunat al păsărilor, care zboară din creangă în creangă. Le priveşti gingăşia şi varietatea culorilor, îmbrăcămintea lor, şi te întrebi cine a putut să le dea atâta agerime în alergarea lor necontenită. Te uiți cum spintecă aerul cu uşurință, în sus şi în jos.

Libertatea lor trezeşte în tine o revoltă; parcă te vezi inferior lor, şi pe drept cuvânt, revolta este îndreptățită... Nu poți zbura..., dar poți să imiți această sprinteneală, nu cu trupul, care atârnă şi este legat de Pământ, ci cu sufletul, prin care poți să depăşeşti orice înălțime ce o pot ajunge aceste păsări, prin care poți să zbori, să spinteci spații pe care niciuna din aceste nevinovate zburătoare nu le va ajunge, pentru că şi dincolo ele sunt supuse ție, spre a te delecta, spre a te linişti şi odihni cu cântările şi gânguririle lor.

NIMIC NU SE PIERDE, TOTUL SE MUTĂ, FIECARE ÎN SPAȚIUL RÂNDUIT pentru odihnă sau rezervat pentru chinuire şi osândă, pentru că tot ce se mişcă pe Pământ... se mută dincolo! Ele, păsările, ca şi noi, au locul destinat dincolo, nu pentru meritele lor, pentru că ele nu au nici un fel de merit, ci pentru desfătarea omului sau chinuirea lui.

Ce groaznice pot fi acele clipe, când simți pe corpul tău încolăcindu-se un şarpe! Mai mare chin nu poate fi! Ooo, şi câtă linişte poate să-ți dea un cor minunat de privighetori sau alte păsări care, prin ciripitul lor, îți pot înveseli sufletul!...

Există jos, în straturile de chin, vegetații neplantate de mâna omenească, se încurcă şi fac trupul spiritual să se chinuie prin mirosul urât pe care îl emană, şi sunt vegetații în stratul celor luminoşi, care, prin coloritul şi parfumul lor, te satură, te odihnesc, te fac fericit!

Ooo, dacă ați ştii voi câte straturi sunt împărțite după chinurile sau bucuriile care sunt în ele, CUM AȚI CĂLCA TOTUL ŞI AȚI CĂUTA SĂ ZBURAȚI!...

Fiecare naţie pe Pământ are crezurile şi obiceiurile ei, şi cât de minunat este, după părăsirea vieţii pământene, când se adună oamenii şi parcă se cunosc, deşi nu s-au văzut niciodată, şi-şi împărtăşesc gândurile! Fiecare începe să lucreze aici, însă din acest lucru, aici, nu mai poţi acumula nimic, decât satisfacţia parfumului, atât cât ai acumulat în spirit pe Pământ...

Câtă mulţumire poţi avea însă când, odată plecat din viaţa pământeană, din când în când, privind, prin ocheanul dragostei, livada, pe care ai zidit-o şi ai lăsat-o altora, cum creşte, cum rodeşte, cum se înfruptă mulţi din ea bucuroşi, mulţumind că nu-i păzită de nimeni, pot intra simţindu-se ca la ei acasă. Deşi sunt conştienti că nu au atins nici măcar cu un deget lucrul acestei livezi, din miracolul dragostei stăpânului livezii, simt că sunt moştenitori şi, printr-o taină neînţeleasă de ei, au dreptul să guste, să simtă moştenirea lor, au drepturi fără oprelişti.

S-a auzit un trosnet în cameră, la care Veronica s-a speriat, tresărind.

Acum mă întorc către tine, fiica mea, şi-ţi vorbesc în aceste clipe, când eşti plecată aproape jumătate din trup. Orice adiere te trezeşte ca din somn. Nu te mâhni, nu spune niciodată nici un fel de întrebări. Trupul e cu slăbiciunile lui. Lasă-te pradă acestei iubiri care s-a revărsat peste tine, şi nu te mâhni!

Veronica: - Mi-e teamă că-mi vor slăbi nervii şi că mă voi îmbolnăvi.

Ioan Hrisostom: - Cel ce a înşurubat *becul* va avea grijă să nu se ardă. Voi totdeauna ţineţi cântarele, şi totdeauna să cântăriţi drept! Vreţi să mai vorbiţi şi cu alţii?

George: - Nu, părinte, continuă cele ce ai să ne spui!

Ioan Hrisostom: - Aşa am fost obişnuit, să gândesc! Eu foarte puţin am lucrat în viaţă muncă fizică. Mai mult am gândit; nu ore, ci zile şi nopţi întregi pătrundeam cu gândirea şi căutam să-mi aduc în imagine ceea ce bănuiam. Zic că bănuiam, însă lângă mine era cineva care îmi prezenta realităţile nemuririi şi uitam de mine, uitam de tot, stând, gândind, privind şi ascultând... Când ieşeam

între oameni şi le vorbeam, îşi închipuiau că am citit foarte multe cărți, şi nu greşeau. Deşi eu nu deschideam zile de-a rândul cartile, totuşi vedeam şi înțelegeam ce trebuie să sădesc în pământul fiecăruia, planta potrivită climei pe care o avea regiunea lăuntrica a individului. Eşti obosită?

Veronica: - Nu!

Ioan Hrisostom: - Te văd eu!

Veronica: - Nu ştiu ce am!

Ioan Hrisostom: - Ştiu eu!

Veronica: - Ce anume?

Ioan Hrisostom: - Totdeauna împărțirile te împuținează, te slăbesc, de nu-ți dai seama ce-i cu tine! Acestea le spun pentru că şi eu am trecut prin ele. Nu poți altfel atâta timp cât eşti legat prin fire de tot ceea ce este pământesc, şi, fără să vrei, legile firii cu ale Pământului se atrag între ele, te slăbesc, te împuținează, şi tu, care vrei să depui eforturi pentru a urca pe culme - de pe platoul căreia să poți inspira aer mai curat - simți la un moment dat că poate nu ai putea ajunge. Acesta e omul în corp pământean, care este forma perfecțiunii în care se odihneşte cel care trebuie într-o zi să zboare.

Prin acest corp însă, poți să-ți construieşti palatul, fie el cât de simplu. Pentru corp. este important ceea ce stă ascuns în el şi înțelege viața pământeană. Eu mă retrag!

George: - Doresc să te mai întreb ceva. Înainte de a trăi ca ierarh în sec. IV, te-ai mai întrupat vreodată?

Ioan Hrisostom: - O singura dată, am fost pe atunci ostaş roman, dar de foarte tânar am zburat, căzând într-o luptă. Eu m-am retras...

George: - Îți mulțumim!

Sus

Bucureşti, 4 februarie 1965

SF. SIMEON STÂLPNICUL

- argintiu sclipitor;

- stratul VII;

Am cerut binecuvântarea Părintelui Ceresc să discutăm în această seara cu cel ce i s-a arătat Veronicăi, Sf. Simeon Stâlpnicul. Acest sfânt a trăit atât de intens învăţătura creştină, la o atât de înaltă tensiune, încât, ca să scape de mulţimea care îl asalta zi şi noapte, şi să poată rămâne în contemplaţie şi rugăciune, şi-a zidit un mic turn, în care s-a urcat şi a rămas acolo până la sfârşitul vieţii.

Veronica: - Au apărut Calemnis şi invitatul. Amândoi sunt îmbrăcaţi la fel, veşminte albe, înfăşuraţi ca romanii. Simeon are o oarecare severitate pe chip. I-am salutat...

Calemnis: - Copiii mei, în numele Aceluia prin care am venit la voi, vă binecuvântez eu, bătrânul Calemnis, şi las ca fratele meu Simeon să vă vorbească!

Simeon: - Iubiţii mei fraţi şi prieteni, Preasfânta Treime, unică forţă în lumină şi dreptate, să vă binecuvânteze, să vă lumineze, pentru a merge pe drumul cel plăcut, pentru a vă încărca cu forţele cunoaşterii, ale adevărului, iar eu vă învălui cu dragostea mea de părinte şi frate!

Vă mulţumesc că aţi cerut deschiderea şi pătrunderea razei de lumină între noi şi voi. Eu am lăsat de mult dreptul de a lucra altora, cu nuanţe mai vii, cu forţe mai mari, cu pătrunderi mai puternice, cu relaţii mai profunde în lumea Divinităţii. Trimite Domnul lucrători la timp potrivit, şi după măsura holdei. Când am fost eu în preajma surorii, fiicei şi prietenei mele Veronica, alături de alţi fraţi şi singur în alte dăţi, am fost trimis nu pentru că nu ar fi putut lucra şi atunci cei de acum. Dar cum firea Veronicăi, iată, este foarte cercetătoare, drămuind şi întorcând pe toate părţile ceea ce aude şi simte, ar fi respins cu desăvârşire auzind de un nume egiptean şi nu de un călugar cuvios şi pustnic, cum am fost eu. De

aceea am fost trimis eu, ca să creadă, altfel, dacă venea Calemnis şi se prezenta cu numele său de egiptean, ar fi zis că a venit satana, căci şi aşa unii preoţi considerau vedeniile ei satanice. Prin apropierea mea, i-am înrădăcinat încrederea, cu toate că de multe ori şovăia, dar am încercat să-i dau un climat pur ortodox, pe al cărui drum să meargă fără împiedecare.

Că s-au poticnit mulţi în cele prezentate de ea, nu-i mirare..., în aceasta consta sâmburele adevărului, al Luminii. Dacă ar fi fost privită cu indiferenţă şi uitată, aceasta lucrare s-ar fi alterat. Izbiturile însă, nu au putut decât să-i dea lumina mai puternică şi viaţa mai lungă.

Dar ce să vă spun eu?!... Cunoaşteţi voi, mai bine decât mine, că aurul, oricât ai vrea să-l prefaci în alt metal, tot aur rămâne. Cu această comparaţie mă refer la "lucrare", nu la persoana prin care s-a lucrat...

Din viaţa mea nu vă spun nimic, cunoaşteţi din scrieri! Am dorit nespus de mult înălţimi şi însingurare, şi acum mă scald în oceanul de iubire al Aceluia care este Dumnezeu, pe care atât de mult l-am iubit. Oceanul Iubirii Lui faţă de mine m-a atras lângă toţi cei care, prin diferite urcuşuri, s-au fixat pe platoul sau stratul al VII-lea.

George: - Dorim să-ţi vedem acum şi baza spirituală!

Veronica: - Argintiu sclipitor. Pe frunte are un triunghi cu latura de circa 18-20 cm. şi în mijloc un *bec* luminos.

Simeon: - Triunghiul reprezintă înălţimea gândirii filosofice; *becul* este ochiul minţii, prin care se vede Izvorul de Lumină.

În numele iubirii divine, fiţi binecuvântaţi! Eu m-am retras!

Sus

Bucureşti, 5 februarie 1965

***SF. PANTELIMON*, medic care nu primea bani;**

- argintiu luminos, cu triunghi mic pe frunte şi potir pe piept;

***DECEBAL*, rege al dacilor**

- Oraşul de Aur.

Am cerut binecuvântarea Părintelui Ceresc să discutăm astăzi cu cel trecut în rândurile sfinţilor, făcătorul de minuni, medicul care nu primea plată în urma tratamentelor pe care le făcea, Sf. Pantelimon.

Acest sfânt i s-a arătat Veronicai în timp ce era în mânăstire, conducând-o de la satul Tudor Vladimirescu până la mânăstire, împreună cu Ioan Evanghelistul şi Simeon Stâlpnicul. În momentul în care au ajuns la poarta mânăstirii, cei trei s-au înălţat spre înălţimi, iar locul acela a fost marcat prin ridicarea unei troiţe splendide pe care erau pictate chipurile celor trei sfinţi. I-am chemat....

Veronica: - Şi-au făcut apariţia Calemnis, părintele cunoscut, invitatul nostru, Pantelimon, pe care îl recunosc... Parcă e o prietenie veche, pe care o reîntâlneşti după mult timp. Arată foarte tânăr în comparaţie cu Calemnis, cam de 30 de ani, foarte vesel şi cu un aer princiar..., e îmbrăcat ca un roman, fără barbă, cu părul foarte scurt, şi cu o faţă foarte luminoasă. Icoanele, nici pe departe, nu seamăna cu el. I-am salutat.

Calemnis: - În numele Tronului Dumnezeiesc, vă binecuvântez, copiii mei! Îl las să vorbească pe vechiul prieten al *lucrării* noastre.

Pantelimon: - Preasfânta Treime, cea care guvernează tot ce se mişcă, să vă binecuvânteze, iar eu, cu aceeaşi dragoste de frate şi de vechi prieten, vă îmbrăţişez!

Te-ai bucurat când m-ai văzut, că m-ai recunoscut.

Îţi spun acum ceva ce n-ai ştiut. Mi-ai fost dată în primire de Acel ce priveşte tot ce se mişcă, dirijează şi binecuvântează, biciuieşte şi

miluieşte, zic, mi-ai fost dată în primire de când s-a hotarât să primeşti viaţă pământeană, şi de acest lucru vă spun acum.

Creatorul a toate, care hotărâse să-şi facă o lucrare de iubire şi în Ţara Românească, ştiind că, de la apariţie, acea fiinţă prin care vroia să-şi desfăşoare voia Lui, va avea potrivnici spre a o nimici, m-a hărăzit pe mine, şi ca medic, şi ca stil de apărare, să-i fiu scut ocrotitor, până când va crede că este nevoie de mine.

Ca medic, încă din faşă a trebuit să o supraveghez, pentru că, după cum ştiţi, toate rudele ei doreau ca ea să nu supravieţuiască. Apoi, pe parcursul vieţii, am dirijat-o, inspirând-o cu năstruşnice jocuri ce depăşeau pe ceilalţi copii de vârsta ei. În cei doi ani petrecuţi sub cheie, fără hrană şi încălzire suficientă pentru un copil de vârsta ei - pentru că avea în jur de 9 ani - a trebuit să-i dau căldură şi hrană, întreţinând-o, călcând în picioare neputinţa firii. Apoi, în toţi anii până la maturizare, a trebuit să fiu în preajma ei, dirijând-o în aşa fel, încât să nu jignească nici partea de unde a venit, nici să iasă din comun faţă de cei în mijlocul cărora stătea, pentru a nu da vreo bănuială.

În momentul declanşării lucrării divine prin ea, firul între ea şi partea de unde a venit se maturizase oarecum. Lucrătorii dirijaţi spre a-i vorbi, spre a i se arăta şi a o dirija, erau mulţi. Eu am stat doar să mă bucur şi să văd cum creşte lumina adevărului lângă cea care mi-a fost dată spre pază şi ocrotire.

Am privit toate treptele pe care s-a urcat, vesele sau triste, dulci sau amare, am dirijat, m-am bucurat şi m-am rugat şi mă voi ruga până va ajunge în vârful scării pe care merge. Aşa că misiunea mea cam asta a fost, şi va mai fi încă, până se va sfârşi lucrul prin persoana fiicei şi surorii mele, Veronica; fiică, pentru că mi-a fost dată din faşă, soră, pentru "lucrul" pe care-l ascultă şi-l execută la ordinul Divinităţii, aşa după cum şi eu am ascultat şi am lucrat.

George: - Vreau să te întreb ceva, iubitul nostru, "Lucrarea" aceasta prin ea, de cine a fost propusă? La iniţiativa cui a pornit?

Pantelimon: - Mai bine zis, la rugămintea cui?

Ei bine..., la rugămintea lui DECEBAL...

La auzul acestei surprinzătoare veşti, am rugat să vină însuşi Decebal.

Veronica: - Vine, dar nu unul singur... vin doi... bună treabă! E Siu Karta împreună cu Decebal, care e fantastic de luminos... şi cu o oarecare duritate în priviri.

I-am salutat pe noii veniţi.

Decebal: - Marele Guvernator Divin, Marele Tron de Lumină, care mi-a primit şi aprobat cererea mea, ca în POPORUL MEU ROMÂN, ÎN ŢARA ROMÂNEASCĂ, SĂ FIE PLANTAT UN LĂSTAR PE CARE NUMAI EL POATE SĂ-L ŞTIE ŞI SĂ-L FIXEZE, CARE SĂ FIE CA O RAZĂ TRIMISĂ DE MAREA VOINŢĂ DIVINĂ, PENTRU CREAŢIE, ÎMPLINIRE, BICIUIRE ŞI ÎNVĂŢĂTURĂ, eu, cel ce am intervenit pentru plantarea acestui lăstar, vă binecuvântez!

EU, CA PĂRINTE AL ACESTUI POPOR, BLÂND ŞI OROPSIT, AM CERUT ÎN NENUMĂRATE RÂNDURI PĂRINTELUICERESC SĂ-ŞI DESCHIDĂ, DIN CÂND ÎN CÂND, CÂTE O MICĂ FEREASTRĂ PRIN CARE SĂ PĂTRUNDĂ RAZE ÎMBĂLSĂMATE, CU FORŢE POTRIVITE, EU AM CERUT O LUCRARE DIVINĂ ÎN ACEASTĂ ŢARĂ, PRIN CARE SĂ SE ÎMPLINEASCĂ VOIA CREATORULUI, O LUCRARE CARE SĂ FIE DIRIJATĂ DE ÎNSUŞI MARELE GUVERNATOR.

Bucuria mea e mare unde sunt, dar MAI MARE E GRIJA MEA, CARE E AŢINTITĂ ASUPRA POPORULUI MEU, ASUPRA CONDUCĂTORILOR CARE SUNT ŞI CONDUC POPORUL MEU, PENTRU CARE INTERVIN SĂ FIE DIRIJAŢI ŞI SPRIJINIŢI!

Acum, dacă vrei să mă întrebi ceva, poftim!

George: - Prealuminate Decebal, din ce strat eşti?

Decebal: - Din Oraşul de Aur!

Era fantastic ce auzeam. Nu mi-aş fi putut niciodată închipui că Decebal poate face parte din oraşul zeilor! Oricum, e o mare cinste pentru un popor, ca un conducător de-al lui să facă parte din

vârful Piramidei Luminilor. Pentru mine, Decebal, este drept, pe o treaptă cu Ştefan cel Mare şi cu Mihai Viteazul. Nu mi-aş fi putut însă niciodată închipui că Decebal să fie atât de sus! Vestea aceasta nu face decât să mă bucure şi să mă entuziasmeze!

George: - Doresc să aflu la cine ai intervenit pentru a se face o lucrare divină în țara noastră? La Tatăl, la Marele Guvernator sau la Iisus Hristos?

Veronica: - Întrebarea asta parcă l-a iritat puțin...

Decebal: - Cum puteți crede că sunt două părți distincte, Iisus Hristos una, şi Tatăl alta? Când am intervenit la Tatăl, am intervenit la Iisus, care e în Tatăl; şi dacă am intervenit la Iisus, am intervenit la Tatăl, care una e în ***voință,*** în ***putere,*** în ***Lumină,*** în ***dreptate*** şi în ***bunătate.***

George: - Îți mulțumesc, e clar!

Decebal: - Fiți binecuvântați de Acel în numele căruia am venit, mai bine zis *ne vedem*, căci nu am venit la voi!

Se referea la faptul că discuţia noastră avea loc prin ecran, deci atât Decebal, cât şi ceilalţi nu erau veniți în casa noastră, ci fiecare era văzut în locul din care făcea parte.

Siu Karta: - Iubiții mei fii şi prieteni, ca unul care fac parte din lucrarea hărăzita de Tronul de Lumină, am însoțit pe părintele țării voastre, ca să mă bucur şi eu alături de el de această ştire pe care v-a adus-o. De fapt, ne vizităm şi ne bucurăm când e vorba de un lucru de care este legat instrumentul prin care lucrăm ca neam, ca sânge, ca țară pământeană.

Veronica: - Au dispărut amândoi, şi Decebal şi Siu.

George: - Vrei să ne spui acum tu, iubite Pantelimon, din ce strat eşti?

Pantelimon: - Acolo unde iubirea m-a atras laolaltă, alături de frații mei, alături de cel cu care ați discutat aseară, fratele meu Simeon, în leagănul de lumină al VII-lea.

George: - Vrem să-ți vedem acum şi baza spirituală!

Veronica: - Argintiu luminos, triunghi mic pe frunte şi potir în dreptul inimii.

Vrei să ne spui ce înseamnă potirul?

Pantelimon: - Acest potir este dragostea pentru cei ce i-am ajutat, preoție lucrătoare în dragoste de oameni.

Fiți binecuvântați, în numele Tronului de Lumină, iar eu vă învălui în aceeaşi dragoste şi ocrotire!

George: - Îți mulțumim!

Sus

Bucureşti, 8 februarie 1965

***ION BARBU*, matematician, mare poet român;**

- alb curat, fără nici o pată;

- stratul V;

Ion Barbu este poetul meu preferat, alături de V. Voiculescu. Pentru mine, poeziile lui reprezintă o culme neatinsă. Îl apreciez pe Eminescu, pe Baudelaire, pe Rainer Marie Rilke, şi pe alții, dar volumul lui Barbu, "Joc secund" reprezintă vârfuri de nimeni egalate.

Pentru a cunoaşte starea spirituală a lui Ion Barbu, mare matematician, gânditor şi poet român, l-am chemat pe Siu Karta, pentru a-l consulta.

George: - Să-l aducem în ecran pe Ion Barbu, sau să-l chemăm aici? Nu aş vrea să-l deranjăm!

Siu Karta: - Nu-l deranjați! EI ABIA AŞTEAPTĂ SĂ FIE SOLICITAȚI. E UN ADEVĂRAT EVENIMENT PENTRU CEI CE

SUNT CHEMAȚI DE PĂMÂNTENI! Le dați prilejul să se manifeste, să vă aducă mesajul conştiinței lor!

...

Veronica: - A venit! E aşa de frumos! Cu toate că a murit bătrân, acum e un tânar în floarea vieții! S-a înclinat în fața lui Siu Karta. E foarte vesel, cu o față blajină, bună, meditativă. Stă şi parcă se gândeşte la ceva...

I-am adresat salutul obişnuit.

Veronica: - Barbu priveşte spre Siu...

Ion Barbu: - Măreața Divinitate care a permis venirea mea între voi, să vă binecuvânteze, bunii mei prieteni, iar eu mă înclin dragostei ce o aveți pentru mine. Lumina mea apusă să vă lumineze, să vă umple de bucurie şi de putere, pentru a fi mereu proaspeți, uşori, de a zbura spre lumea noastră, căreia îi faceți atâta bucurie, deschizându-ne drumul spre Pământ... Bucuria nu o faceți prin faptul că am dori să venim, ci prin faptul că vă gândiți la noi, că vă străduiți să fiți una cu noi.

Desigur, cei din lumea în care mă bucur şi eu de ceea ce înconjoară pe toți, ar dori cât mai mulți să deschidă drumul, cât mai mulți să fie din acei care să deschida cale, pentru ca noi să venim.

Mă bucură destul de mult faptul că cele scrise de mine, fără să fie ale mele..., vă saltă sufletele spre noi, vă încălzesc ființa, vă aprind năzuințele.

Dragul meu prieten George! Cel bătrân în gânduri înalte, să te binecuvânteze pentru dragostea cu care sorbi strofele din mica mea cărțulie, pe care am scris-o cu un condei firav, dar manifestările nu au fost ale mele, cel puțin aşa mi-am dat eu seama.

Sunt ființe pe Pământ ca nişte mici oaze, pe al căror sol se aruncă semințe, de către diverşi ostenitori, depinde de cea care o ia înainte şi reuşeşte să încolțească, să crească, şi să te trezeşti dornic să o manifeşti, să o exprimi, să o aşterni pe hârtie. Depinde dacă pământul e prielnic pentru a da roade bune sau mai puțin bune.

George: - Ai fost un mare matematician...

Ion Barbu: - Da, am fost matematician. Nu aş putea spune că nu mi-a plăcut; această ştiinţă mi-a ordonat gândurile şi mi-a structurat întreaga mea gândire filosofică, dar a avut doar rol de scară, căci în mine au ars dorinţe mai înalte, şi tu ştii doar; tu eşti arhitect, dar nu ţi se pare că altcineva vrea să ia locul arhitectului?

Aşa cum tu eşti un îndrăgostit de gândire, de filosofie, depăşind meseria ta, preocuparea ta, aşa şi eu mi-am depăşit preocuparea mea matematică şi, însingurat, zburam spre înălţimi ce se profilau în adâncul fiinţei mele. Iubeam calculul infinitezimal, iubeam logica polivalentă, mă pasionau în special infiniţii mici. Ei bine, aşa cum tu ai făcut o pasiune pentru acropola Atenei, aşa am făcut eu o pasiune pentru infiniţii mici. Ştiu că mă înţelegi, de aceea îţi vorbesc. Infiniţii mici au fost pentru mine miracolele pe care le-am găsit în matematică. Nu spun că m-au distrat, nu spun că m-au amuzat, spun că arhitectura infiniţilor mici m-a fermecat, m-a îmbătat, şi din această beţie au izvorât poeziile mele, pe care le-am scris ca într-un vis.

Adevărata creaţie este izvorâtă dintr-un vis. Sunt matematician, afirm cu tărie că şi acum, şi aici gândesc ca un matematician. Împreunând matematica cu visul, s-a reuşit o transfigurare într-o poezie filosofică, şi aceasta, mai presus de gândire, într-un domeniu vast, domeniul visării.

Tot ce mă înconjoară aici e un vis, e un farmec, e poezie, e îmbinarea armonioasă dintre "Jocul prim" şi "Jocul secund".

Eşti printre puţinii care au înţeles semnificaţia Jocului secund, şi de la tine am primit vibraţii care mi-au atins inima, şi am simţit că faci parte dintre puţinii care m-au înţeles.

Eu am trăit în trup, am avut studenţi care veneau să-mi asculte prelegerile. Pentru mine, prelegerile, contactul cu publicul este obositor şi plictisitor. Acceptam să fiu profesor universitar ca să-mi pot câştiga existenţa, şi atât...

Viaţa mi se desfăşura însă în camera mea de lucru, unde mă întâlneam cu castelul meu de gheaţă - şi în acelasi timp, fierbinte -

al gândirii. Am fost un timp şi raţionalist, un raţionalist pur, înfrăţit cu gândirea lui Imanuel Kant. Un timp, în anii mei de tinereţe, am crezut că totul este raţiunea. Consideram intuiţia ca o bizarerie, care nu făcea parte din gândirea pură, raţională.

Mă gândesc şi acum cu tristeţe la acel castel de gheaţă, în care am trăit un timp lipsit de orizont spiritual. Dar s-a întâmplat odată ceva. Eram în Dobrogea, într-un sat, de fapt, un mic orăşel de provincie; era o zi călduroasă, cu un soare fierbinte. Mergeam pe stradă singur, însetat, aşteptând să-mi iasă o cişmea în cale şi să-mi ostoiesc setea. La un moment dat, apăru un turc care stătea în ghereta lui. M-am apropiat, avea bragă, avea sirop, avea limonadă, avea acadele, bomboane de tot felul, şi îngheţată de fistic şi zahăr ars. Ei bine, în clipa aceea s-a petrecut cu mine ceva ce n-am putut niciodată să-mi explic. Castelul meu de gheaţă a început să se topească, când privirea mi s-a oprit asupra bătrânului turc, care mi-a şoptit: - *Allah să te binecuvânteze!*

Nu ştiu de ce, la auzul acestor cuvinte, am simţit că ochii mi s-au umplut de lacrimi. Turcul nu mi-a primit bani. "De ce?" am întrebat eu. Turcul mi-a răspuns: - "Allah îmi va răsplăti că am adăpat un om însetat".

De atunci, încet, încet, castelul de gheaţă al gândirii mele s-a topit, şi, în locul lui s-a ridicat un templu în care am intrat şi am rămas şi acum. În acest templu, în cămara cea mai dinăuntru, arde şi acum focul setei de perfecţiune, de frumos, de adevăr, totul la un loc însemnând LUMINA.

Aflati că acum locuiesc în stratul fericiţilor, al V-lea. Voi numiţi straturile acestea, "straturile sfinţilor". Într-adevăr, am întâlnit în stratul acesta spirite care pe Pământ au fost considerate "sfinţi".

Nu suntem sfinţi. Să nu ne spuneţi niciodată sfinţi. Sfânt este unul singur, Acela care dirijează şi guvernează Universul spiritual. Numai El este sfânt, noi doar amărâte fiinţe care sorbim cu nesaţ vibraţiile ce pornesc din marele Izvor de Energie, Forţă şi Putere. Nu sunt sfânt, sunt doar fericit. Fericirea mea a pornit încă de când eram în viaţă, de când reuşisem să mă însingurez de toţi cei din jurul meu. Nu mi-a lipsit de pe masă Biblia. M-am ridicat deasupra

unor texte lipsite de conținut şi eronate, dar m-am oprit asupra sublimului joc al simbolurilor din Evanghelia de la Ioan. Nu pot spune că n-am fost în biserici. Nu pot spune că n-am înțeles tainica liturghie... dar m-a dezgustat ipocrizia, falsitatea păstorilor nedemni. Setea mea de adevăr mi-am găsit-o în singurătate. Hristos era pentru mine sfera din vârful unei piramide dăltuita în timp şi spațiu, mai presus de orice confesiune şi filosofie.

Nu ştiu cum şi când am părăsit trupul pământesc. Nu mai ştiu nici în ce ani au fost naşterea şi moartea mea. Străin am fost printre pământeni, străin sunt şi acum de tot ce se petrece pe Pământ. Şi aici trăiesc mai mult singur. Mă bucur cu confrații mei, dar clipele cele mai înălțătoare sunt cele ce le petrec în mijlocul naturii, căci aici este o natură de vis, pe care nu am cuvinte să v-o descriu. Florile luminează, pajiştile luminează, arbuştii luminează, copacii emană tonuri de lumini, totul e o simfonie de culori, pe care mintea pământeană nu o poate imagina, nu o poate crede.

M-am cam întins la vorbă..., dar ştiu că v-am grăit pe plac.

George: - Într-adevăr, tu ai scris o poezie care începe cu următorul vers:

"Castelul tău de gheață, l-am cunoscut, gândire..."

Ion Barbu: - Da! Îmi amintesc parcă de poezia asta, dar nu o mai ştiu nici eu. Mă refeream la perioada mea ateistă. Pot să afirm ca matematician, că eu am fost un adevărat ateu, dar tocmai aici este miracolul, că atunci când aprofundezi, atunci când te adânceşti mai mult în gândire, ajungi să-ți dai seama că gândirea este o adevărată construcție, este realmente un edificiu, care are un fundament şi un vârf. Ei bine, acest vârf este totul, pentru că vârful este tot ce poate fi mai perfect şi mai frumos. Vârful este absolutul, şi întregul edificiu vorbeşte de o ierarhie a valorilor, care are o minimă şi o maximă, o bază şi un capitel înflorat, ornamentat. Simplitatea coloanei generează capitelul, care reprezintă frumusețea unei construcții. Şi mie mi-a plăcut arhitectura, iar cel mai simbolic edificiu, pentru mine, era Coloana corintică.

Dar să nu mă mai lungesc... Sora noastră e obosită...

Barbu priveşte către Socrit... Zâmbesc unul către altul...

George: - Din tot sufletul, îți mulțumesc pentru cuvântul tău! Ne-ai fermecat cu prelegerea ta.

Ion Barbu: - De mă vei mai chema, voi mai veni. Mă retrag!

George: - Încă o dată, mulțumiri...

Veronica: - Au plecat...

Sus

Bucureşti, 9 februarie 1965

***VASILE VOICULESCU*, chirurg şi mare poet român.**

- gri deschis, cu puncte albe;

- stratul V.

Pe marele doctor şi poet V. Voiculescu am avut plăcerea să-l cunosc personal. Am fost împreună în acelaşi loc de suferință, făcând şi el parte din "Rugul Aprins", grupare cu caracter strict religios, mistico-filosofic, care, nefiind înțeleasă, a avut mult de suferit.

Am dorit să-i cunosc starea şi rezultatul eforturilor lui, mai ales că el este autorul lucrării: "Sonete închipuite ale lui Shakespeare, în traducere imaginară". Aceste sonete reprezintă pentru mine un moment dominant în poezia, nu numai românească, ci şi în cea universală. Sonetele acestea mai sunt pentru mine ceea ce sunt psalmii lui David pentru pustnici, izvor nesecat de meditație, contemplație şi extaz filosofic.

Aceste sonete reprezintă totodată o ripostă la adresa lui Shakespeare, fiindcă Shakespeare a tratat iubirea tragic, în condiții şi cu finalizări dramatice. Voiculescu îl contrazice pe Shakespeare, dând iubirii un sens mistico-filosofic, cu rezolvare armonioasă.

Iubirea, pentru Voiculescu, reprezintă lupta pentru om şi frumuseţe. Omul, sfârtecat de iadul în care trăieşte, e însetat de echilibru, e însetat de armonie, vrea să guste perlele mirifice ale iubirii şi, prin ele, să se transfigureze.

Este de subliniat faptul că, prin aceste sonete, aceste ode ale iubirii, această sete pentru eternul feminin şi perfecţiunea androgină, V. Voiculescu le-a scris în anii de bătrâneţe, în anii când faţa sa, împodobită cu o barbă de ascet, avea întipărită pe ea ridurile anilor înaintaţi. Ei bine, la vârsta lui înaintată, când număra 64 de ani, Voiculescu scrie nişte sonete pe care oricine le-ar considera ale unui adolescent îndrăgostit, cu judecată de matur. Sonetele de iubire ale lui Voiculescu sunt sonetele unui adolescent maturizat de experienţa vieţii.

Voiculescu nu a fost un afemeiat, dar a fost un pătimaş îndrăgostit de eternul feminin al celor două zeiţe de vârf - Afrodita, zeita frumuseţii, şi Atena, zeiţa înţelepciunii.

Iubirea, pentru Voiculescu, e mai presus de o fericire şi de o plăcere trecătoare. Iubirea e o pasiune luminoasă, nobilă, o "sete necontenită", o "foame veşnică"...

În iubire el bea, dar e necontenit însetat, în dragoste el se hrăneşte, dar este totuşi veşnic înfometat. Iubirea, pentru Voiculescu este, fără îndoială, o ÎMPLINIRE, dar în acelaşi timp este o zvârcolire, un CHIN, un chin splendid, miraculos, prin care "trupescul", "carnalul" este depăşit, transfigurat.

Voiculescu era un om cu o interiorizare deosebită, spirit spontan, ager şi sever în acelaşi timp, oferea o companie plăcută. L-am cunoscut cu prilejul unei întâlniri între prieteni, având prieteni comuni, şi am remarcat pe chipul lui o anumită suferinţă. Figura lui exprima o crispare lăuntrică, de care m-am convins când am avut deosebita satisfacţie de a-l auzi recitând din sonetele sale. Poezia i-am gustat-o din plin, cu toate tensiunile ei ţâşnite dintr-un om cu certitudini de neclintit. Densităţile sale filosofice se transformau uneori în vibraţii mistice, cu toate că mistica, pentru el, nu era decât un refugiu în mulţimea de cărări pe care le încerca, fără să poata să dea contur reperelor de capăt.

Am dorit să-l cercetez, să-i regăsesc temperamentul şi problematica transfigurată, măsura în care o serie din chinurile lui lăuntrice luaseră acum sfârşit.

L-am chemat. După uzanță, l-am rugat să dea proba autenticității lui. Luminând diagonala, l-am salutat. Veronica a relatat îmbrăcămintea lui de roman, în gri deschis, chiar luminos, cu puncte albe de sus până jos. Culorile spirituale s-au arătat absolut identice.

Iată ce a vorbit...

V. Voiculescu: - Bine v-am găsit, iubiții mei prieteni! Mă bucur că v-ați gândit la mine. De fapt, de câte ori strigătele voastre merg ca săgețile spre scaunul Marelui Guvernator Divin, noi vedem, prin strigăte, pe cei ce sunt ascultați, şi ne bucurăm. Ceea ce pleacă din toată ființa spre înălțimea desăvârşirii, cu dorința fierbinte a împlinirii cererii, este văzut şi simțit de noi, cei din straturile odihnei, vedem pe cei ce zboară prin stăruință spre marile înălțimi.

...

M-am chinuit o viață întreagă să cunosc şi să simt posibilitățile urcuşului şi aproape că nu le-am dibuit. Mi-am fărâmițat sufletul în multe, am zburat până la anumite înălțimi, dar am rămas cu dorința ca "Acela pe care l-am iubit şi la care m-am rugat", din mila Lui îmi va arăta cândva înălțimile bucuriilor, şi mi le-a arătat abia în 1962.

A fost frumos atunci, a fost înălțător, a fost ca o poezie care îți îmbată sufletul de bucurie, şi am fost fixat într-un loc în care sunt şi acum, şi unde mă simt bine. Nu m-a fixat nimeni, nu m-am fixat nici eu; M-A ATRAS LOCUL PE CARE L-AM CONSTRUIT SINGUR ÎN TIMPUL VIEȚII ŞI CARE MI-A FOST REZERVAT PRIN LEGEA ABSOLUTĂ A MERITULUI.

Mă găsesc în locul de odihnă al V-lea, unde este multă veselie, unde toți sunt tineri, ca de 30 de ani, vârsta cea frumoasă, tineri care saltă şi se răsfață în mijlocul unei naturi sublime, ce se apleacă şi serveşte, care bucură şi odihneşte pe toți cei ce ajung în farmecul frumuseții ei.

Nu am regretat de loc când am plecat din coşmarul Pământului. Nu am urât nici Pământul, nici oamenii de pe el, însă am lăsat cu uşurință cătuşele anilor grei, ce atârnau pe amarâtul meu trup. Cătuşele ultimilor ani au îngreunat mai mult ostenitul meu corp, însă mi-au făcut sufletul de o sprinteneală neînchipuită de mine, în faza în care am trăit-o în timpul ultimului an al vieții mele pământene.

Soare, care luminezi şi încălzeşti Pământul, tu, care dai viață la tot ce se mişca şi se zbuciumă pe această planetă, cât de mic eşti tu pe lângă Marele Soare care luminează, care hrăneşte, care dă viață miliardelor de oameni spiritualizați de pe toate planetele, fiecare, mult mai mare decât tine, şi se odihnesc toate în lumina şi căldura ce o primesc de la El!

...

Mă gândesc la natura Pământului, privesc arborii şi florile, câtă viață, gingăşie şi parfum au, şi cu câtă cruzime sunt rupte, puse în vaze cu apă, ca după câteva zile să le cadă petalele. Ele mor, sunt aruncate, şi, la urmă, îşi aminteşte omul cât de frumoase erau când stăteau în grădină! Cum priveau şi ele cerul şi se hrăneau din razele Soarelui, din aerul curat, cât parfum împrăştiau ele! Şi acum, iată, îi pare rău că le-a rupt şi că s-au trecut repede, în loc să fi rămas în rădăcina lor, prin care îşi trăgeau seva şi îşi gustau libertatea.

Cam tot aşa se petrece şi cu oamenii. Că omul este în rădăcina lui, nu prea este luat în seamă de are culoare sau parfum, dar după ce i-au căzut petalele, şi dacă i-au căzut înainte de vreme, silite de o nemiloasă rupere, deşi este apoi pus într-o *vază cu apă*, moare mai devreme decât îi este sorocit. A trecut, s-a scuturat, apoi a fost aruncat la gunoi... Ce folos că-ți pare rău şi că îți aduci aminte de el! Toate regretele sunt zadarnice, şi dacă a rămas cumva vreo petală presată între file, pe ici şi colo, s-a uscat şi ea. Poate şi-a păstrat culoarea, dar parfumul nu-l mai are; s-a dus! Oare unde s-a dus parfumul? Cine l-a luat? Cine l-a strâns? Cine?

Da...

Nici culoarea, nici parfumul nu se pierd, mai ales parfumul.

Este cineva care le-a adunat în cupa lui, mai mult sau mai puțin, depinde de floare, de calitatea florii. Este strâns acest nectar, care construieşte sălaşele nemuririi pentru petalele căzute, sunt strânse de cineva în chip nevăzut, refăcându-se în forma în care a avut-o - şi poate mai perfect - şi ia loc în parfumul pe care l-a avut, ca să-şi continuie viața nemuririi.

Bine este să tai, să cureți o rană, fie la om, fie la animale, fie la plante, rană care ar dăuna întregului organism.

De multe ori însă rănile pătrund în miezul cel mai tainic, de unde nimeni nu mai poate scoate otrava vătămătoare, şi vezi deodată paloarea cum invadează făptura, şi, mai devreme sau mai târziu, se frânge cel atins de nemiloasa rană. I se curmă viața toată. Unde merge cel căzut? Lângă rădăcină? Cine îl ia? Unde îl aşează?

De multe ori, nu are cine să-l ia de lângă rădăcina de unde s-a frânt, fie din cauza mirosului care dărâma pe oricine s-ar apropia de cel căzut, fie că nu se găseşte cine să-l ridice, şi rămâne astfel atârnat în jos, în loc să fie ridicat în sus.

Câți din aceştia nu stau privind cu jale înspre rădăcină, blestemându-şi soarta nenorocită! Nu au avut pe nimeni să-i ajute, fiind singuri şi neputincioşi! Îi privesc toți, îi jelesc, îi compătimesc, însă de la o stare anumită nu mai poate veni nimeni să-i ridice, să-i ajute, decât acei care le-au fost prieteni, frați şi stăpâni.

Dacă nu l-au avut pe Acesta, dacă nu I-ai cunoscut Ambasadorii, care să te arate şi să te prezinte, cei ce stau îmbrăcați în putere şi în lumină, şi stau gata să te ajute, în numele Aceluia pe care L-ai iubit şi L-ai slujit, atunci rămâi agățat de torțele stinse ale necunoscutului, privind rădăcina şi blestemând soarta.

M-am cam întins la vorbă, dar am căutat să văd lucrurile în miez, aşa cum văd acum toți cei ce s-au străduit să vadă. Nădăjduiesc că m-ați înțeles, şi veți putea, cu dramul meu de *sare*, să puteți da gust *hranei* pentru cei mulți.

Eu mă retrag şi vă mulțumesc pentru dragostea ce mi-ați arătat-o. Îți mulțumesc ție, George, pentru că te-ai gândit la mine, m-ai iubit

şi m-ai preţuit mai mult decât meritam. Mulţumesc şi prietenei noastre, pe care am văzut-o în octombrie, şi am fost mândru şi fericit că O ROMÂNCĂ DE A NOASTRĂ STRĂBATE ORAŞELE BUCURIILOR, CONDUSĂ DE CEI CARE ŢIN LEGĂTURA PRIN EA, ÎNTRE PĂMÂNT ŞI VÂRFUL PUTERII, DE UNDE VIN ORDINELE ŞI HOTĂRÂRILE DIVINE.

George: - Prietenilor tăi, mai bine zis prietenilor noştri comuni, vrei să le transmiţi ceva?

V. Voiculescu: - Celor ce mi-au fost prieteni, nu le spun nimic, pentru că nu poţi să le transmiţi nimic; n-or să te poată înţelege niciodată. De aceea, lasă pe fiecare să-şi ude rădăcina plantei lui şi fiecare, după cum se va strădui să-şi cultive parfumul, aşa îl va avea...

George: - Ce cunoscuţi mai sunt cu tine acolo?

V. Voiculescu: - Dintre cei mai cunoscuţi, sunt: DIMITRIE BASARABOV, cel care are moaştele în biserica Patriarhiei Române, CALINIC, vrednicul stareţ de la Cernica, şi mulţi alţii. Dintre cei care nu au fost socotiţi sfinţi, dar care au dus o viaţă plăcută Celui ce apreciază meritele şi dirijează pe fiecare la locul său, face parte şi SHAKESPEARE...

George: - Te-ai întâlnit cu el?

V. Voiculescu: - Da, este cu mine în V. Suntem buni prieteni. Am avut momente în viaţă când m-am rugat lui, ca unui sfânt, să-mi dea o picătură din marele vas ce-l purta în sine, o picătura din apa luminatei lui minţi.

George: - Cu DOSTOEVSKI te-ai întâlnit?

V. Voiculescu: - Da, îl vizitez des, e în stratul IV. Suntem aici un grup foarte închegat şi petrecem de minune. Fiecare avem un cuvânt de spus, dar ne domină Shakespeare. Nici Dostoievski nu e mai prejos, şi, graţie prieteniei şi dragostei ce i-o purtăm, Dostoevski al nostru petrece mai mult cu noi, în stratul V, cu toate că e din IV.

George: - Într-adevăr, sunteți un trio celebru. Păcat că tu nu eşti cunoscut pe plan internațional, cum sunt Shakespeare sau Dostoevski. Poate că, în viitor, sonetele tale vor fi traduse şi în alte limbi, astfel ca tu să-ți poți cuceri dreptul pe care, pe deplin, îl meriți.

V.Voiculescu: - Prea mă ridici în slăvi! Eu totuşi sunt mai mic decât ei, şi, cu toate că e în IV, Dostoevski e deasupra mea. E un autentic filosof!

George: - Mi se pare surprinzător faptul că Dostoevski e numai în stratul IV.

V. Voiculescu: - Nici eu nu ştiu de ce e în IV. Nu l-am întrebat niciodată. Dar să ştii că el se duce în V, pentru că e foarte des chemat. Are mulți admiratori acolo, foarte mulți, şi e asemenea unui păstor care îşi instruieşte fii spirituali.

George: - Îți mai aminteşti unde ai murit?

V. Voiculescu: - Nu mi-a păsat nimic din toate câte am trăit pe pământ. Suferința nu m-a îndurerat, libertatea nu m-a încântat! Eu am trăit mai mult cu lumea spiritelor.

George: - Ce vrei să spui? Vedeai spirite?

V. Voiculescu: - Da, în ultimile 5 săptămâni am fost într-o permanentă convorbire, mai ales cu Shakespeare, venea şi Dostoevski din când în când la mine, veneau şi alții, care îmi sunt acum prieteni. Calinic şi Basarabov, spre exemplu, dar Shakespeare, în ultimile zile nu m-a părăsit. A fost o perioadă în care eu am zăcut nemişcat, doar inima şi răsuflarea o mai aveam. Nu-mi dădeam seama de nimic ce e în jurul meu. Ştiu că veneau la mine, dar nu ştiam cine sunt. Nu pot să spun că mi-am pierdut mințile, dar eram ca inexistent. De aceea, nu-ți pot spune precis unde mi-au pus corpul pământesc (nu ştiam unde e înmormântat, şi voiam să ştiu de el, dar degeaba...) Aşa se întâmplă când te copleşesc bucuriile, disprețuieşti tot ce te trage în jos, cauți să azvârli de pe tine povara pământeană, ca să poți zbura cât mai repede spre înălțimi.

George: - Spune-ne, te rog, dacă-ți mai aminteşti, care dintre spirite te mai vizita?

V. Voiculescu: - În cele cinci săptămâni, au mai venit pe la mine cei la care eu mă rugasem toată viața, "doctorii fără de arginți" Cosma şi Damian. Îmi aduceau atâta parfum, atâta bucurie, atâta linişte, încât simțeam că se desprinde materia de pe mine şi cade... Eram gata în orice moment să zbor. În ultimile zile, au venit la mine zi de zi, m-au întărit, m-au uşurat şi, în cele din urmă, m-au luat.

George: - Cosma şi Damian sunt cu tine, în stratul V?

V. Voiculescu: - Nu, ei sunt din stratul VII, şi, din când în când, vin şi se întreține cu grupul nostru.

George: - Îi chemați voi, sau vin ei, din inițiativa lor?

V. Voiculescu: - Când noi ne strângem în grup şi unul dintre noi are ceva de comunicat - gânduri, vederi, viziuni, intuiții, sau când unul dintre noi scrie un poem deosebit, atunci, cu toții, strânşi la un loc, facem o chemare, şi cei doi vin în mijlocul nostru.

Vreau să vă spun şi eu acum ceva - Doamna Luminii, Georgina, însăşi Ea a venit odată în mijlocul nostru.

George: - Altă vizită mai importantă ați avut?

V. Voiculescu: - Din stratul VIII vine filosoful japonez Man-Tung, care este bun prieten cu Shakespeare. Între ei este o prietenie atât de strânsă, încât ori de câte ori Shakespeare vrea, poate să meargă până în VIII.

George: - Cum aşa? Se încalcă legile straturilor?

V. Voiculescu: - Nu e nici o încălcare de lege. Între cei doi există o prietenie trainică, veche; Man-Tung este cel ce l-a inspirat pe Shakespeare şi Marele Guvernator a aprobat această prietenie.

George: - Foarte interesant ce spui! Aş fi curios să-l cunosc pe Man-Tung! Ar răspunde dacă l-aş chema?

V. Voiculescu: - De ce nu? Să-l chemați şi pe Shakespeare, să vedeți că nu mai termină, atât de multe are de spus!...

George: - Să mă reîntorc la tine. Ieşirea ta din trup a fost grea?

V. Voiculescu: - Nu îmi dau seama. Ieşirea mea a fost lentă. Am început să arunc de pe mine povara trupului din prima săptămână, iar în a cincea am zvârlit tot, şi am zburat.

George: - Adică ai trăit un fel de agonie.

V. Voiculescu: - Nu. Eram mort, deşi eram viu. Cu toate că eram între ei şi vorbeam din când în când cu cei din jurul meu. Eu nu ştiu cum mă socoteau, poate dement, deşi nu eram. Nu ştiu cum mă socoteau, pentru că aproape nu-i mai vedeam. Îi ascultam, le vorbeam, însă nu-mi dădeam seama ce le spun, pentru că eram copleşit de toți cei ce erau în jurul meu, ființe spirituale nebănuite de mintea mea, care îmi aduceau în cupele lor nectar nematerialnic, hrănindu-mă.

George: - În timpul vieții pe Pământ, ți s-a întâmplat să vezi sau să auzi spirite?

V. Voiculescu: - Categoric, nu! Intuiam doar. Îmi imaginam. Aveam sugestii şi câte altele pe care le aşterneam pe hârtie în cinstea şi adorația unor oameni. Poate că erau tot şoaptele unora care stăteau în preajma mea...

Am cerut apoi să privească culorile spirituale de bază pe care le-a avut înainte de a intra în trup.

Veronica: - Gri semi-deschis...

George: - Deci, ai făcut un progres substanțial, ai câştigat mult în viața pe care ai avut-o. De la gri semi-deschis, cât ai avut înainte de a fi doctor, până la gri luminos, cu pete albe... e o distanță apreciabilă!

Veronica: - Te felicităm, bunule prieten al nostru, pentru că în viața pe care ai trăit-o într-un veac atât de zbuciumat, ca acesta în

care suntem noi, ai putut să dobândeşti o haină mult mai frumoasă decât ai avut înainte.

Sunt mândră că eşti român! Să nu mai vii curând pe Pământ, ca nu cumva să pierzi, cum multora li s-a întâmplat, mai mult să piardă decât să sporească!

V. Voiculescu: - Meritul nu este al meu, ci al Celui ce mi-a dat posibilitatea şi puterea de a mai urca o treapta-două, ca prin razele puternice ale Marelui Soare, ici-colo să pună puncte de lumină, aşa cum ai văzut pe veşmântul meu.

NU CRED CĂ MAI VIN CURÂND SĂ MAI FAC O CĂLĂTORIE PE PĂMÂNT, PENTRU CĂ DORESC SĂ MĂ ODIHNESC... ŞI APOI ŞTIȚI PREA BINE CÂTE AM PĂTIMIT...

George: - Îți mulțumim, doctore, pentru bunăvoința şi amabilitatea pe care le-ai avut cu noi! Domnul şi Învățătorul nostru, către care inimile noastră năzuiesc, să-ți răsplătească dragostea şi să te binecuvânteze!

V. Voiculescu: - Rog pe Marele Guvernator să vă dea putere de muncă, răbdare în necazuri, rezistență în ispite şi zbor de şoim spre înălțimi, să ne putem mândri cu munca noastră!...

Primiți toată dragostea mea şi... am plecat.

George: - Îți mulțumim!

Sus

Bucureşti, 15 februarie 1965

***NAPOLEON BONAPARTE* (1789-1821)**

- alb mat dominant, cu puncte gri în jurul gâtului, cordon galben la mijloc; puncte roşii deasupra genunchilor;

- stratul VI

Azi am chemat pe Napoleon Bonaparte, acest ilustru conducător de stat, acest vestit conducător de oşti, acest neîntrecut războinic, care a vrut să creeze O LUME NOUĂ într-un imperiu al filosofiei şi artelor, un om cu idealuri măreţe, un idealist înveterat, un mare spirit organizator şi un genial conducător.

Încă înainte de chemarea lui s-a făcut simţită o atmosferă de o vivacitate crescândă, ce a dăinuit în tot timpul discuţiei, marcând un punct culminant odată cu ultima replică. A venit îmbrăcat ca un cavaler, cu hainele strânse, lipite pe corp, de o eleganţă reţinută, sobră, cu o togă pe umărul stâng şi pe spate, vesel şi plin de vervă. Părea foarte bine dispus. Această bună dispoziţie ne-a transmis-o şi nouă, făcându-ne să-l salutam ceremonios, cu o deosebită emfază. Ne răspunde imediat.

Napoleon: - În numele Aceluia care m-aţi chemat să vin între voi, fiţi şi voi binecuvântaţi şi vă spun bine v-am găsit!

Nu-mi părea deloc surprinzător că un razboinic îmi răspundea cu o binecuvântare. Nu-i de mirare pentru o fiinţă care trăieşte acum pe alte coordonate decât cele în care s-a manifestat. Astfel a continuat.

Cred că mă cunoaşteţi destul de bine din cele ce stau scrise în istorie. Ei, din câte am făcut eu în viaţa pământeană - pentru că nu am avut prea mult timp pentru mine, ci mai mult pentru oameni - s-au luat în considerare EFORTURILE ŞI SCOPUL PENTRU CARE AM DEPUS EFORT. S-au analizat şi meritele şi m-au plasat la locul corespunzător.

De când mi-am văzut meritele, nu am contenit să regret că nu am făcut mai mult. Am venit pe Pământ şi m-am ridicat. După cum ştiţi, am venit cu o forţă deosebită, pe care o avusesem înainte de a coborî a doua oară pe Pământ. Prima dată, prima călătorie pământeană a mea, a fost în Egipt. Am fost luptător pe la faraoni şi am plecat la scurt timp, prin ascuţişul unei săbii, cu un nepotolit dor de luptă.

Acelaşi dor m-a adus înapoi pentru a doua oară, spre a duce mai departe dorinţa, şi mi-am dus-o. Nu-mi pare rău decât că nu am susţinut o activitate mai profundă, în ceea ce priveşte dragostea de

oameni. Acum meditez într-una alături de mari gânditori şi MĂ ÎNTREB CUM SĂ FAC SĂ MAI DOBÂNDESC O CĂLĂTORIE PE PĂMÂNT, PENTRU CĂ TOT MAI CLOCOTEŞTE ÎN MINE DORUL DE A CLĂDI O LUME NOUĂ, UN IMPERIU UNIVERSAL, ÎN CARE SĂ DOMNEASCĂ ORDINEA, GÂNDIREA, ÎNȚELEPCIUNEA ŞI MAI ALES... ARTELE.

George: - Şi de ce nu cobori pe Pământ?

Napoleon: - Noi, cei din straturile superioare avem LEGI FOARTE ASPRE DE FIXARE... E ADEVĂRAT CĂ PUTEM CĂLĂTORI UNDE VREM, PUTEM AJUNGE CHIAR PE PĂMÂNT... DAR... PENTRU A LUA TRUP PĂMÂNTESC, PENTRU A NE ÎNTRUPA, ACEASTA NU O PUTEM FACE DECÂT CU APROBAREA SPECIALĂ A MARELUI TRON DE LUMINĂ.

George: - Şi n-ai încercat să primeşti aprobare?

Napoleon: Da, am încercat, dar mi s-a răspuns că *planul divin de a realiza o lume nouă uzează de alte metode decât ale mele, şi că metodele mele nu vor da rezultate.* De aceea aştept, aştept...

Aştept totuşi ordin de la Marele Împărat, care domina orice mişcare de pe orice planetă, care domină lumile din *straturile celor fericiți*, ale celor ce se răsfață în baia iubirii Lui.

Aştept! El îmi vede dorința, îmi cunoaşte clocotul, şi nu se poate să nu mă sloboadă odată şi odată...

Cred că voi reveni tot aici unde sunt acum... dar setea împlinirii unei dorințe este mai mare decât siguranța liniştii şi a fericirii de aici.

Nici nu râvnesc să fiu mai sus. Sunt mulțumit şi încântat de stratul în care stau. Vreau însă să mai fac ceva, pentru a fi mai mulțumit în această oază a bucuriilor nemuritoare.

George: - Stimate prieten, dorim să-ți vedem culorile de bază!

Napoleon: - Nu am nimic împotrivă. Abia îmi amintesc de momentul când m-am prezentat în fața Marelui Comandant Divin.

Veronica: - Au căzut hainele! E alb mat, cu puncte gri în jurul gâtului, are un brâu galben semi-deschis şi nişte puncte de un roşu aprins deasupra genunchilor care, hm... sunt totuşi frumoase!...

George: - Nu are albastru? *Îl ştiam puţin afemeiat!*

Veronica: - Nu!

Napoleon: - Nu am albastru, pentru că nu mi-am bătut joc de nici o femeie. Mi-au plăcut femeile, e adevărat, dar le-am respectat şi nu am abuzat niciodată de autoritatea ce o aveam..

George: - Dar punctele roşii de deasupra genunchilor, cum le-ai primit?

Napoleon (privindu-le, zâmbeşte)

Napoleon: - Le am *moştenire* de la luptele mele. Trebuia să le am. Nu se putea ca un împărat, care duce războaie peste mări şi ţări, să nu-şi mânjească haina cu sânge nevinovat. Doar ştiţi, când plouă, picăturile de apă uda nu numai holdele, ci şi ţepii, şi ghimpii, iar când seceta se întinde, usucă nu numai buruienile şi ciulinii, ci şi plantele cu rod.

Am aceste puncte, dar nu mi-e ruşine; prin ele se vede vitejia mea! Nu am omorât din patimă, nici nu am răpus viaţa cuiva din interes personal. Mi-a plăcut întotdeauna să lupt, să lupt pentru a realiza o împărăţie a dreptăţii şi echităţii, o împărăţie glorioasă, dar n-am fost un orgolios. Am vrut să dau prilej valorilor să se manifeste, am vrut să asigur condiţii de creaţie pentru filosofi şi artişti, dar nu din orgoliu, ci din iubire şi respect pentru frumos... Vedeţi, doar nu am pe mine galben. Nu m-am trufit cu biruinţele mele, şi de aceea m-aţi văzut vesel şi bine dispus.

Mi-ar plăcea să fiu iarăşi luptător, dar... sincer să fiu, totuşi, nu cu armate, nu cu săbii şi pistoale, nici cu grozăvii ce le-au inventat ştiinţele voastre. Mi-ar plăcea să lupt, să conduc pe un alt tărâm, să lupt pentru a face o singură companie, o singură divizie pentru Marele Împărat, în faţa căruia se închină toţi oamenii şi căruia natura toată i se închină.

George: - Unii te-au înțeles greşit... te-au acuzat de o sete de dominare.

Napoleon: - Nu, am vrut ca toți oamenii să se iubească între ei, să se desființeze granițele, să se poată ridica adevărații merituoşi, pentru a-şi manifesta din plin aptitudinile şi dorințele, fără rețineri şi fără temeri. Am dorit, aşa cum spune în Biblie, să fie "o turmă şi un păstor", să poată *paşte* fiecare în voie, fără să fie urmărit de nimeni. Această dorință poate nu ar fi avut sorți de izbândă şi de aceea soarele vieții mele a apus înainte de vreme, şi a coborât noaptea peste dorințele mele.

George: - Vrem să-ți vedem culorile spirituale de bază înainte de a fi în Franța!

Veronica: - Peste tot alb mat, tot cu puncte gri în jurul gâtului, dar fără acele puncte roşii deasupra genunchilor. Brâul este un galben foarte şters.

George: - Cu cine mai eşti acolo? Ce cunoscuți îți mai sunt apropiați?

Napleon: - Pentru că sunt o fire veselă, pentru că mi-a plăcut mult muzica, caut să am în jurul meu pe muzicieni... Ei vin cu tot felul de instrumente confecționate de ei, formează câte o mică grupare orchestrală, şi când încep să cânte, se adună în jurul lor, nu sute, ci mii...

George: - Cum, există şi instrumente?

Napoleon: - Fiecare îşi continuă activitatea în direcția celei avute pe Pământ. Muzicienii fac muzică, sculptorii plăsmuiesc tot felul de forme, fizicienii se grupează între ei, retrăgându-se prin păduri, şi stau acolo cu lunile; mai sunt şi câțiva matematicieni care fac tot felul de semne şi discută între ei de nu-i înțelege nimeni...

George: - Dar poeți sunt, care să facă poezii?

Napoleon: - Da, cunosc un poet indian din strat cu mine, pe nume Ramah Kindal, care pur şi simplu ne încântă cu versurile sale.

George: - Compune în rime sau în vers alb?

Napoleon: - Şi una, şi alta.

George: - Dar pe ce le scrie?

Napoleon: - Nu le scrie pe nimic, le ține minte. Are o poezie în care vorbeşte despre Zefiria, zeița petalelor şi a parfumului. Are un ciclu de nouă ode închinate acestei zeițe, care este de o frumusețe neînchipuită.

George: - Înconjurat de atât de mulți artişti, cred că nu prea eşti în elementul tău, tu, un luptător...

Napoleon: - Nu, nu! Eu n-am luptat pentru... a lupta, ci pentru a avea o pace sigură, care să nu mai fie amenințată de nici o putere din afară.

George: - Am înțeles aceasta de mult. Să revenim la pasiunea ta pentru muzică. Spui că muzicienii au instrumente. Cine se ocupă acolo de confecționarea acestor instrumente?

Napoleon: - Ei şi le fac. Uite, am să vin cu Beethoven, ca să vă cânte din instrumentul lui preferat.

George: - Desigur, am spus eu entuziasmat. După masă vă invităm pe amândoi. Dar vreau să te mai întreb ceva...

Napoleon: - Acum mai aveți şi alte treburi. Vă las.

George: - Nicidecum!

Privesc spre Veronica şi, într-adevăr, dădea semne de nerăbdare. Mi-am adus aminte imediat că Veronica trebuia să meargă la biserică.

George: - Distinsa mea soție vrea neapărat să meargă la biserică. Crede că dacă nu va fi prezentă la slujbă, Marele Păstor o va exclude din turma lui.

Napoleon: - Fiecare cu credința şi cu pasiunea lui. Eu, la biserică nu prea mă duceam, în schimb, nu aveam linişte dacă nu mă duceam cu ostaşii la luptă.

George: - Ramâne deci să ne vedem după masă.

Veronica: - A plecat!

Sus

Bucureşti, 15 februarie 1965

***LUDWIG VAN BEETHOVEN* (1770-1827)**

- alb mat, cu gâtul gri semi-deschis, curat, fără nici o pată;

- stratul VI.

Abia am aşteptat apropierea serii, nerăbdător de mult aşteptata întâlnire cu unul dintre preferații mei compozitori. Presimțeam o întâlnire cu totul aparte. Am pregătit şi modesta noastră sufragerie, punând două vaze cu flori în fața icoanelor, şi am aprins sfeşnicul cu trei lumânări. Ne-am şi îmbrăcat ca pentru o vizită deosebită. Am pus la pick-up "Simfonia a IX-a Eroica" pe care Beethoven o dedicase lui Napoleon, şi ne-am aşezat la masă.

Răsunară primele două acorduri scurte, pline de vigoare, care parcă trăseseră cortina, lăsând să se desfăşoare anii tumultuoşi de la începutul sec. XIX. Încetul cu încetul, orchestra pregăti atmosfera plină de chemări la luptă, pentru ca tema primei părți să se impună prin tempo-ul ei, dominând în tensiune şi culoare, chemând parcă pe ambii **titani** să se regăsească aici, în polifonia corzilor şi a alămurilor, dinamizate de prezența celor doi **autori** ai nemuritoarei simfonice epopei.

În acordurile năvalnice, pline de forță şi titanism, prinseră contur cei doi chemați, valurile de vibrații alternau cu nostalgiile neegalatului clarinet, care țâşneau din imensul ocean uman, când zbuciumat şi furtunos, când duios şi lin.

Adâncurile mistuiau răstimpurile de liniște, ca niște scurte regăsiri de sine, pentru ca din nou să răbufnească mai ferm, mai cutezător. Era, în acest univers sonor al prezenței lor, un iureș supraomenesc, în care însăși aripile rămâneau neputincioase. Vârtejul acesta te invada, te răpea pur și simplu, răsunând ca o poruncă cosmică în iureș și luptă, solicitându-te la o definitivă și totală opțiune. Sensul dat era fără echivoc, fără derivă.

Te simțeai pe cele mai înalte culmi ale **supraomenescului** nietzcheean.

La un moment dat, reveni clarinetul, într-un dialog neașteptat cu fagotul. Ecoul lor stârni în inimile noastre înfiorare, ca în fața unei glorioase biruințe, ce avea să mai zăbovească încă. Dar ea, biruința, va veni cu siguranță. Se simte, o ascultăm, o pipăim, începe să răsară, vine!... Vine!... Și certitudinea copleșitoarei ei încoronări birui definitiv în finalul primei părți a simfoniei.

Am oprit pick-up-ul. Cei doi ascultaseră într-o poziție de reculegere. Beethoven, cu capul plecat, Napoleon, când meditând, când privindu-și admirativ prietenul. La un moment dat, Napoleon se îndreptă de mijloc, și îl privi țintă pe Beethoven, ca și cum acesta îi prinsese în acordurile lui toate cutele spiritului său, în care însuși Beethoven se regăsea, identificându-se cu țelul napoleonian.

După terminarea primei părți a simfoniei, cei doi invitați își îndreptară privirile spre noi.

Napoleon: - Vă mulțumesc, dragii mei prieteni, pentru prezentarea deosebită a simfoniei pe care prea iubitul meu prieten mi-a dedicat-o. Vă mulțumesc și pentru prietenul meu Beethoven. Am venit cu el la voi din dorința de a vă prezenta o părticică din marile lui lucrări ce le-a compus aici, lucrări neștiute de pământeni.

Veronica: - Beethoven parcă cheamă pe cineva cu mâna... Eee!... Auzi, vine pe niște roți un fel de pianină, cât un fel de masă dreptunghiulară. N-o împinge nimeni. Vine și un scăunel pe rotile...

Geroge: - Din ce e făcută pianina?

Veronica: - E de culoarea stejarului natur, pare dintr-un lemn ca o mătase, adică parcă ar avea mătase prin el, parcă un fel de material plastic translucid... Pe trei laturi are nişte ornamente dantelate. Se apropie. Beethoven s-a aşezat în faţa ei şi a întins mâinile pe claviatură. Pare că vrea să ne spună ceva...

Beethoven: - Preaiubiţii mei prieteni! Ştiu cât sunt de adorat de voi! Ştiu că de multe ori aţi vorbit că sunt nemuritor, ştiu de dragostea voastră înflăcărată faţă de mine, pentru că au ajuns până la mine vibraţiile cuvintelor voastre că aş fi un *sfânt*. *Sfânt* nu sunt, dar mă bucur de frumuseţile şi de pacea oraşului minunat în care stau. Şi cei care sunt consideraţi de către oameni *sfinţi*, datorită diverselor lor eforturi, deşi nici ei nu pretind acest lucru, şi nici nu vor să audă, primesc însă - aşa cum şi eu primesc - admiraţia, adorarea şi preţuirea celor mulţi. Sfânt, drept, bun, nepărtinitor, preacurat şi preaputernic este numai Marele Guvernator Divin. Noi toţi ne socotim doar *slujitori,* îmbătându-ne fiecare în locul unde ne găsim de frumuseţile hărăzite prin legile Divinităţii, ale atracţiei fiecăruia către locul construit de către fiecare, prin eforturile proprii.

Şi acum, pentru că mie îmi place să mai improvizez câte ceva, am să vă cânt mai întâi dintr-o frunză de palmier, pe care voi nu-l cunoaşteţi, pentru că pe planeta voastră nu se găsesc astfel de palmieri. Frunza o port cu mine.

Veronica: - Bagă mâna în sân. A scos o frunză de o palmă, ascuţită. O întinde cu palma şi o duce la gură...

Eram uimit la culme! O vedeam pe Veronica privind cu atenţie concentrată. Beethoven începu să cânte. Eu nu auzeam nimic, dar Veronica, printr-un şuierat al buzelor, reda melodia cântată de Beethoven, cât se poate de bine.

Cântul era asemeni unei arii, de o densitate emotivă neînchipuită. Avea în ea ceva neclintit ca exprimare. Simţeai în ea o balansare lentă, sublimată într-o nuanţare patetică, ce primea în cursul desfăşurării ei gravitate plină de forţă şi pasiune.

Beethoven: - Acesta îl cânt eu când zboară sufletele peste noi spre celelalte oraşe de mai sus, depăşindu-ne. Acum voi reda ajungerea în fața Guvernatorului.

Veronica reluă linia melodică, şi gravitatea de mai înainte se insinua într-o rugă fierbinte care, pe fiecare clipă ce trecea, se transfigura într-o liniştită aşteptare.

Beethoven: - Acum voi exprima momentul în care sufletul, ajuns în fața Tronului, primeşte hotărârea şi este atras de locul fixat.

Reluă tema. Acum se clarifica totul. Tema devenea clară, din ce în ce mai limpede, mai cristalină, aproape voioasă pentru câteva clipe, pentru ca să intervină o ultimă frază, care să readucă ceva din sobrietatea introducerii şi să finalizeze într-un neaşteptat suflu dramatic.

Veronica se îmbujorase, mai ales în partea a doua, şi nu-şi mai putea reține lacrimile.

Cu toate că ultima parte a avut o mişcare mai vioaie, tensiunea creată în primele două părți ne răscolise profund, punând ultima pecete în final.

Veronica nu putea asemui timbrul sunetului scos prin acestă frunza niciunui instrument cunoscut de noi. Poate, poate ceva între fluier şi flaut. Însuşi sunetul părea viu. Fiecare linie melodică părea o surpriză, ce aducea un mesaj.

Nu-mi dau seama cât a durat. Aş considera-o ca pe un scurt poem muzical în trei părți: un Andante, un Grave, şi un Allegro vivace cu surpriza adusă de ultima frază.

Beethoven strânse frunza şi se aşează la pianină.

Veronica: - Ceea ce cântă e mai mult decât o rugă. E un imn, care se înalță şi coboară într-o emoționantă unduire, pentru ca la un moment dat să se oprească!...

Beethoven: - Acest cântec l-am compus în momentul când am dorit să mai fac o călătorie pe Pământ, dar, dându-mi seama că poate nu

ar reuşi, am renunțat şi am întrerupt, aşa după cum ați văzut că am întrerupt brusc.

George: - Cu ce te ocupi tu în lumea ta?

Beethoven: - La noi nu este nici zi, nici noapte, ci o permanentă lumină, pentru că tot ce ne înconjoară este supus nouă şi ne slujeşte, eu mă hrănesc şi mă răsfăț cu orice din natură, făcându-mi tot felul de instrumente, ca să născocesc tot felul de compoziții, de care se bucură toți cei ce mă înconjoară şi, bineînțeles, eu.

George: - Dacă tu ai instrumente, înseamnă că mai sunt şi alții, şi, eventual, mai ai o orchestră cu care cânți.

Beethoven: - Da, suntem un grup. Am un grup de muzicieni foarte dotați, care nu au făcut niciodată o călătorie pe Pământ. Unii dintre ei au călătorit pe alte planete şi, întorcându-se, n-au mai plecat, astfel încât grupul nostru e strâns unit şi facem adevărate minuni în muzică.

Închipuiți-vă, noi cântăm fără partituri! Avem şi compoziții preferate, pe care le cântăm din când în când, dar măiestria noastră cea mai mare este în improvizații...

George: - Excepțional! Eu admir improvizația celor care la noi cântă jazz... Numai marii maeştri pot improviza la noi... Am fost odată la un concert în care un mare vibrofonist, Lionel Hempton, realmente m-a fermecat...

Beethoven: - Dar să vă mai spun ceva. Orchestra mea preferată este natura. Când eu cânt cu frunza mea, toată natura cântă în jurul meu. Îmi răspund florile, îmi răspund pâlcurile de ghirlande ce le oferă arbuştii; arborii îndosebi cântă alături de mine.

George: - Cum? Nu-mi vine să cred! Vegetația poate să scoată sunete?

Beethoven: - Da! Merg, de pildă, în fața unor boschete şi dirijez, iar frunzele lor încep să cânte mai frumos decât oricare orchestră şi, dacă n-aş avea prieteni care să mă oprească, aş dirija secole într-una.

George: - Ai putea aduce măcar un boschet aici, ca să ne dăm seama cum cântă?

Beethoven: - Noi nu! Numai cei din straturile VII, VIII şi IX pot să aducă. Noi, cei din stratul VI, nu putem.

George: - Vreau să te întreb, cum construieşti, de pildă, pianina aceasta?

Beethoven: - Închei, fixez, lipesc... şi mi-o potrivesc cum vreau eu.

Geroge: - Ai şi scule?

Beethoven: - Da, am tot ce-mi trebuie ca să-mi împlinesc dorința. Am fost o fire curioasă. Am vrut mereu să vin cu noutăți... Prietenul meu, Napoleon, este vesel, îl obsedează şi pe el luptele. Eu dau din mâini mereu. Nu pot altfel. Chiar dacă nu vreau, degetele singure se mişcă. FIECARE, CE ARE, ACEEA FACE ŞI REALIZEAZĂ, CEEA CE ESTE ÎN EL. NIMENI NU POATE DA NIMIC, DECÂT CEEA CE POSEDĂ.

Corpul spiritual, care nu moare niciodată, pleacă cu caracterul lui, de care nu scapă. Caracterul rămâne neschimbat. El suferă că ar mai vrea să conduca o armată, pe mine mă chinuie să mai am o orchestră, deşi grupul de care vă vorbeam îmi satisface această sete. Toate, aici, se contopesc într-o fericire unică.

George: - De ce vrei să mai ai o orchestră pe Pământ?

Beethoven: - Nu ştiu de ce! PE PĂMÂNT, OMUL POATE FACE CE VREA. AICI, DEŞI EŞTI LIBER, NU PREA POȚI FACE CE VREI.

George: - De pildă, ce ai vrea să mai faci, şi nu poți?

Beethoven: - Fac tot ce vreau, dau din mâini într-una (Beethoven zâmbeşte...)

Veronica: - Napoleon râde de-a binelea...

George: - Văd că Napoleon este şi el îndrăgostit de tine.

Beethoven: - Sunt mulţi ca el; pentru că le fac atmosfera plăcută, se adună în jurul meu şi, când văd cum petalele unei flori încep să se mişte, se minunează cu toţii. Eu nu vreau, dar încep să dirijez, şi astfel orchestra se şi înfiripă. Cele din jur, animate, răspund prin sunete muzicale, care mai de care mai variate, şi totuşi, într-o unitate miraculoasă.

Napoleon: - Ei, cum v-a plăcut?

Veronica: - Minunat! Aproape că nu m-am dezmeticit din cele ce am trăit... Când ne va mai vizita Doamna noastra Georgina, vă vom chema.

George: - O ultimă rugăminte, Beethoven. Vrem să-ţi vedem culorile spirituale de bază.

Veronica: - S-a ridicat de la pianină, hainele au căzut... E alb mat, cu guler mare gri deschis, luminos. Are pe piept o cupă. Ce-o fi însemnând? Ce înseamnă cupa, iubite Beethoven?

Beethoven: - Puterea harică, pentru a lucra în munca ce ţi se oferă!

George: - Vă mulţumim, dragii noştri, pentru neaşteptata seară pe care ne-aţi oferit-o prin prezenţa voastră şi pentru bunăvoinţa cu care ne-aţi răspuns întrebărilor noastre.

Napoleon: - Vă mulţumim şi noi pentru dragostea arătată.

Veronica: - Au plecat!

Sus

Bucureşti, 15 februarie 1965

COSTICĂ SURDU

- pribeag.

În seara aceleiaşi zile, eram gata să adorm când, deodată, apare în minte un sentiment de teamă nedefinită şi de revoltă în acelaşi timp.

George: - Veronica, te rog să vezi cine e.

Veronica: - Da, a apărut un spirit, e unul cu hainele murdare, e tare speriat.

George: - Cine eşti?

Necunoscutul: - Iertați-mă! Lăsați-mă, nu mai vin!

George: - Dar ce ai făcut?

...

George: - Răspunde, ce ai făcut?

Necunoscutul: - Să nu mă blestemați!

George: - Nu-ți facem nimic, dar spune ce ai făcut!

Necunoscutul: - N-am vrut să-ți fac nimic, doar să te sperii, dar n-am ştiut că voi...

George: - Că noi..., ce?

Necunoscutul: - N-am ştiut că voi aveți puteri asupra mea. Văd că nu mă lăsaşi să plec, şi nu pot pleca...

George: - Cum voiai să mă sperii?

Necunoscutul: - Aşa, asta-i distracția mea... n-am ce face altceva... sperii şi eu pe cei ce dorm...

George: - Şi cum îi sperii?

Necunoscutul: - Mă ating de oameni, trec pe la cei ce dorm şi le suflu în urechi, în nas, mă ating de ei, îi apăs...

George: - Cum îi apeşi?

Necunoscutul: - Aşa, cu mine...

George: - Şi mai cum?

Necunoscutul: - Stau pe ei, se sperie, se zvârcolesc, ţipă...

George: - Ei şi, ce-i cu asta?

Necunoscutul: - Eh, mă distrează, râd şi eu de ei...

George: - Mare haimana eşti! Cum te cheamă?

Necunoscutul: - Costică Surdu.

George: - De unde eşti?

Surdu: - Sunt român, de prin Vlaşca.

George: - Şi când ai murit?

Surdu: - Nu-mi aduc aminte, mai demult!

George: - Pleacă de aici, să nu te mai apropii, *că-ţi turnăm ceva pe cap,* de nici n-ai să te mai poţi mişca, ai auzit?

Surdu: - Da.

George: - Pleacă!

Veronica: - S-a dus, speriat...

Sus

Bucureşti, 28 februarie 1965

IOAN HRISOSTOM

GALILEO GALILEI

SIU KARTA

FILIP MIRLON şi SERAFIA TESNIC

- Călătorie în Zefirius -

Ne-am rugat mai întâi, cum făceam întotdeauna când aveam de cercetat ceva. Am cerut cu insistenţă sprijin, am făcut un apel, cum rareori am reuşit, către cele mai înalte locuri unde vibraţiile noastre au limita de penetrabilitate, şi am cerut să fie supravegheate lucrările noastre şi îndrumate pe etapele potrivite. Ca întotdeauna, ne-am adresat în rugăciune Aceluia care-mi este Domn, Învăţător şi Stăpân - Iisus Hristos, Fiul Luminii, de care mă simt atras şi către care se îndreaptă cu o neegalată sete iubirea mea, setea mea de adevăr, dreptate şi frumos, Fiinţa către care eu sper, către care năzuiesc, pe care îl aştept acolo unde El şi-a fixat cu noi loc de întâlnire - drumul eforturilor neobosite.

Spre deosebire de alte dăți, nu am chemat pe nimeni. Am cerut doar să se coboare pentru o clipă "cei ce au ascultat ruga noastră, mesajul nostru". Mereu cer să fim salvați, să vină să curețe, asemeni plugarului, ogorul de buruieni şi bălării, pentru că nu poate ieşi rod curat în țarina pământului nostru, până ce nu vor fi smulse din rădăcini şi arse toate cele ce stânjenesc şi stăvilesc strădaniile noastre.

După cum am spus, am rugat să vină Cei ce ne-au ascultat, ca să ateste că strigătele noastre nu sunt zadarnice.

Trei minute să fi trecut, şi Veronica anunță venirea unui grup format din cei deja cunoscuți de noi: Ioan Hrisostom, Siu Karta, Galileo Galilei, Filip Mirlon şi îngerul însoțitor al Veronicăi, discul lui Filip, Serafia Tesnic.

Eram curios să văd ce spune.

Începu să vorbească Ioan Hrisostom, mare ierarh al bisericii creştine, ce avusese scaunul în Capadochia.

Ioan Hrisostom: - Eu, care am promis că vă voi ajuta în muncă, totdeauna voi avea grijă de a întinde o mână, pentru a vă împinge în frumusețile cunoaşterii, după care atât de mult suspinați.

Ştiu că bunul meu prieten, Galilei, v-a povestit de măreția, de frumusețea culturii şi civilizației, de avansarea şi superioritatea spirituală de pe o binecuvântată planetă, numită Zefirius... Am discutat despre existența acelei planete eu, care niciodată în viața pământeană nu am auzit despre aşa ceva şi nu am avut preocupările prietenului meu. Preocupările mele sunt cunoscute. Am căutat să ridic inimile celor mici sau mari, pentru a-i lega de un *tron* din care izvorăsc înțelepciunea, lumina şi viața absolută, toate bucuriile.

Doresc însă să privesc spre acele popoare atât de apropiate de scaunul *măririi*, cu inimile şi mintea lor, şi, de aceea, făcând sfat, am hotărât să mergem să le cercetăm, şi, pentru a prezenta cele văzute - o vom lua cu noi pe prietena noastră, într-o călătorie pe Zefirius...

La auzul acelor cuvinte, Veronica încercă un sentiment de teamă, pe care eu am căutat imediat să-l înlătur, chemând-o să-şi dea seama de totalele asigurări ce le avea, fiind laolaltă cu cei cunoscuți de noi.

Într-adevăr, componența grupului era cum nu se poate mai potrivită pentru a nu-i fi teamă. Cum Galilei fusese mai rece cu noi, prezența celorlalți completa şi promitea o siguranță deplină.

George: - Şi unde veți călători?

Ioan Hrisostom: - Vom merge să cercetăm planeta Zefirius într-un oraş - capitală şi să facem o comparație între ceea ce este acolo şi pe Pământ.

Acum, prietene, spune tu!

Galilei: - Ce am de spus e clar. Este ceea ce am hotărât împreună, şi anume că mai bine să vadă, decât să-i spun eu, pentru că, văzând, va comunica. Eu numai o conduc şi-i arăt.

Ne-am ridicat de la masă şi Veronica s-a întins pe pat, pentru a nu obosi trupul care, prin dedublare (desprindere parţială), avea să păstreze în el numai o parte din ***întregul spiritual negativ.*** *Am învelit-o bine cu o pătură, pentru că atunci când a călătorit în straturi, la Poiana, extremităţile corpului ei se răceau. Ceru să rămână descheiată la gât, pentru că aerul curat favoriza bunul mers al lucrării, am ţinut câteva clipe uşa deschisă.*

Se linişti, cu ochii închişi, reda cuvintele lui Ioan Hrisostom.

Ioan Hrisostom: - Acum lasă-ţi haina trupului pământean şi vino lângă noi!

Ioan îi chemă o parte din spirit. Cuvintele fură poruncitoare. Ceasurile indicau orele 21:15. O învăţasem să spună totul despre ea, însoţitorii ei.

Veronica: - Am ieşit. Ioan este cu mâinile întinse spre mine. Am un veşmânt exact ca al lor, cum purtau grecii antici.

Veronica era mirată de haina ce o avea.

Veronica: - Când am îmbrăcat această haină?

Toţi ceilalţi zâmbeau unul la altul.

Ioan Hrisostom: - Altfel nu puteai merge cu noi, dacă nu ai fi în haina care dă putere fiinţei tale spirituale. Noi ţi-am dat aceasta haină, ca să poţi străbate spaţiile, alături de noi. Altfel, nu ai putea urca.

Veronica: - Am exact îmbrăcămintea lor, e un material alb, aruncat şi prins pe umeri, care mă înfăşoară; sunt cu capul descoperit şi cu picioarele goale.

Ioan Hrisostom: - Uită-te mai bine la picioare!

Veronica: - Da, am numai o tălpiţă cu două barete care se leagă de glezne. Uite! S-a deschis un drum. Mă văd întinsă în pat, în capotul meu şi, în acelaşi timp, mă văd în mijlocul lor, în haine la fel cu ale lor... Prietenii m-au înconjurat. Hm! Toţi s-au aşezat într-un

pentagon - Galilei în față, în spate au trecut Siu şi Filip, în dreapta Ioan, iar Serafia în stânga mea.

George: - Interesantă gardă!

Ioan Hrisostom: - Ceea ce vezi este spre apărarea ta, să nu te atingă nimic la *graniţele* prin care trecem.

Veronica: - Între ei s-a făcut un cordon, care parcă limitează perimetrul în care sunt închisă. Am plecat!

Ceasul indica ora 21:20. Veronica nu dormea, starea ei era identică cu aceea din transele ei obişnuite, păstrând contactul cu viaţa din jur. Ca să mă conving, am întrebat-o dacă îi este frig. "Nu, nu, zise Veronica. M-ai învelit bine. Scoate-mi, dacă vrei, pâslarii din picioare." M-am ridicat, şi, privind, abia atunci am observat că se întinsese în pat cu pâslarii de casă. I-am scos, şi i-am învelit picioarele cu un cojocel. I-am luat pulsul, era normal, rar dar regulat. Picioarele şi mâinile îi erau calde. La Poiana, cu câteva luni în urmă, îmi amintesc că se răcise imediat după ce părăsise trupul. Explicaţia este în faptul că acum, după numeroase călătorii (desprinderi) făcute numai în doi, căpătase o energie mai mare, rezultată din activitatea spirituală şi efortul depus. Corpul spiritual deci, asemenea celui trupesc, creşte în puteri şi rezistenţă prin exerciţiu. Iată un lucru important.

Veronica: - Mergem ca pe un bulevard, cu livezi de pomi de o parte şi de alta, totuşi, parcă urcă o scară... Pomii parcă ar creşte în dimensiune. Nu cunosc nici drumul, nici plantele. Parcă suntem frunze duse de o apă.

Galilei: - Vom trece prin preajma Lunii.

Veronica: - Am plecat noaptea. Acum este lumină, văd Soarele.

George: - Priveşte de unde ai plecat!

Veronica: - Văd Pământul în jos, peste umărul stâng, sus e Soarele.

Galilei: - Vom trece aproape de el. Priveşte în urmă!

Veronica: - Ce mic e Pământul! Aproape că nu mai văd nimic pe el.

Galilei: - Vezi munții?

Veronica: - Ca nişte umbre. Oceanele se văd ca nişte pânze de mătase sau ca o sticlă lustruită. Dar cum asta? Era noapte când am plecat!

Galilei: - Pe drumul nostru este zi. Soarele luminează...

Veronica: - Simt o căldura crescândă.

Galilei: - Ne apropiem de Soare!

Veronica: - Acum simt un aer foarte tare, de ai crede că te face gheţar.

George: - Ce sunt aceste variațiuni de temperatură pe care le simte Veronica?

Galilei: - Sunt variațiunile păturilor atmosferice.

Veronica: - Ne apropiem de Soare! Simt căldura mai tare...

George: - Voi o simțiți?

Galilei: - Noi nu. Pentru noi, temperatura e constantă.

Veronica: - Văd Luna mare, mult mai mare.

George: - Priveşte spre Pământ şi fă o comparație cu Luna.

Veronica: - Acum Luna şi Pământul au mărimi aproape egale.

Galilei: - Să citeşti, prietenă a noastră, să înveți, ca să ştii ce sunt cele ce vezi şi ceea ce vei mai întâlni în cale. Până la Zefirius vom trece pe lângă Lună şi pe lângă alte două planete, de care vă spuneam.

George: - Luna are ceva viață?

Galilei: - Are ceva vegetație negativă, dar care nu se vede decât de către spirite...

Veronica: - Soarele este acum mai mare decât Pământul. Oare e mai mare?

Galilei (râde): - E de câteva zeci de mii de ori mai mare decât Pământul.

Veronica: - Soarele e ca un bolovan de foc care arde! Cun nu se loveşte Soarele de Lună şi de Pământ? Cum de nu se lovesc una de alta?

Galilei: - Sunt politicoase! (râde) Sunt distanțe mari şi legi care le opresc...

George: - Galilei, Soarele este chiar atât de fierbinte?

Galilei: - Nu, nu! Căldura este rezultatul radiațiilor lui, a luminii lui puternice, care face ca Pământul să se încălzească prin interferența radiațiilor solare cu cele emise de Pământ.

George: - Voi puteți merge în Soare?

Galilei: - Da, pentru că lumina lui, energia lui este mai mică decât a noastră.

George: - Pe Soare există viață? Ceva vegetație?

Galilei: - Nu, nici un fel de viață!

George: - Din ce este făcut Soarele?

Galilei: - Este dintr-un material cristalin cu o energie puternică, pe care a acumulat-o în evoluția lui şi care radiază în permanență o lumină imensă.

Veronica: - Simt o răcoare. Mergem parcă în jos.

George: - Galilei, faceți efort pentru a merge?

Galilei: - Efort este, pentru că avem pe cineva care nu este din lumea noastră, şi trebuie să păstrăm legătura între cele două corpuri.

George: - Cum se face legătura?

Galilei: - Printr-un fel de fir electric!

George: - Din ce este firul?

Galilei: - Din substanța *Ființei* Veronicai.

George: - Îl vezi, Ninel?

Veronica: - Da, e ca un fir de păianjen...

George: - Prin firul acesta pesemne vorbesc şi eu cu voi, şi tot prin acest fir transmite ea ceea ce voi spuneți acolo.

Galilei: - Desigur.

Să explic puțin. Cei cinci aveau corpurile spirituale negative integrale şi, prin aceasta, totala libertate de a se mişca în spațiu. Veronica era numai o parte (nu am studiat în ce proporție plecase). Această parte "plecată" avea mai puțină libertate de mişcare, deoarece manifesta atracție față de partea care era în trup. Astfel, dacă ar fi fost singură, n-ar fi putut să înainteze la distanțe atât de mari. De aceea, partea plecată avea nevoie de un plus de energie, pe care ea îl absorbea din cei cinci care o însoțeau, asemenea unei formațiuni atomice, în care atomii se leagă între ei prin forțe de coeziune. "Cordonul" - acel "fir de păianjen" , păstra legătura celor două părți, cordon care avea şi funcția de legătura, de transmisiune, prin care eu vorbeam, eram auzit, şi prin care şi ceilalți vorbeau, Veronica fiind ca un telefon, însă având un minim contact cu lumea celor din jur.

Galilei: - Acum să te aştepți la o temperatură extrem de scăzută. Suntem în zona cea mai apropiată de Lună.

Veronica: - Vai, ce rece e!

...

Galilei: - Am trecut pe lângă Lună, cum treci pe lângă un oraş care se apropie, îi vezi periferia şi îl laşi în urmă. Ne-am abătut din drum şi am mers pe o tangentă curbă la suprafaţa Lunii. Acum urmează "stratul dur".

Veronica: - Am ajuns în el. Simt nişte vânturi puternice, magnetice. (Apoi, peste câteva clipe...) Am trecut de el! Mergem mult mai repede.

Galilei: - Ne ajută respingerea Lunii, pe de o parte, iar, pe de alta parte, folosim atracţia planetei spre care ne îndreptăm.

Veronica: - Văd în spaţiu nişte pomi care luminează...

George: - Despre ce este vorba, Galilei?

Galilei: - Sunt locurile lor de formaţie.

George: - Şi de ce luminează?

Galilei: - Este energia care au acumulat-o prin evoluţie.

George: - Vrei să spui de care planetă ne apropiem?

Galilei: - Ne apropiem de una din cele cinci planete; se numeşte Tarnium, nu mai zăbovi!

George: - Planeta aceasta este văzuta de pe Pământ?

Galilei: - Nu-mi dau seama! Posibil că nu, deoarece radiaţiile ei sunt mult mai puternice, şi din cauza aceasta este invizibilă pământenilor.

George: - Veronica, priveşte Pământul, Luna şi planeta către care vă îndreptaţi, şi apreciază mărimile!

(ora 22:51)

Veronica: - Pământul este acum cât un miez de alună, Luna ceva mai mare, iar planeta către care ne îndreptăm e din ce în ce mai mare.

Galilei: - Planeta Tarnium este mai mică decât Pământul. Pe jumătate din această planetă nu locuiesc oameni. Este numai vegetație şi faună. Partea cealalta însă e locuită de oameni de nivelul nostru cultural şi ştiințific. Ştiința totuşi, e mai avansată. Spiritual însă, este mult mai evoluată decât Pământul. Nu cunosc răutatea, şi au descoperit cu mult înaintea voastră energia atomică.

George: - Nu ştii cumva cât este de mare?

Galilei: - Este ceva mai mică decât Pământul, după aprecierea mea, are circa 25-30.000 km. în diametru.

George: - Poate este planeta Marte. Ea este aproape jumătate cât Pământul.

Galilei: - Nu aş putea preciza.

Veronica: - Dar ce este asta?! Parcă este înconjurată de apă.

Galilei: - Nu, este o pătură atmosferică.

George: - Cred că numai venind într-un observator astronomic terestru, la un telescop îndreptat spre locul presupus al planetei pe care îl vei indica tu, se va putea verifica vizibilitatea acestei planete.

Galilei: - Va fi nevoie, desigur, şi de această verificare, şi atunci veți şti sigur dacă este sau nu vizibilă.

Veronica: - Ne apropiem cu mare viteză de planeta Tarnium. Simt un parfum deosebit... Uite, ne apropiem de nişte munți! La poalele lor se văd parcă un sat şi mai departe un oraş... Gata! Suntem în el. Ce minunat parfum simt, ce arhitectură splendidă! Ce multe arcade! Tu să fii aici, să vezi! Văd şi oameni, dar parcă-s mici, sau mi se pare.

Galilei: - Ți se pare. Nu sunt mici. Sunt ca noi.

George: - Ei au acelaşi Soare cu noi?

Galilei: - Acelaşi, priveşte!

Veronica: - Da, tot Soarele nostru luminează şi la ei. Văd case mari, blocuri splendide, multă lume, multă animaţie pe străzi...

George: - Maşini vezi?

Veronica: - Maşini? Da, văd de tot felul!

George: - Ce populaţie are planeta aceasta?

Galilei: - Populaţia este puţină, circa 17-18 miloane locuitori. Mai puţin de o pătrime din suprafaţa planetei este populată, restul nu, din cauza prea multor animale de mărimi imense, care ar putea ataca omul; în credinţa localnicilor intră atitudinea că nu trebuie să deranjezi aceste animale.

Mai e ceva... la ei sunt foarte puţine naşteri. Din 1000 de femei, dacă sunt cinci care să poată naşte. Este o atmosferă neprielnică pentru naştere de copii.

Veronica: - Gata, nu se mai vede oraşul... Bărbaţii erau îmbrăcaţi în odăjdii, precum preoţii noştri, iar femeile purtau voaluri de diferite culori vii şi foarte frumoase, aruncate peste corp şi prinse pe umăr, ca la romani, bărbaţii aveau pe cap pălării înalte...

(Ora 23:10)

Viteza s-a mărit.

Galilei: - Acum ne ajută atmosfera. E mai prielnică.

Veronica: - Ce rapiditate! Departe se mai vede o Lună! (Galilei se întoarce şi râde. Pesemne că nu-i Luna, o fi altă planetă)

George: - Cât de departe e Pământul acum?

Veronica: - Se vede cam jumătate din Luna pe care o vedem noi pe cer şi parcă e luminată.

Galilei: - Priveşte Luna, prietena noastră, priveşte! Ceea ce vezi acum nu este Luna, ci o altă planetă locuită. Populația este aici extrem de numeroasă. De aici, mergem direct în Zefirius. Ai s-o vezi numai în trecere. Nu-i timp de trecut prin toate.

Localnicii numesc această planeta Taitun, ceea ce pe limba lor înseamnă "Mărime de necuprins". Ei spun că este mai mare decât Zefirius, ceilalți susțin ca a lor e. Cert este că nivelul civilizației este, după mine, mai mare pe Zefirius şi spiritualitatea este mai evoluată. Aceasta o spun fără părtinire. Se văd însă unii pe alții, şi comunică perfect prin radio şi televiziune.

George: - Pământul se mai vede acum?

Galilei: - Uite-l, se vede!

George: - Oare pământenii văd aceasta planetă?

Galilei: - Eu sunt încă nedumerit dacă aceste planete sunt cele descoperite de pământeni sau altele. Se va putea constata însă prin aparate speciale. Nu e grabă.

George: - O fi Uranus sau Jupiter.

Galilei: - Aceasta numai savanții voştri vor putea spune, cu puternice telescoape...

Deci, această planetă, Taitun, este populată. Populația e foarte densă. Are floră, faună, este bogată în minereuri de aur, argint, cupru şi uraniu în cantități enorme; are sol fertil, bogat, iar subsolul e şi mai bogat. N-avem timp să discutăm în detaliu despre acestea.

(Ora 23:25)

Veronica: - Ne apropiem de Taitun, acum e foarte aproape, văd munții împăduriți...

George: - Priveşte în urmă! Ce vezi?

Veronica: - Văd Soarele foarte, foarte mic, mult mai mic decât îl vedem noi de pe Pământ şi totuşi este foarte multă lumină.

Galilei: - Planeta Taitun este luminată din două părți, dintr-o parte de Soare, iar din cealaltă parte, de Oraşul de Aur cred... Însă este posibil să mai fie un Soare pe cealaltă parte. Nu ştiu sigur, nu am întrebat. Zefirius are aceeaşi situație. Aceste două planete, Taitun şi Zefirius, sunt luminate din două părți.

George: - Ce mai vezi jos, în spate?

Veronica: - Mai văd Luna, ceva mai mare ca o stea, şi planeta Tarnium. Dar unde o fi Pământul?

Galilei: - Acela!

Veronica: - Tocmai acolo? Nu s-a rupt firul meu de legătură? (Serafia râde...) Ştiți cum se vede Pământul? Ceva mai mare decât Luceafărul nostru. Ce facem? Nu coborâm pe Taitun?

Galilei: - Nu avem timp să ne oprim aici. Ne îndreptăm spre Zefirius.

(Ora 23:30)

Veronica: - Parcă am luat-o spre dreapta şi am făcut o curbă mare. Iarăşi e vegetație, sunt lunci cu un fel de vegetație pitică.

George: - Ce fel de vegetație este aceasta, Galilei?

Galilei: - Nu-i nici o luncă şi nici o vegetație. Sunt impurități atmosferice. I se pare ei că e vegetație.

George: - Cum mergeți, Veronica? În ce direcție ați luat-o?

Veronica: - Nu mă pricep să spun, în sus, în jos, nu ştiu... (Galilei râde) Oare n-am să mor?

George: - De ce râzi, Galilei?

Galilei: - De copilăria prietenei noastre.

Veronica: - Mă minunez de Siu, cum de e aşa tăcut!

George: - Ai mai fost prin locurile acestea, Siu?

Siu: - *Eu am alte treburi, n-am timp să merg printre stele, zise Siu zâmbind.*

George: - Mergeți cu mult mai repede decât rachetele! Ce n-ar da oamenii să aibă *racheta* noastră!... Ei, ce vezi în cale?

Veronica: - Văd într-adevăr ceva, parcă este o cizmă.

Galilei: - Nu este chiar o cizmă, umbra aceea e ca o cizmă, dar e un oval. Nu e aşa?

Veronica: - M-am prostit! Nici pomeneală de cizmă, e într-adevăr un oval de mărimea Soarelui văzut de pe Pământ.

Galilei: - Aceasta este Zefirius.

Veronica: - Mergem cu o rapiditate nemaiîntâlnită. Zefirius se măreşte văzând cu ochii. Se măreşte... se măreşte... ce viteză uluitoare!

George: - Caută Soarele cu privirea!

Veronica: - Îl văd! E cam cât o treime din Lună. Ne apropiem, şi simt o atmosferă tare plăcută. Un vânt uşor, o adiere care te mângâie parcă...

George: - Galilei, poate îi faceți o vizită lui Dihta Nahti!

Galilei: - O să mergem la Dihta Nahti. Poate ne putem vedea. Viteza pe care o avem este într-adevăr uluitoare, ca gândul, cum spuneți voi.

Veronica: - Suntem deja deasupra unor pomi înfloriți. Galilei spune că sunt pomi fructiferi. E o suprafață imensă de pomi înfloriți.

Galilei: - E într-adevăr imensă acea suprafață şi, la viteza cu care mergem, pare că nu se mai termină. Pe aceştia nu i-a răsădit nimeni. Cresc, cum cresc la voi pădurile, fără să aparțină nimănui. Sunt ai tuturor. Aici este un sol foarte bogat, iar subsolul este cum nu se poate mai bogat, minereuri de la cele inferioare până la cele

superioare, în cantități imense. Uite, în spatele acestui munte, se văd casele unui sat...

George: - Cum sunt casele?

Veronica: - Casele sunt mari, frumoase, cu şosele... Ce ordine, ce frumusețe! Sunt acoperite parcă cu solzi, au un singur etaj şi învelişul este dintr-un material lucitor.

Galilei: - Ei, acum ne apropiem de capitala întregii planete, Ghigancia, care în limba lor înseamnă *frumusețe.* De aici, o luăm la dreapta.

Veronica: - Văd nişte turnuri înalte!

George: - Nu cumva sunt blocuri de locuințe?

Veronica: - Da, da. Sunt un fel de blocuri de locuințe. Parcă au o sală în spirală pe de laturi. Sunt enorm de mari.

Galilei: - Blocurile au galerii deschise, pentru aerisirea vegetației din ele, logii, cum le spuneți voi.

Veronica: - Ce dantelării! Câte ornamente pe la ferestre şi uşi. Au parcă broderii, cu figuri ca nişte basoreliefuri, statui prin grădini, în fața blocurilor, multe figuri sprijină statuile, ținând loc de coloane.

Văd maşini, lume multă pe străzi, toată lumea poartă haine lungi, şi femeile umblă înfăşurate în pânze de culori foarte diferite şi lucioase. Parcă sunt din fir de aur sau de mătase. Aceste pânze sunt prinse pe umăr, celălalt umăr e gol. Femeile mai poartă pălării splendide, cu voaluri...

George: - Apropiați-vă mai mult de una!

Veronica: - Ne-am apropiat! Au bijuterii la mâini, ca nişte brățări în filigram, care acoperă aproape trei sferturi din antebraț. Au şi ceva în jurul gâtului, care prinde şi umerii, ceva ca de aur, care scânteiază! Ce fermecătoare sunt! Mâinile sunt acoperite de dantele. Bărbații sunt simplu înfăşurați în aceste pânze. Pe cap poartă un fel de acoperământ, cu trei colțuri.

Galilei: - Ei le spun *triunghiulare*, adică un simbol al întreitei puteri. Dacă observi, au trei colțuri în formă de triunghi, un colț în față, celălalt spre spate, iar al treilea spre stânga. Partea din dreapta este fără colț; de acolo vine lumina.

Veronica: - Le poartă într-o parte, ca un basc cu colțuri. La gât au şi ei dantele, iar pe piept, un jabou, dantelat şi el. Atât.

George: - Bijuterii au?

Veronica: - Nimic. Oamenii se uită după noi.

George: - Au mediumitate aşa de avansată, de ne văd?

Galilei: - Nu ne văd chiar toți, însă cei mai mulți se întorc şi se uită după noi. Ei au o mediumitate aşa de avansată, încât văd paralel, în trup şi în spirit.

George: - Opriți-vă la unul dintre ei, să vedem ce spune!

Veronica: - Ne-am oprit în dreptul unui bărbat care ne priveşte cu mirare... Galilei vrea să-i vorbească.

Galilei: - Ne cunoşti?

Barbatul: - Văd că nu sunteți de pe planeta noastră.

Galilei: - După ce ne cunoşti?

Barbatul: - După miros! Aveți două feluri de mirosuri. Dați-mi voie să mă apropii.

Veronica: - Bărbatul se apropie, este nelămurit.

Barbatul: - Nu ştiu de unde veniți, nu ştiu de unde sunteți, de la noi în nici un caz nu! Cinci din voi aveți un miros aparte. Dânsa (arată spre mine) are alt miros. Voi sunteți dintr-o lume, dânsa de pe alta.

Galilei: - Cu ce te ocupi?

Barbatul: - Sunt profesor. Predau limba şi literatura. Spuneți-mi acum şi mie, de unde este dânsa?

Veronica: - Arată spre mine...

Galilei: - Dânsa este de pe planeta Pământ.

Barbatul: - Pământ?! Ce este Pământul?

Galilei: - O planetă locuită.

Barbatul: - Planetă?! Noi nu ştim, nu a apărut în aparatele noastre.

Galilei: - O să apară! Rămâi cu bine!

Veronica: - Bărbatul s-a înclinat în fața grupului nostru şi a rămas uitându-se după noi. Se şi strânse un grup de curioşi care ne priveau.

Galilei: - Ne apropiem de casa lui Dihta Nahti, mai bine zis de palatul lui, bătrânul prooroc şi înțelept al întregii planete, ascultat de către toți locuitorii ei.

Veronica: - Intrăm într-adevăr într-un palat de vis! Extrem de ornamentat şi mare, cu o fațadă splendidă. În față e o grădină cu fel de fel de flori şi alte plante, parcă e un palat regal. Galilei merge ca la el acasă.

Am intrat! Ce sală, ce plafoane! Cineva ne iese în întâmpinare, într-un salon cu ornamente ca o broderie. O arhitectură nemaiîntâlnită!

Un om se apropie de noi. Se înclină grupului nostru până la pământ. A rămas aşteptând cu capul plecat. Şi-a scos de pe cap acoperământul şi îl ține într-o mână. Nu are nici un fir de păr pe cap.

Galilei se uită către Ioan Hrisostom.

Ioan Hrisostom înaintează către Dihta Nahti.

Ioan Hrisostom: - Ridică-te, frate Dihta Nahti, în numele Marelui Guvernator al Universului! Ridică-te, frate, priveşte-ne, vorbeşte-ne, să ne putem înțelege!

Veronica: - S-a ridicat, se aşeaza turceşte jos şi îşi întinde mâinile spre grupul nostru.

Dihta Nahti: - De unde mie atâta cinste să primesc în casă oaspeți atât de mari? De unde mie atâta onoare? Cine mi-a făcut această favoare decât Creatorul Luminii, Stăpânul Minții, Cel ce a plăsmuit inima! Voi veniți la mine? Dați-mi binecuvântarea voastră! Nu voi lăsa mâinile mele în jos până ce nu mă veți binecuvânta! Ştiu cine sunteți, ştiu de unde veniți, ştiu care vă este misiunea şi, în numele Aceluia în care ați venit la mine, vă cer dragostea voastră!

Veronica: - Hrisostom l-a sărutat pe cap, el a lăsat mâinile în jos şi s-a ridicat în picioare, s-a înclinat din nou, ne-a privit încă odată, apoi a luat-o înainte, conducându-ne.

Ce ornamente! Nu am mai văzut aşa ceva! Deschide două uşi pe rotile, în dreapta şi în stânga. Am intrat într-o altă cameră, cu o masă mare în mijloc, cu picioarele joase. În jur, nişte taburete, ba nu! Au speteaza acoperită de culoare violet. Lemnul - poate că e lemn, nu ştiu precis – este de culoare neagră, lăcuit, luceşte, şi pe margini sunt pietre scumpe bătute direct pe acest lemn. Ne invită pe scaune, însă ai noştri nu stau. Păstrează acelaşi pentagon. Hrisostom a revenit în dreapta mea.

Ioan Hrisostom: - Ce ştii despre noi, prietene?

Dihta Nahti: - V-am cunoscut de la distanță după miros şi v-am ieşit în întâmpinare. Ştiu că sunteți oameni ca şi noi, din locuri de mare fericire şi frumusețe, iar acea *mititică* din mijloc, pe care o aduceți de la distanțe enorme, e de pe o planetă ce nu e cunoscută la noi. Mă bucur că mi-ați făcut această onoare, ajutându-mă să văd oameni de pe planete necunoscute.

Vă mulțumesc, şi, în numele Părintelui Luminilor, în numele Marelui Soare care dă viață, vreau să fie ajutați spre a reuşi în munca pentru confrații lor.

Galilei: - Poate vrei să ştii cum ne cheamă?!

Dihta Nahti: - Nu-i nevoie, pentru că vă ştiu pe toţi cum vă cheamă.

Ioan Hrisostom: - Te vedem că ai ajuns la înălţimi mari, să gândeşti şi să vezi cu ochii materiali ceea ce noi vedem cu ochii spiritului.

Dihta Nahti: - Pentru aceasta, nu mi se cade să mă laud, căci ceea ce am se datoreşte Aceluia care le hărăzeşte pe toate şi le hotărăşte prin legile Sale divine.

L-am rugat pe Dihta Nahti să sprijine el personal şi cei din jurul lui strădaniile tuturor celor care caută pe Pământ să-şi aducă confraţii la o unitate de gândire şi de acţiune. La aceasta, iată ce răspunde el.

Dihta Nahti: - Prietene, când aveţi aşa prieteni, în faţa cărora mă închin şi eu, de ce mai cereţi sprijinul meu şi al acelora de lângă mine? Eu rămân recunoscător celor prin care mi-a fost hărăzit să aflu de voi şi cu aceasta ocazie am văzut că aceşti mari oameni, ce stau în faţa mea, sunt de pe planeta voastră, şi dacă ei sunt unde sunt, au mai multă putere decât mine să vă ajute, întrucât au plecat din mijlocul vostru, de pe aceeaşi planetă. Eu nu ştiu ce am fost mai înainte, dar acum mă închin Aceluia pe care îl doresc să mă ia în braţele Lui şi mă rog pentru ai mei ca şi pentru voi; chiar acum voi înălţa un gând către Marele Soare.

Veronica: - Se aşează iar turceşte şi întinde mâinile. Buzele i se mişcă, spune ceva ce nu înţeleg...

...

Acum s-a ridicat şi se înclină. Noi ne închinăm la rându-ne în tăcere şi pornim. Am ieşit luând-o pe o stradă de lângă blocuri. Ne iese cineva în cale, cu mâinile întinse şi se îmbrăţişează cu Galilei. Ce vorbesc ei, eu nu înţeleg. Galilei vorbeşte, pesemne, în limba lui. Se întoarce către el şi ne prezintă. Şi el se închină ca celălalt. Probabil acesta este salutul lor. Galilei a pronunţat numele Pinki. E prietenul lui.

L-am rugat pe Galilei să facă ceva, să înțeleg şi eu ceea ce vorbesc ei. Galilei ne-a prezentat pe fiecare şi-i vorbeşte despre planeta noastră. Pinki spune că nu-i este străină, pentru că Galilei i-a mai vorbit despre ea. Galilei l-a rugat acum să scoată aparatul ce-l poartă, ca să-l văd şi eu. E un aparat mic, cu un ecran minuscul de televizor. Iată, au apărut în ecran nişte oameni. Ceva artişti, este emisiunea planetei vecine, ne spune Pinki.

George: - Întreabă-l, Galilei, cum stau ei cu elementele radioactive.

Galilei: - Spune că sunt asemănătoare cu ale Pământului, însă cu radioactivitate de 15 ori mai intensă.

(Ora 0: 42)

Veronica avea aproape patru ore de când plecase şi obosise.

Veronica: - Şi-au luat rămas bun şi am pornit rapid. Viteza este mult mai mare..

George: - Se vede Pământul?

Veronica: - Nu, nu-l văd.

Galilei: - Ai să-l vezi după o curbă. Mergem mult mai repede şi fără ocoluri. Celelalte planete vor rămâne în dreapta. Uite, acolo, este Luna. Acela este Soarele...

Veronica: - Ce mic e!

Galilei: - Acum dăm curba şi mergem în linie dreaptă.

...

George: - Te simți obosită, Veronica?

Veronica: - Da.

George: - Dar voi, dragii noştri?

Galilei: Noi nu suntem obosiți. Nu avem neputințe fizice, ca voi, am scăpat de acestea...

Acum poți vedea Pământul!

Veronica: - Da, îl văd! E însă puțin mai mic decât Luna.

...

Veronica: - Ne apropiem de Pământ. Simt un miros neplăcut şi greu. Parcă e un miros de mangan, gaz, cărbune, aşa ceva... E o atmosferă infectă! Uite, Marea Neagră! Caspica! Mai încolo e Asia Mică, văd şi Dunărea... Gata! Am ajuns! Am reintrat în mine!

(E ora 0:59)

Întoarcerea a fost mult mai rapidă.

Galilei: - Şi acum, mulțumiți de cele ca ați văzut, vă lăsăm. Când o să-ți aduci aminte de cele ce ai văzut, să povesteşti. Cu ocazia aceasta, m-ai scutit pe mine...

George: - Vă mulțumim, bunii noştri prieteni, pentru inițiativa voastră! Să fie binecuvântată dragostea voastră, ce ați arătat-o pentru a împlini dorințele noastre de a pătrunde în cele necunoscute.

Marele Guvernator Divin, Domnul tuturor Luminilor, să vă lumineze, să vă desăvârşească starea şi să vă aducă mereu între noi pentru o armonioasă şi rodnică colaborare.

Ioan Hrisostom: - Dorința voastră să fie împlinită! Fiți binecuvântați, iubiții noştri prieteni şi frați!

Veronica: - Au plecat!

Sus

Bucureşti, 29 februarie 1965

Chemăm pe **GALILEO GALILEI** şi vine **SIU KARTA.**

Doream de mult lămuriri asupra planetelor şi a straturilor. Despre locul şi poziţia lor în spaţiu – distanţe, dimensiuni şi caracteristici. L-am chemat pe Galilei. Nu a trecut nici un minut şi ne pomenim cu...

Siu Karta: - Nu-l mai aşteptaţi pe Galilei, pentru că nu poate veni. Este la un tânăr, student în Londra în anul I, care studiază în paralel matematicile, fizica şi astronomia. Stă lângă el şi îi şopteşte ceea ce el nu a putut spune la timpul său. Tânărul caută să descopere lucruri noi şi stă lângă el, fără ca tânărul să-şi dea seama, îi vorbeşte şi-i arată ceea ce trebuie să descopere el oamenilor. Aşa că, dragii mei, nu-l mai aşteptaţi. La orice chemare a voastră căreia nu i se poate răspunde, îi iau eu locul şi vin să vă comunic.

George: - Bine, Siu, îţi mulţumim! Am să te întreb totuşi pe tine, poate ştii. Uite, am citit zilele trecute în ziar că, dinspre constelaţiile Săgetător şi Pegas, s-au recepţionat, de către centrele noastre pământene de cercetare a radiaţiilor cosmice, nişte semnale radio punctiforme emise – se presupune – de un puternic centru de emisie care a lucrat pe frecvenţa de 900 megahertzi. Ai ceva cunoştinţe de existenţa unui astfel de centru, condus de fiinţe ca şi noi? Există asemenea aparaturi pe acolo?

Siu Karta: - Despre aceasta vă va vorbi Galilei mâine. Vă spun următorul lucru: chemaţi-l, nici mai devreme, nici mai târziu de ora 10,00. Tocmai despre aceasta se ocupă cu acel tânăr, pentru a-i arăta lucruri minunate. Chemaţi-l la ora 10,00 seara, când el încă nu-i plecat. Pe la ora 12,00 noaptea trebuie să se ducă la acel tânăr. Este ora când învăţăcelul studiază şi meditează. Tânărul nu stă singur în cameră, şi, după ce ceilalţi se culcă, el se scoală, simte nevoia să fie singur, să mediteze, să pătrundă ceea ce nu găseşte scris. Atunci, Galilei îi prezintă cartea lui şi-l învaţă să aplice. Câteodată îl scoală din somn, dar după 12,00 noaptea. La el este mai devreme, la voi este prea târziu, şi nu se poate opri! Luaţi-o voi înainte!

Au continuat apoi discuţiile cu Siu, rugându-l să vină, şi, din vorbă în vorbă, Veronica îl întreabă despre acea perioadă din viaţa ei când ea nu chema spirite, ci spiritele o trăgeau să intre în transă, în lumea spirituală...

Siu Karta: - Că ai fost contactată de noi, este adevărat. Singură nu ai fi putut face nimic între oamenii şi atmosfera în care te găseai. Niciodată nu ai fi putut ajunge unde eşti azi, te-am ajutat eu şi cei de lângă mine. Ți-am comunicat voința celor de sus şi a noastră. Ca să ne crezi, ne-am arătat luând chipul lui Hristos, spunând cutare sau cutare sfânt pe care tu îl cunoşteai. Ți-am spus aceasta pentru că erai persoana cu care puteam comunica. Dacă ai fi avut de mică lângă tine pe cineva care să-şi dea seama că ai un rost şi un lucru aparte, nu ai fi fost astăzi la început de drum. Singură fiind, trebuia să-ți dăm noi din energia noastră, să te dinamizăm, să te păstrăm şi să te aducem unde eşti acum. Alții care s-au dus, nu sunt pierduți, au şi ei folosul lor pentru tine şi pentru cei ce au fost în jurul tău.

Când omul pune piciorul pe treapta unei scări singur, se vede urcat în capătul scării, când este urcat de altul, are teamă că ar putea cădea alături. Da, ai fost ajutată de noi şi ți s-au comunicat şi bune, şi rele. Ți s-au făcut comunicări şi ziditoare, şi linguşitoare, ca tu să poți pricepe. *Ți s-au comunicat după cum aveau cei din jur nevoie, ca să se poată prinde ceva de ei.* Azi nu mai căuta să ți se dea cu lingurița sau cu lingura cea mare; caută singură, şi ceea ce crezi că poți mânca, aceea să cauți să iei şi să mesteci bine, să nu-ți strici stomacul...

De multe ori, am spus oamenilor lucruri care nu aveau sens şi rost; aceasta o făceam pentru a ține continuitatea cu tine şi pentru că oamenii voiau noutăți, fără însă ca cineva să pună în aplicare ceea ce comunicam. Unii s-au folosit, în fond..., alții le-au primit ca pe nişte *poveşti*...

Câte *poveşti* nu citiți în Biblie, care vă înalță sufletul! Dar poveştile rămân tot poveşti! Poveşti erau, pentru că de poveşti aveau nevoie oamenii pe atunci.

A SOSIT TIMPUL ASTĂZI CA OMULUI SĂ NU-I MAI PLACĂ POVEŞTILE. DE ACEEA, CĂUTAȚI CA CELE CE DAȚI SĂ NU MAI FIE POVEŞTI. DAȚI-LE APĂ LIMPEDE, PENTRU A RĂCORI OAMENII ARŞI DE SECETĂ, ŞI ARUNCAȚI TOT CE ESTE STĂTUT, ALTERAT!

Când citiți scrierile unui prooroc din Vechiul Testament, spuneți: acesta a scris frumos, acesta mai puțin... Nu este aşa. Fiecare a scris ceea ce au meritat oamenii cărora le-a transmis, spunându-le atât cât puteau duce. Nu cel ce a scris a fost sărac în idei, ci acei cărora li s-a dat ce li s-a dat, aceia au fost săraci, şi pe măsura lor s-a dat. Aşa că eu nu prea sunt bogat, pentru că nu prea ştiu să vorbesc cu voi.

Acum, când vin semnale de chemare din lumea voastră la noi, mă uit să văd de merge cineva, şi dacă nu, vin eu.

Am ceva să vă mai spun despre Serafia. Ea nu prea poate să stea între noi. Ea este, de fapt, mai mult la voi, ea trăieşte prin prietena noastră, căci singură este aproape inexistentă, şi când prietena noastră simte un gol, o secătuire, că nu are vlagă sau energie, atunci să ştiți că o parte din ea este plecată – cea care este Serafia – şi a rămas numai cu cealaltă parte. Este dublura ei, care aleargă şi prin alte părți, dar cel mai mult este în preajma voastră. Prin ea se bucură şi face orice manifestare, şi numai după ce prietena noastră va părăsi trupul, numai atunci va avea linişte şi Serafia în lumea ei. Altfel eu nu ştiu cum să vă explic, ca să mă înțelegeți, fiindcă eu nu am termenii voştri.

George: - Vrei să spui că Serafia este pe acelaşi nivel cu Veronica! Pesemne, împreună au realizat cândva rotirile în aceleaşi cercuri. Şi acum Serafia...

Siu Karta: - Da, ea este un fel de cordon de legătură între prietena noastră şi cei de sus. În toate întrupările prietenei noastre, Serafia a fost ca un cordon nedespărțit. Adică, şi când a fost în Egipt, şi când a fost Sfânta Veronica cu năframă, şi în India, şi acum, Serafia estea aceea prin care se scurge energia în prietena noastră. Chiar dacă Serafia se duce undeva, privirile-i sunt întoarse tot spre prietena noastră. Este ca o conductă de alimentare, mi-e greu să vă explic. Voi înțelegeți altfel, trebuie să disecați, pentru că priviți prin prisma materiei pozitive. NOI ÎNȚELEGEM FENOMENELE ÎN SINTEZA LOR şi nu obişnuim să...

George: - Înțeleg, voi nu despicați firul în patru, ca noi.

Siu Karta: - Lumea noastră nu poate fi chiar aşa uşor de înțeles. Voi căutați să aşezați spritele pe straturi şi considerați că toate sunt la fel, dar lucrurile nu stau chiar aşa. În cadrul fiecărui strat, toți cei de acolo sunt de energii diferite, cu o gamă întreagă de culori şi parfumuri.

George: - În legătura cu florile, acestea se usucă unde stau? Spiritul lor rămâne pe Pământ până ce învie primăvara?

Siu Karta: - Florile rupte de voi vara, toamna, sau cele prinse de iarna, se veştejesc, se usucă. Frumusețea lor însă nu se pierde. Ele nu pier, ci se duc la locul lor cu aceeaşi culoare, cu aceeaşi frumusețe şi parfum. Şi ele vin pe Pământ ca să încânte, să îmbete şi să delecteze inimile oamenilor. Şi în lumea noastră sunt flori, plante de tot felul, fluturi, gângănii, insecte, numai că nimic nu este duşmănos şi rapace, cum este în lumea voastră. Florile, după ce se veştejesc, sufletele lor nu rămân pe Pământ. Numai ceea ce este greu, murdar şi vinovat, nu se mai ridică.

George: - Adică scaieții, drăcila, neghina şi toate plantele parazite şi distrugătoare...

Siu Karta: - Desigur.

George: - Ai putea să ne aduci ceva plante din acestea acum, că este iarnă şi nu au vrej pământesc?

Veronica: - Siu se depărtează puțin, caută, a luat ceva în ambele mâini şi le aduce.

Siu Karta: - Ce-i asta?

Veronica: - Ciulini.

Siu Karta: - Dar asta?

Veronica: - Holera!... Le-a aruncat jos.

Siu Karta: - Tot ce este parazitar şi duce o viață fără folosul nimănui, rămâne pe Pământ. Aceste plante parazitare provin din oamenii cei răi şi răzbunători, care în viața lor întreagă înțeapă doar

şi parazitează. Şi câte din acestea sunt! Acestea au fost doar două ce mi-au fost la îndemână, care sunt din oamenii ce nu dau nimic din ei, cei ce nu fac nici un efort, permanent înrăiţi, cei ce fac să sufere pe cei de lângă ei. Între păsări, peşti şi celelalte animale, sunt specii care au urmărit aceeaşi linie evolutivă ca şi diversele categorii de oameni. Sunt unele credincioase, altele viclene, atât de viclene încât te întrebi de unde atâta viclenie? Şi oamenii au fost cândva la nivelul lor, şi fiecare în felul în care a fost atunci şi-a păstrat, şi chiar şi-a amplificat trăsăturile de caracter, şi mulţi rămân cu apucăturile lor. Îţi rămâne ceva din fiecare fază prin care ai trecut.

George: - De aceea, unii oameni seamănă cu vulpile sau cu lupii, alţii cu câinele sau calul...

Siu Karta: - Nu mă refer la partea fizică, ci la cea de caracter.

George: - Bine, înţeleg, însă formele întotdeauna exprimă un anumit conţinut de idei, cu anumite sensuri.

Siu Karta: - E adevărat!

Ei, dragii mei, m-am întins la vorbă.

George: - Doar te-am rugat să rămâi!

Siu Karta: - Da, acum plec. Fiţi binecuvântaţi!

George: - Să fii răsplătit pentru dragostea ta!

Veronica: - A plecat!...

Sus

Bucureşti, 7 martie 1965

GALILEO GALILEI

- Desenarea straturilor -

Am avut o discuţie cu Galileo Galilei despre Zefirius; printre altele, am discutat şi despre modul de conducere al planetei. Conducerea planetelelor superioare acumulează funcţia spirituală cu cea economico-administrativă. Conducătorul suprem este un fel de patriarh al întregii planete, spirit superior care personal îşi numeşte subalternii şi urmaşul. Nu se fac alegeri pentru posturile de conducere, pentru că "supremului conducător" îi este ordonată o încredere totală, şi un respect general, aşa cum se întâmplă cu Dihta Nahti, vizitat de grupul amintit într-unul din capitolele precedente.

Galilei ne-a mai spus că au şi ei adunări şi congrese, unde se pun în discuţie îndeosebi problemele ştiinţifice, şi mai ales, filosofice.

Asupra modului de organizare administrativă, nu a putut să ne dea detalii; de asemenea, despre o serie de amănunte economice nu am putut primi detalii, deoarece Galilei nu s-a interesat de aceste lucruri.

L-am solicitat apoi să ne vorbească despre întinderea şi plasarea straturilor. Veronica încerca să deseneze traseul straturilor, dar din desen nu înţelegeam nimic. L-am rugat apoi pe Galilei să încerce el să-i conducă mâna. Am pus în faţa Veronicăi o hârtie de calc – care-mi era la îndemână – şi, prinzând creionul în mână, Veronica aştepta.

Galilei: - Dragii mei, să vă spun adevărul: eu acum nu sunt venit la voi. Sunt în stratul V şi am scos-o pe prietena voastră, şi stau de vorbă cu tine prin ea, care este aici. Aşteptaţi şi vin la voi.

Surprins de această noutate, am aşteptat. Veronica abia atunci îşi dădu seama că se vede pe sine în spirit.

Coborârea dură foarte puţin. Veronica aştepta cu creionul în mână.

Veronica: - A venit!...

După câteva minute, pixul cu pastă roşie, luat din întâmplare, se opri într-un punct şi începu să descrie nişte curbe în formă de spirală, jos – în dreptul straturilor inferioare – curbele fiind mai mari, pentru ca spirala să de îngusteze ca un brad, culminând cu platforma Oraşului de Aur, ce închidea în partea superioară această spirală în formă de brad.

În vârf, deasupra Oraşului de Aur, a fost desenată o sferă, care reprezenta impenetrabilul Opal.

L-am întrebat pe Galilei dacă vede ceea ce a desenat şi a răspuns că nu. Galilei nu vedea nimic din camera noastră, doar tente slabe şi difuze. Aceasta m-a făcut să înţeleg cât de săracă în energie este materia pozitivă faţă de cea din Zefirius, acolo unde Veronica văzuse materia pozitivă, atunci când vedea casele, blocurile şi maşinile.

Am schimbat hârtia, am pus altă hârtie de calc curată, şi l-am rugat să mai încerce o dată, încă un desen. Mâna Veronicăi începu din nou să se mişte, începând de jos, de la stratul I, micşorându-se în dreptul stratului IV, apoi urmă stratul V, ceva mai lat, ca din nou să se îngusteze în dreptul Oraşului de Aur. În vârf, plasă din nou "Sfera Opalică".

Galilei: - Eu vă spun un lucru – nu cunosc întinderea nici unui strat. Desenul este aşa... din imaginaţia mea, ca să aveţi şi voi o idee de cum sunt aşezate straturile, aşa cum înţeleg eu... Nu o fi aşa, dar eu aşa le înţeleg! Aşa mi le imaginez.

Începu din nou să se mişte mâna Veronicăi; descrisese o curbă reprezentând stratul I, şi se opri aproape de spaţiul care desparte straturile VI şi VII.

Galilei: - Pe această curbă sunt plasate planetele Tarnium şi Taitun. Sub stratul I este Pământul, iar Zefirius închide spirala din partea superioară, acolo unde în apropiere se află Oraşul de Aur.

Deasupra Oraşului de Aur este Opalul, care închide axa Zenit-Nadir, Opalul marcând Zenitul. Trebuie să precizez că planetele nu sunt amestecate cu straturile. Şi Zefirius are mişcarea lui de rotaţie,

apropiindu-se sau depărtându-se de Oraşul de Aur. În orice caz, este singura planetă care se apropie mai mult de Oraşul de Aur.

I-am propus lui Galilei, în încheiere, să calculăm distanţele dintre straturi.

Galilei: - Cum?

George: - Dacă vrei, vei parcurge o distanţă pe Pământ, cunoscută de mine, eu te voi cronometra, voi afla cu ce distanţă te deplasezi şi apoi vei parcurge distanţa între straturi şi, cunoscând timpul şi viteza, vom putea calcula distanţa parcursă.

Galilei: - Bine zici, la asta nu m-am gândit. Mâine facem acest lucru. Până atunci, rămâneţi în pacea Domnului nostru!

George: - Îţi mulţumim pentru bunăvoinţă. Primeşte salutul şi închinarea noastră!

Veronica: - A plecat!....

Am omis să spun că Galilei ne-a vorbit despre: "IERARHIA ENERGIILOR ÎN STRATURI". Centrul stratului polarizează pe cei mai evoluaţi spiritual, centrul reprezentând locul virtual pe unde trece axa Zenit-Nadir. Deci, cei mai evoluaţi spritual sunt apropiaţi de axă, cei mai puţin evoluaţi, de periferie, o manifestare a legii centripede.

Sus

Bucureşti, 9 martie 1965

GALILEO GALILEI

- Măsurarea distanţelor între straturi -

Galilei: - V-am simţit dorinţa de a cunoaşte spaţiul, kilometrajele dintre straturile de odihnă şi fericire şi v-am văzut ca pe doi copii

de 5 ani ce stau pe malul unei mări, care au auzit de la părinții şi vecinii lor că marea aruncă pietre scumpe şi alte odoare de valoare, ei se iau de mânuțe şi aleargă pe mal zile întregi, aşteptând ceea ce pot să le arunce valurile. Marea le aruncă un melc mai mic sau mai mare, ei îl desfac să poată vedea ce este ascuns înăuntru, găsesc sau nu ceva, le mai aruncă marea o scoică sau o pietricică colorată, şi sunt în culmea fericirii când valurile aruncă ceva din acest imens ocean de apă. Dar ei nu ştiu că acest ocean are atâtea bogății în adâncurile lui tainice, încât acestea sunt de nepătruns pentru mintea lor.

Am văzut aceasta la voi, şi am zis să nu-i las nici cu un melc, nici cu o scoică, nici cu o piatră colorată. Hai să le dau un briliant, să nu mai aştepte să le arunce valurile la întâmplare orice. Vreau să vă dau acum nişte date calculate de mine, pe dibuite, pe parcursul timpului de la ultima mea vizită şi până acum. Am zis, hai mai bine să le calculez eu, pentru că le fac cu un interes de cercetare personală, care face parte din ființa mea spirituală. Ceea ce era vorba să facem împreună, am făcut eu.

De la stratul I până la stratul VIII distanțele sunt egale, adică aproximativ 1000 km. Între fiecare strat, până la vârful suprem.

George: - Dar distanțele până la planete?

Galilei: - M-am interesat, dar după aprecierile mele, ele sunt mai aproape de straturile de odihnă, în ordinea superiorității lor, de aceea se exercită influențe favorabile asupra climei şi atmosferei oamenilor. Distanța cea mai mare, în orice caz este între Pământ şi Tarnium, al cărei plan de rotire bate spre stratul IV-V.

George: - Oamenii pe planetele superioare, după ce-şi părăsesc trupurile, în ce straturi ajung?

Galilei: - SPIRITELE DE PE PLANETELE SUPERIOARE INTRĂ NUMAI DE LA STRATUL V ÎN SUS, PÂNA LA IX (ORAŞUL DE AUR). ÎN STRATUL IV ŞI SUB V NU STAU DECÂT SPIRITELE PAMÂNTENE, dar după cum ştiți, PĂMÂNTENII POT SĂ AJUNGĂ PÂNĂ LA STRATUL IX.

Stratul V este cel mai jos pentru planetari, astfel că ÎNTRE STRATURILE IV ŞI V EXISTĂ O SEPARAȚIE SEVERĂ, CARE NU LASĂ PE CEI DIN IV SĂ INTRE ÎN V.

George: - Iubite Galilei, am o rugăminte pe care îndrăznesc să ți-o adresez, pentru că tu înțelegi spiritul cercetător, doresc să facem totuşi o verificare a primei distanțe dintre Pământ şi stratul I.

Galilei: - Da, de acord!

George: - Bine, atunci trebuie să începem prin cronometrarea unei distanțe cunoscute pe Pământ. Eşti dispus să faci o plimbare până la Cairo? Pâna acolo avem 2000 km.

Galilei: - O fac şi pe aceasta!

Am privit ceasul şi am marcat plecarea. Veronica îl vedea în ecran pe Galilei tot timpul. El parcurse distanța până la Cairo în 45 de secunde. Deci, cei aproximativ 1900 km. împărțiți la 45 de secunde, rezulta o viteză de deplasare de 42 km/secundă. La întoarcere, Galilei parcurse aceeaşi distanță Cairo-Bucuresti într-un minut şi 15 secunde. Deci, într-un timp relativ mai lung. Eu însă am luat în calcul viteza de 42km/secundă.

Galilei se întoarse şi porni spre primul strat. Până la stratul I făcu 9 minute şi 10 secunde, adică 550 de secunde. 550 de secunde X 42 km. = 23,100 km. Din acest calcul rezulta că distanța de la Pământ la stratul I este de circa 23,100 km. Când i-am comunicat rezultatul lui Galilei, acesta rămăsese surprins şi ceru să continui cronometrarea prin toate straturile. În dreptul fiecărui strat, se oprea şi reapropia imaginea în ecran. Iată rezultatele pentru ora 22,00, la 8.03.1965:

-Bucureşti - stratul I 9' 10'' = 23,100 km.

-stratul I - stratul II 70'' = 2,800 km.

-stratul II - stratul III 2' 37'' = 6,594 km.

-stratul III - stratul IV 4' 43'' = 11,886 km.

-stratul IV - stratul V 7' 12 '' = 18,144 km.

Se opri la stratul IV şi, obosit într-o oarecare măsură, Galilei ne promise continuarea în ziua următoare, pe 9 martie 1965.

A doua zi, Veronica recepţionă în ecran imaginea lui Galilei în stratul V. Galilei îşi reluă zborul pentru a cronometra împreună distanţele. Iată rezultatele pentru ora 21.00 în ziua de 9 martie 1965:

-stratul V - stratul VI 13' = 32,760 km.

-stratul VI - stratul VII 16' 30'' = 41,580 km.

-stratul VII - stratul VIII 24' 16'' = 67,200 km.

Rezulta că, din Bucureşti până în stratul VIII, sunt 204.064 km.

La stratul VIII, Galilei se opri.

Galilei: - Mai departe nu mai pot merge decât dacă sunt chemat.

Noi, între timp, am adresat o rugă lui Socrit, care este din Oraşul de Aur, ca să cheme pe Galilei, însă nu am primit nici un răspuns la chemare...

Galilei: - Am gândit mult asupra cercetărilor mele şi cât de mic m-am văzut pentru a înţelege adâncimea legilor pe care nimeni nu le poate cunoaşte la justa lor valoare, decât numai Cel care le-a întocmit. Bâjbâim şi noi şi apreciem, aşa cum merge un om cu o luminiţă în întuneric, spre a descoperi un loc pe care vrea să-l cunoască. Apreciată este râvna aceluia care vrea să ajungă la ţinta dorită, apreciată este dorinţa voastră care, cu aproximaţie, vrea totuşi să cunoască tainele realităţilor ce se referă şi la dimensiunile acestor spaţii eterice pe care nimeni, niciodată, nu s-a gândit să le cunoască. Omul este absent, atât cel pământean, cât şi cel *spiritual*, se rezumă la bucuriile ce i le pot oferi cele ce-l înconjoară, lăsând grija căutărilor pe alţii, făcându-se nedemni pentru o atare cercetare. Aşa se complac toţi în lucrurile în care se găsesc. De aceea, eu mă bucur nespus de mult de tot ceea ce lucrăm acum, deşi

datele pe care le dăm nu sunt cu exactitate, ele totuşi corespund realităţii; totuşi, ne găsim pe margine de adevăr...

George: - Doresc o precizare, ieri am măsurat distanţa până la stratul I, dar nu ştiu în ce direcţie vine stratul, pentru că acesta ar putea include şi o parte din Pământ.

Galilei: - ... La ora aceasta, ca şi aseară, ţara voastră se afla cu partea de pe Pământ cea mai apropiată de stratul I.

George: - Îţi mulţumim, iubite prieten!

Sus

Bucureşti, 16 martie 1965

SIU KARTA şi CALEMNIS;

- Pământul, locul rătăcitorilor -

Au trecut mai multe zile, fiind ocupaţi şi hărţuiţi cu cei ce trebuiau să golească apartamentul în care ne vom muta. Am cerut sprijinul prietenilor noştri, pentru a ne linişti mai repede. Veronica anunţă venirea lui Siu Karta şi a lui Calemnis.

Am discutat cu ei, de data aceasta lucruri mai mici, totuşi importante pentru liniştea noastră. Între altele, am pomenit de mulţimea de rău-făcători în spirit, care caută să ne pună piedici în toate. M-a interesat situaţia aceasta şi am cerut detalii.

În clipa aceea, Siu a rotit bratele şi, ca şi cum o perdea ar fi acoperit un fundal, s-a deschis spaţiul în jur, încât Veronica rămăsese surprinsă.

Veronica: - Văd oraşul de deasupra... Aaa! Sunt *ieşită*...

Siu Karta: - Da! Te-am scos, să vezi mai bine ce este Pământul.

Veronica: - Sunt la o mică înălțime deasupra Pământului şi văd clar... Uite poşta..., străzile astea la dreapta şi... ceva nemaipomenit. Tot felul de spirite, mai sus, mai jos; merg încet; urâți sunt! Uite unul cu buza răsfrântă! Au culori murdare, murdare şi cu mult negru pe ei. Hainele le au aşa... zdrențuite. Uite, unul intră într-o casă! Altul sta pe un acoperiş! E o mulțime, un furnicar de spirite mizerabile. Îmi dau un sentiment de dezgust, de tristețe şi, în acelaşi timp, de milă...

Siu Karta: - Aceştia sunt rătăcitorii... Mulți..., prea mulți. Sunt oameni fără ocupații... care au trăit, dar n-au ştiut pentru ce... O parte din ei nu au făcut nici rele, nici bune..., indiferenții, nepăsătorii... Nu au făcut bine şi hainele lor sunt zdrențuite, şi nu au acces nici măcar în stratul I, stratul aşteptărilor. Cel mai mult însă fac ceea ce au făcut şi în viața pământeană: încurcă, întârâtă şi dezbină oamenii. Vin pe lângă ei şi le şoptesc numai rele. Aceştia nu au nici Domn, nici Stăpân, şi libertatea lor au transformat-o în dezordine... NIMENI NU-I OPREŞTE!

Veronica: - Până când asta?

Siu Karta: - Până într-o zi! PÂNĂ ÎNTR-O ZI, CÂND VA IZBI DIN ÎNALTUL SPAȚIILOR "ORDINEA COPLEŞITOARE A DIVINITĂȚII", CARE VA SCHIMBA PRIVELIŞTILE ACESTEA DE IAD.

Da! E revoltător să vezi cum această forfotă caută numai să dezbine acțiunile oamenilor, e revoltător să priveşti mulțimea aceasta oarbă, dar în acelaşi timp, vicleană şi plină de ură, să priveşti şi să nu poți face nimic, nimic altceva decât să aştepți MOMENTUL CARE SĂ HOTĂRASCĂ PRIMENIREA ÎNTREGII ATMOSFERE A PĂMÂNTULUI.

De aceea, prietena noastră, de multe ori când voi ne chemați, noi o scoatem pe ea şi-i vorbim, aşa cum v-a spus şi zilele trecute prietenul nostru Galilei. Din cauza atmosferei pe care ei o creează, facem asta. Toate bolile, toți microbii, din ei sunt.

Veronica: - Ce mulți sunt! Văd până departe restul oraşului... E o imagine pe care nu o poți compara cu nimic – jos sunt casele, blocurile, trecătorii şi, alături de ei, şi printre ei, chiar deasupra lor,

mişună această mulțime mizerabilă! Uite, câțiva s-au apropiat şi holbează ochii la prietenii noştri! Câțiva se înclină înaintea lor. Cine eşti, ce-i cu tine? Ce rost ai?...

Un oarecare: - Sunt ungur, umblu... acum v-am văzut şi vă privesc şi eu.

Veronica: - Dar vreun român nu e pe aproape?

Un oarecare: - Ba da. Eu sunt româncă.

Veronica: - Se apropie o femeie în zdrențe, tristă şi schimonosită, e foarte murdară, nu pot să spun că are vreo culoare. Cine eşti şi cum te cheamă?

Femeia: - Numele meu este Marioara Dragomir, sunt din Cahul. Te rog, aprinde-mi şi mie trei lumini seara, te rog, fă-mi şi mie binele acesta şi am să te ajut şi eu.

Veronica: - Ce-ai făcut în viață? De ce ai ajuns aşa?

M.Dragomir: - Am sufocat mulți copii, multe femei au rămas nenorocite de pe urma mea, iar câteva au şi murit...

Veronica: - De ce i-ai sufocat?

M.Dragomir: - Am fost moaşă şi nu mă pricepeam. Nu mă învățase nimeni, şi nimeni nu mă trăgea la răspundere...

Veronica: - Şi acum?

M.Dragomir: - N-am nici un rost, nu ştiu ce să fac şi nu pot face nimic. V-am găsit pe voi pe aici şi stau mai mult prin preajma voastră, dar eu nu fac rău şi, dacă-mi aprindeți şi mie trei lumini, am să fac şi eu ceva pentru voi.

Veronica*:* - Săraca de ea! Calemnis şi Siu o privesc şi ei cu milă...

Siu Karta: - Aşa sunt majoritatea. În jurul Pământului roiesc toți cei ce nu au nici o fixare, pribegii care nu au realizat nimic în viață...

Fiţi binecuvântaţi, iubiţii noştri prieteni, noi ne-am retras!

George: - Vă mulţumim pentru tot!

Veronica: - Au plecat...

Sus

Bucureşti, 22 martie 1965

IOSEF BALSAMO, conte de Cagliostro, medium spiritist;

- verde deschis şi o bandă groasă galbenă pe piept;

- stratul IV;

George: - Te rugăm să ne dai câteva lămuriri asupra preocupărilor tale masonice şi secretul vindecărilor pe care le-ai realizat.

I.Balsamo: - Am vrut să fac un fel de francmasonism după o schiţă, căutând să-l îmbunătăţesc pe cel existent. Schiţa aceasta o primeam de la cei ce lucrau cu mine, pentru că eram medium. Ceea ce am făcut eu, am făcut la sfatul vechilor masoni egipteni, care nu aveau nimic rău, pentru că aveau jurăminte sfinte, curate şi înălţătoare. Am avut momente când m-am îndoit, crezând că au venit la mine spirite negre, care mi-au dat acest sfat, şi m-am retras.

Vindecările le-am lucrat pe două cărări – şi cu buni, şi cu răi. Am apelat la toţi care mă puteau ajuta, şi, ca să fiu sincer, căutam să-mi scot numele meu cum că aş fi prooroc. Nu am reuşit să am acest titlu, dar, oricum, am fost foarte stimat în viaţă. Până la urmă, numai eu ştiu ce bătăi luam noaptea când nu se împlineau făgăduielile.

George: - Ce-i cu dunga aceasta galbenă, pe care o ai pe piept?

I.Balsamo: - Sunt laudele şi măririle pe care le-am primit cu satisfacţie. M-am crezut "un Dumnezeu" şi până la urmă nici măcar

cu titlul de prooroc nu am rămas. Am murit strangulat, ca un animal, de fustele Papei...

Goerge: - Adică cum?

I.Balsamo: - Unul dintre oamenii Papei a fost plătit să mă stranguleze.

George: - Dar verdele pe care îl ai ca bază spirituală, cum l-ai primit?

I.Balsamo: - Am dorit foarte mult să fac bine oamenilor şi, pentru că nu am avut posibilitatea, m-am aruncat în această *muncă magică* şi cu buni, şi cu răi...

Am trăit ca un prinţ, e adevărat, am avut aşa de mult că am putut da şi altora. Niciodată însă nu am luat nimic de la nimeni, dar mi s-a adus mai mult decât ceream eu. Tocmai această dorinţă de a face bine şi celor ce erau sărăci m-a ridicat în stratul IV. Singura mea dorinţă a fost să ajung ceea ce ştiţi că am fost... Vă mulţumesc de invitaţie!

George: - Îţi mulţumim şi noi, poţi pleca!

Sus

Bucureşti, 22 martie 1965

N. NOTOVITCH, pretins teozof;

- culori murdare, un cenuşiu murdar;

- pribeag, rătăcitor.

George: - Ai scris că Hristos s-a instruit în Orient şi că El ar fi un oarecare Isa, menţionat de indieni că a intrat în conflict cu forurile superioare religioase, atât în India, cât şi în Persia, de unde a fugit la timp, pentru ca de-abia evreii să-l prindă şi să-l răstignească. De

unde sunt aceste date, de unde le-ai luat? Ai cercetat şi ai găsit undeva astfel de date?

Notovitch: - Nu am cercetat nimic. Am fost plătit cu bani grei, pentru că aveam talent la scris. Toate sunt o scornire a imaginației mele. Pentru aceasta am regretat mult, chiar în viața pământeană, şi am căutat să-mi ispăşesc greşeala, fără să arăt public, fapt pentru care pribegesc şi astăzi, fără să am nici o fixare în straturile de odihnă. Am fost omul interesului, un negustor al condeiului...

George: - Vrem să ştim încă ceva, ce naţie eşti?

Notovitch: - Evreu.

George: - Şi pe unde ai trăit?

Notovitch: - Prin Franța, am stat mult timp la Bordeaux.

George: - Bine, mergi şi-ți urmează destinul pe care singur ți l-ai trasat. Noi nu avem ce-ți face.

Notovitch: - Ştiu, sunt vinovat, dar prea târziu...

George: - Încearcă să revii în trup, poate că, cine ştie, te vei îndrepta.

Veronica: - Ridică din umeri şi oftează...

George: - În orice caz, noi îți mulțumim pentru sinceritate. Poți pleca!

Sus

Bucureşti, 22 martie 1965

MILLER, medium spiritist;

- alb mat, cu triunghi pe piept;

- stratul V.

Citind despre marele medium Miller, care realiza materializări şi transe parţiale şi totale, l-am chemat pentru a-i cunoaşte baza spirituală şi a-i cere lămuriri.

Veronica: - Miller este îmbrăcat ca un pastor catolic, cu pelerină neagră, are capul descoperit.

Miller: - Vă mulţumesc pentru invitaţie şi, în numele Aceluia care m-aţi chemat, fiţi şi voi binecuvântaţi!

Ştiu de ce m-aţi chemat; de fapt, admiraţia voastră adresată strădaniilor mele, a vibrat până la mine, nu de acum, ci încă din cursul zilei de azi, ceea ce m-a determinat să vin alături de acea fiinţă hărăzită să aibă un conducător încă din frageda vârstă a copilăriei. Păcat că a pierdut atâţia ani fără să fie ajutată şi fără să se integreze cu atenţie voinţei expuse prin ghidul ei, care prezenta diverse persoane, spre a-i putea cuceri încrederea şi devotamentul...

Desigur, a fost păcat, şi totuşi a fost şi un noroc mare pentru dânsa că a fost lăsată să crească asemenea unei flori în mijlocul unei oaze, înconjurată de sălbăticii. Zic acestea pentru că, la vârsta ei fragedă, iscodirile oamenilor ar fi putut să o aducă în starea de a nu mai fi astăzi ceea ce este.

Cea mai mare nemulţumire, din timpul vieţii mele în trup, mi-au adus-o iscodirile oamenilor, neîncrederea lor, care împrăştiau în jur fluide nepotrivite, care veneau spre mine...

Oamenii Pământului care au o chemare prin care să arate existenţa vieţii veşnice, se aseamănă meliferelor, ce atrag micuţele albine, atât de inteligente şi harnice! Şi, dacă se abat asupra acestor flori vânturi nefavorabile, precum îndoielile oamenilor din jur... polenul se scutură, iar bietele albine pleacă de pe ele fără să culeagă ceva. Aşa pleacă şi cei care abia aşteaptă invitaţia la voi, fără să poată să comunice lucruri de folos pentru voi...

Am privit cu plăcere cum citeaţi din cărticica aceea despre fenomenele petrecute cu mine şi cum mă admiraţi, despre

posibilitatea pe care o aveam în corp pozitiv, să pot face vizibil un om eteric...

M-am bucurat că ți-a plăcut şi felul cum am explicat uşurința cu care omul părăseşte corpul fizic şi rămâne corp eteric. Veți ajunge şi voi la schimbarea locului, pe care îl ocupați acum, cu cel veşnic, căci nu se ştie cât poți rămâne; omul îşi lasă trupul cum îşi lasă hainele de la un anotimp la altul...

Am spus că ai avut un ghid şi chiar acum te gândeai care a fost din câți au fost... Îl ştii, însă pentru că erai neajutorată la vârsta aceea, el nu te-a lăsat singură... Te-a condus, aşa cum conduce mama un copil. Te-a ținut de mână să nu cazi, nu ți-a cerut mai mult decât puteai, nu ți-a arătat lucruri care să te întristeze şi ți-a îndeplinit şi ceea ce tu ai dorit, nu numai ceea ce te-ai rugat. Acum, în ultimul timp, te cam părăsise. Te-a lăsat să-ți țeşi pânza dorințelor singură, pentru că trebuia să-ți termini lucrul ce-l aveai şi nu ştiai cine va veni şi când. Te vedeai singură, străină de toți şi nimeni nu te mulțumea, nimeni...

Acum cred că eşti mulțumită, dar îți dau un sfat – să te fereşti de oameni! Am spus că cele mai mari necazuri în eforturile mele mi le-au făcut oamenii. Ooo, de câte ori am strigat, cu întreaga mea ființă, spre Părintele Luminilor, să nu mă părăsească, să nu mă fac de ruşine pentru îndoielile, necredința şi iscodirile lor, pentru care eu însumi îmi pierdeam adesea încrederea în mine! Ați citit, în puținele mele scrieri, de câte ori strângeam crucifixul în brațele mele, de credeam că se consumă materia lui în mine, pentru a mă ajuta şi a nu mă părăsi în eforturi, deoarece – repet – orice suflu de neîncredere şi îndoială a celor din jur stinge lumina ce pâlpâie prin *straturile libertății*. Nu mai poți să te înalți; te stingi în tine şi te vezi gol, fără putere, fără elan, fără energie şi fără aripi...

Veronica: - Am văzut, în cartea pe care am citit-o, că tu prezentai comunicările în stare normală şi, mai mult de atât, că în preajma ta puteai să prezinți spirite materializate, iar în alte şedințe vorbeai în transă totală. Azi am simțit că îmi vine să cad şi eu, şi m-am silit să rămân trează. M-am temut... Am fost cumva tu?!...

Miller: - Am să-ți răspund exact cum m-ai întrebat. Prima mea lucrare a fost, aşa cum ai citit, în stare normală, adică eram conştient de tot ce se întâmpla. Doar că simțeam nişte curenți pe care nu ştiam cum să-i numesc, şi apoi simțeam, de la un timp, şi o oboseală grozavă a corpului fizic, după care urmau intense dureri de cap. Am căutat realizarea unei transe cât mai perfecte, silindu-mă să răspund chemărilor ce mi se făceau. Mă gândeam că poate aceste concentrări îmi obosesc atât de mult creierul, încât îmi provoacă dureri de cap. Am făcut o pauză. Simțeam spiritele cum vin şi mă cheamă şi nu voiam să le primesc. Pur şi simplu simțeam în corp o răzvrătire contra chemării spiritelor care voiau să se manifeste prin mine. Nu voiam, dar ele persistau.

Acest protest al corpului fizic, spre a se conserva, mă făcea să mă tem de o nenorocire ce m-ar fi aşteptat. Cum am spus, am făcut o pauză mare, dar iarăşi au venit la mine, prezentându-mi multe şi frumoase învățături şi aşa, încet, încet, fără să vreau, mă încadram în munca chemării mele, care avea urmări şi asupra fizicului. Îți aduci aminte din copilărie? Şi tu ai avut dureri de cap, îți aduci aminte?

Veronica: - Da, îmi aduc aminte, îndeosebi la 20, 21 până la 27 de ani, am avut nişte dureri de cap îngrozitoare. Cu vremea, m-au lăsat. Şi acum am, dar mai rar.

Miller: - Întocmai cum am avut eu. Au început apoi între oameni dezbinările şi m-am rugat, m-am rugat să facă cum o ştii Dumnezeu, Cel ce m-a chemat la un astfel de lucru, să-mi dea credit în fața oamenilor. Cei din jurul meu mă iubeau. Mă bucuram de prestigiul meu, eram o fire orgolioasă, nu voiam să ajung de râsul oamenilor, nici nu voiam să creadă că sunt un înşelat şi mi s-a spus că, pentru iscodirea semenilor, pentru dorul lor de cercetare, o să se arate "ghidul" meu personal. Au venit însă mai mulți şi s-au făcut vizibili de către toată asistența, şi vederea lor era atât de clară, încât aparatele de fotografiat le-au putut prinde pe peliculă.

Nu te lasă niciodată Cel ce te-a pus la lucru, nu te lasă la mijloc de drum, în astfel de împrejurări. Imediat îți vine în ajutor, nu ca să te slujeasca pe tine, ci curata muncă pe care o vrei pentru dezlegarea unor taine şi pentru lămurirea unor întrebări ale celor ce vor să ştie.

Lucrul meu însă nu a fost esența şi de aceea sunt nemulțumit. Am fost folosit de oameni numai pentru mici dorințe, personale – de a-şi vedea mama, de a vorbi cu copilul, de a şti unde-i logodnica şi mai ştiu eu ce şi cine... Acestea nu au fost un lucru de esență. Ceea ce faceți voi mă bucură, pentru că vreți să arătați minciunile aruncate asupra unui adevăr imaculat, vreți să cunoaşteți lumi, planete, organizarea lor după merite şi eforturi, vreți să cunoaşteți oamenii care viețuiesc de mii de ani pe planete superioare Pământului. Acesta e într-adevăr, un efort, o muncă al cărui rezultat să-l lăsați în culorile cele mai frumoase posibile, nu de a satisface lacrimi de dragul soției sau fiului... Aceasta înseamnă *micime*, şi nu o preocupare serioasă, plină de lauri, care să fie orientată spre folosul tuturor celor care, într-o zi, îşi vor muşca pumnii că nu v-au dat mâna, spre a cunoaşte lucruri neştiute de mii şi mii de ani, ascunse după perdeaua nepriceperii şi a comodității.

Să nu vă lăsați conduşi de curiozități banale, să nu vă pierdeți timpul cu dorințe meschine. Nu! Munca voastră să fie de esență şi viu colorată, ca nici un *soare* să n-o umbrească şi s-o decoloreze, şi, chiar de nu arătați astăzi, va ieşi mâine la iveală şi tot va fi frumoasă, iar pentru efortul vostru niciodată să nu doriți nimic altceva decât plasarea într-un loc favorabil.

Oamenii se vor năpusti asupra voastră, vor dori să vă folosească pentru iscodirile lor. Să nu vă încânte nici darurile, nici scâncetele, nici dorințele lor. Să fiți dârji şi neclintiți în efortul vostru de a pătrunde cât mai adânc necunoscutul şi să nu dați satisfacție micimii lor, pentru că astfel vă destrămați fără nici un rost, aşa cum am făcut eu. Şi, pentru că mă țineau zile întregi în efort, oboseam, şi atunci mă întindeam pe un pat şi mă desprindeam de trupul meu fizic, iar ei făceau tot felul de experiențe meschine pe trupul meu nesimțitor, pe care îl părăseam pentru câteva momente. Şi îmi vedeam corpul *eteric* în mâinile celor chemați de mine, iar ei căscau gurile ascultând pe cei chemați de ei, care vorbeau prin corpul meu pământesc şi plângeau, şi se văicăreau, auzind glasurile celor iubiți de ei.

Nimic de profunzime n-au căutat. M-au stors fără nici un sens. Pentru un blid de argint cu mâncare, mă foloseau până la refuz, încât dormeam zile întregi după atâta oboseală.